

Ea putea
să încrucișeze
sabia
cu orice bărbat,
dar numai unul
putea cuceri
inima-i
neînfricată...

Christina Dodd

SCANDALOS!

Table of Contents

Christina Dodd

Scandalos!

Această carte este dedicată criticilor mei, cu mulţumiri şi cele mai distinse urări.

Nota autorului

Spre marea mea nemulţumire, englezii au avut întotdeauna regretabila tendinţă de a-şi boteza regii cu aceleaşi nume. De exemplu, au fost şase regi numiţi George, şapte Edward, patru William şi, ceea cei mai important pentru mine, opt Henry şi cinci Elizabeth – două regine cu drepturi depline şi trei soţii de regi.

Povestirea de faţă se referă la regele Henry al VII-lea şi la soţia sa, Elizabeth de York – părinţii infamului Henry VIII şi bunicii veneratei Elizabeth I. Prin unirea reprezentanţilor familiilor Lancaster şi York s-au pus bazele dinastiei Tudor, care a adus stabilitate Angliei. Istoria celor două familii cuprinde nenumărate răscoale, războaie, crime, adultere şi trădări din cele mai josnice.

Acestea sunt şi circumstanţele în care se desfăşoară povestea lui Henry VII şi a Elizabethei de York.

PROLOG

22 august 1485
Câmpul de luptă de la Bosworth

Griffith ap Powel fusese la un pas de moarte, reuşind în ultima clipă să evite spada însângerată a adversarului. Cu un strigăt războinic, cavalerul dădu pinteni calului şi ţâşni înainte, cu securea ridicată deasupra capului.

Duşmanul se prăvăli la pământ, dar Griffith nu avu vreme să privească în urmă. În faţa lui se ivi alt cavaler, apoi altul, şi altul. Nici unul din englezii cei nevolnici nu se putea măsura cu priceperea unui velş, dar oastea lui Richard[1] continua să lupte cu îndârjire şi disperare. Griffith îşi îndemnă din nou armăsarul. Picioarele animalului frânt de oboseală se scufundau în terenul mlăştinos, iar de jur-împrejur duhnea a moarte şi a putreziciune. Apoi, deodată, calul ajunse pe pământ solid şi,într-un asurzitor zăngănit de fiare, Griffith întâlni grosul oştirii lui Richard.

Cu ghioaga şi securea îşi croi drum printre şirurile nesfârşite de cavaleri. în urechi îi răsunau urlete şi gemete. Sudoarea i se prelingea în gură, gustul ei sărat amestecându-se eu cel al oţelului. Primi o lovitură în coapsă, dar se întoarse şi-1 zdrobi pe cel care-l atacase. Sângele se prelingea prin tunica de sub armură, dar lui nu-i păsa.

Trebuia să ajungă la Henry.

Împresurat de ceţurile dimineţii, abia putea vedea câte ceva prin viziera coifului. Deodată zări pe culmea dealului stindardul cu trandafirul roşu – emblema Lancaster-ilor. Acolo îl va găsi cu siguranţă pe Henry Tudor, ultima speranţă a familiei Lancaster. Acolo se afla omul care trebuia să fie regele Angliei.

Se strecură spre marginea câmpului de luptă, doborându-şi duşmanii în dreapta şi în stânga, fără a pierde din ochi stindardul. Îşi croi drum într-acolo pas cu pas, apoi, dând deoparte străjile lui Henry, strigă în velşă:

— Henry! *My lord*! În curând va fi aici!

Henry îi răspunse în aceeaşi limbă – limba copilăriei lui:

— Crezi că nu ştiu?

Arătă înspre câmpul de luptă, unde aşteptau armatele.

— Am trimis vorbă căpeteniilor să atace aşa cum au făgăduit. Dar nici unul nu s-a clintit din loc.

— Pui de căţea! mârâi Griffith, scoţându-şi coiful şi bând cu lăcomie apa pe care i-o întinsese scutierul lui Henry. Au jurat că ne vor ajuta.

— Din câte ştiu eu, i-au jurat la fel şi lui Richard, replică Henry, cuprinzând cu privirea câmpul de luptă. Vor aştepta până ce vor vedea

de partea cui înclină norocul.

Griffith schiţă un zâmbet crud.

— Oastea lui Richard e mai numeroasă şi mai bine pregătită, dar tot a avut de suferit. Noi l-am ucis pe cel mai bun general şi trupele sunt în derută. Dar priviţi, *my lord,* puteţi vedea cu ochii dumneavoastră.

— Richard de York vine să vă caute, *my lord.*

Henry îşi ţinu răsuflarea, cu ochii la oştenii ce se năpusteau în direcţia lui. Erau de două ori mai mulţi decât cei ce-l apărau.

În fruntea lor călărea Richard, care ştia că dacă Henry ar fi fost ucis, cauza Lancaster-ilor era pierdută. Strateg desăvârşit şi războinic temerar, Richard poate ar fi fost un rege bun, de n-ar fi luat tronul cu forţa de la unul din cei doi nepoţi ai lui. Pusese să fie ucişi amândoi, Dumnezeu ştie cum, iar trupurile să fie aruncate într-un mormânt fără nume. Chiar şi în Anglia – patria înaltei trădări – un astfel de păcat nu putea fi trecut cu vederea nici de nobili, nici de oamenii de rând.

Richard al III-lea purtase coroana timp de doi ani întunecaţi, iar zvonurile despre perfidia sa nu încetaseră să circule şi să se înmulţească. Se spunea că-şi otrăvise soţia şi că-i făcea curte propriei sale nepoate, Elizabeth. Fiind sora celor doi prinţi asasinaţi, căsătoria cu ea i-ar fi conferit lui Richard legitimitatea de care avea nevoie.

Însă Elisabeth îi fusese făgăduită lui Henry.

Ar fi fost căsătoria ideală: trandafirul roşu al Lancaster-ilor şi cel alb al familiei York. Griffith era hotărât să împlinească această uniune.

Henry nu era un războinic. Griffith nu alesese să-l urmeze pentru calităţile sale de luptător, ci pentru faptul că Henry Tudor avea dreptul la tron. Dinspre partea mamei era un Lancaster, dar, în acelaşi timp, şi velşul prevestit de vechile legende, descendentul lui Arthur[2], sortit să unească Anglia şi Ţara Galilor, respectând autonomia acesteia din urmă. Griffith lupta pentru Ţara Galilor,patria sa, şi pentru speranţa unor vremuri mai bune.

Calm, de parcă el ar fi fost stăpânul iar Henry un simplu curtean, Griffith începu să-i dea instrucţiuni.

— Luaţi coiful din mâna scutierului şi puneţi-vi-l pe cap, *my lord.* Scoateţi spada din teacă. Staţi relaxat în şa şi fiţi atent să ţineţi tot timpul scutul în dreptul pieptului. Păstraţi-vă mintea limpede şi nu uitaţi, adăugă el, atingând uşor cu ghioaga umărul înzăuat al lui Henry – că n-am bătut atâta cale, venind din Ţara Galilor, ca să pierd tocmai acum.

¾ Când te-aud vorbind astfel, simt cum îmi creşte inima! răspunse regele.

Griffith începu să vorbească englezeşte, cu un uşor accent velş, dând ordine precise gărzilor lui Henry. Îi alinie pe toţi, pregătindu-i să atace la semnalul lui, apoi, trimiţându-l pe purtătorul stindardului

undeva mai în spate, îşi puse coiful.

— Nu vă faceţi griji, *my lord* ! se întoarse el spre Henry. Am să vă apăr cu preţul vieţii mele.

— S-ar putea chiar să fie nevoie, replică regele, conştient de primejdia în care se afla.

Griffith îşi reluă locul de pe muchia pantei, ceva mai în faţă decât restul soldaţilor, şi începu să aştepte. Oamenii lui Richard se apropiau, venind dinspre locul unde bătălia era în toi. Griffith aştepta. Armăsarul lui bătea din picior, nerăbdător să intre în luptă. Griffith aştepta. Oştenii lui Richard ajunseră la poalele colinei. Griffith aştepta. Cavalerii din spatele lui cerură să pornească la atac. Însoţitorii lui Richard îşi încetiniră goana, începând să urce panta. Atunci Griffith ridică braţul. Oamenii lui îşi încleştară degetele pe mânerul spadelor. Griffith îşi repezi mâna în jos, strigând:

¾ Pentru regele Henry!

Gărzile lui Henry se năpustiră la vale ca nişte îngeri ai răzbunării, profitând de avantajul coborârii,de direcţia vântului şi de oboseala adversarului.

Dar şi Richard îşi alesese oameni pe sprânceană – la fel de devotaţi lui pe cât era Griffith de fidel lui Henry. Toţi aceşti cavaleri luptau pentru ca Richard al III-lea să-şi păstreze tronul. Griffith se învârtea în loc ca un nebun, împungând cu spada în dreapta şi în stânga, semănând moarte în jur şi riscându-şi viaţa clipă de clipă. Fiecare lovitură însemna sfârşitul unui duşman, însă în urma lui năvăleau alţii şi alţii. Doborându-i unul câte unul pe oamenii lui Henry, oştenii lui Richard îi împinseră în susul dealului, spre locul unde se afla regele. Griffith încercă să-i stăvilească, să-i întârzie din. drum, dar oastea lui Richard ataca din ce în ce mai furibundă, în număr din ce în ce mai mare.

Griffith avusese multe ocazii de-a privi moartea în faţă, astfel încât o recunoscu şi acum. Dar nu-şi pierdu speranţa. Nici nu se putea altfel. Ambiţia lui era mult prea nemăsurată, iar dorinţa mult prea arzătoare.

— Pentru regele Henry! urlă el din nou. Dar strigătul îi îngheţă pe buze, la auzul unui ţipăt ţâşnit chiar lângă el.

Stegarul lui Henry fusese doborât la pământ. Oştenii lui Richard îl încercuiseră pe Henry. Griffith spera că regele nu-i uitase poveţele. Apoi răsună un zgomot ca de tunet. Pământul se cutremură. Cavalerul se răsuci brusc şi se lansă într-un atac furibund, conştient că va pierde ultima bătălie a vieţii sale.

Avu senzaţia că asupra lui se năpustea o nouă armată. Alţi cavaleri, cu săbii şi armuri lucitoare, năvăliră în vălmăşagul bătăliei. Cele două armate rămase în aşteptare se lămuriseră cine era învingătorul şi-acum se repezeau să-i vină în ajutor, nimicindu-i pe învinşi. Griffith îşi plecă umerii, căutându-l pe Henry cu privirea obosită. Nu avea cum să

ajungă la timp. Nu-l mai putea ajuta. Numai Dumnezeu putea s-o facă, dar Dumnezeu părea a fi foarte departe de aceste locuri.

Îşi ridică, sfârşit, scutul şi securea – nu pentru că şi-ar fi închipuit că va scăpa cu viaţă, ci pentru că nu-i stătea în fire să se predea fără luptă. Dar atacatorii nici nu-l luau în seamă, într-o fracţiune de secundă înţelese.

Cele două armate luptau *pentru* Henry! Cine ştie din ce motiv – poate binele ţării, poate dreptul lui Henry la tron – se hotărâseră să-l atace pe Richard şi oastea lui, făcându-i una cu pământul.

Luptau aproape cu plăcere, râzând de bucurie când doborau războinicii lui Richard. Râdeau şi când ucideau caii.

„Nu pentru binele ţării", îşi zise Griffith, scârbit. „Nici-pentru cauza dreaptă a lui Henry."

— L-au prins! strigă acesta, cu un glas din care lipsea bucuria triumfului.. Uite cum îl căsăpesc!

Din toată oastea vrăjmaşă, numai Richard rămăsese în picioare. Cavalerii îl înconjurară pe regele din neamul York, începând să-l lovească cu spadele. Dar şi Richard izbea cu furie în dreapta şi în stânga, iar Griffith scoase o exclamaţie de bucurie când regele zbură capul unuia dintre atacatori. Dar această ispravă nu făcu decât să-i întărâte pe ceilalţi, care strânseră cercul în jurul lui, împungându-l cu spadele, ciopârţindu-l cu securile şi zdrobindu-l cu ghioagele.

Într-o ultimă încercare de-a scăpa din încercuire – sau poate de-a muri eroic – Richard îşi ridică armăsarul pe picioarele din spate. Calul începu să necheze, lovind cu copitele, şi zvârli jos din şa doi dintre atacatori. Unul dintre aceştia îşi repezi spada înainte şi nobilul animal se prăbuşi, cu o rană sângerie pe pieptul alb ca zăpada.

Richard se prăvăli în iarbă, într-un zgomot asurzitor de fierăraie, şi cavalerii se năpustiră asupra lui. Pavăza şi coiful zburară cât-colo, iar sângele ţâşni în aer ca dintr-o fântână.

Milostivul pământ englezesc înghiţise râuri de sânge. Sângele pedestraşilor. Al cavalerilor. Şi sângele regesc al lui Richard al III-lea.

Henry Tudor privea măcelul, cu o grimasă de oroare pe chipul frânt de oboseală. Apoi, întorcându-se spre Griffith, rosti jurământul prin care avea să guverneze Anglia:

— Dacă aşa se poartă englezii cu regii detronaţi, atunci jur pe sfânta cruce că nimeni şi nimic nu̦mi va putea smulge coroana.

Capitolul 1

Castelul Wenthaven Shpopshire, Anglia, 1487

De-a lungul galeriei impunătorului castel răsuna zăngănit de spade. Griffith ap Powel schiţă o strâmbătură de dezgust.

— Un duel? întrebă el, adresându-se gazdei. M-aţi adus aici ca să asist la un duel?

Înconjurat de o ceată de prepelicari roşcaţi, contele de Wenthaven – un bărbat cărunt, cu trăsături aristocratice – era un exemplu de ospitalitate şi curtoazie.

— Nu vreau decât să-ţi împlinesc dorinţa.

În timp ce-şi făceau loc printre spectatori, la urechile lui Griffith ajunseră hohote de râs şi ţipete de spaimă prefăcută.

— Văd că în ţara asta nu mai există respect pentru luptători, mormăi cavalerul. În Ţara Galilor ne luptăm pe viaţă şi pe moarte, cu spada în mână, şi numai cu vrăjmaşul. Nici pomeneală de distracţii ca duelul!

Cu un gest elegant, Wenthaven curmă orice discuţie despre Ţara Galilor şi tradiţiile ei.

— E un obicei franţuzesc. Oricum, în jurul meu s-au adunat o mulţime de tineri, care se iau la harţă din te miri ce. Flăcăii se duelează pur şi simplu pentru plăcerea de-a încrucişa spadele – iar eu îi încurajez. Au spade uşoare, fără muchii, şi un antrenament serios n-are cum să le strice. Mai mult decât atât, dacă vrei să vorbeşti cu lady Marian – fosta domnişoară de companie a reginei noastre neîncoronate – atunci aici trebuie s-o cauţi.

Griffith simţi cum îl cuprinde iritarea: se socotea total nepotrivit pentru o astfel de misiune.

— Prin urmare, replică el, lady Marian se amuză privind cum se taie unii pe alţii tinerii ăştia fără minte?

Wenthaven îl privi, abia ascunzându-şi zâmbetul.

— Dacă te-ai uita mai atent, ai vedea cu ochii tăi ce face lady Marian.

Griffith era destul de înalt ca să poată privi peste capetele spectatorilor entuziasmaţi. Pe lespezile de piatră, două siluete dansau una în jurul alteia, fiecare ţinând în mână o spadă de antrenament. Amândoi erau extrem de îndemânatici, cu trupuri tinere şi sănătoase, cu reacţii prompte.

Deodată se frecă la ochi.

— Bine, dar unul din spadasini e femeie!

În aceeaşi clipă, părul ei roşcovan se eliberă de sub coif, revărsându-i-se pe umeri, ca flacăra unei lumânări albe şi subţiri. Fata îşi aţinti ochii verzi asupra lui, dezvelindu-şi dinţii sclipitori într-un

surâs cuceritor. Îşi ţinea pe braţ poala tunicii lungi, de culoare deschisă, şi Griffith îi zări gleznele şi coapsele musculoase, învelite în mătase. Mersul ei delicat îi distrase atenţia de la spada pe care o ţinea în mână.

Sfinte Dewi, ce zveltă şi înaltă era! Se opri în faţa unui tânăr de pe margine şi-l privi în ochi, plină de îndrăzneală.

Lui Griffith nu-i plăceau femeile îndrăzneţe.

Fredonând o melodie, fata îşi flutură batjocoritor spada pe sub nasul tânărului. Griffith se simţi intimidat şi stânjenit de ţinuta ei mândră şi de surâsul amuzat.

Tânărul putea lupta cu amândouă mâinile, iar iuţeala şi agilitatea lui ar fi descurajat mulţi adversari. Acum, însă, răsufla gâfâit şi stropi de sudoare îi picurau din sprâncene. începu să lupte cu o agresivitate neobişnuită pentru un duel amical.

Simţea că-i pe cale să piardă.

— Nu-i aşa că n-are pereche? murmură Wenthaven din spatele lui Griffith.

Acesta scoase un mormăit aprobator, deşi fără prea mare tragere de inimă.

— Eu am învăţat-o tot ce ştie.

— Dar e o nebunie!! izbucni Griffith, fără a-şi putea lua ochii de la această femeie, pe care o găsea prea înaltă, prea îndrăzneaţă şi prea frumoasă pentru gustul lui. Ce-i trebuie unui bărbat să înveţe o femeie să mânuiască spada?

— O femeie ca ea trebuie să ştie cum să se apere! râse Wenthaven. Să se apere... de... să zicem... unele avansuri nedorite.

Cele două spade curbate se ciocniră scrâşnind, într-o ploaie de scântei albăstrui.

— O femeie ca ea?

— Da.

Apoi, mulţumit de interesul pe care-l arăta Griffith, adăugă:

— Ţi-o prezint pe lady Marian Wenthaven.

Griffith se întoarse către conte, scăpând din ochi momentul în care fata se pregătea să-i dea adversarului lovitura de graţie. Dar aclamaţiile privitorilor îl treziră la realitate. Cu un strigăt triumfător, lady Marian îi zbură tânărului spada din mână. îmbătată de victorie, îşi ridică braţele, fericită, în timp ce Griffith o privea pe sub sprâncene.

— Expansivitatea e o însuşire nepotrivită la o femeie. Cât se poate de nepotrivită.

În sinea lui, îşi dorea ca şi simţurile să fi fost de aceeaşi părere.

Wenthaven plescăi din limbă.

— Adrian Harbottle n-avea nici o şansă. E doar unul din cavalerii ăia fără avere – cu nimic mai breaz decât un tâlhar de drumul mare.

Griffith aruncă o privire spre tânărul la care se referise Wenthaven. Blond, cu dinţi albi şi trup bine croit, Harbottle nu arăta câtuşi de puţin a tâlhar de drumul mare. Era atât de frumos, încât Griffith simţi că-l apucă durerea de dinţi. În plus, înfăţişarea lui îi amintea vag de ceva. Avea un aer familiar şi liniştitor.

Da! Harbottle semăna cu pictura aurită a îngerului din *Jurnalul* mamei lui Griffith.

Dar Griffith punea mâna în foc că Harbottle nu era un înger. Încă gâfâind din pricina efortului, tânărul cel blond o săgeta pe lady Marian cu o privire furioasă.

Griffith aruncă o privire indiferentă spre pumnii lui încleştaţi, care nu prevesteau nimic bun.

— A fost un dobitoc dacă şi-a închipuit că se poate măsura cu ea! râse Wenthaven.

Harbottle înşfacă spada şi se repezi asupra fetei. Reflexul de apărare al lui Griffith se dovedi mai puternic decât gândul la eventualele consecinţe. Femeile începură să ţipe, bărbaţii să strige, iar Griffith se prăbuşi pe pardoseală, peste trupul tânărului. Se auzi trosnet de oase şi tendoane. Griffith se rostogoli într-o parte şi sări în picioare, azvârlind cât-colo spada atacatorului. Dar când vru s-o culeagă de pe jos, văzu o mână delicată de femeie aţintind-o spre gâtului Harbottle.

— Ticălos şi laş ce eşti, răsună glasul adânc şi grav al Marianei. Ridică-te şi ia-ţi pedeapsa pentru mişelia ta.

Harbottle se sprijini în genunchi, cu obrazul schimonosit de furie.

— Căţea afurisită! şuieră el. Eşti lipsită de milă, parcă n-ai fi femeie!

— Pentru că nu ţi-am îngăduit să mă învingi? Sau să mă ucizi? Oare trebuie să mă las ucisă de-un bastard nenorocit ca să dovedesc că sunt o lady?

Îşi aţinti vârful strălucitor al spadei spre gâtul lui, dezvelit de gulerul răsfrânt al cămăşii.

— Ţi-am spus să te ridici şi să înfrunţi femeia pe care ai atacat-o mişeleşte.

După triumful strălucitor de mai adineauri, acum îşi arăta mânia cu nobleţea cu care şi-ar fi purtat coroana o regină.

Griffith făcu un pas spre ea. Dacă expansivitatea i se părea nepotrivită la o femeie, atunci de ce se simţea atras de cea din faţa lui?

Harbottle se clătină pe picioare, cu ochii la Griffith.

— Te simţi puternică fiindcă te apără ultimul tău iubit. Marian nu-i acordă lui Griffith nici cea mai mică atenţie.

— N-am nevoie de ajutorul nimănui ca să te ucid, Harbottle.

Şi zicând acestea, îşi retrase braţul, pregătindu-se de ultima

lovitură.

Harbottle se holbă la ea cu ochii injectaţi, alb la faţă de spaimă.

— Nu... poţi... Doar nu vrei...

— Cine m-ar putea învinovăţi?

Obrazul ei păli, dar Harbottle nu observă nimic. Toată atenţia lui era îndreptată spre vârful nemilos al spadei.

— Am mulţi bani... Dacă-i vrei...

Ea se îmbujoră din nou.

— Dacă te ucid, scap lumea de-un nemernic ca tine. Răsuflă adânc, şi Griffith se pregăti s-o vadă înfigându-şi spada în gâtul lui Harbottle.

— Fie-ţi milă! se milogi tânărul.

Brusc, Marian îşi schimbă gândul şi arătă cu vârful spadei către uşă:

— Du-te să cazi în genunchi în faţa preotului. Poate până la urmă îţi va acorda-iertarea. Asta-i tot ce poţi spera, fiindcă cei de-aici nu-ţi vor trece cu vederea fapta mârşavă.

Harbottle se trase grăbit înapoi şi, când ajunse destul de departe, îi strigă:

— Târfă! Eşti o ruşine pentru familia ta! Bastardul pe care l-ai adus pe lume e o pedeapsă pentru păcatele săvârşite deţine!.

Griffith înlemni, dar Harbottle nu terminase tot ce avea de spus.

— Puiul de căţea pe care l-ai născut e un idiot!

Marian ridică spada, şi toţi cei de faţă se grăbiră să se ferească din calea ei. Dar Griffith o apucă iute de mână şi, răsucind-o spre el, îi îngropa fruntea la pieptul său.

„Un bastard!" se gândi el, supărat. „Va să zică, a făcut un copil din flori. Nu-i de mirare c-a fost alungată de la Curte."

Un bastard! Un copil al cărui tată refuzase să-1 recunoască! Prin iubirea ei nelegiuită, Marian atrăsese asupră-i dizgraţia şi exilul. Iar firea ei nesăbuită continua să se vădească în aceste dueluri fără sens.

Harbottle se îndepărtă şchiopătând, ca o insectă pe jumătate strivită.

Marian se smulse din strânsoarea lui Griffith, furioasă că cineva cutezase să se pună între ea şi nemernicul care îndrăznise să-i insulte fiul. Dar în urechi îi răsună un glas adânc:

— Mânia e vântul care stinge lumina minţii. Tu însăţi ai. dovedit-o. Nu ameninţa pe cineva cu moartea decât dacă eşti hotărâtă să-ţi duci gestul până la capăt. Acum te-ai ales cu un duşman pe viaţă, care nu se va declara mulţumit decât când te va şti umilită şi învinsă.

Marian se desprinse din braţele lui,înălţând privirea. Mai sus... Tot mai sus... şi mai sus.

Bărbatul din faţa ei era nespus de înalt... şi mânios. Părul negru, lung până la umeri, era dat pe spate, lăsând să se vadă un obraz aspru şi călit în luptă. Pielea arsă de soare purta urma multor bătălii. Avea tot atâtea cute pe frunte câte cicatrici pe obraz. Nasul subţire fusese

spart de multe ori, iar bărbia ambiţioasă era umbrită de barba nerasă din ajun. Dar ochii aurii erau negrăit de frumoşi... numai că acum o fulgerau cu un dispreţ care-i îngheţa sângele în vine.

— Mulţumesc, dar asta nu-i treaba ta.

El pufni iritat, făcând să fluture o şuviţă rătăcită pe fruntea Marianei. în timp ce se îndepărta, fata îl auzi murmurând:

— Numai de-ar fi aşa!

În spatele ei răsună glasul lui Wenthaven:

— Căpcăunul ăsta velş a fost trimis de regină să-ţi vorbească.

Marian se răsuci în loc, ca muşcată de şarpe.

— La naiba, Wenthaven, de ce nu mi-ai spus de la început?

Contele îşi întinse braţele în lături, cu prefăcută nevinovăţie;

— Eu credeam că ţi-am spus...

Marian îi azvârli o privire dispreţuitoare şi începu să-l studieze pe Griffith, cu capul plecat într-o parte, surprinsă în primul rând de hainele lui cafenii şi simple.

— Chiar că seamănă a căpcăun. Ia spune, arătarea asta are şi un nume?

Griffith făcu o plecăciune, apropiindu-şi obrazul de al ei.

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, mă numesc Griffith ap Powel.

Vorbise încet, iar la auzul numelui său, Marian simţi cum îi urcă sângele în obraz.

— Griffith ap Powel? Griffith ap Powel nu-i trimisul stăpânei mele, regina, ci omul regelui.

Griffith îşi îndreptă spatele, surâzând satisfăcut.

— Sunt, într-adevăr, omul regelui, prin urmare şi-al reginei, pentru că s-au căsătorit după lege, în biserică.

Marian aruncă o privire în jur şi văzu că toţi acei gură-cască veniţi s-o admire luptând sorbeau fiecare cuvânt al vorbitorului.

Făcu semn unui paj să se apropie şi-i înmâna spada, ca s-o cureţe şi s-o pună la locul ei. În acest răstimp, se strădui să-şi recapete stăpânirea de sine,

— Şi ce face Elizabeth de York? Cum o duce regina mea?

Şi Griffith remarcase interesul asistenţei, aşa că-i oferi braţul, spunând:

— Soţia regelui e bine, la fel ca fiul şi moştenitorul ei, Arthur.

— Moştenitorul tronului Angliei, surâse ironic Marian. Iar tatăl lui e Henry Tudor.

— Tatăl lui e *regele* Henry Tudor.

Marianei îi veni să râdă de vorbele pompoase ale lui Griffith, însă anii petrecuţi la Curte o învăţaseră să respecte puterea unui rege – deşi nu şi pe cei ce umblau după favoruri. îl luă de braţ pe emisar, încuviinţând:

— Desigur. Regele Henry, al şaptelea cu acest nume, e tatăl

copilului. Dar spune-mi, regele a hotărât încoronarea reginei?

— Încă nu.

— În clipa când arhiepiscopul va unge fruntea Elizabethei, aşezându-i pe creştet coroana, în catedrala Westminster, regina se va ridica deasupra celorlalţi muritori.

Marian se strânse lângă Griffith, mulţumită că, graţie lui, se putea strecura prin mulţime. După ce se îndepărtară de urechi străine, îi şopti:

— Regele se teme să nu se creadă că-i datorează reginei tronul.

— E doar prudent, şi pe drept cuvânt! o corectă Griffith fără să clipească.

— Numai că tronul se cam clatină sub fundul lui regesc.

— Se clatină? Nici vorbă. Doar naivii îşi închipuie aşa ceva. A6eiaşi naivi care spun că Henry nu-şi va putea păstra coroana decât căsătorindu-se cu Elizabeth de York.

— Nu eşti curtean, aşa-i? zâmbi Marian, mai mult amuzată decât stânjenită de acuzaţia de naivitate.

— Sunt tot ce-i necesar să fiu pentru binele lui Henry.

— Atunci, poate lacheu! replică Marian, întrebându-se dacă Griffith va răspunde la această insultă.

— În prezent, da. Sunt emisar şi duc mesaje de la o fată fără minte la alta cu nimic mai brează.

Şi, fără a mai adăuga nimic, o conduse afară, în grădina plină de flori, unde trandafirii timpurii îşi răspândeau parfumul, răsfăţându-se în lumina soarelui de primăvară.

— Răsplata mea pentru această misiune e dreptul de a-mi vizita părinţii, în Ţara Galilor.

Marian observă că soarele de după-amiază nu-i era prea favorabil lui Griffith. Părul lui nu era negru, ci castaniu-închis şi strălucitor. Pieptănat pe spate, dădea feţei sale înguste un aer diavolesc. în acelaşi timp aducea cu coama unui leu, şi Marian se simţi înfiorată, ca în prezenţa unei sălbăticiuni. Lumina soarelui îi accentua asprimea trăsăturilor, precum şi silueta înaltă şi voinică, iar fata se întrebă ce pornire nebunească îl îndemnase pe Henry să i-l trimită tocmai pe acest om.

Nu cumva regele încerca s-o intimideze? Bănuia ceva? Oare ce ştia? îi încredinţase şi mesagerului secretul?

O şuviţă de păr roşcovan îi alunecase pe frunte. încercă să şi-o prindă la loc, dar fără succes.

El o privea cu un surâs cinic.

— Îţi vopseşti părul?

Ea lăsă mâinile să-i cadă pe lângă trup, cu ochii scânteind de mânie. în cei douăzeci şi doi de ani câţi număra acum, nu întâlnise niciodată un bărbat atât de grosolan.

— Şi dacă l-aş vopsi, crezi că aş alege culoarea asta?

El nu zâmbi. Nu făcu nici un gest, dar nici nu încercă să-şi ascundă admiraţia. Îi apucă şuviţa rebelă cu două degete, prinzând-o la locul de unde se desfăcuse.

— Există riscul să ne audă cineva?

Marian nu putea citi nimic pe chipul lui Griffith, decât un profund dezgust pentru ea şi pentru misiunea pe care o primise. Cu atât mai bine, îşi zise fata. Castelul Wenthaven îi oferea o viaţă îmbelşugată, în mijlocul naturii, însă ea se Obişnuise cu distracţiile de la Curte. Iată, acum i se oferea ocazia de a-şi măsura inteligenţa cu acest lord velş, atât de înfumurat.

— Nu ne-aude nimeni, dar asta n-are nici o importanţă. Toată lumea ştie că am fost cândva prima domnişoară de companie a reginei şi că de-atunci am păstrat legătura, deşi, de regulă, mesagerii sunt mai...

Îl măsură rapid din cap până în picioare.

— ...mai vorbăreţi.

Întinse mâna, cu palma deschisă.

— Ai o scrisoare pentru mine?

El scoase de la cingătoare un pergament purtând sigiliul reginei şi începu să desfacă pecetea de ceară.

— Vrei să ţi-o citesc?

Ea îi smulse din mână mesajul, ascurizându-1 în mânecă.

— O voi citi singură. Ai cumva şi vreo pungă cu bani?

Cu gesturi încete, Griffith scoase de sub pulpana hainei o pungă doldora de bani.

Ea o cântări în mână, răsuflând uşurată.

— Sfânta Fecioară a avut grijă de mine.

— Regina îţi trimite o mare parte din puţinii bani la care are dreptul.

— Aşa e, încuviinţă Marian, cu gândul la copilaşul de doi ani care dormea în iatacul ei. Întotdeauna s-a îngrijit să nu-mi lipsească nimic.

Remarcă privirea scandalizată a lui Griffith, pe care, de altfel, acesta nici nu încercase s-o ascundă. Aşezându-se pe o bancă de piatră, Marian îşi lăsă capul într-o parte, cu un surâs dispreţuitor.

— Ei, Griffith ap Powel, ia zi, la ce te gândeşti?

— Mă întrebam dacă nu cumva ştii ceva ce regina ar dori să nu se afle, şi astfel îţi vâri mâna până la cot în banii ei.

Grosolănia lui dovedea o totală lipsă de respect la adresa Marianei, care simţi din nou cum o cuprinde furia. Adierea blândă dinspre lac îi îmbujora obrazul. Se întoarse către el cu o privire mânioasă, însă în aceeaşi clipă îşi aminti că nu era secretul ei şi se strădui să-şi ţină firea.

— Lady Elizabeth nu poate fi şantajată, zise ea, alegându-şi cu grijă

cuvintele. A dus o viaţă exemplară. Cum altfel? Mai întâi, a crescut în preajma tatălui ei, regele Edward, apoi a fost pupila unchiului, regele Richard al III-lea.

— Regele Richard? ricana Griffith. Poate vrei să spui uzurpatorul. Richard era fratele lui Edward. Fiii lui Edward ar fi trebuit să moştenească tronul, dar unde sunt ei? Unde-s ei acum?

Marian îşi încleştă degetele pe punga de piele, simţind rotunjimea monedelor dinăuntru şi, din nou, făcu un efort să se stăpânească.

— Nu ştiu, dar Elisabeth e sora lor. Ea n-a avut nici un amestec în dispariţia fraţilor ei.

— Richard i-a întemniţat în Turnul Londrei, de unde n-au mai ieşit niciodată.

Griffith puse piciorul pe bancă, sprijinindu-şi braţul pe genunchi, şi se aplecă, apropiindu-şi obrazul de cel al Marianei.

— Au dispărut. Nimeni nu i-a mai văzut vreodată. Am luptat pentru Henry şi m-am rugat la Dumnezeu să-i ajute să unească prin căsătorie familiile York şi Lancaster. Dar când am ajuns la Londra, am descoperit adevărul. Lady Elizabeth dansase cu ucigaşul fraţilor ei. Trăia la curtea lui Richard, purta rochii dăruite de el şi dădea domniei lui o legitimitate pe care altfel n-ar fi căpătat-o niciodată. Elizabeth ilustrează clar decăderea Casei de York, iar acum stricăciunea a pătruns şi în neamul Tudor-ilor.

Fără a-şi da seama ce face, Marian îi azvârli punga cu bani drept ii obraz şi în aceeaşi clipă auzi trosnet de os sfărâmat. El se clătină pe picioare şi făcu un pas înapoi, acoperindu-şi faţa cu mâna. Sângele începu să-i şiroiască printre degete. Marian îl înşfacă de poala tunicii, trăgându-1 spre ea.

Stofa se sfâşie, aproape ca un ţipăt, iar glasul fetei răsună adânc şi pătrunzător.

— Lady Elizabeth a sacrificat tot pentru a-şi salva fraţii. Tot! Te previn; dacă mai îndrăzneşti s-o vorbeşti de rău, ai să mori de spada mea.

Îl îmbrânci deoparte şi-o luă la fugă pe alee, uitând de pungă în graba şi furia plecării. Când se asigură că el n-o mai putea vedea, îşi ridică poalele pelerinei şi iuţi pasul. Nu-şi dorea decât să scape de bădăranul acela, care mai era şi sicofantul lui Henry.

Totuşi, fusese o greşeală că-l lovise. Mai ales cu punga aceea grea. Auzise o trosnitură. Nu cumva îi rupsese nasul?

Dar cum îndrăznea s-o acuze pe Elizabeth de-a fi fost părtaşa lui Richard la uciderea propriilor ei fraţi? Marian cunoştea adevărul, încă de la cinci ani se afla în slujba Elizabethei, pentru că aveau aceeaşi vârstă şi erau rude de sânge. De la început, Marian fusese crescută în ideea că trebuia s-o slujească pe prinţesă în orice chip.

Elizabethei i se spusese că trebuia să se sacrifice pentru dinastie.

Fiecare gest, fiecare cuvânt, fiecare zâmbet era cântărit şi judecat ca fiind sau nu demn de o prinţesă de York. Copil bun şi ascultător, Elizabeth se străduise întotdeauna să se arate la înălţimea acestor pretenţii, chiar dacă inteligenţa ei nu era dintre cele mai sclipitoare... Oricum, ce nevoie avea o prinţesă de inteligenţă?

Şi nici nu avusese – până în clipa morţii tatălui ei, regele Edward al IV-lea. Urmaseră vremuri grele, pline de trădări de tot soiul, iar Elizabeth nu era pregătită să facă faţă jocului politic care dusese ţara la război. Unchiul iubit devenise tutorele fraţilor ei, pe care declarase că dorea să-i ocrotească. Apoi, pe neaşteptate, făcuse o afirmaţie îngrozitoare, cum că nu erau copii legitimi. După spusele lui, toţi copiii lui Eduard erau bastarzi.

Aşa cum râvnise, Richard fusese încoronat rege de către Parlament.

Marian o consolase pe Elizabeth, care plângea pentru fraţii ei, pentru libertatea pierdută, pentru onoarea terfelită. O ajutase pe tânăra prinţesă să găsească o soluţie. Când Richard şi soţia lui o invitaseră la Curte, Marian şi Elizabeth mai întâi ţipaseră de furie, apoi, însă, ticluiseră un plan. Dacă Elizabeth rămânea la Curte, jucând rolul unei nepoate ascultătoare, atunci avea şanse să descopere ce ce întâmplase cu fraţii ei – poate chiar să-şi influenţeze unchiul, sau să-i ajute pe cei doi prizonieri să evadeze.

Marian şi Elizabeth îşi făcuseră fel de fel de proiecte, încercând să nu scape din vedere nici o eventualitate. Un singur lucru nu reuşiseră să-1 prevadă: rolul lor decisiv în timpul domniei blestemate a lui Richard. Ah, dacă...

Marian oftă adânc. Aceşti „dacă" o scoteau din minţi.

Căsuţa ei se afla chiar lângă zidul înalt, de piatră, care înconjura castelul, apărându-1 de posibile atacuri. Aici era departe şi de ochii lui Wenthaven. De fapt, asta şi dorea. Să fie departe de lordul Wenthaven, de maşinaţiile lui politice, de intrigile pe care urzea. Aici, ea şi fiul ei se găseau în siguranţă.

Lionel. Oare se trezise?

Deschise poartă grădinii şi-l strigă pe nume. Zâmbi fericită când, de după colţul casei, îşi făcu apariţia un băieţaş brunet şi durduliu, venind spre ea cu paşi legănaţi. îl ridică în braţe, exclamând:

— Eşti murdar din cap până-n picioare. Te-ai jucat în nisip?

El dădu din cap, surâzând încântat, punându-şi palmele plinuţe pe obrazul ei.

— Faci un castel? Băieţelul încuviinţă din nou.

— Cu şanţ de apărare?

— Ah, nu-l mai întreba de şanţ! zise doica, ivindu-se din spatele căsuţei. Curând va vrea să ia apă din fântână şi-atunci să vezi murdărie!

Cecily era o fată frumoasă, aducând nespus de mult cu mama

Marianei, care rămăsese o duioasă amintire de demult. Spre deosebire, însă, de nobila femeie, Cecily se dovedea o naivă, lăsându-se influenţată de modă, de părerile altora şi, îndeosebi, de complimentele primului bărbat întâlnit în cale.

Totuşi, doica o urmă fără să crâcnească pe Marian, care pornise spre iazul din curtea castelului Wenthaven.

— A dormit? întrebă Marian.

Cecily îşi suflă o şuviţă de păr căzută pe frunte.

— A dormit puţin, dar cea mai mare parte a după-amiezii s-a jucat.

Marian luă copilul în braţe şi-1 sărută, încuviinţând:

— Aşa e, Lionel e un băieţel voinic şi sănătos.

— Nici nu-ţi vine să crezi că până la un an plângea tot timpul.

— Avea colici, spuse Marian, fără a-şi lua ochii de la Lionel, care se zbenguia în iarbă.

— Oricum, a fost îngrozitor! comentă fără fereală Cecily.

Marian nu-i răspunse. Erau multe lucruri despre care nu vorbise nimănui, printre care faptul că la început nu-1 putuse suferi pe Lionel.

Nu voise să fie mamă. N-o interesau copiii. Când moaşa îi pusese pentru prima oară în braţe mogâldeaţa aceea moale şi însângerată, avusese- o reacţie de dezgust, în locul sentimentului matern.

— Se zice că pruncii veniţi pe lume înainte de soroc sunt debili, gălăgioşi şi urâţi! vorbi Cecily, care părea s-o considere pe Marian de aceeaşi părere cu ea. Uneori îmi închipuiam că nu va supravieţui mai mult de câteva luni.

Câteodată,în miez de noapte, când bebeluşul plângea ore în şir, Marian nici n-ar fi putut spune dacă *dorea* ca el să supravieţuiască mai mult de câteva luni. Îşi încovoie umerii sub greutatea acestor gânduri vinovate şi-1 urmă pe Lionel spre ochiul de apă amenajat anume pentru el.

— De nu te-aş fi avut alături, *my lady,* zău că mi-aş fi ieşit din minţi! continuă Cecily.

Remuşcarea o făcuse pe Marian să preia încet-încet întreaga îngrijire a copilului... şi într-o zi... ah, într-o zi, copilaşul îi zâmbise!

Niciodată nu avusese motive să creadă în dragoste sau îh revelaţia unei clipe. Dar acel prim zâmbet fără dinţi al pruncului pe care-1 ţinea în braţe o schimbase total. De atunci, fiecare surâs, fiecare suferinţă şi fiecare realizare a băieţelului o legase tot mai mult de el. Privindu-i căpşorul brun, aplecat deasupra nisipului, Marian se minună, de propriile-i sentimente. Şi-ar fi dat şi viaţa pentru el – nu din datorie sau loialitate, ci din iubire.

Cecily oftă adânc, la fel ca Lionel atunci când dorea să atragă atenţia celorlalţi.

— Aş fi vrut să fiu de faţă şi să-ţi a"Jut la naşterea lui. Marian îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Tu? Tu care-ţi pierzi minţile şi când vezi un bărbat scuipând pe jos?

Cecily îşi lăsă capul în piept.

— Ştiu că aşa e, recunoscu ea. Dar sunt convinsă că în acele momente ar fi învins instinctul meu de femeie.

Marian se îndoia profund, dar nu zise nimic.

— Sigur, a trebuit s-o însoţeşti pe lady Elizabeth în exil. Cu zvonurile care se răspândiseră atunci, nici nu mai putea rămâne la Curte.

Cecily o privi pe sub marginea glugii, cu ochi senini şi nevinovaţi.

— Vorbesc despre zvonul că s-ar fi măritat cu unchiul ei, regele.

Marian pipăi scrisoarea ascunsă în mânecă.

— Ştiu bine despre ce vorbeşti.

— Mă surprinde că nu-mi faci confidenţe. Cum poţi îndura aşa o dezonoare, fără sprijinul scumpei tale verişoare?

Cecily suspină adânc.

— La urma urmei, ţi-am fost domnişoară de companie!

— Cecily, o opri Marian, privind-o drept în ochi. Cu cine-ai stat de vorbă?

Cecily se înroşi până în albul ochilor.

— De ce crezi... c-am stat de vorbă cu cineva? se bâlbâi ea.

— Pentru că ştii bine că niciodată nu ţi-ai dorit să fii de faţă la naşterea lui Lionel. Naşte cumva vreuna din prietenele tale?

Pe chipul doicii se citea încurcătură, disperare, stânjeneală.

— N-nu... îngăimă ea.

Directă ca întotdeauna, Marian adăugă:

— Dacă ai spus cuiva că m-ai ajutat la naştere, aşa că ştii ce trebuie să faci în astfel de împrejurări, te rog să recunoşti deschis că ai minţit.

Cecily îşi strânse buzele de parcă ar fi muşcat dintr-o lămâie.

— N-am minţit pe nimeni. Dar mi-era greu să explic de ce m-ai lăsat la Curte şi-ai plecat să-l naşti pe Lionel fără mine. Celelalte doamne de companie ziceau... ziceau că nu ai încredere în mine.

— N-am încredere în tine?

Brusc, Marian înţelese şi-o strânse la piept pe micuţa Cecily.

— Bineînţeles că am încredere în tine.

Nu era chiar întregul adevăr, aşa că Marian încercă să-şi compenseze vorbele printr-o îmbrăţişare afectuoasă.

— Dacă celelalte doamne de companie te mai necăjesc, spune-le adevărul. Te-am lăsat la Curte tocmai pentru că mă preocupa soarta ta. Am vrut să-ţi găseşti un soţ şi să-ţi întemeiezi o familie, înainte ca ceilalţi să-mi descopere secretul. Doream să nu te distrug odată cu mine – ceea ce, de altfel, s-a şi întâmplat.

— Nu... murmură Cecily, nu foarte convinsă.

— Ba da, aşa e, iar tu nu mi-ai reproşat asta niciodată. Şi m-ar

îndurera cumplit dacă ţi-ai închipui că nu-ţi apreciez sacrificiul.

Cecily se desprinse din îmbrăţişare.

— Nu, să nu fii îndurerată. Ai fost foarte bună cu mine. M-ai numit „verişoară"...

— Chiar *eşti* verişoară mea!

— Dar nu legitimă.

Dându-şi seama că vorbise cam mult, Cecily aruncă o privire spre Lionel, murmurând:

— Nu că m-ar supăra adevărul. însă eu nu-ţi semăn. Nu mă pricep să scriu şi să vorbesc meşteşugit şi habar n-am cum se mânuieşte o spadă.

Marian zâmbi, îngenunchind lângă băieţelul care se juca, fericit, în nisip. Ajutându-l să sape mai departe, i se adresă fetei:

— Unii spun că asta ar fi în dezavantajul tău.

— Bărbaţii vorbesc, şi cuvintele lor îmi ajung şi mie la ureche. Sunt câţiva care te consideră o femeie extraordinară.

— Alţii, dimpotrivă! replică Marian, amintindu-şi privirea încruntată a velşului şi sângele care-i ţâşnise din nas când îl învăţase cum să se poarte cu o femeie.

Sir Griffith o atrăgea tocmai prin asprimea lui. Avea magia unui munte necunoscut, cu stânci colţuroase şi misterioase. Brusc, îi păru rău că-1 lovise.

Dar o meritase cu prisosinţă. Şi-n plus, ticălosul o făcuse să uite şi de pungă! Acum era nevoită să-l caute şi să-l roage să i-o înapoieze. Fără îndoială că o va lăsa să se umilească în faţa lui cât mai mult. Marian se foi, neliniştită. Avea nevoie de bani, dar nu voia să mai dea ochii cu ursul acela urâcios.

Nu voia să-i mai audă glasul... catifelat, mustrând-o pentru apucăturile ei lipsite de feminitate. Nu avea chef să-şi ceară scuze, dar dacă ţinea să reînnoade discuţia cu el, nu exista altă soluţie. Poate, totuşi... închise pleoapele pe jumătate. Mda, se pare că mai exista o cale.

— Şi bărbatul cu care te-ai duelat azi vede în tine o femeie extraordinară.

Cu gândul tot la Griffith, Marian încruntă uşor din sprâncene.

— Nu, nu. Nici pomeneală!

— Ba da. Altfel de ce s-ar fi luptat cu tine pentru privilegiul de-a fi primit în patul tău?

— Cum?

După o clipă de nedumerire, Marian înţelese că Cecily se referea la mizerabilul de Harbottle. Dădu din mână în semn de lehamite.

— Ăla? Ăla nu-i decât unul din turma de idioţi care-şi închipuie că eu sunt o pradă uşoară. Dar i-am dat o lecţie să mă ţină minte.

— Am stat de vorbă cu el. Vrea să se însoare cu tine.

Oferta verişoarei ei, rostită pe un ton care parcă o obliga la recunoştinţă, o făcu să-i sară ţandăra. Se strădui din răsputeri să se stăpânească.

— Sigur că vrea, doar astfel s-ar înălţa pe sine şi m-ar coborî pe mine. Nu, mulţumesc.

— Dar dacă nu te măriţi, nu poţi avea copii legitimi.

Marian sări în picioare, cu ochii scăpărând de mânie.

— Adică voi mai aduce pe lume încă un bastard. Asta vrei să spui, nu?

— Nu! se bosumflă Cecily. Eu...

— Anglia e plină de bastarzi, iar unii din ei o duc chiar foarte bine. Dar taţii lor îi recunosc – ceea ce dovedeşte că nobilii noştri sunt foarte virili... şi au suflet mare.

Marian o fulgeră cu privirea pe Cecily, care îşi încovoie umerii, parcă aşteptând o lovitură.

— Lionel nu are un tată care să-1 recunoască. Mă are doar pe mine, iar eu am să-l apăr... Şi dacă mai îndrăzneşte cineva...

Se opri, simţind cum o mână micuţă o trăgea de poala tunicii. Lionel o apucase strâns de faldurile de catifea, privind-o cu ochi căprui şi neliniştiţi. Cuvintele îi îngheţară pe buze. Se lăsă în genunchi şi, luându-1 în braţe, se întoarse cu faţa în bătaia vântului. Când îşi recapătă calmul, vorbi din nou.

— Vrei să te ajut să faci un drum?

Lionel încuviinţă, aruncând o privire piezişă către Cecily.

Încă furioasă pe doică, dar mai ales pe propria-i lipsă de stăpânire, Marian adăugă:

— Cecily va tăia pâinea pentru cină, dragul meu. Vrei să papi şi miere?

El dădu iarăşi din cap. Cecily îşi împreună mâinile într-un gest rugător.

— Oh, lady Marian, dar eu speram... Marian ştia bine ce sperase doica.

— Te-ascult! zise ea scurt, deja hotărâtă să-i îndeplinească dorinţa, numai să n-o mai vadă în faţa ochilor.

— Speram să pot merge la castel, să petrec împreună cu cei de-acolo.

— Cu cei de-acolo?

Marian îşi dădea seama că n-ar fi trebuit s-o şicaneze, dar orgoliul ei încă suferea de pe urma vorbelor lipsite de tact ale doicii.

— Credeam că petreci împreună cu unul singur.

— Dacă n-ai nevoie de mine, *my lady,* atunci voi rămâne până dimineaţă.

— Zău, Cecily!

Marian simţea i se strânge inima. Fata asta se juca cu focul.

— Cu cine te întâlneşti? nu se putu ea stăpâni să nu întrebe. Cecily zâmbi, arătându-şi toţi dinţii, apoi răspunse cu un aer mândru:

— E un bărbat care ţi-ar plăcea şi ţie. Deştept şi puternic.

— Bine, du-te!

Cecily se grăbi să intre în casă şi să se gătească pentru petrecere.

— Ai grijă, Cecily! strigă Marian în urma ei. Să nu te trezeşti şi tu cu un copil fără tată!

Capitolul 2

— Da' bine te-a mai pocnit don'şoara! zise Art, apăsând o compresă rece pe nasul lui Griffith. Zău că mi-ar face plăcere s-o cunosc.

— Sunt convins că vei avea ocazia! mormăi Griffith.

Îl dădu deoparte pe Art şi-şi pipăi cu grijă osul şi cartilagiul nasului.

— Eram sigur! Iar am osul spart! Sfinte Dewi, mi-a rupt nasul!

— Da, da! încuviinţă Art. Întocmai. Ţine-o tot aşa şi-ai s-ajungi la fel de frumos ca mine.

Umflătura se întindea până sub ochi, dar Griffith tot reuşi să arunce o privire spre servitorul lui chior, cu pielea pătată şi pe jumătate ştirb. Gemu, apăsându-şi din nou compresa pe nas. Tare i-ar fi plăcut să-i sucească gâtul Marianei. Dar parcă şi mai mult îşi dorea să n-o fi insultat pe regină.

Marian îşi dovedise loialitatea faţă de Elizabeth. Dacă Griffith n-ar fi fost un bărbat atât de stăpânit, s-ar fi simţit tentat să-i plătească cu aceeaşi monedă. Dar fata îşi arătase fidelitatea faţă de stăpâna ei, indiferent de primejdia la care se expusese – iar Griffith nu putea decât s-o admire pentru asta.

— Ai o mutră care-ar face orice femeie să leşine! Da' nu de încântare! hohoti Art, până ce-l apucă tusea. Oricum aveai nasu' prea mare, chiar şi înainte să ţi-l rupi. Şi cu păru' ăsta încâlcit, parc-ai fi o sălbăticiune din pădure. Ai moştenit bărbia Powel-ilor – adică prea pătrată – şi ochii de la maică-ta, draga de ea – adică prea galbeni. Sigur, tu nici nu-ţi dai seama, da' femeile stau la coadă să-ţi admire bărbăţia. Ascultă, tot nu mi-ai zis ce s-a întâmplat cu lady... cum spuneai c-o cheamă?

— Lady Marian Wenthaven.

Griffith îşi frecă fruntea cu palma. Măcar de-ar fi cedat durerea de cap!

— E rudă cu contele.

— Nu mi-ai zis ce s-a întâmplat cu lady Marian, nu se lăsă Art. Da' pun prinsoare că ştiu. Pun prinsoare pe ce vrei.

Griffith, câre se pregătea să-i tragă o minciună, se opri, cuprins de-o presimţire.

— Ce ştii? nu se putu el abţine să nu întrebe.

— Ţi-a căzut cu tronc pocitania aia.

Apoi, biciuind aerul cu braţul, Art adăugă:

— Te-ai duelat cu grăsana, aşa-i? Şi bătrână aşa cum e, tot ţi-a ars un pumn în nas.

— Nu-i nici pocită, nici grasă, nici bătrână, îl întrerupse Griffith.

— Nu? întrebă Art, îndreptându-şi spinarea, numai ochi şi urechi.

Griffith se trânti pe salteaua de puf şi-şi potrivi o pernă sub cap –

suficient timp ca să-şi pună ordine în gânduri.

Ştia bine unde bate Art. Credinciosul slujitor îşi pusese în cap să-l însoare şi cerceta cu mare atenţie fiecare fată pe care soarta o scotea în calea stăpânului. Acum căuta să afle câte ceva despre lady Marian, iar dacă Griffith i-ar fi destăinuit că e frumoasă, Art ar fi tăbărât cu gura pe el. Mai rău decât atât, dacă tânărul i-ar fi spus că Marian era urâtă şi Art ar fi dat cu ochii de ea, s-ar fi convins că stăpânul îl minţise. Cine ştie ce explicaţie ar fi găsit pentru asta! Mai bine să nu se-arate cucerit de înfăţişarea Marianei!

Nu-i plăceau femeile cu un comportament prea familiar şi care zâmbeau prea mult. Ori poate prea expresiv?

— E tânără, îi spuse el lui Art.

Slujitorul înşfacă informaţia din zbor.

— Cât de tânără?

Poate că unii ar fi găsit cuvinte pentru stările sufleteşti oglindite de surâsul Marianei, dar lui Griffith nu-i venea în minte decât dispreţul ei. Capul aplecat într-o parte, privirea amuzată, buzele arcuite, gropiţele din obraji.

— Douăzeci. Poate douăzeci şi cinci.

— Exact vârsta potrivită pentru tine! sări Art cu însufleţire. Tu ai două'ş'opt. Cum are părul?

Însă Griffith nu-şi amintea decât surâsul ei îndrăzneţ. Umerii drepţi, pieptul scos înainte, dinţii sclipitori... şi iar gropiţele din obraji.

— Roşcat.

— Roşcat..-. Se înnegura slujitorul. Englezoaicele n-au păru' roşu. Tre' să fie roşu' ăla urât, cu care se vopsesc cucoanele.

Griffith se încruntă, prefăcându-se căzut pe gânduri, dar îşi amintea. îşi amintea al dracului de bine.

— Nu-i vopsit.

— Atunci arămiu?

— Roşcat, întări tânărul. Unii bărbaţi ar găsi că-i o culoare frumoasă.

— Ca focu'? insistă Art, satisfăcut.

— Mda, încuviinţă Griffith, cu gândul tot la surâsul ei vesel. Ochii uşor oblici, obrazul îmbujorat, buzele pline, dinţii albi, gropiţele... O amuzase înfăţişarea lui. Oare cum ar fi să râdă împreună?

— Ca para focului, mormăi Griffith.

Art ridică de pe jos „arma" Marianei: punga.

— Ce culoare-i sunt ochii?

— Verzi.

— Asta e! declară Art triumfător, sărind în sus de bucurie. Când un bărbat ştie ce culoare au ochii unei fete, înseamnă că i-a căzut cu tronc.

— Ce? răcni-Griffith, azvârlindu-şi compresa cât-colo.

— Când un bărbat...

Griffith sări din pat şi făcu un pas spre Art.

— Te-am auzit! Uite ce e, creier de găină, află că nu-mi place femeia asta. E înfumurată, dură, violentă, uşuratică...

— Mie mi se pare tocmai potrivită pentru tine, îndrăzni Art, trăgându-se prudent doi paşi mai în spate.

— Nu-i genul meu! răbufni Griffith, răsuflând adânc, ca să-şi mai domolească furia.

Fără a-şi lua ochii de la zâmbetul şiret al slujitorului, adăugă:

— Ştii bine că mi-ar plăcea o femeie aşezată, care să ştie să brodeze şi să vadă de casă, nu una care aruncă ocheade în dreapta şi-n stânga, care se luptă ca un bărbat şi care – colac peste pupăză! – e pistruiată şi cu părul roşu. Nu-mi convine o femeie atât de frumoasă încât bărbaţii să se lupte cu ea şi între ei, numai ca s-o aibă în patul lor.

Art se apropie şchiopătând şi trânti punga cu bani pe măsuţa de la căpătâiul patului, făcând să zornăie monezile dinăuntru.

— Parcă mi-ai spus că *nu-i* bătrână, grasă şi urâtă.

— Şi ce-i cu asta?

— Nu mi-ai spus că-i frumoasă...

— Da, şi?

Art începu să fredoneze un cântecel.

— Atunci, înseamnă că mai rămânem aici?

— A apus soarele, nerod bătrân! răspunse Griffith. Sigur că rămânem – dar numai pentru noaptea asta, ca mâine să-i pot înapoia blestemata de pungă. Ai înţeles? Numai până-i dau punga înapoi. Ce mai vrei acum?

— Nimic. Eşti tânăr şi voinic. Tu ştii mai bine ce-i în gândul tău.

— Îmi făgăduieşti să nu-ţi vâri nasul?

— Da, stăpâne.

— Vezi să nu! Parcă nu te-aş cunoaşte!

Mulţumit, Art se îndreptă şontâc-şontâc spre grămada de traiste şi tolbe aduse de la Londra .

— În toată Ţara Galilor nu există un castel ca ăsta. De ce nu te culci puţin? Văd că-ţi ard obrajii.

Griffith se trânti pe pat, bombănind:

— Niciodată n-o pot scoate la capăt cu tine!

Art nu-i acordă nici o atenţie, continuând să critice, plin de dispreţ, englezii şi calităţile lor de luptători.

— În loc de arme şi catapulte, ăştia sădesc flori. În Ţara Galilor aşa un castel ar fi cucerit în două săptămâni.

— Poate că Wenthaven se simte în siguranţă într-un castel situat pe-o insulă, în mijlocul unui lac! spuse Griffith, cu gândul în altă parte.

— Pff! Nu vezi că-şi ţine orătăniile în coteţ şi soldaţii ascunşi în

cazarmă?

— Nu-s soldaţi de-ai lui, îl corectă Griffith, ci mercenari.

— Aha! înţelese Art. Nu mă mai mir că Wenthaven îi ţine departe de el. Unii ca ei sunt în stare să atace castelul dinăuntru. Unde pui c-a tocmit o liotă întreagă! Oare nu ştie că-i mai sănătos să-şi aibă oamenii lui?

Griffith îşi mângâie bărbia.

— Şi-a luat pe lângă el o adevărată armată, nu-i aşa?

— Am auzit o mulţime vorbind în velşă.

— Toată lumea ştie că velşii sunt cei mai buni luptători din ţară.

— Şi de ce n-ar lupta flăcăii noştri pentru bani şi pradă englezească? Vrei să mă duc să-i trag de limbă şi să aflu ce cloceşte contele?

Griffith şovăia. Art deschise traistele şi le trânti pe podea.

— Ce vrei să las afară?

— Veşmintele de călătorie. Mâine pornim spre casă.

— E păcat să nu rămâi s-o cunoşti mai bine pe lady Marian.

— Veşmintele de călătorie, repetă Griffith apăsat. N-avea chef să mai discute cu Art despre Marian. N-avea chef nici măcar să se gândească la ea.

Aflase destule despre profunzimea iubirii unei englezoaice, când se întorsese călare la Londra, după victoria de la Bosworth. Şi auzise ce se vorbea despre Elizabeth de York.

Îi spusese Marianei adevărul. Era scârbit de faptul că Elizabethei nu-i pasase de soarta fraţilor ei şi de zvonul că ar fi avut o legătură cu Richard. Şi Henry fusese scârbit, aşa că nu se arătase prea dornic să se însoare cu aşa o târfă. Dar Parlamentul îşi declarase voinţa. Regele trebuia să-şi respecte făgăduiala de-a se căsători cu Elizabeth. Henry se înclinase în faţa necesităţii, repetându-şi în gând jurământul făcut pe câmpul de luptă – că nimeni şi nimic nu va reuşi să-i smulgă tronul.

Trecând peste propriile-i simţăminte, o întâlnise pe Elizabeth... şi-şi schimbase complet atitudinea. Să-1 fi lovit în cap sau să-i fi atins sexul, şi tot n-ar fi reuşit să-1 îmblânzească astfel. Cert e că se căsătorise cu Elizabeth fără să crâcnească şi se comportase fără reproş faţă de ea.

Griffith se vedea nevoit să recunoască faptul că Elizabeth părea a fi o femeie încântătoare.

Totuşi, nu-şi putea scoate din minte că femeia asta trădase, încurcându-se cu Richard, şi se întreba cum reuşea Henry să-şi înfrângă repulsia. Poate fusese cucerit de tinereţea şi farmecul ei, poate... Îşi aminti talia subţire a Marianei şi încercă să-şi imagineze sânii ei pe sub tunica tivită cu blană.

Griffith presupunea că regele fusese subjugat de frumuseţea

englezoaicei. Dar el unul avea inima împietrită de suferinţe, de război şi griji.

Era convins că niciodată nu va putea acorda unei femei mai multă atenţie decât şoimilor pe care-i creştea.

— Auzi tu, vorbi Art, frecându-şi ochiul. Iar mă necăjeşte rana aia de demult.

— Te-am auzit! se răsti Griffith. Nu-i nevoie să răcneşti.

Încrucişându-şi braţele la piept, Art repetă:

— Pe mine mă supără rana şi tu visezi cu ochii deschişi.

— Nu visez, aşa cum nici pe tine nu te doare rana. Ştii bine că spui asta ori de câte ori vrei să-ţi fac pe plac.

— E păcat să nu aflăm ce are de gând Wenthaven, încercă să-l ademenească Art.

Griffith ezita. Ca reprezentant al regelui, ar fi fost de datoria lui să descopere ce uneltea contele – dacă, într-adevăr, acesta avea gânduri necurate. Dar Wenthaven se bucura de încrederea regelui şi, fără îndoială, ştia că soarta lui viitoare depindea de Henry.

— Voi trimite un mesaj regelui, spuse Griffith. Dacă Henry doreşte să mă cheme înapoi, atunci va da poruncă să mă întorc.

Furios, Art trânti de perete uşile dulapului de lemn sculptat.

— Cred c-am să pun traistele în dulapu' ăsta cu floricele.

— Wenthaven îşi poate permite un „dulap cu floricele" şi un castel fastuos. Doar e una din rudele parvenite ale reginei văduve.

Griffith se întinse alene, oftând adânc.

— A făcut o căsătorie avantajoasă, iar pe timpul lui Edward s-a bucurat de mare trecere la Curte.

— A adunat avere prin sudoarea frunţii, încuviinţă Art. Adică prin uneltiri.

Ridică în aer o cămaşă de-a lui Griffith, fluturându-i mânecile.

— Vezi? Ce-ţi spuneam eu? Ai braţe aşa de lungi că-ţi poţi scărpina genunchii fără să te apleci. Nu zic că nu ţi-ar fi de folos când mânuieşti spada, da' cu pieptu' ăla mare, arăţi ca o putină, iar picioarele ţi-s şi ele aşa de lungi că abia le poţi vârî în pantaloni.

— Şi-acum ce faci, încerci să-mi dai curaj? se stropşi Griffith.

— Bineînţeles. Vreau să înţelegi că fata aia nu te-a pocit mai mult decât erai. Uite ce e: dacă ţii s-o ai, grăbeşte-te, să nu ţi-o sufle altul de sub...

Art îi smulse compresa, înlocuind-o cu alta rece.

— ...nas!

— Nu ţin s-o am.

— De-aia ţi-e mădularu' tot atât de frânt ca nasu'?

— Dracu' să te ia, Art! sări Griffith, cu ochii scăpărând de mânie. Tacă-ţi fleanca, până nu-ţi vâr pe gât şi dinţii care ţi-au rămas!

— Ho-ho, că nu mai pot de frica ta!

Griffith azvârli compresa cât-colo.

— Nu mă interesează o femeie care nu ştie să se stăpânească.

Art nu se lăsă impresionat nici de furia, nici de ameninţările lui Griffith, şi-şi lăsă capul într-o parte, cercetându-şi stăpânul cu o privire pătrunzătoare.

— Şi, mă rog, de ce nu ştie să se stăpânească?

— A fost întâia domnişoară de companie a Elizabethei de York. Ar fi putut avea un soţ bogat şi o mare influenţă la Curte. Dar şi-a distrus viaţa pentru o noapte petrecută în patul unui om de vază.

— E un păcat din cele mai obişnuite.

— A născut un bastard.

Griffith sesiză condamnarea din propriile-i cuvinte şi înţelese că Art îl va face să-şi regrete spusele.

— Ah! exclamă slujitorul, învârtindu-se vioi pe lângă patul stăpânului. Va să zică, păcatu' ei nu-i că s-a culcat cu un bărbat, ci c-a adus pe lume pruncu'. Adică nu greşeala, ci faptu'. c-a fost dată în vileag.

Necazul cu slujitorii bătrâni şi de încredere, îşi spuse Griffith, nu era că pricepeau tot, ci că se simţeau obligaţi să-şi împărtăşească părerile. Dornic să pună capăt criticilor şi sfaturilor lui Art, tânărul se grăbi să adauge:

— Cine nu se poate stăpâni pe sine nu merită să stăpânească asupra altora.

— Ăsta-i un proverb din popor, şi încă tare adevărat.

Art se opri în loc, cu privirea aţintită asupra stăpânului.

— Păcat că nu ţi-ai amintit de el mai des.

De astă dată, Griffith era nevoit să-şi ţină gura – cel puţin faţă de Art, care plătise cu un ochi neghiobiile lui din adolescenţă.

— Mi-am primit de mult lecţia.

— Poate că la fel a păţit şi fata asta, Marian – numai că-i e mai greu să-şi ascundă dovada greşelii.

În adâncul inimii, Griffith sângera din nou, torturat de amintiri. O amintire ca un ciob de sticlă, ca un ţurţure de gheaţă, ca o lamă de cuţit. Descoperise că amintirile puteau răni la nesfârşit.

Art îl culcă la loc pe pat şi-i înlocui din nou compresa.

— Te-am cam rănit cu vorba mea. Te rog să mă ierţi. Am vrut doar să înţelegi că toţi greşim, şi poate-ai judecat-o prea aspru pe fata asta.

Se ridică şi murmură îndeajuns de tare să poată fi auzit de Griffith.

— Şi totu' pentru c-a izbutit să ţi se vâre pe sub piele.

— Sunt aici din porunca regelui, replică Griffith, deşi nu era prea convins. Atât şi nimic mai mult.

Art deschise un buzunăraş al sacului şi scoase o hârtie împăturită, pe care o întinse stăpânului.

Griffith recunoscu sigiliul de ceară stacojie. Neliniştit, apucă

scrisoarea, fără a-şi lua ochii de la bătrân.

— E de la rege. Ţi-a trimis-o personal, prin secretarul lui. Urma s-o primeşti după întâlnirea cu lady Marian.

Deşi nu ştia să citească, Art se apleca peste pat în timp ce Griffith citea mesajul, cercetând scrisul regal cu o privire de cunoscător.

— Ceva interesant?

Griffith înfăşură la loc scrisoarea, dându-i-o slujitorului.

— Arde-o şi desfă bagajele. Rămânem la castel. Afurisită treabă!

Art se scarpină după ureche, unde mai creşteau câteva şuviţe răzleţe.

— Nu ţi-a zis şi de ce?

— Asta-i stilul lui Henry. Porunceşte, dar nu explică. De-aia a trimis scrisoarea prin Oliver King. Dacă aş fi stat de vorbă cu regele între patru ochi, i-aş fi cerut să-mi spună adevărul.

— Isteţ băiat, aşa-i? exclamă bătrânul, cuprins de admiraţie. Şi ce ţi-a poruncit?

— Să rămân aici oricât va fi nevoie şi să veghez asupra Marianei şi-a fiului ei.

Art aruncă pergamentul în foc, vârându-l sub jăratic cu vătraiul.

— Şi de ce-i regele îngrijorat de soarta lor?

— Nu ştiu, răspunse sec Griffith. Henry nu mi-a împărtăşit niciodată grijile lui.

— Da'-i tare ciudat că-l interesează fata asta.

Se înapoie la grămada de haine, răscolind printre ele cu vârful piciorului.

— Cred c-ar trebui să le agăţ în dulap. Noroc că mergeai acasă şi ţi-ai luat toate hainele, ca să le dai la spălat, altfel nu ştiu, zău, ce-ai fi pus pe tine, cu atâta lume simandicoasă.

— Mă miram eu de ce insista Henry să-mi vizitez părinţii. Se vede treaba că-l frământa ceva.

Griffith se ridică, aşezându-se pe marginea patului.

— Am auzit că are necazuri în Irlanda.

— Ce fel de necazuri?

— Cică acolo ar fi fugit contele de Warwick.

Art oftă, cu resemnarea velşului mândru de ignoranţa sa cu privire la nobilimea engleză.

— Şi asta are vreo importanţă?

— Contele de Warwick, începu să-i explice Griffith, e fiul răposatului duce de Clarence.

Slujitorul oftă din nou.

— Fii atent!

Griffith luă trei mere din fructieră şi le puse pe masă. Apoi ridică pe cel mai mare şi mai frumos, zicând:

— Ăsta-i regele Edward, tatăl Elizabethei de York.

— Cam gras, regele nostru! remarcă Art.

— Şi chiar era. Acesta – urmă Griffith, arătând alt fruct, pipernicit şi zbârcit – e regele Richard, uzurpatorul, care-a fost învins şi ucis la Bosworth.

Tânărul luă în mână al treilea măr, cel mai mic dintre toate.

— Iar ăsta-i ducele de Clarence. Toţi trei au fost fraţi şi descendenţi ai casei de York.

— Chiar că seamănă unu' cu altu'! îşi dădu Art cu părerea.

— Doi dintre ei au fost regi. Deşi Clarence n-a ajuns pe tron, totuşi are un fiu.

— Aha!

Chipul zbârcit al slujitorului se lumină dintr-o dată.

— Contele de Warwick!

— Întocmai. Nepotul celor doi regi din familia York şi, prin urmare, moştenitorul lor la tronul Angliei.

— Care-acum e în Irlanda?

— Nu. Contele de Warwick e la loc sigur, sub protecţia lui Henry, în Turnul Londrei.

Art se frecă din nou la ochi, bombănind:

— Niciodată n-am să pot pricepe cum vine cu regii ăştia, cu fiii şi cu nepoţii lor.

— Ia gândeşte-te, îl îndemnă Griffith. Moştenitorii lui Edward au dispărut în temniţa din Turnul Londrei. Nimeni nu i-a mai văzut vreodată, probabil au fost ucişi de unchiul lor... Arătă spre mărul cel zbârcit.

— Richard. Acum Henry „are grijă" de alt moştenitor. Dacă ai face parte dintre lorzii care nu l-au sprijinit pe Henry, ce-ai crede?

— Că Henry 1-a ucis pe contele de Warwick.

— Întocmai. Şi dacă n-ai fi susţinătorul lui Henry, cum te-ai gândi să-l detronezi?

Art renunţă la aerul încurcat de adineauri.

— Aş cere să fie rege contele de Warwick, aş strânge armată şi-aş ataca Anglia dinspre Irlanda, care sprijină în continuare casa York.

Griffith puse merele la loc, în fructieră.

— Arthur, eşti cel mai înţelept din...

În clipa aceea răsună o ciocănitură în uşă. Art şi Griffith schimbară o privire rapidă. Slujitorul se duse să deschidă. în prag se ivi o cameristă bătrână şi corpolentă, care zâmbi, făcând o plecăciune.

— Sunt Jane şi-am fost trimisă să vă ajut la despachetat. Chicoti, dând cu ochii de grămada de haine de pe podea, apoi îngenunche şi începu să pună separat pantalonii, cămăşile, ciorapii, mantiile.

— Se pare că aveaţi nevoie de ajutor. N-am să înţeleg niciodată de ce bărbaţii ţin să se ocupe singuri de rufăria lor. sunt pur şi simplu neajutoraţi.

— Ia uitaţi-vă! Deşi-i neagră... Aruncă o privire la mormanul de haine.

— ...ca mai toate veşmintele domniei tale, ar merita mai mult decât s-o îndesaţi într-o traistă şi s-o plimbaţi prin toată ţara. Asta o iau cu mine chiar acu', stăpâne, ca mâine s-o puteţi purta.

Nici nu-şi închipuia că tânărul s-ar fi putut împotrivi, iar când acesta deschise gura să vorbească, bătrânul îi puse mâna "pe braţ, cu o privire ce părea a spune: „Lasă-mă pe mine!" Griffith tăcu. Art ştia cum să se poarte cu o femeie – de fapt, cu toate – aşa că făcu un pas înainte şi se înclină, zâmbind cu gura până la urechi.

— Eu sunt Art, bărbatu' care-ţi va fi veşnic recunoscător pentru ajutoru' pe care ni-l dai.

După toate aparenţele, Jane avea experienţa flirturilor.

— Mă bucur să te cunosc, Art, surâse ea.

— Vrei să iei şi celelalte haine? întrebă politicos slujitorul.

— Mă ocup io şi de ele, iar stăpânul tău va avea câte una curată în fiecare zi, cât timp veţi vrea să staţi aici. Da' pentru la iarnă va trebui să-i găsim şi-o mantie mai groasă. Nu-ţi fă griji, că... . .

Era prea mult pentru Griffith.

— Ce te face să crezi că vom rămâne şi la iarnă? izbucni el. Doar i-am spus lui Wenthaven că plec mâine.

Jane îşi îndreptă spatele, ţintuindu-l cu o privire nedumerită.

— Am greşit io camera? Nu sunteţi sir Griffith ap Powel?

Art îi dădu un ghiont stăpânului său şi zise:

— Ba chiar aşa. Numai că 'mnealui e un nerecunoscător, care nu pricepe ce mult faci pentru el. Uite, io...

Se apropie, luând-o de mână pe Jane.

— ...io îţi admir efortu' de-a munci până târziu. Bărbatu-tău se poate socoti un om norocos.

Se aplecă şi-i sărută degetele cu eleganţă.

— Sunt văduvă, chicoti Jane.

— Văduvă? Ce trist! murmură Art, lungind ultimul cuvânt, ca să-i dea a înţelege că o compătimea sincer.

Jane surâse către el, iar Griffith îşi drese glasul, supărat şi mustrător.

Femeia îşi aduse brusc aminte unde se afla şi încremeni într-o atitudine respectuoasă.

— Tot ce ştiu io e că înălţimea Sa, contele, ne-a dat poruncă înainte de culcare şi ne-a spus c-o să rămâneţi multă vreme şi că să vă slujim ca pe un oaspete de seamă. Da' io n-am mai aşteptat până mâine şi mi-am zis: „Păi aşa ne purtăm noi cu un oaspete de seamă?" Cum să aşteptaţi până mâine ca să vă curăţăm hainele? Aşa c-am venit – şi bag seama că nu degeaba.

Uluiţi, cei doi bărbaţi se holbau la slujitoarea cu braţele pline de

haine. Cum nu scoteau nici un cuvânt, Jane ridică din umeri.

— Vi le-aduc cât aţi clipi din ochi!

Apoi, aruncând o privire furişă către Griffith, plescăi din limbă.

— Da' văd că v-a pocnit zdravăn lady Marian. De când o ştiu, e iute la mânie. Nu vrei să închizi uşa după mine, Art?

Bătrânul se grăbi s-o ajute, apoi se întoarse spre stăpânul său şi întinse mâna, într-un gest plin de nevinovăţie.

— N-am suflat nimănui o vorbă despre lady Marian şi despre nasu' tău. V-o fi zărit careva certându-vă..

— Puţin îmi pasă de lady Marian şi ţâfna ei! replică Griffith. Mă întreb cum de-a aflat Wenthaven înaintea mea că voi rămâne la castel?

— L-o fi vestit regele, îşi dădu cu părerea slujitorul. Doar îşi trimit scrisori unu' la altu'.

— Nu cumva pereţii de-aici au urechi? insistă Griffith, arătând spre lambriurile sculptate.

Art aruncă o privire de jur-împrejur, înţelegând imediat la ce se gândea stăpânul. Dar înainte de-a apuca să dea drumul unui potop de vorbe furioase, Griffith adăugă, liniştit:

— Să dormi iepureşte, Art. După păţania de azi, s-ar putea să cad lat ca un buştean. Se pare că treaba-i mai complicată decât mi-am închipuit.

§ § §

Căţelul care dormea lângă Wenthaven scheună uşor, trezindu-şi stăpânul. Contele rămase cu ochii închişi, ascultând. Ceva foşnea prin tufele din dreptul ferestrei. Ceva... nu, cineva! Îşi linişti câinele, mângâindu-l pe cap. în cadrul ferestrei deschise se ivi o siluetă, căţărându-se cu mişcări greoaie. Necunoscutul se apropie de pat, unde câinele tremura, gata să sară. Wenthaven aşteptă până ce individul se aplecă asupra patului, apoi şuieră scurt:

— Şo pe el!

Câinele se repezi înainte, cu un mârâit înfricoşător. Femeia de lângă Wenthaven începu să ţipe, iar atacatorul slobozi un potop de înjurături şi blesteme în care amesteca limbajul grăjdarilor cu cel al saloanelor aristocratice. Wenthaven recunoscu glasul, dar lăsă câinele să-şi facă plăcerea, muşcând zdravăn de câteva ori, timp în care el se înarma cu spada. Apoi îşi chemă câinele, răsplătindu-1 cu vorbe şi gesturi duioase, şi i se adresă lui Adrian Harbottle:

— Ce cauţi în iatacul meu?

— Potaie afurisită! spumegă Harbottle. Şi-a înfipt colţii în gleznele şi-n braţul meu. Uite cum sângerez! Mă doare-al dracului!

— Sângerează cât pofteşti, dar nu pe covor! E nou şi m-a costat o groază de bani, replică sec Wenthaven.

— Aşa o fi... mormăi atacatorul, înfăşurându-şi braţul într-o batistă şi păşind pe lespezile de piatră ale încăperii.

— Te întreb încă o dată, ce cauţi în iatacul meu?

— Am venit să .cer socoteală! clocoti Harbottle. Să mă răzbun!

— Să te răzbuni? Pentru ce?

Îşi ţinea spada pregătită, însă deocamdată se mulţumea să-l şfichiuiască doar cu vorba.

— Pentru că ţi-am oferit ospitalitatea mea? Pentru că te-am îndopat cu mâncare mai mult decât încape în burta unui om normal? Pentru că ţi-am înghiţit purtarea necioplită?

— Ai uneltit împotriva mea, insistă Harbottle.

— *Eu* am uneltit împotriva ta? Eu?

Wenthaven îşi îndulci glasul, continuând pe un ton ironic.

— Iubito, aprinde te rog sfeşnicul de colo. Tocmai a răsărit luna. Ia să ne uităm mai bine la stârpitura asta.

Cu mâna încă tremurândă, femeia aprinse sfeşnicul, luminând încăperea.

— Sigur, ai o femeie nurlie în pat, o sumedenie de oaspeţi şi-un castel în mijlocul lacului – dar toţi îţi fac ochi dulci numai pentru că eşti plin de bani.

— Te referi şi la tine? îl întrerupse Wenthaven.

— Eu am venit aici cu inima deschisă, bucuros să mănânc bine şi să am un acoperiş deasupra capului. Nu mi-am închipuit că pentru asta va trebui să plătesc cu onoarea mea.

Wenthaven izbucni într-un râs nestăpânit.

— Cu onoarea ta? Ce onoare poate avea unul ca tine? Frate-tău e baron, iar tu n-ai nici un viitor, decât ăla pe care ţi-1 poţi face cu o mutră ca a ta. Onoare? Hai, scuteşte-mă!

— Îmi ceri să fac lucruri pe care nu le-ar accepta nici un om cu bun-simţ.

Chipul lui Harbottle era leoarcă de sudoare.

— Să ascult pe la colţuri, să aflu secrete, să caut pe sub stâncile unde se-ascund spiritele răului...

— Dar te pricepi atât de bine!

— Nu-i adevărat! protestă Harbottle.

Wenthaven îşi dădu sema că trebuia să-1 ia cu binişorul. Natura îl înzestrase pe Harbottle cu o frumuseţe care făcuse din el un răsfăţat. Se obişnuise să-i cadă toţi la picioare. Tot natura îi mai dăduse un strop de minte şi putere.

Iar Marian îi zgâlţâise zdravăn încrederea şi orgoliul. Sigur că, în această situaţie, bărbatul din el cerea o satisfacţie. Iute la mânie, cu sângele fierbinte, plin de iluzii cu privire la o virtute inexistentă, Harbottle îi amintea lui Wenthaven de o javră nedresată: era zăpăcit, fără un scop în viaţă, dar capabil de minuni odată ce-ar fi încăput pe

mâna unui stăpân priceput.

E drept că Wenthaven nu se ocupa decât de câini de rasă, dar principiul era acelaşi. Făcând un semn cu spada, zise:

— Toarnă-ţi nişte vin. E cel mai bun soi din pivniţele mele.

— Să nu-ţi închipui că mă poţi duce cu zăhărelul, ca pe un copil! protestă Harbottle.

Totuşi, îşi turnă vin şi trase o înghiţitură zdravănă. Brusc, se lumină la faţă.

— Chiar că-i bun!

— Ţi-am spus. Acum stai jos.

Harbottle se încruntă din nou.

— Nu.

O lovitură năprasnică, apoi o mângâiere a stăpânului, Contele îi puse vârful spadei în piept.

— Te rog, stai jos.

Harbottle se supuse, ca un ogar ascultător. Cu ochii lui albaştri şi trişti, privi cum Wenthaven îşi umple cupa la rândul său, aşezându-se în jilţul din celălalt capăt al încăperii.

— După câte înţeleg, începu Wenthaven, nu ţi-am folosit corect talentele. Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început că eşti mult prea distins ca să tragi cu urechea.

— Nu.

Harbottle îşi goli cupa, iar Wenthaven făcu semn femeii să ia carafa şi să-i toarne din nou.

— Sigur că nu, întări contele.

Se prefăcea că bea dar, în realitate, abia dacă-şi muiase buzele în vin.

— Astăzi mi-ai dovedit că puterea ta stă în spadă.

Harbottle sări în picioare, indignat.

— Nu-ţi îngădui să râzi de mine.

Wenthaven ridică din sprâncene.

— Cine râde? Ţi-am făcut un compliment cât se poate de sincer.

Văzu că tânărul şovăia şi-i arătă din nou cu vârful spadei către scaun.

— Stai jos.

De data asta, Harbottle nu se mai împotrivi şi-şi reluă locul în jilţ.

Wenthaven urmă, ca un stăpân mulţumit:

— Când te-am încurajat să lupţi cu lady Marian, ar fi trebuit să te previn cât e de vicleană. Toată lumea a văzut că o protejai, pentru că era femeie. Numai că ea a profitat de slăbiciunea ta.

Harbottle rămăsese cu gura căscată.

— Vorbeşti serios?

— Fără îndoială. Toţi se minunau ce frumos ştii să te lupţi.

— Sigur că-s bun! Chiar foarte bun! Aşa mi-am câştigat existenţa

până acum, dar bănuiesc că asta nu-i o noutate pentru dumneata.

— Ce te face să crezi că ştiam?

— Pentru că întotdeauna ştii tot. Aş putea să jur că fiecare din cei care mănâncă la masa dumitale îşi plăteşte porţia dezvăluindu-ţi câte o taină. Pun prinsoare că eşti omul cel mai bine informat din tot regatul.

— Mă măguleşti, spuse Wenthaven, bătându-se uşor cu vârful unghiei peste dinţii din faţă.

Apoi, înţelegând că sosise vremea să pună punctul pe *i,* adăugă:

— Nu ne aflăm aici ca să discutăm despre mine, ci despre tine. Despre tine şi despre nevinovata lady Marian. Am dreptate?

Auzind numele Marianei, lui Harbottle începu să-i tremure mâna.

— Ce legătură am eu cu lady Marian? întrebă el cu glas gâtuit.

„Ogarul ăsta a luat urma unei jivine", îşi spuse Wenthaven.

— Parcă voiai s-o cunoşti mai îndeaproape, nu? Se pare că nu prea te băga în seamă şi atunci ţi-am sugerat s-o provoci la duel. Credeam că dac-ai s-o învingi, îţi va arăta un dram de respect.

Oftă adânc.

— Nu m-am gândit că poate, totuşi, te va învinge ea... Probabil că erai cu ochii la silueta ei admirabilă. Mă înşel cumva?

Se uită ţintă la Harbottle, care-şi feri privirea.

— N-ai de ce să te ruşinezi. Sunt de-aceeaşi părere cu tine că sânii Marianei n-au pereche în tot regatul. Sigur că nu-i frumoasă cum eşti tu, dar puţini sunt destul de înalţi ca să-i fie pe potrivă – aşa ca tine. îmi închipui că cei ce au norocul să ajungă în patul Marianei descoperă că fata îşi poate încolăci picioarele în jurul lor de două ori!

Harbottle se simţea cuprins de o ciudată fierbinţeală. Wenthaven îşi îngădui să surâdă, şi imediat slobozi „ogarul" din lesă.

— Eu am învăţat-o să se dueleze, dar n-am fost atât de naiv încât să-i dezvălui chiar tor ce ştiu.

Harbottle icni scurt. Wenthaven se strădui să pară cât mai sincer.

— Ce-ai zice să-ţi dau şi ţie nişte lecţii? Aş fi încântat să-ţi arăt câteva şmecherii de care ea n-are habar.

Harbottle căzu drept în plasa lui Wenthaven.

— Vreau să-mi mai încerc o dată norocul cu „domnişoara Mare-şi-Tare". Când am s-o înfrâng, va fi la cheremul meu. Desigur...

Îşi privi mâinile frumoase, cu un surâs viclean.

— La început se va zbate să-mi scape, dar până acum n-am fost niciodată refuzat de o femeie.

Înfumurarea lui îl lăsă pe conte fără replică. Wenthaven se întrebă câte femei îl refuzaseră în realitate pe Harbottle şi se treziseră trântite pe spate, neputincioase în faţa dobitocului încrezut din faţa lui.

Nu asta îi era intenţia în ce-o privea pe Marian. Era convins că fata îşi va dovedi adevărata valoare.

— Va fi greu s-o fac să accepte o nouă confruntare, îl preveni contele. A fost o prostie să-i insulţi fiul.

Harbottle îşi coborî colţurile gurii într-un zâmbet dispreţuitor.

— Puiul ăla de căţea nu-i decât un bastard.

Wenthaven simţi că începe să-şi piardă răbdarea, dar se sili să-şi ţină firea. Harbottle rămânea o armă în mâna lui – chiar dacă imperfectă. Ori contele avea mare nevoie de astfel de arme, întrucât Henry Tudor îl trimisese pe velşul cel uriaş ca s-o păzească pe Marian. Asta însemna că regele avea nişte bănuieli.

— Puiul de căţea e bastardul *ei* şi îl iubeşte foarte mult, replică Wenthaven.

Din ce în ce mai pornit, Harbottle îşi urmă gândul.

— De fiecare dată când vreau să-i vorbesc, ea se ocupă de plodul ăla. Îmi vine să-i fărâm capul.

— Să nu-i faci vreun rău lui Lionel! izbucni Wenthaven alarmat. Ţin tare mult la puştiul ăsta. Acum, ascultă planul meu. Rămâi în umbră până când te învăţ câteva trucuri pe care ea nu le cunoaşte. Pe urmă n-ai decât să-i insulţi fiul. Cu siguranţă că te va provoca la duel.

— Şi eu ce câştig din toate astea?

— Mai mult decât îţi închipui, îi făgădui contele. Acum fă-mi plăcerea şi pleacă tot pe unde-ai venit.

— Nu.

Harbottle se aplecă înainte, cu degetele încleştate pe braţele jilţului.

— Nu voi accepta promisiuni atât de vagi. Dacă-ţi fac pe plac şi-o înving pe lady Marian...

— Nu doar pe placul meu, ci şi pe-al tău,îi aminti Wenthaven.

— Bun, şi pe-al meu! Dar vreau s-aud ce câştig eu din toate astea. Să-mi spui acum, şi cât se poate de clar.

Wenthaven şovăi o clipă. De regulă, prudenţa îl îndemna să nu dezvăluie nimănui ce avea de gând . Dar în situaţia de faţă nu era nici un pericol. Putea oricând să sacrifice jigodia asta puturoasă, oferind-i-o lui Henry, şi cu asta basta.

— Dacă o provoci la duel şi-o învingi pe lady Marian, va trebui să te primească în patul ei. Iar după ce-o vei tăvăli îndeajuns, nu va avea încotro şi va fi nevoită să te ia de bărbat, îţi garantez eu.

— Dar'dacă se împotriveşte?

Wenthaven răspunse cu glas tăios ca o lamă de pumnal.

— E femeie. Trăieşte din mila mea, aşa că va face precum îi poruncesc.

— Când te-aud vorbind astfel, mai că mi se face milă de ea.

Wenthaven observă că expresia lui Harbottle oglindea cu totul altceva decât compasiune.

— Nu pomeni nimănui despre ce-am discutat aici, altfel s-a dus

surpriza pe care i-o pregătim Marianei.

Plin de entuziasm, Harbottle se strecură afară pe fereastră şi dispăru printre tufişuri. Contele stinse lumânările, mulţumit de rezultatul întrevederii. în clipa aceea, simţi o atingere uşoară.

Noua lui amantă se sprijini cu capul de braţul său, trăgându-se aproape de el.

— Eu nu te doresc pentru că eşti bogat, murmură ea cu glas senzual şi prefăcută sinceritate. Iar tu nu mă vrei doar ca să te foloseşti de mine. Omul acela îngrozitor nu ştie ce vorbeşte.

— Sigur că nu.

Wenthaven îi mângâie căpşorul bălai, minţind la rândul lui.

— Noi ne vom iubi întotdeauna, iar când va veni vremea, te voi lua de soţie şi vei fi contesă. Niciodată n-aş putea profita de o femeie care mă iubeşte aşa cum mă iubeşti tu.

Şi zâmbi în întuneric unui gând numai de el ştiut.

Capitolul 3

În cameră mai era cineva. Chiar lângă Art, care dormea la picioarele patului lui Griffith. Slujitorul îşi zgâlţâi stăpânul, ca să-1 trezească. Griffith, care avea instinct de luptător, se strădui să respire în continuare cât mai liniştit, în timp ce ochii lui se obişnuiau treptat cu jocul de umbre şi lumini lăsat de raza lunii în întunericul din jur. întoarse întâi capul şi văzu o siluetă ghemuită lângă sacii de drum, prea departe de fereastră ca s-o poată recunoaşte. Necunoscutul cotrobăia prin lucrurile lui, în timp ce Griffith îl supraveghea cu atenţie.

Umbla cumva după bani? Sau poate era trimis de Wenthaven ca să spioneze?

Hoţul se ridică, având mâinile goale. Era un tinerel bine făcut, îmbrăcat cu pantaloni strâmţi şi tunică. Se duse în vârful picioarelor până la dulap şi-1 deschise, pipăind fără zgomot obiectele dinăuntru. Griffith măsură distanţa până la uşă. Când băieţandrul va termina cu scotocitul şi va vrea să plece, Griffith îl va sili să rămână. E drept că hoţul avea picioare lungi, dar nu mai lungi ca ale lui Griffith, care era hotărât să ajungă primul la uşă.

Însă nu mai era nevoie. Vădit nemulţumit, hoţul închise dulapul şi se apropie tiptil de patul tânărului!

Pe măsuţa de la căpătâi se găsea punga cu hani a Marianei.

Cu, o exclamaţie şoptită, băieţândrul o apucă triumfător şi, în aceeaşi clipă, Griffith sări din pat, scoţând un urlet. Hoţul ţipă şi se răsuci spre el. Griffith îl înşfăca de mijloc, trântindu-l pe pat. Îi altoi vreo doi ghionti, ferindu-se de loviturile care ţinteau cu precizie spre nasul său. Până la urmă izbuti să-l prindă de mâini, imobilizându-l. Ţinându-l bine cu o mână, îşi propti braţul în gâtul atacatorului.

Un parfum delicat, precum şi instinctul său fără greş îi dezvăluiră brusc lui Griffith identitatea musafirului nocturn.

— L-ai prins? întrebă Art, furios ca un vechi războinic ce era.

— Am prins-o, îl corectă acru Griffith, şi în aceeaşi clipă prizoniera încetă să se mai zbată.

— Ce dracu' spui acolo?

Art aprinse o lumânare şi-o ridică, luminând un chip sfidător, încadrat de plete roşcovane. Brusc, trăsăturile bătrânului se îmblânziră şi gura ştirbă se destinse într-un zâmbet.

— Aş putea jura că-i lady Marian.

— Întocmai.

Continuând s-o imobilizeze cu trupul lui, Griffith se sprijini pe genunchi, cercetându-şi prada.

— Lady Marian, într-o costumaţie pur şi simplu scandaloasă.

Abia acum vedea că tunica cu mâneci lungi fusese căptuşită, astfel

încât să-i ascundă sânii. Fusta scurtă care se zărea sub cingătoare era menită să-i acopere coapsele pline. Dar după atâta zbatere şi luptă, poalele fustei se ridicaseră, dezvelind locul în care – după îmbrăcăminte – ar fi trebuit să se vadă podoaba bărbătească.

— Fir-ar dracu-al dracului!

Stânjenit, scandalizat şi... —- Dumnezeule, nu cumva aţâţat? – Griffith îşi întoarse privirea către chipul fetei.

— Ce cauţi aici? Ce-i cu hainele astea caraghioase? Buzele ei pline tremurau ca ale unui copil prins asupra faptului. Totuşi se strădui să-şi păstreze o oarecare demnitate.

— Nu puteam veni să te jefuiesc în rochie lungă şi jupon! protestă ea.

— Să mă jef...

— Şi bine-ar fi dac-ai vorbi mai încet şi-ai stinge lumânarea aia! îl certă fata, în şoaptă, ceva mai sigură pe ea, acum că-şi revenise din surpriză. Contele are spioni peste tot şi-ţi jur că n-aş vrea nici în ruptul capului să afle toţi păţania din noaptea asta.

Griffith se uită la Art, care dădu din cap aprobator. Bătrânul stinse lumânarea, spunând:

— Ai face bine să descaleci de pe ea până nu mă înfurii ca o fată bătrână şi nu mă duc să chem preotul.

Griffith sări în picioare ca o pisică opărită.

— Ia vezi de întreab-o despre Wenthaven înainte să-i dai drumul! insistă slujitorul.

— Nu plec nicăieri.

Marian luă punga de pe noptieră, evitând să privească spre cei doi.

— Cel puţin, nu fără asta. Ştiţi bine că-i a mea.

Glasul lui Griffith trăda o adâncă dezamăgire.

— E lacomă de bani şi hoaţă...

— Griffith... îl dojeni Art.

— Are dreptate, recunoscu Marian, netulburată.

Prea netulburată. Urechea lui Griffith sesiză tonul mândru şi ferm al unei fiinţe acuzate pe nedrept şi resemnate în faţa învinuirilor nemeritate.

— Nu, nu eşti hoaţă! se scuză el. Aşa cum ai spus, banii sunt ai tăi.

Ea îşi legă punga la cingătoare.

— Atunci sunt numai lacomă de bani.

Art o luă pe după umeri, ca un spiriduş binevoitor.

— Câtuşi de puţin. Doar trebuie să-ţi hrăneşti copilaşu', nu-i aşa?

Marian încercă să se tragă deoparte, dar bătrânul o conduse până la fereastră.

— Ei, fetiţo, acum uită-te în ochii mei şi spune singură dacă ai sau nu încredere în mine.

Bineînţeles că avea încredere. Din clipa când lumina luni îi

poposise pe ochiul lui albastru, pe obrazul zbârcit şi pe surâsul blând, Marian căpătase încredere deplină în Art, aşa cum se întâmpla cu toate femeile care-i ieşeau în cale.

— Griffith – începu slujitorul, arătând spre stăpânul său cu un deget noduros – nu înţelege de ce ai nevoie de banii Maiestăţii Sale, regina. Numa' că el nu ştie ce înseamnă să fii tată. N-a crescut copii şi habar n-are că lor le trebuie haine, încălţări, mâncare, doftori să-i vindece de febră...

— Şi-preot, să-i îngroape...

Griffith tresări, şocat de vorba şoptită a Marianei. Cunoştea povestea lui Art şi durerea ascunsă în cuvintele „doftori să-i vindece de febră".

Şi Marian sesizase tremurul din vocea bătrânului.

— Ai copii, Art? întrebă ea în şoaptă.

Slujitorul îşi drese glasul.

— Nu mai am, fetiţo. I-am salvat dintr-un război şi pe urmă i-am pierdut pe toţi şase şi pe mama lor. Au murit de foame şi mizerie.

Marian îl înghionti încet, ca o pisicuţă care caută mângâiere. Bătrânul îi netezi uşor părul cu mâna lui uscată. Apoi, forţându-se să pară vesel, zise:

— Acu', ia spune-ne şi nouă, e-adevărat că Wenthaven ştie tot despre oaspeţii castelului şi treburile lor?

Fata zâmbi şăgalnic, de parcă n-ar fi fost mişcată de povestea lui Art. Griffith aproape se îndoia că fusese martorul acelor momente de compasiune. Singura dovadă că nu visase era lacrima pe care bătrânul şi-o ştersese pe furiş.

Marian făcu semn spre zidurile din jurul lor şi murmură:

— Wenthaven e în stare să vândă secrete şi diavolului, numai că-i prea lacom şi păstrează totul pentru sine. Pereţii camerei ăsteia ascund zeci de orificii prin care se poate trage cu ochiul sau urechea – iată de ce-i rezervată oaspeţilor mai de seamă.

Zâmbi poznaş spre Griffith.

— Dar ce-ai făcut ca să-l interesezi atât de mult pe conte?

— O întrebare cât se poate de potrivită, răspunse tânărul. Asta aş vrea să ştiu şi eu.

Marian îşi strecură mâna spre punga de la cingătoare, jucându-se cu monezile. Apoi, privind în ochii trişti şi rugători ai lui Art, adăugă:

— Am să vă mut în altă cameră. Una sigură.

Griffith îi supraveghea toate mişcările.

— De ce-ţi închipui că-i poţi muta pe oaspeţii lui Wenthaven fără ca el să protesteze?

Marian îşi puse mâna în şold, zâmbind încrezătoare.

— Ştiu eu cum să-1 iau pe Wenthaven.

— Şi ce te face să crezi că altă încăpere e mai sigură? insistă

Griffith.

— Ai să vezi şi singur.

Făcu doi paşi într-o parte, ieşind din bătaia razelor de lună.

— Adună lucrurile stăpânului, Art. Vă conduc în altă cameră.

— Nu prea am ce s-adun, se strâmbă Art. Una, Jane, a luat toate hainele la curăţat. Mâine o să merg să-i spun să le trimită în camera a nouă – unde-o mai fi şi aia.

Marian ieşi pe coridorul luminat de sfeşnice şi se aplecă să-şi tragă o pereche de cizme bărbăteşti din piele.

Griffith o apucă de braţ, răsucind-o cu faţa spre el.

— De ce nu mi-ai cerut mie banii?

Voia să afle adevărul. Voia să-i cunoască gândurile cele mai tainice.

— Când? întrebă ea, ca să câştige timp.

— Chiar şi mâine.

— Mâine s-ar fi putut să pleci, răspunse fata.

— Dac-aş fi plecat fără să-ţi înapoiez punga, aş fi fost un hoţ.

— Nu... Nu un hoţ – murmură Marian, cu ochii la nasul lui umflat – ci un om supărat...

— Deci asta-i părerea ta despre mine! Mă credeai în stare să te jefuiesc ca să mă răzbun pentru un fleac?

— Te rog să mă ierţi, şopti ea.

Ofensat de jignirea adusă onoarei sale, Griffith mormăi:

— Tot e ceva...

— Nu te-aş fi lovit, orice-ai fi spus, dar când ai insultat-o pe lady Elizabeth...

— Stai puţin, o opri el, ridicând mâna. Vrei să spui că-ţi I iii scuze, nu pentru jignirea adusă onoarei mele, ci pentru lovitură?

Ea îl privi ţintă şi răspunse răspicat:

— Numai o naivă s-ar bizui pe onoarea unui bărbat.

— Ce fel de bărbaţi ai cunoscut tu până acum? Marian îşi înclină capul, sincer mirată de mânia lui. Griffith schiţă un gest, dezgustat nu de ea, ci de bărbaţii care-o aduseseră la aceste amare concluzii.

— Hai, condu-ne.

Marian porni spre capătul coridorului, urmată de Art şi Griffith. Bătrânul slujitor chicoti încet şi suflă la urechea stăpânului:

— O să cam ai de furcă, flăcăule! Poate-ar trebui să te dai bătut încă de pe-acuma.

Marian întoarse capul, neliniştită, să vadă dacă cei doi veneau după ea. Sau poate îl auzise pe Art? Griffith î$i încovoie umerii, privind-o încruntat.

— Chiar nu zâmbeşti niciodată? îl întrebă fata, iritată de proasta lui dispoziţie.

Nu aşteptă răspunsul, ci luă în mână unul din sfeşnicele de pe coridor. Fără a da semne că respectă proprietatea contelui, aşeză

sfeşnicul pe o policioară de sticlă aurie şi deschise o uşiţă ascunsă în perete. Griffith fu nevoit să se aplece ca să treacă pragul, poticninduse de prima treaptă a unei scări în spirală.

— Asta duce în foişor! constată el, neputându-şi ascunde respectul pentru Marian. Mda, acolo nu văd cum ar putea trage careva cu urechea.

Ea zâmbi, oarecum stânjenită.

— Wenthaven nu vine aici niciodată.

Razele de lună pătrundeau prin fantele pentru săgeţi. Marian ridică sfeşnicul, dar Griffith nu putu zări decât un tunel întunecat deasupra capului. Sub scări se întindea pardoseala de piatJă şi scânduri.

— Aceasta e o veche aripă a castelului, spuse fata, privind de jur-împrejur. Fiecare piatră vorbeşte de vremuri de demult.

— Da, da, încuviinţă Art, trăgând aer în piept. Chiar şi mirosu' aminteşte de alte vremuri.

Marian îi zâmbi şi începu să urce treptele două câte două.

— Tare-i impulsivă! mormăi Griffith, urmând-o în acelaşi ritm.

Sub pretextul că voia s-o ferească de un eventual accident – pentru că scara nu avea balustradă – Griffith îi studia de fapt, şoldurile unduioase şi picioarele lungi. Până în prezent, îl dezgustase ideea unei femei îmbrăcate în pantalofi, dar priveliştea se dovedea ispititoare, oricât de greu i-ar fi venit să recunoască. Muşchii care jucau sub pantalon, coapsele puternice îl vrăjeau, dându-i un fel de ameţeală, astfel încât, în clipa când ea se opri brusc în capul scărilor, Griffith se dădu înapoi o treaptă, lovindu-se la genunchi.

Ea îl apucă de braţ ca pe un bătrân.

— Ţi-e rău?

— Nu! se răsti Griffith.

Apoi, frecându-şi noua vânătaie şi fulgerându-1 cu privirea pe Art, care râdea pe înfundate, întrebă:

— Unde-i camera aia?

— Aici.

Marian deschise o uşă pe care tânărul nici n-o observase şi ridică sfeşnicul.

— Hai, intră!

Griffith pătrunse în încăperea mirosind a praf. Lady Marian îl urmă, luminând pereţii cu sfeşnicul. Camera avea un aer elegant şi melancolic. Chiar în mijloc se găsea un pat de lemn sculptat, cu baldachin şi perdele de brocart. Zidurile erau acoperite de tapiserii cu-scene domestice, de vânătoare sau de bătălie. Mai încolo se zărea un şemineu imens, dar stins şi lipsit de lumină şi căldură. Jilţurile tânjeau să îmbrăţişeze o siluetă omenească.

- Bine, dar asta nu-i o cameră de oaspeţi, protestă tânărul. E...

Marian pufni în râs şi râsul ei pluti o clipă între zidurile încăperii.

Dintr-o dată camera se însufleţi, devenind mai caldă şi mai primitoare.

— Aici a fost dormitorul contesei, soţia lui Wenthaven.

— Ştirea asta nu-i de natură să mă liniştească, insistă Griffith.

— Se zice că-i plăcea să se izoleze de zarva castelului, continuă Marian.

Apoi, punând sfeşnicul la căpătâiul patului, trase perdelele baldachinului. în aer se răspândi un nor de praf, făcând-o,să tuşească.

— Slujitorii n-au mai făcut curat aici de nu ştiu când dar acum, că aţi venit voi, nu vor avea încotro.

Îşi trecu degetul pe sticla ferestrei şi se încruntă, văzând dâra lăsată prin praf.

— Slugi leneşe şi bune de nimic!

— Wenthaven nu va accepta ca eu să tulbur liniştea acestui altar cu amintiri, spuse Griffith.

— Cum doreşti, răspunse fata. Dar oriunde te mişti în castel, fereşte-te de draperii, de alcovuri şi coridoare ascunse. De cele mai multe ori ascund urechi străine.

Pe fruntea lui Griffith apăru o cută..

— Credeam că vrei să stai de vorbă cu Art nestingherit, ştiind că nimeni nu se uită la tine când te îmbraci şi nici nu râde dacă ai găuri în turul pantalonilor. Să-ţi faci nevoile' fără jenă...

— *My lady,* se vârî în vorbă slujitorul, sunt convins că orice spion l-ar invidia pentru...

— Tacă-ţi fleanca, Art! se stropşi Griffith. Nu despre asta discutam acum.

— Ba tocmai despre asta! i-o întoarse Marian. Aici e singurul loc din castel unde nu pot ajunge spionii lui Wenthaven.

Griffith era obişnuit cu singurătatea. îi plăcea ţărmul . pustiu din Ţara Galilor şi ţipătul cucuvelei în pădure. Şi-aşa se împăca greu cu ideea de-a sta mai mult timp la castelul contelui, darămite să ştie că cineva îi mai şi supraveghea orice mişcare..!

— Atunci, rămânem? întrebă Art din prag.

— Când va afla că suntem aici, Wenthaven o să ne dea afară! mârâi Griffith.

Dar împotrivirea i se domolisse – Marian îl simţea că începe să cedeze. Îi surâse din nou, la fel de şăgalnic.

— N-o să se supere, n-avea grijă.

Art păşi înăuntru şi dădu jos din spinare traistele, care căzură pe covorul gros cu o bufnitură înfundată.

— Da' ce s-a-ntâmplat cu contesa? întrebă el, ştergându-şi palmele pe tunică.

— Cu contesa? repetă Marian, aruncând o privire afară pe fereastră. Acum optsprezece ani a căzut de pe scara asta şi şi-a rupt gâtul. Iată de ce v-am spus că aici sunteţi în siguranţă. Wenthaven nu

urcă niciodată în turn. Am auzit că soţia lui a fost singura făptură omenească pe care a iubit-o cu adevărat.

— Cu alte cuvinte, n-o să-şi vâre nasul aici, pentru că încăperea păstrează vie amintirea ei, şopti Art.

Griffith simţi un fior rece pe şira spinării.

Marian se apropie de bătrânul slujitor, fără a părea prea speriată la gândul că turnul ar putea fi bântuit de fantome. Îşi puse mâna pe braţul lui, murmurând:

— Oare într-adevăr e încă aici? Unii servitori zic că da. Cică încăperea e prea rece şi neprimitoare. Dar mie nu mi s-a părut niciodată aşa.

— Sigur că nu, o încuraja Art, bătând-o uşor pe braţ. Bănuiesc c-a fost înmormântată după datină.

— Da. Când au găsit-o, încă mai trăia, aşa că preotul i-a putut da Sfânta împărtăşanie. Pe urmă au vrut s-o mişte din loc şi...

Marian lăsă să-i cadă braţele pe lângă trup, într-un gest de neputinţă.

¾ Atunci nu-i un spirit rău - vorbi Art— ci o umbră blândă, al cărei destin pe pământ n-a apucat să se împlinească. Poate că n-are răbdare cu cameristele leneşe sau cu valeţii destrăbălaţi, dar pe tine te place, Marian. Da, da, te place...

Fata îi surâse, recunoscătoare, şi Griffith îşi dădu seama că-l deranja tot mai mult prietenia dintre servitorul său şi... lady Marian.

¾ Arthur! se răsti el. Poţi să-mi spui şi mie de când ai devenit sentimental?

¾ Da' ce, credeai că ştii chiar totu' despre mine? replică Art. I-auzi ia el, puştanu'!

Marian îşi dădu capul pe spate, izbucnind în râs. De data asin, schimbarea era vizibilă. Camera căpătase, într-adevăr, un aer vesel. Griffith încerca să găsească o explicaţie. Prin fereastra de la răsărit pătrundea prima sclipire a zorilor. Mai erau încă două ore bune până să se lumineze de ziuă, dar Marian zise:

— Acum trebuie să plec. Şi-aşa am rămas prea mult. Porni grăbită către uşă.

— La primul cântat al cocoşilor, am să trimit sus slujitorii, să cureţe...

— Vin cu tine, o întrerupse Griffith.

— Cum? exclamă Marian, fără să înţeleagă.

Apoi, după o scurtă pauză, întrebă:

— Unde?

— Te conduc până în camera ta. E primejdios să umbli prin castel îmbrăcată în haine bărbăteşti! insistă tânărul, străduindu-se fără succes să pară autoritar.

— Nu-ţi fă griji pentru mine, replică fata.

— Am zis că te conduc.

Marian deschise gura să protesteze, dar el i-o luăînainte:

— Altfel rămâi aici până se face ziuă.

Ea surâse neliniştită şi nerăbdătoare.

— Bine, vino dacă vrei, şi dracu' să te ia!

— O *lady nu* înjură în halul ăsta! o mustră Griffith.

Marian se prefăcu că nu aude dar tânărul era convins că vorbele lui îi ajunseseră la urechi. Fata coborî în goană scările, trecând împreună cu Griffith prin faţa uşii de la vechea cameră. Porniră pe coridorul ce ducea spre intrarea principală şi cotiră pe altul mai strâmt, care dădea spre bucătărie. Urcară o scăriţă îngustă, oprindu-se în faţa unei uşi. Marian o împinse, şoptind: ,,Eu sunt." Uşa se deschise şi în prag se ivi un oştean lat în umeri.

Omul se uită temător la Griffith.

— *My lady,* dar aceasta e o trecere secretă.

— Sir Griffith nu va sufla o vorbă,îl linişti ea, scuturându-se de praf.

Uriaşul îşi frecă bărbia.

— Atunci nu va fi nevoie să-l omor.

— Foarte mulţumesc, spuse Griffith, cu ochii la oşteanul înarmat până în dinţi.

— Ai şi de ce, replică Marian. Billy e omul de încredere.

Auzind-o, uriaşul zâmbi fericit şi-i întinse o mantie lungă până la genunchi.

— Puneţi-o pe dumneavoastră, *my lady* ! o îndemnă el. Straiele astea bărbăteşti nu-s potrivite pentru o femeie. S-ar putea ca unii – aici îl privi sfredelitor pe Griffith – să-şi facă cine ştie ce idei. ,

— Cu neputinţă. Sir Griffith ştie totul despre mine şi găseşte că am apucături revoltătoare.

— Pune-ţi mantia, o întrerupse Griffith.

Ea se supuse, râzând veselă.

— Vreţi să vă însoţesc până acasă, *my lady* ? întrebă paznicul, dându-i lui Griffith primul indiciu despre destinaţia lor.

— Am eu grijă să ajungă teafără şi nevătămată, îl asigură tânărul.

Oşteanul îi privi nasul umflat, cu un aer îndoielnic.

— Sunteţi sigur că veţi face faţă?

— Cât se poate de sigur.

Billy se trase un pas înapoi.

¾ Bine, sir Griffith. Cum doriţi, sir Griffith.

Dar după ce tânărul se îndepărtă însoţit de Marian, strigă în urma lor:

¾ Fiţi cu băgare de seamă, lady Marian. Nu vă încredeţi prrn mult nici în sir Griffith.

Griffith spera că Marian va avea bunul simţ să-şi ţină gura.

Bănuielile lui Billy nu-l amuzau câtuşi de puţin şi se întreba dacă toţi ceilalţi îşi dădeau seama de amestecul de dorinţă şi dezaprobare pe care i-l stârnea prezenţa acestei femei. Spera ca Marian să-şi dea seama că-l putea face să se aprindă şi că pricina acestei vâlvătăi era numai şi numai ea.

Nădăjduia ca fata să dea vreun semn de slăbiciune, deşi acest simplu gând îl umplea de spaimă.

Mormăi ca pentru sine, dar suficient de tare ca să-l audă şi ea:

— Femeile n-ar trebui să se culce cu bărbaţii fără a se şti protejate prin căsătorie.

Marian îşi vârî degetele în cingătoare şi se strecură printre copaci.

— Vrei să spui că eşti virgin?

— Atunci la ce-ar fi bune târfele?

— Ca să vindece un nefericit caz de virginitate? Ia spune...

Tocmai ieşiseră din livadă şi Marian se întoarse spre el, cu un surâs ironic.

— Cum stai cu bolile ruşinoase? Nu văd alt motiv pentru care să fii tot timpul îmbufnat.

În umbra zidului se profila o căsuţă – poate chiar căsuţa ei. Dar Griffith nu-şi putea lua ochii de la Marian. îi prinse bărbia în mână, ridicându-i faţa spre el. Fata continua să zâmbească sfidător.

— Nu am nici o boală ruşinoasă.

— Atunci faci parte dintre bărbaţii care cred că luând fecioria unei fete îşi pot păstra propria puritate.

— Nu, la dracu'! Încetează cu hărţuiala! Am fost însurat şi, de când a murit nevastă-mea, n-am mai avut altă femeie.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum doi ani.

— Doi ani! repetă ea, zâmbind la fel de batjocoritor. Nu înţeleg cum de nu umbli de nebun după fuste. Billy era convins că n-ai gânduri curate.

Zeflemeaua ei îi frânse ultima încercare de rezistenţă. Griffith începu şi el să zâmbească – fericit, dar şi îngrijorat de propria-i lipsă de control. Totuşi, mai ales fericit.

— Billy e un băiat isteţ. Te doresc ca un nebun. Chiar vrei să te conving că nu mint?

Privirea ei alarmată îl umplu de încântare, ca şi atingerea trupului pe care-l ţinea strâns lipit de pieptul său.

— Nu.

— Prea târziu.

Griffith îşi aplecă faţa spre ea.

Dar Marian nu voia să fie sărutată. De multă vreme nu mai sărutase un bărbat, iar experienţele trecutului fuseseră atât de anoste, încât ajunsese la concluzia că toţi bărbaţii surtt plicticoşi. Dar Griffith...

Griffith era altfel...
Griffith o scotea din sărite. O distra. O provoca... o atrăgea nespus.
Nu pentru că ar fi fost frumos. Nici maică-sa nu l-ar fi putut considera chipeş. O atrăgea prin asprime, prin firea-i chibzuită şi prin cinstea lui. Bărbatul acesta îi dădea un sentiment de siguranţă. Avea încredere că la nevoie o putea ocroti.
Se simţea stânjenită la gândul că face o prostie.
Totuşi îi răspunse la sărut, pentru că – dracu', să-l ia! – săruta remarcabil de bine. De fapt, pentru un bărbat singur, săruta chiar minunat. Avea buze pline şi purta de grijă să nu-i zgârie obrazul cu bărbia sau cu favoriţii. Îi netezea buzele cu limba, fără a încerca să pătrundă înăuntru, mulţumindu-se să-i sirntă gustul, recunoscător pentru privilegiul acordat. Când ea se trase înapoi, tânărul nu încercă s-o reţină, ci îi dădu drumul din îmbrăţişare.
Afurisitul începea s-o intereseze!
Parfumul garoafelor din faţa căsuţei, adierea răcoroasă de toamnă, stelele de deasupra capului, razele lunii pe chipul său viril....
Marian îşi plimbă degetul pe sprâncenele lui şi văzu cum ochii încep să-i strălucească. Apoi îi atinse buzele cu mâna, de parcă ar fi vrut să-i înţeleagă vraja, fără ase lăsa pradă.
Nu reuşi. Răsuflarea lui îi încălzea palma, iar buzele îi erau netede şi catifelate ca cele ale unui pahar plin cu vin aromat. Până şi răbdarea lui o intriga, dând ghes curiozităţii ce-i stătea în fire.
Murmură înfiorată:
— Sărută-mă din nou.
Trupurile lor se sărutară, iar buzele se îmbrăţişară.
O căldură năvalnică puse stăpânire pe amândoi.
Surprinsă, Marian se lipi strâns de trupul lui.
Uimit, el îşi strecură palmele pe sub mantie, cuprinzându-i şoldurile.
Încercau parcă să se topească într-o singură fiinţă. Marian îl prinse de ceafă şi-i trase capul spre ea, deschizându-şi buzele să-l primească. El îi simţi gustul, apoi, brusc, limba ei îi pătrunse printre buze, căutându-l. Se frecau unul de altul gemând, împiedicându-se de haine, dar răscoliţi de plăcere, de parcă ar fi fost goi.
Marian încercă să-1 încolăcească cu piciorul. El vru s-o ajute şi, în aceeaşi clipă, ea, îl lovi cu capul peste nas.
Griffith scoase un urlet de durere. Marian gemu, cerându-şi iertare, furioasă pe sine însăşi – şi dintr-o dată îşi dădu seama ce făcuse. Ce era pe cale să facă. Fusese gata să-şi calce jurământul, să comită o prostie ireparabilă, să...
— Iartă-mă! zise scurt, smulgându-se din îmbrăţişare.
— Nici nu te gândi! protestă Griffith, încercând s-o tragă înspre el.
Ea făcu un pas înapoi.

— Iartă-mă, sir Griffith.

El îngheţă.

— Pentru ce-ţi ceri iertare? Chestia cu nasul e un fleac.

— N-am vrut... N-ar fi trebuit... Şi, aruncându-i o ultimă privire, o luă la fugă spre casă. Fără a se uita în urmă, ştiu că vine după ea. Paşii lui uriaşi răsunau din ce în ce mai aproape. Chiar lângă gard, Marian se împiedică de-o piatră şi Griffith îi puse mâna pe umăr. Fata se răsuci, cu ochii ţintă la el.

¾ Iartă-mă. Te rog să mă ierţi. N-ar fi trebuit să...

— Nici unul din noi n-ar fi trebuit să... o corectă el.

— Să ce?

— Eram împreună, amândoi, şi... ai dreptate. N-ar fi trebuit.

Poate că Marian l-ar fi crezut, dacă Griffith n-ar fi păstrat un aer mândru şi viril.

— Dar ţi-am făgăduit că te conduc până acasă, continuă tânărul. Încă n-ai ajuns.

— Ba da. Aici stau; spuse Marian, arătând înspre căsuţă.

— Te însoţesc până la uşă. Am zis „până acasă".

Ea deschise gura să protesteze, dar Griffith îi puse un deget pe buze.

— Acasă... murmură el încetişor.

— Acasă... repetă Marian.

Atingerea lui îi amintea de lucrurile pe care era mai bine să le uite. Se îndepărtă de el şi, trăgând ivărul, deschise uşa. înăuntru, la lumina palidă a unui sfeşnic, dormea fiul ei. Auzind uşa, se trezi şi se ridică în capul oaselor, frecându-şi ochii somnoros. Marian îşi făcu reproşuri că-l lăsase singur. N-ar fi trebuit să plece de acasă. îngenunche lângă pătuţ şi-l întrebă:

— Te-am trezit noi?

El scutură din cap, arătând spre fereastră.

— Ceva, acolo... afară...

Marian tăcu, amintindu-şi gemetele ei şi-ale lui Griffith, pe când se îmbrăţişau aproape cu disperare.

Lionel dădu din cap, satisfăcut, şi maică-sa se înroşi până în vârful urechilor.

— Văd că te iubeşte foarte mult, spuse Griffith. Marian se simţi brusc ofensată.

— Doar e fiul meu!

— Femei sub rangul şi averea ta şi-ar vinde tot ce au în casă, numai să ia copilului o doică.

De data asta, chipul ei deveni sfidător.

— *Are* o doică.

— Se pare că are tot ce-i doreşte inima,încuviinţă Griffith. Aerul lui amuzat o punea în încurcătură, făcând-o să-şi dea seama că trecuse de

la o extremă la alta. Aruncă o privire spre Lionel, care-l măsura pe noul venit de sus şi până jos. Trăgând unele concluzii, băieţelul îşi îngropa obrazul la pieptul ei. Marian îi mângâie căpşorul brun, explicând:

— E timid. Nu prea-i plac străinii şi încă nu vorbeşte.

Griffith o privi cu aceeaşi atenţie cu care-l studiase Lionel.

— Dar de auzit aude?

— Da.

— Atunci înseamnă că înţelege tot ce spui. N-ar trebui să vorbeşti despre el de parcă n-ar fi de faţă.

Marian rămase cu gura căscată. Încă nu-şi revenise din uimire când Lionel îşi ridică fruntea, întorcând din nou ochii către Griffith. Deodată, copilaşul cel timid zâmbi şi întinse mânuţele spre uriaşul din faţa lui. Griffith îl luă în braţe de parcă ar fi crescut copii de când lumea.

— Majoritatea adulţilor vorbesc astfel în prezenţa copiilor. Dar flăcăul ăsta merită mai mult de-atât.

Se uită la Lionel, aşteptând o confirmare, şi puştiul dădu din cap cu hotărâre.

— Nici eu n-am vorbit prea mult în primii ani de viaţă, continuă tânărul. Însă mama mi-a spus că din clipa când am deschis gura, am început să rostesc fraze întregi. Adevărate cuvântări. Poveşti în velşă şi-n engleză, cântece şi balade. Zău aşa, când am început să vorbesc, n-a fost chip să mă mai oprească cineva.

Marian îl privi, cu braţele încrucişate la piept.

— Asta se vede de la o poştă.

Griffith îl aşeză pe Lionel în pat, apoi îngenunche lângă el, potrivindu-i perna.

— Acum la culcare, flăcăule, şi dormi fără grijă până va cânta cocoşul.

Lionel scutură din cap. Griffith începu să râdă.

— Nu semeni cu maică-ta, dar eşti încăpăţânat ca ea. Marian şi Lionel se uitară unul la altul.

Griffith râse din nou – un râs adânc şi liniştit, ca torsul unui cotoi cu burta plină.

— Te rog mult. Dacă nu dormi bine, n-ai să fii odihnit mâine dimineaţă, când vreau să ne plimbăm amândoi prin pădure.

O clipă Marian crezu că invitaţia îi era adresată ei. Dar Lionel pricepuse fără greş. Se trânti în pat, lipindu-şi strâns pleoapele, ca şi cum astfel ar fi putut sili somnul să vină mai repede. Griffith îl înveli cu grijă, apoi îl mângâie uşor pe cap - şi se ridică.

Marian observă că nu părea deloc surprins că se făcuse ascultat de puştiul cel încăpăţânat. Se întreba dacă întotdeauna ieşea învingător dintr-o bătălie. Dacă da... Se foi, neliniştită. Nu cumva acesta fusese

scopul sărutului şi mângâierilor din grădină? Oare sărutul să fi fost un mijloc de-a o supune vrerii lui? Nu cumva, după insulte, acum încerca s-o seducă?

Poate că şi el, la fel ca alţii, o credea o pradă uşoară...

Bărbatul îi surâse, confirmându-i parcă bănuielile. Era pentru prima dată când îi zâmbea, şi Marian se simţi răscolită de căldura acelui zâmbet. încruntarea lui se topi într-o atitudine protectoare, ochii aurii o priveau cu tandreţe, iar buzele lui...

Buzele îi aminteau sărutările de mai adineauri... Şi sărutările îi aminteau ce singură era.

N-o mai mira că el zâmbea atât de rar.

— Acum du-te la culcare, spuse tânărul. Dacă eşti cuminte, mâine te iau şi pe tine la plimbare.

— Vino în patul meu, îl chemă Marian, vrăjită şi arzând de dorinţă.

Brusi , avu revelaţia propriilor cuvinte şi se trezi la realitate.

În patul ei? Nu cumva şi el dorea acelaşi lucru? Nu cumva în noaptea asta şi Griffith voia să renunţe la multrtrâmbiţata lui burlăcie? Îşi puse un deget pe buze, încercând să-şi imagineze cum ar fi făcut dragoste, cu el. Dacă într-adevăr nu se atinsese de nici o femeife. Dar ce-o interesa la urma urmei? Ce importanţă avea faptul acesta pentru ea?

Oare va pleca, sau se prefăcuse afectuos cu fiul doar ca să câştige bunăvoinţa mamei? Marian păşi către uşă, iar Griffith porni în urma ei. Ieşiră în grădină. Luna rătăcea printre fâşii de nori. Copacii foşneau. O adiere uşoară aducea până la ei mireasmă de garoafe. Se făcuse răcoare, dar Marian nu tremura de frig. Tremura de teama amintirilor proaspete, gata să se trezească din nou la viaţă. Prefăcându-se că uitase sărutările lui pătimaşe şi izbucnirea propriei dorinţe, începu să vorbească pe un ton voit indiferent.

— Mâine contele organizează o vânătoare. Eu voi face oficiile de gazdă. Nu voi avea timp să merg la plimbare.

Griffith se încruntă brusc.

— O vânătoare?

Marian rămase surprinsă de uimirea şi nemulţumirea lui.

— Cum, dar nu ţi-a spus?

— Nu.

— Ai sosit abia ieri, aşa că probabil şi-a închipuit că n-ai să vrei să vii.

După ce-l scuză pe Wenthaven, adăugă:

— Oricum, eşti binevenit. Contele e o gazdă minunată, îl privi ţintă, aşteptându-i cu nerăbdare răspunsul.

Griffith se uită în ochii ei, apoi o măsură din cap până în picioare, vădit nemulţumit.

— Doar n-ai să te duci îmbrăcată în halul ăsta!

— Cum?

—- Nu poţi să mergi la vânătoare, călare pe cal, ca o femeie uşuratică şi fără ruşine.

— Cum? repetă ea, de data asta mai puţin uimită decâ nedumerită.

— Faptul c-ai făcut un copil din flori nu înseamnă că trebuie să te comporţi după aşteptările celorlalţi.

Indignarea lui o lăsă fără replică. Nu-i venea în minte nici un cuvânt, nici un răspuns posibil.

— Îndrăzneşti să-mi dai sfaturi cum trebuie să, mă port?

— Se pare că cineva trebuie să se ocupe şi de asta.

Vorbea cu atâta înfumurare şi arăta atât de sigur pe el, încât Marianei îi veni să-1 pocnească. Dar îşi dădea seama că şi-ar fi regretat gestul toată viaţa. Răsuflă adânc, ca să-şi potolească mânia, şi zise scurt:

— Nu eşti tatăl meu!

Îi venea să-şi tragă palme. Unde erau replicile ei scânteietoare de altădată?

Dar Griffith îi răspunse încă şi mai prosteşte:

— Dacă te-ar vedea taică-tău, s-ar îngrozi!

— Dacă m-ar vedea taică-meu...

Marian întinse gâtul spre el, făcând ochii mari. Cum, dar nu ştia? Încă nu înţelesese?

Nu, nu înţelesese. O privea indignat şi, în aceeaşi clipă, Marian îşi dădu seama că-l avea în puterea ei. Dacă se folosea de neştiinţa lui Griffith, reuşea să capete un avantaj asupra lui.

— Tatăl meu *este* aici. N-ai priceput. Eu sunt moştenitoarea castelului Wenthaven. Contele e tatăl meu.

Capitolul 4

„Ce ciudat!" îşi zise Griffith.

Stătea culcat în patul contesei de Wenthaven. Stătea culcat în patul mamei şi tânjea după fiică.

Se simţea uşor stânjenit, de parcă spiritul contesei i-ar fi putut citi gândurile sau l-ar fi prins cu mâna pe sexul Marianei. Şi totuşi... cu siguranţă, contesa nu putea fi de acord cu purtările fiicei ei. Nu i-ar fi plăcut s-o vadă duelându-se, îmbrăcată ca un bărbat, şi aducând pe lume un copil din flori.

— Cine crezi că-i tatăl? murmură Griffith.

Art, care se afla la picioarele patului, ridică brusc capul, asemenea unui maimuţoi de jucărie.

Ca vechi prieten al lui Griffith, înţelese imediat la cine se referea tânărul.

— Chiar mă întrebam când ai să te gândeşti la asta.'Nu cumva aşa se explică ciudatu' interes al regelui pentru Marian?

— Femeia asta ştie să-şi păstreze tainele, zise Griffith, rezemându-se într-un cot.

Încăperea, care-i păruse atât de întunecoasă şi de prăfuită în noaptea ce trecuse, devenise veselă şi primitoare odată cu sosirea dimineţii. Până şi Art arăta bine, se gândi tânărul, deşi nu pricepea cu nici un chip cum putea arăta bine un om chim şi cu pielea zbârcită ca un pergament vechi.

— Eşti cu totul altu' în dimineaţa asta! îi spuse bătrânul, întorcându-i cu voce tare complimentul, fără voia lui. Umflătura aia de pe pătlăgică ţi-a dispărut, aproape că nici nu se mai vede.

Griffith îşi pipăi nasul cu mare grijă. Art îşi lungi spre el gâtul subţire.

— Te-o fi vindecat contesa azi-noapte. Cine ştie, poate i-ai căzut cu tronc.

Zidurile de piatră răspândeau o răceală care-i îngheţa spinarea. Griffith trase aer în piept, fericit să poată respira din nou pe nas.

— Ar fî păcat să fie altfel.

Art se sprijini cu coatele pe genunchi şi-l privi pe Griffith cu ochi cercetători.

— Credeam că azi-noapte am lămurit cum e cu frumuseţea ta.

— Nu-i vorba de cum arăt, replică Griffith, ci de caracterul meu. Fără falsă modestie, pot s-afirm că sunt un om respectabil, cinstit şi loial.

— Isuse Cristoase!

— Exact genul de bărbat pe care orice mamă şi l-ar dori de ginere, preciza netulburat Griffith.

Art clipi din singurul lui ochi.

— Eşti o pacoste, asta eşti! Ce tot baţi câmpii acolo? Doar nu vrei să te însori cu lady Marian...

— N-am zis că vreau să mă însor, ci numai că...

Îi aruncă o privire lui Art şi pricepu că nu va avea ultimul cuvânt.

— Ştiai că Wenthaven e tatăl Marianei? întrebă el, schimbând subiectul.

— I-auzi! exclamă Art, scărpinându-se după ureche. Mă miram eu de ce face numai după cum o taie capul. Pe urmă, chiar seamănă cu el. Prea mult ca să fie simpli veri.

¾ Seamănă? Cum o să semene sacul ăla de balegă îngâmfată, cu...

¾ Cu târfa pe care-ai fost trimis s-o ocroteşti?

Griffith se încruntă amarnic înspre Art, cu gând să-i taie oroce chef de glumă.

¾ Nu-i o târfă. Poate doar ceva mai veselă decât alte femei.

¾ Doamne, cât te-ai schimbat peste noapte! se cruci Art. Mă întreb ce-ai păţit... Io vorbeam de zâmbet.

— Ce?

— Amândoi zâmbesc la fel, adică tot timpu', şi zâmbetele lor sunt foarte grăitoare.

Griffith se trânti între perne, chibzuind la spusele lui Art.

— Marian zâmbeşte cu dispreţ.

— Marian? pufni bătrânul. Wenthaven zâmbeşte cu dispreţ.

— Nu, la el e răutate! îl corectă Griffith, cu gândul în altă parte.

Art avea dreptate. Peste noapte Griffith îşi schimbase părerea despre Marian – şi nici nu era cazul să se întrebe de ce. Răspunsese sărutării lui cu atâta tandreţe, cu atâta pasiune, cu o patimă înăbuşită vreme îndelungată. Pe urmă, se ferise ca o căprioară speriată. Griffith avea dovada că fata nu cunoscuse bărbat cine ştie de când, poate de la naşterea fiului ei, dacă nu chiar cu mult înainte.

— Eu nu cred că-i o târfă. E o pasăre sălbatică şi încă n-a întâlnit bărbatul care s-o strunească.

— Ce potriveală! Tu te pricepi să domesticeşti şoimi, comentă Art.

Griffith nu-l băgă în seamă.

— În dimineaţa asta a plecat la vânătoare, împreună cu oaspeţii castelului.

— Nu te duci şi tu? se miră Art.

— Nu, eu am să-l iau pe Lionel la o plimbare. Dar i-am spus clar Marianei cum trebuie să se comporte.

— Şi cum anume trebuie să se comporte? întrebă insinuant bătrânul.

— În primul rând, am rugat-o să se îmbrace în straie femeieşti.

Amintindu-şi silueta îmbrăcată în pantaloni, Griffith simţi iar cuprins de revoltă... şi dorinţă.

— Îţi închipui ce-ar însemna să stea călare pe cal?

Art începu să chicotească şi se trânti la loc, pe saltea.
— Da, aşa gândesc şi eu. Dacă ar avea pe cineva care s-o povăţuiască...
Pufni din nou în râs. Griffith ridică ochii spre el.
De data asta, hohotele nestăpânite ale bătrânului răsunară ca un strigăt irlandez de luptă, şi Griffith simţi că-i îngheaţă sângele în vine.
Gata-gata să se înece, Art făcu un efort să se abţină.
— Tu... i-ai spus... să se îmbrace femeieşte?
Griffith încuviinţă şi slujitorul se porni din nou să râdă, neîncrezător, ţinându-se cu mâinile de burtă.
— Mare deştept ai fost! sunt sigur... că acum... va şti... cum să se poarte!
Griffith sări din pat şi începu să se îmbrace, în cele din urmă, Art se potoli. Aşezându-se în capul oaselor, cu pătura pe umeri, întrebă:
— Te duci s-o iei pe lady Marian la plimbare?
Griffith îi aruncă o privire nimicitoare şi-şi azvârli pelerina pe umeri. Ieşi în fugă din cameră, dar după câţiva paşi se întoarse din drum. Pe perete era atârnată o oglindă frumos lucrată, iar pe măsuţa de toaletă – un maldăr de veşminte femeieşti. Scotocind prin grămada de haine prăfuite, tânărul găsi un pieptene, pe care şi-l trecu de câteva ori prin păr.
Art se tăvălea de râs. Griffith porni pe scări ca o vijelie şi bătrânul strigă în urma lui:
— Petrecere frumoasă la vânătoare!

§ § §

Marian îşi mână calul între copaci, apoi descăleca. Legă animalul de o creangă şi se întrebă, posomorâtă, de ce venise la vânătoare.
Uitase cum atrăgea toate privirile când călărea în straie bărbăteşti. Uitase cum chicoteau femeile când trecea pe lângă ele încălţată în cizme negre, cu vârfuri ascuţite.
Făcuse asta în repetate-rânduri de când se întorsese de la Curte. Apoi praful se alesese de reputaţia ei. Prietenii o părăsiseră şi tot ce conta în viaţa ei era copilaşul pe care-l îngrijea în fiecare noapte, liniştindu-i plânsetele. Taică-său o încurajase să călărească bărbăteşte, să înjure soldăţeşte şi să se dueleze ca un gentilom. Furioasă şi sfidătoare, începuse să nu se mai sinchisească de bârfe, trăind după imaginea pe care şi-o făceau ceilalţi despre ea, chiar dacă asta însemna autodistrugere.
Amintirea acelor zile îi ridica şi-acum sângele în obraz, îşi azvârli cât-colo pălăria de fetru şi-şi trecu mâna prin păr.
„Trebuie să dau totul uitării!" îşi spuse, ştiind prea bine că nu va reuşi.
Rătăci pe buza unei râpe, cercetând terenul cu luare-aminte. Dacă

îşi amintea bine, trebuia să fie pe undeva pe aici... Cu o exclamaţie triumfătoare, îngenunche, dând deoparte stufărişul. Viţa sălbatică se târa pe pământ, printre tufele de zmeură, cu fructe coapte şi îmbietoare. Marian îşi umplu pumnul cu boabe roşii şi parfumate, lăsându-se în voia amintirilor.

Dar un gând o săgeta, trezind-o la realitate: scrisoarea prin care lady Elizabeth îi anunţa căsătoria cu regele Henry. Regele se-arătase peste măsură de darnic, însă fastuoasa ceremonie fusese tulburată de un singur lucru: absenţa credincioasei sale prietene, lady Marian, care nu urmase mireasa la altar în chip de domnişoară de onoare.

Marian zâmbise. Apoi plânsese. Pe urmă îl legănase în braţe pe Lionel până în zori, îmbrăcată într-o rochie modestă şi decisă să se poarte ca o femeie respectabilă. Lucrul nu era uşor, pentru că nici la Curte, Marian nu-şi refuzase plăcerea de-a alerga mile întregi, de-a dansa toată noaptea sau de-a sări gardul ca să câştige vreun pariu. Se consolase însă cu gândul că procedase foarte bine.

Evident că Griffith era de cu totul altă părere.

Marian se încruntă. Din cauza lui şi-a sărutărilor pe care i le dăduse nu putuse închide ochii toată noaptea. O usturau buzele – nu pentru că tânărul s-ar fi purtat brutal, ci pentru că ea şi le muşcase în nenumărate rânduri, tot încercând să înţeleagă izbucnirea lui de pasiune.

În cele din urmă, trăsese concluzia că nu era vorba de pasiune. O sărutase pentru că era supărat şi voia să-i dea o lecţie. Cu neputinţă ca un bărbat ca el s-o dorească.

Din păcate, noaptea ce trecuse îi dovedise că nici ea nu îl dispreţuia pe sir Griffith. Iar dacă se gândea la sărutările, lui, ar fi putut spune chiar că-1 admira.

Sărutările... Încercă să nu se mai gândească la ele. Şi nici la sir Griffith.

Vârî în gură o boabă de zmeură şi închise ochii, savurând dulceaţa începutului de vară.

Ah, cum mai ura iarna! Ce dor îi era de zilele petrecute la Curte! Jocurile, veselia, focul care alunga frigul...

La castelul Wenthaven jucau aceleaşi jocuri, dar râsul suna fals, aproape disperat. La Wenthaven se făcea focul – nu pentru căldură, ci cu un scop precis. Oamenii care se adunau la gura sobei nu erau prieteni, ci duşmani cu ochii la pândă.

Şi totuşi, în fiecare iarnă Marian fusese silită să accepte prefăcuta ospitalitate de la castel. Afară urla viscolul, căsuţa ei se zgâlţâia sub rafalele de vânt, focul trosnea, Lionel se zbenguia vesel, Cecily se tânguia, iar ea... ea se pricopsise cu o tuse. O tuse care se vindecase lesne de îndată ce sosise vremea caldă şi uscată.

Prima iarnă fusese mai plăcută. Marian se mutase în dormitorul

mamei ei. Îi plăcea să stea aici, departe de toţi cei veniţi la Wenthaven să cerşească bani sau favoruri. Lionel avea colici din ce în ce mai rar. De-acum putea să se târască pe covor. Ba chiar încercase s-o pornească la vale, pe scara fără balustradă şi plină de primejdii.

Iarna următoare, Marian, Cecily şi Lionel fuseseră instalaţi într-unui din apartamentele luxoase ale castelului, cu găuri de aerisire – deci mult mai la îndemâna spionilor.

Marian simţi umezeală în palmă şi deschise pumnul. Zâmbi văzând cum strivise zmeura în mână. La urma urmei, ce conta dacă era supravegheată?. N-avea nici un secret pe care Wenthaven l-ar fi putut descoperi şi, de altfel, curând urma să plece iar la Curte. Nu peste multă vreme va trăi din nou în inima aristocraţiei. Şi-atunci toţi vor afla ceea ce Marian ştia de pe acum: că fiul ei, Lionel, era de viţă nobilă.

Culese din palma zmeura zdrobită, întrebându-se dacă şi Griffith ascundea astfel de secrete. Nu-şi putea da nici un răspuns. Nu înţelegea nici ea.— şi nici măcar nu-şi imagina – de ce-i oferise camera mamei sale. Poate pentru că-i plăcuse felul lui de-a fi – direct şi fără ocolişuri.

Să fi fost o simplă părere?

Râse de una singură. Nu, era convinsă că nu se înşelase, dovadă purtarea lui nesăbuită. Cei mai mulţi bărbaţi îi vorbeau ca unei lady, dar se purtau cu ea ca şi cu o târfă. Griffith nu. El o dojenise fără fereală, în cuvinte pompoase şi prosteşti, şi-abia pe urmă o tratase ca pe o lady.

Numai că atunci când o sărutase, nu mai văzuse în ea o lady... ci o femeie.

Nu cumva şi ea încercase să-l aţâţe doar pentru plăcerea de a-l vedea cum reacţionează? Azi se îmbrăcase bărbăteşte, tocmai ca să-i facă în ciudă, iar acum îl aştepta, în dorinţa de-a mai asista la o ieşire de indignare autentică, „stil sir Griffith".

Va veni. Era convinsă de asta. în caz contrar... se va simţi umilită, iar Lionel... va mânca zmeură. Îşi desfăcu punga de la cingătoare şi, după ce o căptuşi cu o bucată de pânză curată, se apucă de cules, până când punga fu plină ochi.

În clipa aceea auzi trosnind un vreasc în spatele ei. Se întoarse, surâzând, spre silueta înaltă, profilată în razele soarelui, cu o aureolă aurie în jurul frunţii.

— Ţi-a trebuit cam mult să mă găseşti.

Atunci bărbatul păşi în umbra copacilor şi Marian ţipă, îngrozită.

În faţa ei se afla Adrian Harbottle, zâmbind obraznic, cu o mână în şold.

— Mă bucur să te văd, iubito.

Icnind scurt, Marian sări în picioare.

— N-am ştiut că tu erai!

Zâmbetul lui se topi brusc. Pe frunte i se ivi o cută adâncă.

— Dar pe cine aşteptai cu atâta nerăbdare?

— Fii sigur că nu pe tine.

Harbottle întinse mâna s-o apuce, dar Marian se trase înapoi. Repezindu-se spre ea, o înşfacă violent de braţ, repetând:

— Pe cine aşteptai, hm? De ce nu pe mine?

Marian aruncă o privire rapidă de jur-împrejur.

— Unde-s ceilalţi?

— I-am trimis să te caute. Ia zi! insistă el, începând s-o zgâlţâie. De ce nu pe mine?

Marian îşi dădu seama că se găsea singură cu această imitaţie jalnică de gentleman, pe care doar cu o zi în urmă îl umilise de faţă cu toţi oaspeţii lui Wenthaven. Fără spadă ştia că nu avea cum să-l învingă. Până la urmă, Griffith avusese dreptate. Iată că-şi făcuse un duşman – un duşman însetat de răzbunare-şi care nu s-ar fi dat în lături de la nimic.

Încercă să se îndepărteze, dar Harbottle o smuci înspre el.

— Cred că tatăl meu mă caută.

Harbottle hohoti dispreţuitor.

— Mă îndoiesc că tata – cuvântul suna amar pe buzele ei – s-ar bucura ştiindu-te singur cu mine. De ce nu...

Nu suporta să-l vadă uitându-se la ea şi lingându-şi buzele groase.

— Arătai grozav aşa cu fundu-n sus, umblând în patru labe după zmeură!

Zâmbi seducător şi se aplecă s-o sărute. Marian se feri brusc, dar el reuşi să-i atingă buzele în treacăt.

— Mm... zmeură! Îmi place zmeura. De ce nu-mi dai şi mie să gust câteva boabe? Ia arată-mi unde sunt.

— Acolo, zise Marian întinzând mâna spre zmeurişul din apropiere.

El îşi ţuguie buzele cu un aer cuceritor, de parcă ar fi exersat îndelung în oglindă, până la atingerea perfecţiunii.

— Altceva am vrut să spun. Ia vino-ncoa!

Încercă s-o culce în iarbă.

— Hai, arată-mi!

,,Arată-mi!" Va să zică, voia s-o vrăjească. Dar Marian ştia că dacă asa dădea greş, Harbottle n-ar fi ezitat să folosească violenţa. Îşi alesese bine locul şi momentul. Cine l-ar fi putut opri şi cine ar fi remarcat absenţa ei? La urma urmei se îndepărtase de ceilalţi de bună voie şi nesilită de nimeni. În fond, cui îi păsa dacă fiica desfrânată a lui Wenthaven se tăvălea prin pădure cu un nobil scăpătat? Sau dacă ar fi fost violată? Nici n-ar îndrăzni să se plângă, altfel s-ar trezi cu o liotă de bărbaţi la uşa ei, dându-i târcoale care mai de care.

Dumnezeule, cum să îndure asta încă o dată? După naşterea lui

Lionel îi ţinuse pe toţi la distanţă cu spada, apărându-şi cu îndârjire castitatea. Dar dacă Harbottle îşi făcea mendrele cu ea, totul era pierdut.

„Trebuie să găsesc o cale de scăpare", îşi zise Marian. „Să mă gândesc!"

— Mi-ar face plăcere să-ţi arăt zmeurişul, surâse ea. Zâmbetul era departe de a fi sincer, dar netrebnicul nu părea să-şi fi dat seama.

— Bine! zise, furişând o privire către sânii ei.

— Dar am prea multe haine pe mine.

Privirea lui lunecă mai jos şi,Harbottle începu să gâfâie ca ogarii lui Wenthaven.

— Nu vrei să m-ajuţi să-mi scot cizmele?

— Sigur că da.

Îngenunche şi se aplecă deasupra ei.

— Sigur că da.

Marian era uluită cât putea fi de prost şi de credul. Când ticălosul îi apucă în mână cizma, ea îl izbi cu cealaltă în gât, rostogolindu-l pe spate, după care sări în picioare şi-o luă la fugă. Alergă poticnindu-se prin pădure, auzindu-i glasul în urma ei. Încerca să strige, dar nu putea scoate decât nişte sunete jalnice. Îngrozită, se întrebă dacă nu cumva fusese gata să-l ucidă şi-şi înfrâna pornirea de-a se întoarce să vadă ce s-a întâmplat cu el.

Dacă nu murea, atunci cu siguranţă că va face totul s-o omoare.

Cu degetele tremurând, îşi dezlegă calul şi, în aceeaşi clipă, auzi în spate tropot de copite.

— Griffith!

Îşi duse mâinile la piept, cu ochii în lacrimi. Brusc, o cuprinse o furie oarbă. Unde dracu' umblase tocmai când avusese nevoie de el?

— Afurisitule! ţipă ea. Halal cavaler! Ai sosit prea târziu ca să mai faci pe salvatorul!

Sări în şa, încălecându-şi calul cu un aer sfidător, dar Griffith îi smulse frâul din mână.

— Ce vrei să spui?

Se aplecă, aţintind asupra ei o privire mai ameninţătoare ca a lui Harbottle.

— De cine să te salvez?

Marian înţelese că era prea târziu ca să mai dea înapoi. Prea târziu p.entru o comportare înţeleaptă.

Harbottle zăcea acolo unde îl lăsase. Gâfâind, îşi ridică privirea spre cei doi călăreţi care se apropiau. Văzând expresia din ochii lui, Marian simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Ticălosul aflase răspunsul la întrebarea „Pe cine aşteptai?". Fără să-i mai pese de primejdia în care se găsea, îşi întâmpină duşmanii cu ostilitate, cu ochii injectaţi şi mârâind ca o fiară.

Marian apucă braţul lui Griffith.
— Lasă-l în pace. L-am lovit destul de rău.
Griffith descăleca, clătinând din cap:
— Nu, draga mea. Individul ăsta e un vierme şi trebuie strivit.
— Nu-i treaba ta, insistă Marian.
El o privi în ochi, cu un rânjet în colţul gurii. Marian avu senzaţia că era o ciozvârtă de carne, pentru care se băteau doi câini.
— Începând de azi-noapte e şi treaba mea, vorbi Griffith cu glas gutural şi înspăimântător. Du-te acasă, Marian, şi aşteaptă-mă acolo.
Îi întoarse calul, bătându-l uşor pe crupă. Animalul porni la trap, apoi se dezlănţui într-un galop vijelios. Nu pentru că ar fi ascultat de Griffith, ci tocmai pentru că nu putea să nu-l asculte.
Castelul Wenthaven se găsea pe o insuliţă, în mijlocul unui lac. Marian galopă pe podul mobil, îndreptându-se spre grajdurile aproape goale. Har Domnului, oaspeţii nu se întorseseră de la vânătoare. Rândaşii se repeziră s-o ajute, iar Marian sări jos din şa, aruncând frâul în mâinile unuia dintre ei.
Se îndepărtă în grabă, nu pentru că ar fi vrut să-1 evite pe Griffith, ci pentru că voia să scape de privirile curioase ale slujitorilor.
Înainte de-a ajunge în livadă, auzi tropot de copite pe podul mobil şi şovăiala i se preschimbă în panică. Se strecură printre pomi, scuturându-i de floare şi lăsând urme adânci în pământul reavăn.
Dar nu-i păsa. Cu cât trecea mai mult până ce Griffith i-ar fi dat de urmă, cu atât avea să-şi domolească furia. Bine-ar fi fost să-şi fi vărsat mânia pe Harbottle. Măcar de nu l-ar fi ucis! Oricum, ce mai conta pe lângă...
Griffith o înşfăca de braţ, răsucind-o cu faţa spre el.
— Încotro, lady Marian? Unde te duci aşa grăbită? Rostise cuvintele în şoaptă, de parcă n-ar fi îndrăznit să vorbească cu glas tare, de teamă că nu-şi va ţine firea şi va începe să ţipe.
— Acasă, îngăimă ea. Mi-ai spus să mă duc acasă şi...
El o privi de sus, mohorât, aproape sălbatic.
— Vreau să-ţi vorbesc.
— Mi-am închipuit.
— Nu fă pe deşteaptă cu mine.
Marian deschise gura, apoi o închise la loc. Griffith o privea cu un fel de satisfacţie, iar ea se întrebă dacă avea rost să-şi încerce farmecele feminine, de care cam uitase în ultimul timp. Poate ar fi reuşit să-l domolească. Dar mai întâi, trebuia să afle un singur lucru.
— Harbottle trăieşte?
— Da, din păcate, graţie ţie.
Marianei îi pieri orice chef să-l mai împace. Se trase înapoi, până se lipi cu spatele de trunchiul unui pom. Crengile se clătittară şi câteva flori de măr se scuturară la pământ.

— Oricum, n-o să mai fie în stare să ţină spada în mână câteva luni bune de-aici încolo, urmă Griffith.

— Nu eu l-am rugat să vină după mine.

— Unii bărbaţi nici nu aşteaptă să fie rugaţi.

Arătă spre ea, adăugând:

— Unii ar considera că straiele astea de pe tine sunt un fel de invitaţie.

Ea surâse dispreţuitor şi declară:

— Ar trebui să fie dobitoci ca să mă placă îmbrăcată astfel.

Griffith o prinse de pulpana tunicii, trăgând-o spre el, şi-o pironi cu o privire mânioasă.

— Adică eu sunt un dobitoc?

Surâsul ei se topi. Uriaşul ăsta lat în umeri şi zdravăn ca un stejar părea sincer. Ba chiar avea şi-o mutră ofensată. Dar Marian era convinsă că glumeşte.

— Tu nu mă placi!

— Zău?

,,Mă dispreţuieşti", ar fi vrut ea să continue, dar se mulţumi să adauge:

— Arăt ca un băiat.

— N-arăţi ca un băiat, aşa cum nu te mişti şi nici nu te porţi ca un băiat. Nici un bărbat normal nu s-ar lăsa prostit să creadă că eşti băiat.

Simţi că i se suie sângele la cap şi ridică glasul:

— Nu hainele tale atrag bărbaţii, ci ceea ce se-ascunde dedesubt!

— Nu? întrebă ea, contrariată.

— Şi nici măcar trupul, ci firea ta focoasă.

Îşi mângâie bărbia, privind în gol, parcă în căutarea unui răspuns.

— Ştii să citeşti. Ai făcut parte din suita reginei. Ce-ţi poate oferi ţie un bărbat? Pe tine te interesează sufletul lui, nu veşmintele pe care le poartă sau caii pe care-i are în grajd. Fiecare bărbat ştie că-l consideri mai prejos de tine şi vrea să-ţi arate ce-i în stare. Desigur, cei mai mulţi... – adăugă, privind-o cercetător – cred că te pot convinge de vitejia lor la pat.

Marian nu-şi putu stăpâni un hohot dispreţuitor de râs.

¾ Încă nu m-a convins nici unul cu astfel de isprăvi.

— Nu mă îndoiesc că le-ai şi spus-o în faţă, când gâfâiau, sfârşiţi, lângă tine. Zău, Marian, mă şi mir că nu s-a găsit vreunul să te strângă de gât. Însă ascultă-mă bine, dacă azi, în pădure, ţi-ai fi râs de individul ăla, te-ar fi ucis fără ezitare şi te-ar fi îngropat sub o tufă.

— Ştiu.

— Vezi de ce-ţi spuneam să nu porţi asta? se răsti el, trăgând furios de tunică.

Marian îşi spuse că, probabil, Griffith era înfuriat de propriile-i presupuneri.

— Nu uita că eu sunt victima, replică ea.

Se împunse de câteva ori cu degetul în piept.

— *Eu.* Ori de câte ori un bărbat are remuşcări c-a violat o femeie, dă vina pe ea, zicând că a fost ademenit, că femeia aia o căuta cu lumânarea. Ei bine, află că eu n-am căutat-o cu lumânarea! Şi orice-ai crede tu, nu l-am ademenit pe ticălosul de Harbottle.

— Eşti o proastă mică!

— Nu-s proastă deloc. Indiferent cum m-aş îmbrăca sau m-aş purta. Harbottle e un om în toată firea şi-ar trebui să-şi dea seama ce face. N-am vrut să mă atingă. Sigur că puteam fi mai înţeleaptă, dar e descurajant să...

Constată cu groază că-i tremura glasul şi se strădui din răsputeri să se stăpânească.

— ...să mă port ca o călugăriţă...

Glasul i se frânse din nou.

— ...şi din cauza unui singur păcat să fiu socotită o pradă uşoară. Poate ar trebui să ştii că păcatul nu l-am făcut eu singură.

Din ochi i se prelinse o lacrimă şi Marian şi-o şterse, frecându-şi obrazul de umărul tunicii.

— Îmi pare rău că mi-am pus hainele astea. A fost o prostie din partea mea, dar...

— Dar, într-un fel, eu te-am provocat s-o faci.

Marian ar fi vrut să-1 privească în faţă, însă atunci Griffith i-ar fi observat ochii umezi. Nu suportă gândul ca un bărbat s-o vadă plângând. Se uită cum mâinile lui o prindeau de amândouă braţele, trăgând-o spre el. Prima pornire fu să se împotrivească – la urma urmei avea mândria ei – dar după câteva clipe cedă şi se lăsă în voia lui. Numai cu trupul, capul continua să-l ţină drept şi ţanţoş.

Griffith o înlănţui cu braţele, legănând-o uşor, ca pe un prunc.

Ea îl fixa cu ochii larg deschişi.

— Ai dreptate, fetiţo. Ai dreptate.

Marian nu-şi dezlipea privirea de gulerul tivit cu blană al mantiei lui.

— Pur şi simplu mă înspăimântă gândul că pleci la vânătoare îmbrăcată bărbăteşte, când eşti atât de femeie.

O lipi de trupul lui, murmurându-i la ureche:

— Pe urmă i-am întâlnit pe Wenthaven şi oaspeţii lui, în vreme ce câinii hăituiau vânatul, şi-am văzut că nu erai acolo. Nimeni nu ştia unde te-ai dus şi nimănui nu-i păsa ce s-a întâmplat cu tine. Atunci mi-a venit în minte imaginea trupului tău zdrobit, azvârlit într-un şanţ.

Vorbea din ce în ce mai repede, iar Marian îşi pleca fruntea tot mai mult pe pieptul lui, simţindu-se în siguranţă. Avea dreptate să fie nemulţumit. Şi ea îşi înfrânase deseori pornirea de a-l plesni pe Lionel

când o speriase cu cine ştie ce escapade copilăreşti.

Cui îi mai pasase până acum de ea, într-atât încât să-i poarte de grijă?

— Atunci am început să te caut şi-am înţeles că nenorocitul ăla te găsise înaintea mea.

Gândul la Harbottle îl făcu să-şi încleşteze fălcile. Fata se ghemui la pieptul lui. Inima lui Griffith bătea nebuneşte şi Marian se strădui să-i alunge neliniştea, aşa cum şi el îi alinase zbuciumul.

— Nu mi-a făcut nici un rău, şopti, spunând adevărul.

— Nu? vorbi el, tremurând de mânie.

Apoi întrebă:

¾ Vrei să te sărut?

— Cum?

¾ Un nemernic ca Harbottle poate face o femeie să urască toţi bărbaţii lăsaţi de Dumnezeu.

Marian înţelese şi-şi înălţă chipul spre el.

— Vreau să mă săruţi. Tu eşti cu totul altfel.

Ochii lui aurii luceau ca arşi de febră.

— Şi... săruţi minunat.

Griffith părea atât de pătimaş – aproape la fel de violent ca atunci când voise să se răzbune pe Harbottle. Dar când buzele lui le atinseră pe ale Marianei, ea nu mai simţi decât pasiunea.

Dorinţa din noaptea trecută se aprinse din nou, la fel de arzătoare, de parcă Marian nu s-ar fi gândit decât la Griffith în fiecare clipă, de parcă Griffith ar fi putut vedea aievea femeia ascunsă sub veşmântul bărbătesc.

Sărutarea lui era tandră şi atât de intimă, încât Marian avu senzaţia că în faţa ei se deschid porţile unei noi lumi.

— Se pare că nu te-a sărutat... şopti Griffith, la fel de convins de parcă ar fi fost martorul scenei din pădure.

— Nu, încuviinţă fata.

— Şi totuşi, îmi pare rău că nu l-am ucis.

De data aceasta sărutul nu mai era drăgăstos şi nici mângâierile liniştitoare. Griffith îi culese cu buzele lacrima din colţul ochilor, de parcă ar fi avut dreptul să-i împărtăşească durerea. Apoi îşi strecură mâna sub tunica Marianei, atingându-i sânii, ghicind ce fel de mângâieri îi făceau mai multă plăcere, descoperind punctele sensibile ale trupului ei.

O sprijini cu spatele de pom şi un măr uscat, rămas de anul trecut, căzu lovindu-l drept în spate. Griffith păru să nu observe, dar Marian îi frecă încetişor spinarea şi el gemu de plăcere, ca un motan mulţumit.

Un motan uriaş. Şi sălbatic.

Griffith îşi desfăcu buzele şi Marian îi primi sărutarea, dăruindu-i

toată mândria şi singurătatea ei. Nu ştia şi nici nu-i păsa dacă astfel îşi arăta admiraţia, sau dacă el voia s-o simtă liniştită şi încrezătoare.

— Să mergem undeva... murmură Griffith, abia dezlipindu-şi buzele de ale ei.

Cu mintea stăpânită de un singur gând, Marian răspunse:

— La mine acasă.

— Şi Lionel?

— Doarme, gemu ea.

— Singur?

— Nu.

Disperată şi nebună de dorinţă, murmură:

— În spatele casei... Ştiu un loc... Între căsuţa mea şi zidul castelului... Printre copaci... Numai eu cunosc locul acela...

El nu protestă, totuşi Marian insistă:

— Te rog...

Porniră într-acolo, fără a se desprinde din îmbrăţişare, ameţiţi de dorinţa de a-şi aparţine.

Cu mintea înceţoşată, Marian se întrebă vag dacă tânărul îşi va da seama de locul unde ea îşi îngropase comoara. Nu, era cu neputinţă! I se părea că merg prea încet şi se ruga la toţi sfinţii să n-o zărească Cecily. Înainte de-a ieşi din livadă, se opri şi-i făcu semn lui Griffith să intre în umbra castelului. La rândul ei, privi spre căsuţă. O dată şi încă o dată.

Ceva era în neregulă. Simţea foarte clar.

— Griffith?

Dar şi el avea acelaşi sentiment.

— De ce-s sparte ferestrele? De ce prin toată curtea zboară pene şi fulgi de găină?

Patima se preschimbă fulgerător în panică.

— Lionel?... chemă ea. Apoi ceva mai tare:

— Lionel?...

Fără a mai privi spre Griffith, se repezi către căsuţă, sărind gardul. Uşa deschisă se bâţâia într-o balama. înăuntru era prăpăd. Saltelele fuseseră sfâşiate, rafturile smulse. în încăpere plutea un praf atât de dens, încât Marian îi simţi gustul pe limbă. Toată casa mirosea amestecat a mirodenii, muştar şi miere. Toate dulapurile fuseseră sparte, iar conţinutul lor vărsat pe podea şi călcat în picioare.

Lionel nu era nicăieri.

Capitolul 5

Marian se oprise în vârful picioarelor, gata s-o ia la fugă, nici ea nu ştia încotro.

— Lionel? îl chemă ea pe băieţel, cu vocea lipsită de orice intonaţie.

Întinse braţele în faţă, gata-gata să cadă.

— Lionel? strigă din nou, păşind printre cioburi şi resturi de tot felul.

— Crezi c-a fugit? o întrebă Griffith, fără a-şi fi revenit din uluire şi profund îngrijorat de soarta copilului pe care fusese trimis să-l păzească.

De soarta lui şi-a Marianei.

— Posibil. De fapt, chiar eu l-am învăţat.

— Cum vine asta?

— L-am învăţat să fugă şi să se ascundă. Dar încă n-a împlinit doi ani şi nu ştiu...

Nu-şi dusese gândul până la capăt, dar Griffith înţelese ce era în mintea ei. *Dacă cei care-i distruseseră casa îi mai lăsaseră puştiului timp să fugă.*

— Încerc să dau de el, în caz că s-a pitit pe undeva şi se teme să iasă din ascunzătoare, zise Griffith, străduindu-se să se arate cât mai încrezător.

Pătrunse în casa Marianei – sau, mai bine zis, în ceea ce rămăsese din ea – şi începu să ridice mobila, maldărele de haine, sfărâmăturile de tot felul, în căutarea unui trupuşor de copil. Intr-un târziu, se opri în mijlocul camerei, plin de fulgi şi de praf, ţinând în mână doar punga cu bani trimisă de lady Elizabeth.

Marian nu se zărea nicăieri. Ieşi în prag şi-o auzi strigându-şi fiul, undeva, prin preajma casei.

Porni spre locul unde răsunase glasul ei şi la urechi îi ajunse o exclamaţie înspăimântată:

— Cecily!

— Slavă Domnului, *my lady* ! răspunse doica, scoţând un suspin adânc.

— Doar nu vrei să leşini tocmai acum!

Lângă zidul castelului creştea un pâlc de copaci. Griffith porni grăbit într-acolo şi dădu cu ochii de Marian, care-o plesnea pe Cecily peste faţă cu dosul palmei. Doica sări în picioare, privind speriată în toate părţile.

— Unde-i fiul meu? o întrebă Marian. Ce s-a întâmplat? Unde-i Lionel?

— Am văzut un bărbat strecurându-se în curte şi-atunci am luat copilul din pat şi am fugit cu el în braţe.

Avea poalele rochiei pătate de iarbă, iar boneta îi alunecase pe-o ureche.

— Am alergat cu Lionel până la castel, l-am ascuns la locul ştiut şi m-am întors să văd ce se petrece.

— Lionel e teafăr? întrebă Griffith.

Cecily îşi întoarse ochii către el, apoi se uită în altă parte şi din nou reveni cu privirea asupra lui.

Marian o înşfacă de braţ, răsucind-o cu faţa către ea.

— Lionel e teafăr?

— Da, răspunse Cecily, dând grăbită din cap. Răspund eu pentru asta.

Marian începu să alerge spre castel.

¾ Hai după el.

Cecily, care se simţea mai doamnă decât doamna pe care o slujea, vru să rămână pe loc, însă Marian o trase după ea. Griffith îi auzi ţipătul de împotrivire şi, zărind expresia de dezgust aşternută pe chipul Marianei, aruncă o privire rapidă de jur-împrejur.

Marian îi povestise că pâlcul de copaci era un loc ştiut numai de ea. Între două trunchiuri se legăna un hamac. Razele soarelui se jucau printre crengi, prin iarbă şi pe pământul roşietic. Era un cotlon singuratic, destul de nepotrivit cu firea aprigă a Marianei. Lui Griffith i se păru ciudat şi, în sinea lui, se hotărî să se întoarcă mai târziu, încercând să dezlege taina fetei.

Le ajunse din urmă pe cele două femei, care alergau printre straturile de flori. Boneta ascuţită a Cecily-ei îi căzuse pe spate şi doica fugea, ţinându-şi vălul cu o mână. Marian nici măcar nu observase. Aproape de zidul de piatră cenuşie, Cecily se opri, zicând:

— Lady Marian, n-am de gând să intru în castel alergând ca un băieţoi!

— Atunci n-ai decât să rămâi afară.

— Lady Marian, insistă Cecily, trăgând-o de poala tunicii. Vrei să afle toată lumea că l-ai pierdut pe Lionel?

Marian o fulgeră cu privirea, dar Cecily profită de şovăiala ei şi vorbi mai departe:

— Vrei să te trezeşti cu zeci de gură-cască în jurul tău în clipa când ai să-l găseşti? Vrei să-ţi pună toţi întrebări despre căsuţă, mirându-se ce-ai putea avea atât de valoros încât s-atragă hoţii?

Marian răsufă adânc, închizând ochii. Când deschise pleoapele, din privirea ei dispăruse orice urmă de nelinişte. Pentru ochii curioşi ai servitorilor şi-ai oaspeţilor de la castel, redevenise acea Marian pe care o cunoscuse Griffith în prima zi: nepăsătoare şi indiferentă la etichetă.

Griffith o urmări urcând în goană scările şi se întrebă dacă nepăsarea ei era menită să-i înşele pe ceilalţi sau avea un alt motiv, mult mai serios.

Lady Marian înclină capul, răspunzând salutului schiţat de valetul care deschisese uşa. Străbătu repede holul de la intrare, urmată de Cecily şi de Griffith, şi păşi grăbită pe lângă capelanul stupefiat de veşmintele ei bărbăteşti.

— Bună ziua, părinte! murmură ea peste umăr.

Nu întoarse capul când îl auzi chemând-o pe nume şi porni pe coridorul unde se găsea prima cameră a lui Griffith.

— Bine, dar unde-i Lionel? întrebă tânărul.

În capăt se zărea uşa turnului şi Marian zori pasul.

— Acolo, răspunse Cecily, arătând spre intrarea în turn.

Brusc, Griffith înţelese.

— În turnul contesei?

— Sper din tot sufletul! şopti Marian.

Cecily pufni, dispreţuitoare.

— Cu multe luni în urmă, ai insistat să-i facem o ascunzătoare sub scară. I-am adus şi pături. N-are unde să fie decât acolo.

Dar când deschiseră uşa turnului nu le ieşi nimeni în întâmpinare.

— Lionel?

Glasul Marianei pluti, stârnind ecouri în turnul pustiu. Fata simţi că i se strânge inima.

Cecily înjură printre dinţi. Brusc, Griffith şi Marian îşi amintiră că doica nu-şi făcuse datoria.

— Cum ai putut să-l laşi singur? Scările...

Marian îngenunche, pipăind pardoseala cu mâinile, de parcă s-ar fi aşteptat să găsească un trupuşor plăpând, zdrobit pe lespezile de piatră.

— Lionel?

Griffith se repezi în sus pe scări.

— Am vrut să văd ce se întâmplă acasă, îngăimă doica. Credeam că fac bine. Ţineam să aflu cine ne-a distrus casa.

— Ţi-am mai spus de-atâtea ori că prima ta grijă trebuie să fie Lionel.

Marian intrase îh panică. Pe chipul ei poposise o rază subţire de lumină, strecurându-se printr-una din găurile de aerisire.

¾ Acum unde să-mi mai caut fiul? în sus, pe scări? Pe-afară, una din ascunzătorile lui? Sau poate s-a întors acasă?

¾Cecily începu să scâncească.

— Dar dacă a dat nas în nas cu bruta care mi-a sfărâmat totul în casă?

Marian se ridică şi se sprijini cu spatele de zidul de piatră, străduindu-se să-şi vină în fire.

— Dacă l-a răpit cineva? Cecily...

Undeva răsună un râset cristalin de copil.

— Sst! şopti Griffith.

Marian tăcu, ciulind urechile. Râsul se auzi din nou, mai clar de astă dată, şi Marian o luă la fugă în sus pe scări, urcând treptele două câte două. Griffith, care ajunsese primul în dreptul camerei contesei, deschise uşa, făcându-i loc să treacă.

Art şi Lionel stăteau pe jos, aplecaţi deasupra unei mingi urgintii. Când Marian dădu buzna înăuntru, amândoi ridicară privirea, uluiţi. Tânăra femeie se opri în mijlocul încăperii, cu ochii ţintă la paşnicul tablou pe care-l avea în faţa ochilor. Din nou Griffith fu şocat de transformarea ei subită. Nu mai era neîmblânzita fiică a contelui Wenthaven, nici mama înspăimântată a lui Lionel, ci o întruchipare a forţei, pe care viaţa n-o putuse îngenunchea.

— Ei, Lionel, ia zi, cum te-ai distrat?

Reuşise să se stăpânească, dar Griffith înţelese câtă nelinişte şi ce imensă uşurare ascundeau vorbele ei.

Lionel zâmbi fericit, arătându-şi dinţii de lapte şi gropiţele adorabile din obraji.

— Da, da! exclamă Art, cercetându-i cu privirea când pe unul când pe altul. E un flăcău pe cinste, lady Marian. Ai de ce să fii mândră.

— Şi chiar sunt! replică ea.

Îngenunche pe covorul gros şi întinse braţele, care-i tremurau ca şi glasul.

— Lionel, nu vii s-o îmbrăţişezi pe mama?

Lionel scutură din cap cu încăpăţânare şi apucă mingea cu mâinile murdare, ţinând-o strâns la piept. Dinăuntru răsună un clinchet de clopoţel. Băieţelul începu să zgâlţâie mingea,! fericit să asculte clopoţelul.

— Mămica n-o să-ţi ia jucăria, îi spuse Art, ca o cloşcă dojenindu-şi puişorul rătăcit. După ce-o săruţi, ne jucăm din nou.

Lionel se bosumflă şi Marian simţi că-i dau lacrimile. Ştia că puştiul nu voise să se poarte urât. Chiar dacă-l speriase ceva nu de mult, acum uitase cu desăvârşire. Dar maică-sa îi întrerupsese joaca, aşa că n-avea timp de ea. Numai că Marian îşi dorea cu disperare să-i simtă braţele durdulii în jurul gâtului şi trupuşorul lipit de pieptul ei, ca să creadă în minunea regăsirii.

— Lionel, îl îndemnă cu blândeţe Art, de ce nu-i arunci mingea mamei tale?

Copilul o săgeta cu o privire neîncrezătoare.

— Şi mămica ţi-o va arunca înapoi, îl încuraja Griffith.

Marian dădu din cap, negăsind putere să vorbească.

Mândru de noua sa comoară, Lionel o ridică, aruncând-o cu toată puterea. Art scoase un strigăt, Griffith sări s-o apuce, însă Marian întinse mâna şi-o prinse din zbor.

— Dar văd că ai muşchi, nu glumă, fiule! râse ea, azvârlind mingea în aer şi prinzând-o din nou.

— Hai, vino încoace, să te învăţ cum trebuie s-o arunci. Lionel făcu vreo câţiva paşi spre maică-sa, dându-i ocazia să-1 strângă în braţe. Marian îl lipi de pieptul ei, apoi îi înlănţui umerii cu braţul şi-i arătă cum să arunce mingea.

— A urcat singur scările? întrebă ea, azvârlind mingea spre bătrân.

— Da, *my lady*.

Marian se îngălbeni la gândul că băieţelul ei urcase singur treptele acelea abrupte şi întunecoase.

— N-are decât doi ani, murmură ea. Dumnezeule, n-are decât doi ani.

Îl îmbrăţişă încă o dată, dar el se smulse nerăbdător de lângă maică-sa, pornind către Art.

—Lasă, fetiţo, că nu s-a întâmplat nimic, încercă s-o liniştească bătrânul. S-a ales doar cu sperietura. Când m-am întors de la spălătorie l-am găsit aici, în pat. Un prichindel cu ochi mari şi păr zbârlit. La început i-a fost frică de mine, pe urmă i-am spus că asta-i camera mea şi că aveam o minge pentru el.

Marian se uită în jur pentru prima dată de când intrase în încăpere. Nici urmă de praf pe mobilă. Ferestrele sclipeau în lumina soarelui de după-amiază. În şemineul uriaş ardea un foc zdravăn. Tapiseriile erau curate şi străluceau în culori vii.

— Oh, Art! exclamă ea. Ce minune ai făcut din camera asta!

— E tare frumoasă, iar servitorii nu s-au lăsat prea mult rugaţi s-o cureţe, râse bătrânul. Le trebuie cineva care să le dea ghes - exact ce-am făcut eu!

— Art se pricepe grozav la aşa ceva! interveni Griffith, pe un ton care nu aducea nici pe departe a compliment.

— Nu-i cazu' să vorbeşti în felu' ăsta despre mine, nu-s chiar aşa de pisălog! protestă Art, rostogolind mingea pe covor spre Lionel.

— Am prins momentul potrivit...

Dar Marian rătăcea departe, printre amintirile copilăriei.

— Parcă-mi amintesc cum mă jucam aici când eram mică... Şi mie-mi plăcea s-aud clopoţelul... Mirosea a trandafiri şi mă veghea un zâmbet dulce...

— Mama dumitale, lady Marian, zise Art, era o femeie tare blândă.

Cecily, care rămăsese în prag, scoase un ţipăt ascuţit. Toţi se întoarseră brusc spre ea. Marian o săgeta cu o privire severă.

— Ce-ai păţit, Cecily?

Cecily se sprijini de tocul uşii, arătând spre Art.

— Ai văzut duhul contesei de Wenthaven?!

Art îşi prinse delicat nările cu degetele şi-şi suflă nasul – pentru că nu avea batistă sau poate ca un comentariu la cuvintele doicii. Marian n-ar fi putut spune. Tot ce simţea era o iritare crescândă la adresa bonei.

— Vino şi stai jos, porunci ea. Spune-ne ce s-a întâmplat.

Cecily se prăbuşi pe cea mai apropiată laviţă. Era ciufulită şi gâfâia după efortul de-a urca treptele.

— A bătut la uşă un tânăr blond, care a stăruit să-l primesc înăuntru. I-am spus că nu se poate, dar m-a ameninţat, aşa că l-am luat pe Lionel din pătuţul lui şi am fugit pe uşa din spate.

Griffith îşi puse piciorul pe laviţa unde stătea doica şi se aplecă spre ea, privind-o în ochi.

— De ce nu te-ai dus după ajutor?

Cecily păru să se trezească brusc la realitate.

— Cine să m-ajute? Toţi erau plecaţi la...

— Ai procedat bine, Cecily! spuse Marian.

— De ce? insistă Griffith.

Lionel lovi mingea din greşeală şi se repezi s-o prindă. Marian nu-i acordă nici o atenţie lui Griffith, continuând să-şi privească fiul cu un zâmbet drăgăstos. Tânărul se proţăpi chiar în faţa ei, repetând:

— De ce? Vrei să spui că Cecily nu trebuie să ceară ajutor de la oamenii tatălui tău?

Marian îşi dădu capul pe spate, cu o privire sfidătoare, furioasă din cauza modului în care încerca el s-o domine.

— În castelul acesta e mai bine să nu pui anumite întrebări. La altele nu vreau să ştiu răspunsul. Un singur lucru mă interesează – preciza ea, cu ochii ţintă la Cecily. L-ai mai văzut vreodată pe omul acela?

Griffith se îndepărtă, oprindu-se în faţa şemineului. Cecily începu să răsucească între degete vălul bonetei.

— Nu l-am văzut prea bine. N-am aşteptat să intre în casă. Totuşi, chipul lui mi s-a părut cunoscut.

— Cunoscut? sări Marian.

— Era înalt, frumos şi lat în umeri...

Întinse mâinile, ca să-i arate cât de solid fusese atacatorul.

— Arăta a cavaler.

Griffith se grăbi să tragă o concluzie, deşi convins că nu putea fi cea adevărată.

— Harbottle!

— Numai dacă are un frate geamăn, adăugă Marian. Harbottle a fost cu mine.

— Tot timpul? întrebă Griffith.

— Nu, dar a luat parte la vânătoare şi m-a zărit îndepărtându-mă de grup.

— L-ai văzut cu ochii tăi acolo?

Marian se simţi jignită de tonul lui inchizitorial.

— Dar ce, trebuia să mă uit doar după el?

Griffith se opri în faţa focului, înălţându-şi braţele în semn de

exasperare.

— Altfel mă îndoiesc că va recunoaşte că ţi-a distrus căsuţa.

Marian nu-l putea contrazice, deşi i-ar fi plăcut să-i atragă atenţia că nu avea nici un drept să se amestece. Bărbaţii nu ajutau decât atunci când voiau ceva în schimb. Niciodată nu se bizuise pe forţa lor, pentru a nu trăi dezamăgirea de a-i auzi cerându-şi răsplata.

— Ai vorbit cu el, lady Marian? întrebă, oftând, Cecily.

— Ţi-ar conveni să fie Harbottle, nu-i aşa? replică Marian, oarecum amuzată de dezamăgirea ei. Are toate motivele să-mi poarte sâmbetele.

— N-ar fi singurul! suspină Cecily, cu obrazul scăldat în lacrimi. Vai, *my lady,* mi-e atât de frică!

— Nici nu trebuie să te mire! izbucni Griffith, aşezându-se pe un scaun în faţa focului. A furat ceva din casă?

— De unde să ştiu? răspunse Cecily, aplecându-se să-şi rupă o aţă desprinsă din tivul rochiei. N-am mai îndrăznit să intru.

Lionel se apropie de Griffith, ţinând în mână mingea cu clopoţei. Tânărul întinse braţele spre el, zicând:

— Vrei să stai la mine pe genunchi, flăcăule?

Lionel îl cercetă atent cu privirea, apoi se repezi cu capul spre pieptul lui.

— Lionel! ţipă Marian, sărind în picioare.

— Fii fără grijă! o linişti Griffith cu un semn al mâinii, deşi pălise şi-i tremura glasul. E un fel de a-şi arăta afecţiunea.

— Cu-atâta afecţiune putea să te şi omoare! comentă Art.

Marian îşi duse palma la gură, să-şi ascundă zâmbetul. Nu era momentul să râdă, nici măcar compătimitor.

— Deşi – continuă bătrânul – e timpul să-ţi mai împărţi drăgălăşeniile şi cu noi. Până acum n-am prea avut parte.

— Drăgălăşeniile? chicoti Cecily.

Marianei îi pieri brusc toată veselia. Cu numai un ceas în urmă, Griffith începuse „să-şi împartă drăgălăşeniile" cu ea.

Nimic de pe chipul lui nu părea să trădeze că s-ar fi gândit la acelaşi lucru. Dimpotrivă, tânărul răsuflă adânc şi-l aşeză pe Lionel pe genunchi, asigurându-se că puştiul nu-1 putea lovi cu picioruşele care nu stăteau o clipă locului. Apoi, ştergându-şi fruntea de sudoare, întrebă:

— Cecily, zici că l-ai văzut plecând?

Lionel se foi ca să-şi găsească locul, iar Griffith îl ajută să se aşeze mai bine.

— Spuneai că l-ai lăsat pe Lionel în ascunzătoare, după care te-ai întors să vezi ce se petrecea în căsuţă. Asta înseamnă...

— N-a luat nimic... cel puţin, din câte am văzut eu... Obrazul îi devenise stacojiu.

Marian şi Griffith schimbară o privire rapidă. Amândoi bănuiau acelaşi lucru: nu cumva doica minţise când spusese că pândise de departe căsuţa? Era în firea ei să se arate săritoare, fără a avea curajul de a:şi pune în aplicare bunele intenţii.

— De unde-ai pândit casa? o întrebă Marian, privind-o scrutător.

— Din livadă, răspunse Cecily, bosumflată.

— De-acolo n-ai cum să vezi mare lucru,- observă Marian. E prea departe.

— Şi unde propui să stau data viitoare? replică Cecily, pierzându-şi cumpătul. Cocoţată pe gard?

Art păşi între cele două femei şi arătă spre chepengul din tavan, spre care duceau câteva trepte de lemn.

— Mai bine urcă şi pregăteşte patul pentru stăpâna ta şi pentru domnişor, până nu spui vreo prostie pe care s-o regreţi mai târziu.

Cecily se albi la faţă.

— Nu putem rămâne aici. Nu-i aşa, *my lady ?*

Dar Griffith nici n-o lăsă, să-şi termine vorba.

— E singurul loc unde puteţi râmâne.

Marian ridică din umeri.

— O să mergem într-unul din dormitoarele de jos. La urma urmei...

— Rămâneţi aici, o întrerupse Griffith, pe un ton ce nu admitea replică.

— Dar ce ni s-ar putea întâmpla în castelul tatălui meu?

Griffith îşi scutură pletele negre şi-şi încruntă sprâncenele, eu un aer mai sălbatic ca oricând.

— Exact ce ţi s-ar fi întâmplat azi, dac-ai fi fost acasă.

— Adică nimic, insistă Marian, cu glas nepăsător.

— Dar nu înţelegi, femeie? se răsti Griffith. Cel care ţi-a întors casa cu susul în jos nu era un slujitor supus, ascultând porunca tatălui tău. Omul acela căuta ceva, căuta cu disperare. Dacă i-ai fi stat în cale, s-ar fi descotorosit de tine prin orice mijloace.

— Tatăl meu...

— Nu pricep de ce crezi că-i vorba de tatăl tău. Ce-ar putea fura de la tine? Ce-ar putea căuta în casa ta? se miră el.

Ea evită să-l privească.

— N-am de unde şti ce-i în mintea lui.

— Chiar dacă el ar fi dat porunca, tu ai încredere în slujitorii lui?

Văzu cum Marian se crispase.

— Ei, de-abia acum începem să ne apropiem de adevăr. Deocamdată nu putem da răspunsuri la nici una din aceste întrebări, aşa că sunt cu ochii pe tine.

Ea îi aruncă o privire fugară, apoi se uită în altă parte.

— Nu pot rămâne aici, cu tine.

— Vrei să spui că-ţi strici buna reputaţie?

Nu cumva era sarcastic? Marian nu ştia şi, de altfel, puţin îi păsa.
— N-am chef să se spună că trăiesc cu tine.
— Atunci vei dormi în pat cu Cecily, hotărî Griffith.
— Nu! se opuse vehement doica.
Dar înainte ca Griffith să deschidă gura, Art făcu un salt spre Cecily şi-o apucă de ureche.
— Ba da!
Boneta îi căzu din nou într-o parte, rămânând agăţată în voal. Plângea – în semn de protest la gestul lui Art sau poate la porunca de-a rămâne acolo – dar bătrânul nu se sinchisi. Arătând spre scara în spirală, spuse:
— Nici o prăpădită de slujnică englezoaică să nu îndrăznească să-l contrazică pe stăpânul meu! Acum mişcă până nu-ţi ard una!
Marian îl dojeni, dar Cecily nu aşteptă ca stăpâna să-i ia apărarea. Sări în picioare, cu ochii în lacrimi, şi privi, şovăind, spre uşă, apoi spre scări. Se uită lung la Marian şi suspină.
— Nu te pot lăsa singură.
Şi se îndreptă încet spre scară.
Marian îşi frângea mâinile.
— Uite ce-ai făcut! Vezi cum plânge?
— Smiorcăita asta se văicăreşte tot timpul, pufni dispreţuitor Art.
— Da, şi pe urmă schimbă pernele şi mi-o lasă mie pe cea udă.
Griffith chicoti satisfăcut.
— Va să zică, rămâi.
Marian dădu să protesteze, dar chiar în clipa aceea Art îi vesti:
— Contele şi oaspeţii lui se întorc de la vânătoare.
Marian se ridică, scuturându-se de praf.
— Mă duc să stau de vorbă cu tata.
Griffith încercă şi el să se ridice, dar Lionel se agăţă de gâtul lui, făcându-l să cadă la loc pe scaun.
— Nu trebuie să mergi singură.
— Iar tu nu poţi veni cu mine.
Griffith vru să protesteze, dar ea nu-i lăsă răgaz.
— Nu fii naiv! Trebuie să aflu dacă Wenthaven l-a trimis pe omul acela la mine acasă. Şi de-a fost porunca lui, vreau şă ştiu din ce motiv a dat-o. Dar dacă n-a fost el...
— Ei bine? o întrebă Art.
— În cazul acesta, înseamnă că nu ştie,ce se petrece chiar sub nasul lui. Se lăuda că nu-i scapă nimic din ce se întâmplă pe domeniu.
Ridică, amuzată, din sprâncene.
— Mi-ar face o mare plăcere să i-o spun cu gura mea.
— Marian! o chemă Griffith cu glas adânc.
— Cee?
Îşi dădea seama că-l nemulţumea ceva, dar nu avea chef să audă

altă predică. Nu-i plăcea felul în care tânărul îşi asuma răspunderea pentru ea.

El îi întinse punga.

— Banii tăi au rămas la mine.

— Banii mei! Uitasem de ei!

— Uitaseşi? Cum puteai să uiţi de bani? Doar asta căutau şi hoţii, nu?

Vorbea ca şucum ar fi descoperit motivul jafului, iar Marian se gândi ce uşor i-ar fi fost să-i confirme presupunerile. Dar nu voia să se mai încreadă în nimeni şi nu înţelegea cum reuşise acest supus al regelui s-o atragă spre el.

Străbătu încăperea, fără un cuvânt, însă în clipa când vru să-şi ia punga, tânărul o ascunse la spate.

— Te las să mergi singură la tatăl tău, însă numai cu o condiţie.

— Adică?

— Să te întorci să-ţi petreci noaptea aici.

Ridică mâna, ca să-i stăvilească protestele.

— Vreau să-mi dai cuvântul tău, altfel nu primeşti banii.

Ea se uită la pungă, cu un aer răzvrătit.

— Atâta timp cât dormi în pod, continuă Griffith, ademenind-o precum şarpele biblic, reputaţia ta nu va avea nimic de suferit. Şi nici-n-ar trebui să te împotriveşti, pentru că oricum nu mă placi. Sunt o creatură urâtă şi nesuferită, care nu ştie altceva decât să-1 slujească cu credinţă pe Henry Tudor. Cred că regele Henry a întrecut-o în vicleşuguri pe Elizabeth în timpul domniei lui Richard. Şi mai cred c-ar trebui să te măriţi cu unul care să-ţi tragă de două ori pe zi câte o mamă de bătaie, ca să n-apuci pe căi greşite.

Marian îi repetă vorbele ce reprezentau crezul ei de când se întorsese la castelul Wenthaven.

— N-am să mă mărit niciodată.

Dar cuvintele n-aveau pentru ea nici o noimă.

— Eu sunt convins că da.

Era o provocare. Tot ce-i spusese era o provocare, cu-atât mai mult cu cât tot timpul o învăluise într-o privire caldă şi grăitoare. În ochii lui strălucea o lumină aurie ca razele soarelui, sau ca focul, amintindu-i Marianei clipa ei de slăbiciune, când îl sărutase în livadă.

Dar Griffith nu uitase, aşa pum spera fata. Continua s-o fixeze cu privirea, fără grabă şi fără fereală.

— Mă voi întoarce aici, zise ea în cele din urmă.

El îi întinse punga cu bani. Nu zâmbea, dar Marian simţi cât era de mulţumit.

Înainte de-a apuca să regrete că cedase, Art îi smulse punga din mână.

— O pun aici, vorbi el, aruncând-o pe dulapul cel înalt. Poţi s-o iei

şi mai târziu. My lady, nu-ţi fă griji pentru tânărul de colo. Griffith e urât ca o sălbăticiune şi nedemn de frumuseţea dumitale. Pun prinsoare că nici măcar nu-i ştii culoarea ochilor.

Marian se uită la Art printre gene.

— Parcă... galbeni...

— Ba au culoarea noroiului, râse bătrânul. Cel puţin, atunci când e furios.

— Eu una n-am băgat de seamă, protestă fata.

Art rânji satisfăcut spre ea, apoi spre Griffith. Marian se uită de la unul la altul, nedumerită de privirile pe care le schimbau cei doi. Înţelegând că nici unul din ei n-avea de gând s-o lămurească, îşi azvârli pelerina pe umeri şi ieşi.

Uşa masivă, de stejar, nu putea fi trântită. Era prea grea şi avea balamalele neunse, Marian, îşi dădu toată silinţa, dar nu reuşi să obţină decât o bufnitură înfundată. Instinctiv, Griffith îşi pipăi vânătaia de la nas.

-— Crezi c-am reuşit s-o conving de pericolul în care se află?

— De convins ai convins-o, numai că pericolul de care se teme ea e-aici, în cameră! replică bătrânul.

Lionel aruncă mingea şi Griffith îi dădu drumul din braţe, ca să se ducă după ea.

— Am făgăduit s-o apăr şi uite ce-a ieşit!

— Wenthaven va fi nemulţumit.

— Dracu' să-l ia pe Wenthaven! izbucni Griffith, pierzându-şi cumpătul. Aş vrea să ştiu şi eu din ce parte vine ameninţarea! Am sosit abia ieri. Nu cumva căsuţa Marianei a fost distrusă tocmai pentru că am venit noi?

— Sau poate c-am venit la ţanc!

Presupunera lui Art făcu să i se strângă inima.

— Nu cumva cineva a înţeles că stăm în calea unor anumite planuri? Sau poate s-a aflat de ce suntem aici?

— Cineva ca Wenthaven? întrebă Art, ghicindu-i gândul.

— Întocmai.

— Nu vrei să mă duc la spălătorie şi să mă dau bine pe lângă vădana aia, Jane? adăugă bătrânul, cu un surâs viclean.

— Ba chiar aşa.

Griffith se ridică în picioare, luându-l în braţe pe Lionel.

— I-am promis lui Lionel că în dimineaţa asta mergem la plimbare. E deja amiază, dar poate n-ar fi rău să facem o vizită mercenarilor. Cât timp Lionel se va uita la arme şi armuri, eu aş vrea să schimb o vorbă cu căpitanul.

— Ai grijă să nu-i scapi din ochi pe lady Marian şi pe Wenthaven.

— Fii pe pace! Nu-i scap din ochi!

Capitolul 6

De cum ieşi din castel, Marian auzi mârâitul câinilor care săreau în jurul unui mistreţ sfârtecat şi-a câtorva biete veveriţe pe care le vânaseră. Femei despletite se strigau una pe alta cu glas ascuţit. Caii tropăiau în loc, sforăind, obosiţi şi încălziţi de goana prin pădure. Bărbaţii se băteau pe spate, vorbind tare, cu prefăcută camaraderie. Slujitorii se strecurau printre oaspeţi, cu căni de bere şi tăvi cu friptură, grăbindu-se să îndeplinească poruncile celor ce strigau care mai de care:

— Hei, băiete! Vino întâi la mine!

Toată curtea mirosea a sânge, a sudoare bărbătească, foame, sete şi pasiune carnală abia stăpânită. Emoţia şi agitaţia vânătorii avea să se potolească de-abia după ce oaspeţii se vor sătura de mâncare, băutură şi femei. Bărbaţii adulmecau femeile ca nişte ogari pe urma prăzii şi-şi alegeau, rând pe rând, câte una cu care să petreacă. Desfrâul avea să ţină toată noaptea, prin colţuri, pe mese şi pe coridoarele castelului.

Marian ocoli cu prudenţă vacarmul, cu ochii după Harbottle şi după tatăl ei. Trase de mânecă o servitoare, întrebând-o:

— Contele de Wenthaven e cumva la cuştile cu câini?

Slujnica îşi frecă şoldurile îndelung ciupite.

— Da' unde în altă parte ar putea fi?

Marian privi cu dezgust pe deasupra capetelor înfierbântate ale mulţimii petrecăreţe: „Chiar aşa, unde în altă parte?"

Dintre toate apucăturile tatălui ei, aceasta îi displăcea cel mai mult. Organiza chefuri, îi îndopa pe toţi cu băutură, apoi se distra privind cum femeile se certau între ele pentru o pereche de nădragi şi cum bărbaţii ajungeau să se lupte pe viaţă şi pe moarte pentru câte o târfă..

Mâine dimineaţă, la micul dejun, contele va pune întrebări, cu glas suav, fiecărui oaspete în parte. Va povesti în gura mare fapte ce scăpaseră atenţiei celorlalţi, zâmbind la gândul că-i ţinea pe toţi captivi în laţul bogăţiei sale. De altfel, unde s-ar fi putut duce? Nici o casă respectabilă n-ar fi primit sub acoperişul ei vreun oaspete al lui Wenthaven.

Marian păşi printre cuşti şi îngenunche să mângâie ogarii murdari şi obosiţi.

— V-aţi distrat bine? îi întrebă ea, mângâindu-i pe cap cu blândeţe.

Sheldon, îngrijitorul câinilor, se apropie, ştergându-şi mâinile cu o cârpă.

— Şi încă cum, *my lady* ! sunt cei mai buni ogari din toată Anglia.

— Numai din Anglia? întrebă, zâmbind, Marian.

Sheldon începu să râdă.

— Nici măcar ticăloşii ăia de spanioli n-au aşa câini cum creştem noi.

Marian scarpină între urechi un căţelandru, întrebând în şoaptă:
— Ia zi, ai prins vreun cocoş sălbatic?
— Ba chiar o duzină, dacă nu mai mult! răspunse Sheldon în locul lui.
Auzi o răsuflare şuierată la ureche şi, în aceeaşi clipă, o limbă fierbinte începu s-o lingă pe obraz.
— Pfui! Gata cu pupăturile! protestă ea, încercând să scape de ogarul care ţinea morţiş să-şi arate afecţiunea.
Mathe se lăsă la pământ şi se rostogoli cu labele în sus, în semn de supunere totală, dând din coadă, cu o privire grăitoare,
— Mathe e de părere că azi trebuie să sărute pe toată lumea, zise Sheldon. A încolţit o minunăţie de cerb şi-acu' nu-şi mai încape în piele de mândrie.
— Un cerb?
— Da-da. Ori astea-s acu' animale rare.
Marian se aplecă să-l mângâie pe burtă.
— Bravo, băiete! Bravo, isteţule! Dar de ce te tăvăleşti pe jos?
Sheldon clătină din cap, impresionat de demonstraţia de bucurie a ogarului.
— Pentru dumneata se tăvăleşte, lady Marian. Aşa ar trebui să facă orice bărbat când întâlneşte o femeie la fel de tare ca el.
Marian izbucni în râs şi se ridică în picioare.
— Bine-ar fi să priceapă asta toţi bărbaţii. Şi ăia pe două picioare.
— Fiecare se poartă după instinct, spuse Sheldon, gonind ogarii din preajma ei. Tatăl dumitale e acolo, în spate, m-ajută să spăl câinii.
Marian dădu din cap în semn de mulţumire şi străbătu curtea, admirând cuştile strălucind de curăţenie. Wenthaven nu se uita la bani când era vorba de animalele sale favorite. Ogarii lui, mari şi mici, erau socotiţi cei mai buni câini de vânătoare din această parte a Angliei şi numai datorită lor reuşise contele să rămână în relaţii civilizate cu nobilii de pe moşiile învecinate.
Îi mărturisise Marianei că acesta era şi motivul pentru care se ocupa atât de mult de câini. Zărindu-şi tatăl, gol până la brâu, cu braţele vârâte până la cot în apa murdară, unde tocmai clătea o căţeluşă îndărătnică, Marianei nu-i veni să-şi creadă ochilor.
— Ah, dacă te-ar putea vedea acum duşmanii tăi!
Din cauza lătrăturilor, Wenthaven n-o auzise venind, totuşi nu păru surprins.
— Dacă m-ar vedea acum, s-ar înghesui s-o cumpere pe zănatica asta, iar eu zău c-aş accepta. Mare pacoste!
Dădu drumul animalului, care se grăbi să sară afară din troacă. Dar unul din îngrijitori o prinse de gât, s-o şteargă de apă.
— Usuc-o cu grijă! porunci Wenthaven. Nu vreau s-o aud din nou tuşind.

— Prea bine, *my lord* ! se înclină slujitorul, apoi se întoarse spre ceilalţi îngrijitori, strigând:

—Hei, băieţi! Stăpânul are nevoie de apă curată pentru câinele care-i la rând! La treabă!

Doi servitori se grăbiră să golească şi să clătească bine troaca, în vreme ce alţi doi dădură fuga să scoată apă din fântână. Cu iuţeala unei practici îndelungate, aşezară troaca spălată pe două bănci de lemn, astfel încât contele să nu fie nevoit să se aplece, şi-o umplură cu apă curată.

Wenthaven îşi privi, bombănind, degetele zbârcite de umezeală.

— Tot timpul trebuie să fiu cu ochii pe ei, altfel n-ar vedea de câini aşa cum trebuie.

— Dar Sheldon e un om de nădejde, nu? întrebă Marian.

— N-are pereche în toată Anglia. Altfel nici nu l-aş fi adus aici.

— Atunci bizuie-te pe el.

— Asta şi fac.

Wenthaven se apropie de troacă şi fluieră scurt. Căţeluşa lui favorită se apropie dintr-un salt şi sări singură înăuntru, împroşcând apă în toate părţile. Şorţul pe care contele şi-1 legase la brâu era ud leoarcă. Wenthaven începu să-i vorbească pe un ton drăgăstos:

— Eşti o fetiţă bună. Aşa... Cuminte... Bravo...

Căţeluşa cu blană aurie se zbenguia în apă, încercând să-l lingă pe obraz. Wenthaven îi făcu pe plac, aplecându-se spre ea.

— Bravo, fetiţo! Bravo, Honey[3]!

Îşi vârî degetele în săpunul lichid pe care-l folosea ca să omoare puricii şi începu să spele câinele. Făcu semn Marianei să treacă în dreptul lui, astfel încât s-o poată vedea, şi întrebă:

— Ia zi, ce vânt te-aduce?

Marian se proţăpi în faţa contelui, cu picioarele depărtate şi mâinile în şolduri.

— Cineva a intrat la mine în lipsa mea şi mi-a întors casa cu susu-n jos!

Auzindu-i tonul supărat, căţeluşa mârâi scurt.

— Cineva ţi-a răscolit casa? repetă contele.

— Îmi închipui că la porunca ta.

Wenthaven negă, fără să ridice glasul.

— Haide-haide, tată! Doar ştii tot ce se petrece cale de cincizeci de mile de jur-împrejurul castelului. Nu-mi spune că habar n-aveai de treaba asta.

— E drept că *încerc* să fiu la curent cu tot, o corectă el. Se pare însă că nu reuşesc întotdeauna. Iar excepţia nefericită eşti tocmai tu. Ce ţi s-a furat?

— Nu ştiu. Ştiu doar că...

Glasul i se frânse, la gândul a ceea ce putea să se întâmple. Până

acum, singura ei grijă fusese Lionel. Brusc, îi veniră în minte şi celelalte obiecte distruse: amintiri din copilărie, de la Curte, daruri primite de la lady Elizabeth. Praful se alesese de toate.

— Fiul tău e teafăr?

Marian îşi şterse ochii cu mâneca.

— Da.

— La urma urmei, asta-i cel mai important, nu? Semeni grozav cu maică-ta. Şi ea trăia numai pentru tine.

Fata suspină adânc.

— Aşa e.

Wenthaven se aplecă deasupra lui Honey, săpunindu-i bine gâtul.

— Atunci? Ai venit să-mi ceri bani ca să-ţi cumperi alte haine? .Nu mai ai nici una întreagă? Nici o problemă. O să-ţi iei altele noi.

Marian nu se mai putu stăpâni.

— N-am venit ca să-mi ei alte haine! ţipă ea, exasperată. Am venit să te întreb de ce l-ai pus pe omul acela.

— Crezi că hoţul căuta ceva anume? o întrerupse contele.

Marian îşi feri privirea.

— Ce-ar fi putut să caute?

— Asta mă întreb şi eu. Dac-aş fi pus pe cineva să-ţi scotocească prin casă, n-ai fi aflat în vecii vecilor. De ce să-ţi distrug lucrurile, Marian? Gândeşte-te şi tu. Nu-i stilul meu.

Ea şovăi, apoi îi dădu dreptate.

— Şi de ce să fur de la tine? Tot ce ai tu îmi aparţine şi mie.

— Nu chiar tot.

— Da, mai e şi aurul pe care ţi-l trimite regina. Dar am impresia că-l pui deoparte, nu-i aşa? Mă întreb de ce.

— Pentru Lionel, răspunse ea fără ocolişuri. Ca să aibă tot ce-i trebuie. Mi-am dat seama că nu-i chiar atât de neplăcut să trăiesc din mila ta. Singurul obstacol e orgoliul meu.

— Văd că faci haz de necaz! Nostim, nu? Contele arăta de parcă i s-ar fi strepezit dinţii.

— Mărturisesc că ţi-am făgăduit haine noi ca să-mi mai liniştesc conştiinţa. Nu-mi iese din minte că s-a petrecut ceva fără ştirea mea.

Înveselită de nemulţumirea lui, Marian încercă să glumească.

— Poate-ai început să-ţi scapi din mână liota de linguşitori.

— Sper că nu, draga mea, altfel ar fi un adevărat dezastru.

— Fiindcă veni vorba de dezastru, l-ai îndemnat sau nu pe Adrian Harbottle să se ţină mereu de coada mea?

Wenthaven se opri din spălat, ridicând ochii spre ea.

— Ia te uită! Eşti isteaţă, nu glumă. Nu credeam c-ai să-ţi dai seama.

Marian îşi ieşi din fire.

— L-ai îndemnat să mă violeze?

Honey mârâi din nou. Wenthaven o linişti, continuând să-şi privească fiica drept în ochi.

— Să te violeze? Când?

— Azi, la vânătoare.

Nu-şi putu stăpâni un fior de groază. Din privirea rece a tatălui ghici că se trădase.

— Bănuiesc c-ai fost în stare să te aperi.

— Nu ştiu ce bănuieşti, dar află că m-am apărat.

— Multe femei s-ar simţi onorate de atenţiile unui... începu contele.

— Unui dobitoc încrezut, care râvneşte la onoruri mai presus de el?

— Draga mea, uneori îmi vine să cred c-ai moştenit inteligenţa mea, şi asta mă umple de mândrie – un sentiment străin de firea mea şi, prin urmare, derutant.

Începu din nou să spele câinele.

— Aşadar, foloseşte-ţi inteligenţa şi spune-mi dacă, într-adevăr, crezi că te-aş da plocon unui bărbat.

— Posibil, dacă te-ai putea sluji de el ca să capeţi control asupra mea.

El râse scurt, evitând un răspuns direct.

— Eşti moştenitoarea mea şi, chiar cu reputaţia pe care o ai, meriţi un soţ mai acătării. Bărbaţii sunt dispuşi să uite multe pentru o zestre generoasă.

— De când m-am întors de la Curte n-a prea plouat cu peţitori.

Wenthaven chicoti încetişor.

— Au venit câţiva şi vor mai fi şi alţii, pe măsură ce trece timpul şi se aşterne uitarea peste păcatul tău. Pur şi simplu, am considerat că nu-i cazul să-ţi baţi capul cu ei.

— De ce, au refuzat să colaboreze cu tine?

— Eu nu-mi vând fiica pentru bani.

— Zău? Doar n-ai să-mi spui că ofertele au venit din partea unor familii de vază.

— Vezi ce bine mă cunoşti?

— Sigur că te cunosc. Şi încă îndeajuns ca să mă întreb dacă-mi spui adevărul.

— Te asigur că niciodată nu te-aş putea da unui individ ca Adrian Harbottle. Asta mi-a scăpat din frâu.

— Atunci ce l-ai încurajat să facă?

— Asta a fost mai demult şi speram c-a uitat. Ba aştepta, bătând nervoasă din picior.

¾ L-am încurajat să se dueleze cu tine.

— Dar de ce? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? întrebă Marian, exasperată.

— Ca să mă distrez.

— Nu-mi place să fiu asmuţită ca un urs asupra unui taur.

— Nimănui nu-i place – dacă-şi dă seama... Când te-ai tntors la castelul Wenthaven, ţi-ai înfruntat soarta cu îndrăzneală. Dar pe măsură ce trecea timpul, te-ai conformat din ce în ce mai mult la regulile societăţii şi... – dacă-mi îngădui – aş spune c-ai devenit neinteresantă.

Îşi flutură mâna, împroşcând cu apă în toate părţile.

— Dovadă cererile în căsătorie pe care le-ai primit.

— De ce când am venit de la Curte m-ai încurajat să fac tot soiul de lucruri scandaloase?

— Când un câine o ia razna, mai bine-l împuşti. Ai fost complet dezonorată, aşa că ori te spânzuri, ori încerci să-ţi dregi proasta reputaţie – e tot una. Voiai s-arăţi tuturor că puţin îţi pasă, iar eu te-am ajutat.

— Deşi prin asta îmi făceai şi mai mult rău?

— Mai mult rău? repetă el, aplecându-se spre Marian, aproape să-i atingă fruntea cu fruntea lui. Ţi-aduci aminte cum la vârsta de cinci ani te-am trimis s-o slujeşti pe lady Elizabeth? Mai ştii ce sfat ţi-am dat cu o noapte înainte de plecare?

Marian îl privi în ochi, părându-i-se că bariera timpului s-a şters şi că se afla din nou în faţa contelui, îngrozită că trebuia să plece de acasă, încă şi mai îngrozită să-i mărturisească tatălui ei, şi agăţându-se de gândul că, dacă-i făcea pe plac, el va fi mulţumit şi-o va aduce înapoi. Cum să fi uitat?

— Sigur că-mi amintesc. Mi-ai spus să mă străduiesc să mulţumesc pe toată lumea, să observ greşelile stăpânei mele şi s-o povăţuiesc de bine, iar dacă nu va pleca urechea, să-i arăt credinţă şi să-mi asum întreaga răspundere pentru urmări.

— Era un sfat bun?

— Da, răspunse Marian fără ezitare.

— Ei, acum am să-ţi mai dau unul. Niciodată să nu-ţi ceri iertare pentru greşelile din trecut. Niciodată să nu explici şi nici să nu-ţi arăţi regretul că eşti aşa cum eşti. Eşti fiica mea, şi reprezinţi o forţă în ţara noastră.

Se trase înapoi, întorcându-se la treaba lui.

— Să nu uiţi asta cât trăieşti.

Marian simţi aceeaşi teamă ca în copilărie. încerca să înţeleagă nişte lucruri care-o depăşeau.

— Tânărul... tânărul acela nu trebuie scăpat din ochi, zise contele.

— Cine?.. Ah, Harbottle? Nu cred.

Wenthaven o scoase pe Honey din apa murdară.

— L-ai ucis?

— Nu. L-am lovit cu piciorul...

— Ce lipsă de imaginaţie!

— ...în gât.

— Ei, aşa mai merge.

— Dar tocmai atunci a apărut sir Griffith, care mi-a spus că nu aveam de ce să-mi fac griji.

— Sir Griffith ap Powel?

Fără voie îşi încleşta degetele pe gâtul căţeluşei, care latră de durere. Wenthaven o mângâie şi începu s-o clătească.

— Powel e un adevărat cavaler.

Marianei nu-i plăcu tonul pe care vorbise tatăl ei. în gura lui vorbele sunaseră a insultă.

— Ca o simplă curiozitate, pot să te întreb de ce l-ai dus în turn?

Contele remarcă în sinea lui că Marian nu se pricepea la fel de bine să jongleze cu adevărul. O văzu cum şovăie şi înţelese că a căpătat un avantaj asupra ei. Întreaga conversaţie fusese pentru el o revelaţie a propriei incompetenţe. Îl crezuse pe Harbottle prea dobitoc ca să aibă vreo iniţiativă, dar îi subestimase orgoliul şi virilitatea. Trebuia să se ocupe neapărat de el.

Îşi subestimase şi fiica.

Într-o viaţă de om cunoscuse regi, curteni şi oameni simpli, însă nu întâlnise pe nimeni care să aibă măcar jumătate din inteligenta şi capacitatea lui de-a ţese intrigi. Dar fiica sa – ei bine, ea era grozav de iute la minte. Ceea ce contele luase drept prostie nu fusese decât naivitate. Dacă se ocupa de ea aşa cum trebuie, o putea uşor aduce la nivelul lui.

Constatareavar fi trebuit să-l alarmeze. Totuşi, contele se simţea mândru – lucru neobişnuit pentru unul ca el. Acum voia să afle ce-i în mintea Marianei, ca să înţeleagă ce sentimente nutrea faţă de Griffith ap Powel. Ezitarea ei îl umplu de mulţumire.

— Ăăă... păi... voia o cameră unde să poată vorbi fără să tragă nimeni cu urechea.

— Şi mă rog cum a descoperit că cineva trage cu urechea?

— Nu ştiu, ridică ea din umeri. Habar n-am. Tot ce ştiu e că servitorul lui mi-a pus întrebări despre spionii tăi. Probabil că şi regele Henry e la curent cu asta, de nu cumva spionii lui îi spionează pe ai tăi.

Era o idee demnă de reţinut. E drept, cam tristă, însă merita analizată. Dar contele încă nu terminase discuţia cu Marian.

— De ce te-ai dus în camera lui Powel în crucea nopţii?

Era limpede că Marianei nu-i convenea întrebarea, totuşi răspunse fără ezitare.

— Am fost ca să-mi iau banii.

— Desigur.

N-o credea, dar asta nu avea nici un fel de importanţă.

— Îţi repet prima întrebare. De ce l-ai dus în camera din turn?

— Nu înţeleg la ce te referi.

Parase bine, dar contele îi străpunse defensiva.

— Mai nou, e amantul tău?

— Nu.

Obişnuit cu rolul de anchetator, Wenthaven o fixă cu o privire acuzatoare.

— L-ai dus în turn ca să-ţi faci de cap cu el fără ştirea mea.

Văzând-o că răsuflă uşurată, îl încercă acelaşi sentiment de mândrie.

— Nu. Sir Griffith e arţăgos, prost crescut, ba pe deasupra şi urât. Mă socoteşte o târfă şi mă dispreţuieşte pentru purtările mele uşuratice. De la naşterea lui Lionel, nu m-a atins nici un bărbat. De ce crezi că m-aş fi lăsat sedusă tocmai de el?

Wenthaven se minună ce bine învăţase Marian arta prefăcătoriei cât timp rămăsese la Curte. Făcuse cumva o pasiune pentru acest Griffith ap Powel? Wenthaven înţelegea mai bine ca oricine că dragostea e oarbă. Luă apă în căuşul palmei şi-o turnă pe urechile lui Honey.

— Mama ta nu era nici din cale-afară de frumoasă, nici din cale-afară de interesantă, dar am iubit-o pătimaş, chiar şi după ce m-am însurat cu ea. Chiar şi-acum, când se întâmplă să întâlnesc o femeie care-i seamănă... dar nu, nimeni nu-i ca ea.

Aşa cum prevăzuse, Marian surâdea înduioşată.

— Vrei să spui că ai plâns mult după ce-a murit mama?

Ceva îl îndemnă să-i spună adevărul, pe un ton neutru, menit să-i ascundă rana încă vie după aproape douăzeci de ani.

— Dac-aş putea, aş face una cu pământul turnul care-a ucis-o.

— Ar fi cam greu, dar nu şi imposibil. De ce zici că nu poţi?

— Ea n-ar fi de acord. Cândva chiar luasem această hotărâre, dar când m-am dus în turn, ca să explic lucrătorilor ce aveau de făcut, ea...

Îşi aminti foşnetul de mătase... parfumul de trandafiri... Se răsucise brusc în loc şi... nimic. Îşi apăsă mâna udă pe frunte, apoi o cufundă din nou în apă.

— De-atunci n-am mai călcat pe-acolo. Nu-i cine ştie ce plăcere să te ştii dirijat dintr-un mormânt. Oricum, nu de o femeie care, cât timp trăia, avea atât de puţine de spus.

— Crezi că te dezaprobă?

— Mama ta era o făptură curată la suflet.

Îl înfuria constatarea că, chiar şi după atâta timp, tot îi ducea dorul.

— Niciodată n-a fost de acord cu apucăturile mele, cu vicleşugurile prin care îmi adunam informaţii. Nu-i plăceau oamenii pe care-i aveam în jurul meu.

Nu îndrăznea să-şi privească- fiica drept în faţă, dar, trăgând cu coada ochiului, o văzu că-şi recăpătase încrederea, îşi adună tot

curajul, pregătindu-se să înfrunte alte întrebări privitoare la fosta lui soţie.

Dar Marian voia să afle un singur lucru:

— De ce-i ţii în jurul tău pe toţi indivizii ăştia?

— Care indivizi?

— Maimuţoii ăştia... Caricatura asta de suită... Netrebnicii care-ţi dau târcoale, pândind să înşface un ciolan la masa ta. Până şi câinii au mai multă demnitate.

— Chiar tu ai spus. Sunt nişte netrebnici. Părea că savurează cuvântul.

— Dacă eu nu i-aş primi la masa mea, cine crezi c-ar face-o?

— Ar trebui să-şi găsească şi ei un rost.

— Cum? Cei mai mulţi sunt nobili şi nu se pricep la nimic. Cei tineri mai ştiu să lupte într-un turnir, să recite vreo poezie de două parale, să încalece un cal – ba unul chiar ştie să spună liturghia. A fost preot şi era menit unei înalte funcţii bisericeşti, până când l-a prins episcopul pipăind-o pe fie-sa.

Wenthaven o privi cu ochi rotunzi de mânie.

— N-au intuiţie politică.

— Dar femeile?

— Ah, nişte biete scăpătateP

Suflă ca să-şi alunge de pe frunte o şuviţă argintie.

— Cine le-ar plăti doar ca să dea cu acul şi cu gura? Sărmanele depind numai şi numai de mine.

— Şi asta te face să te simţi puternic.

El îi aruncă o privire piezişă.

— Bine gândit, draga mea.

— Dar la ce-ţi trebuie atâta putere?

— Chiar vrei să ştii de ce?

— Da... Cred că da.

Contele plescăi din limbă şi se strădui să rămână cât mai calm.

— E pentru prima oară că te arăţi interesată de mine şi de soarta mea. Mărturisesc că mă simt măgulit.

Marian avu înţelepciunea să nu spună nimic. Wenthaven îi răsplăti gestul cu o amintire din trecut.

— În tinereţe şi eu am fost un netrebnic.

Luă căţeluşa în braţe, adresându-se îngrijitorului:

— Mă ocup eu de Honey. Apoi se întoarse către Marian: Eram ruda săracă a familiei Woodville, care pe vremea aceea nu deveniseră neamuri cu regele. Când Elizabeth Woodville s-a măritat cu regele Edward, făcându-i o droaie de copii – între care şi stăpâna ta, Elizabeth de York – lucrurile s-au schimbat. Verişoara Elizabeth Woodville – acum regina văduvă a Angliei – i-a cerut regelui Edward să-mi acorde un titlu, apoi mi-a găsit o moştenitoare bogată, şi aşa m-

am însurat.

— E vorba de mama?

— Da.

Arătă spre o grămadă de cârpe uscate, adăugând:

— Dă-mi, te rog, ştergarul de colo.

Marian se supuse.

— Cum a văzut ea căsătoria ăsta?

El surâse sceptic.

— Mama ta nu era o femeie prea lesne de înţeles.

— Te-a iubit?

— În aristocraţie nu există iubire.

— Atunci să te întreb altfel: tu ai iubit-o?

Contele o privi, remarcându-i picioarele lungi şi zvelte şi conturul mândru al bărbiei. Pentru prima oară în viaţă dezvăluise prea mult din ce gândea, şi Marian credea că are un avantaj asupra lui. Îşi închipuia că-l putea insulta nepedepsită. Răspunse cu glas de gheaţă:

— Nu-s atât de josnic pe cât crezi, Marian. În orice caz, eu n-am venit sub acoperişul părintesc cu un bastard în braţe, cerând tatălui meu să-mi ofere adăpost.

Marian tresări de parcă ar fi primit o palmă în plin obraz.

— Niciodată nu mi-ai făcut reproşuri.

— Reproşuri? Pentru ce? Pentru că mi-ai înşelat speranţele? Pentru că ţi-ai bătut joc de şansa pe care ţi-o cumpărasem cu bani grei?

Marian se apleacă pe deasupra câinelui, punându-şi mâna pe braţul tatălui ei.

— Am făcut ceea ce mi-ai cerut să fac.

Cu un mârâit, Honey se repezi asupra ei. Wenthaven o apucă de ceafă, iar Marian scoase un ţipăt şi se rostogoli pe spate, în iarbă. Honey lătra furioasă, zbătându-se să scape din strânsoare, ca să-şi apere stăpânul. Contele se lupta s-o reţină, mânios pe Marian, care-o stârnise, şi pe sine însuşi, că se lăsase antrenat într-o astfel de discuţie.

Ar fi trebuit să asmută câinele s-o sfâşie pe Marian. Asta i-ar fi dat o lecţie binemeritată, lăsându-i şi nişte urme care-ar fi ţinut la distanţă pe Harbottle şi pe Griffith. Pe toţi cei cu care-şi făcuse ea de cap.

Totuşi, instinctiv, lupta să potolească animalul.

Nu voia ca Marian să sângereze. Nu voia s-o vadă suferind.

— Dracu' s-o ia de căţea! ţipă Marian, cu ochii la colţii ascuţiţi ai animalului. Ce i-a venit aşa, deodată?

Wenthaven potoli câinele, care se culcă la pământ, continuând să mârâie.

— A vrut să mă apere.

— Doar n-aveam de gând să te muşc! se răsti Marian, sărind în picioare şi scuturându-şi hainele pline de iarbă şi noroi. Honey nu m-a plăcut niciodată.

— Bineînţeles că nu. Honey e căţeaua cea mai importantă din haită şi reacţionează la tot ce-i ameninţă domeniul.

— Bine, dar n-am ameninţat-o! protestă fata.

— Eu ştiu, însă nu văd cum o convingi pe Honey.

O bătu uşor pe obraz.

— Îţi cunoaşte mirosul. La urma urmei – adăugă cu un zâmbet larg – la castel tu eşti căţeaua cea mai importantă.

Capitolul 7

Lionel se foi pe umerii lui Griffith şi tânărul îl ajută să se aşeze mai bine, deşi cu gândul în altă parte. Cum altfel, când discuţia avută eu mercenarii velşi, îndeosebi cu căpitanul lor viteaz şi brăzdat de cicatrici, se dovedise mult mai interesantă decât şi-at fi închipuit?

Lionel se foi din nou, trăgându-l zdravăn de păr.

— Ei, puştiule! îl certă Griffith, dându-l jos de pe umeri. Ce te-a apucat?

Copilul râse vesel, arătând spre gardul dincolo de care se aflau cuştile câinilor. Privirea lui Griffith se opri asupra tânărului înalt şi graţios care tocmai închidea poarta.

Numai că nu era un băiat, ci o fată. Straiele bărbăteşti îi veneau atât de bine, încât în prima clipă Griffith n-o recunoscu.

Marian.

Mercenarii erau de-aceeaşi părere cu Griffith. Unul din ei, Cledwyn, râse arătându-şi dinţii sparţi şi spuse în velşă:

— Fiica aia zurlie a contelui! Mi-am pus în minte să-i fac şi eu o vizită într-o noapte.

Griffith îl apucă de tunica soioasă şi lungă până la genunchi – singura pe care o avea, de altfel – şi-l trase lângă el, apoi, privindu-l în ochi, îi spuse tot în velşă:

— În locul tău m-aş mai gândi, dacă nu vrei să-ţi tai limba aia afurisită.

— Dar ce, întrebă Cledwyn tremurând, e sub protecţia ta?

— A mea şi-a regelui Henry.

— Henry? Şi nu mai pot eu de frica lui! hohoti mercenarul, repezindu-şi două degete spre ochii lui Griffith.

Tânărul se feri, plesnindu-l peste mână. Cledwyn îl măsură din cap până în picioare.

— Ştii să te lupţi, aşa-i?

Fără să se tulbure, Griffith îşi descleştă degetele de pe tunica murdară a mercenarului.

— Cum s-a întâmplat de ţi-ai pierdut dinţii?

— Am primit o lovitură de ghioagă peste faţă.

Lipsit de dantură, chipul lui Cledwyn arăta ca o bucată de lut frământată între degete: lovitura îi zdrobise obrazul de la gură până la frunte.

— Numai un velş solid ca mine putea supravieţui cu rana asta.

Griffith încuviinţă din cap.

— Ar fi păcat să ţi se întâmple încă o dată. Mă îndoiesc c-ai avea norocul să scapi cu viaţă şi a doua oară.

Cledwyn îl cercetă din ochi pe Griffith, fără teamă.

— Halal velş, dac-ai ajuns s-ameninţi pe ăi de-un neam cu tine.

— Halal velş, replică Griffith, dacă-l trădezi pe regele Henry.
Cledwyn părea mai curând surprins decât supărat.
— Păi din asta câştig o groază de bani!
Lionel îl trase de mânecă pe Griffith, care-l bătu uşurel pe creştet, răspunzând lui Cledwyn:
— Asta nu-i o scuză pentru trădare.
— Banii-s o scuză pentru tot.
Văzând că i se ivise prilejul de a-l provoca pe Griffith, Cledwyn rânji batjocoritor:
— Mai ales când Henry îşi aduce aminte că e velş numai atunci când simte că i se clatină tronul sub fund! Pe urmă face toate porcăriile în ţara lui de baştină.
Suspinul lui nu-l impresiona pe Griffith câtuşi de puţin.
— Nu dau doi bani pe dragostea ta pentru Ţara Galilor.
Lionel îl trase din nou de mânecă, dar Griffith se smulse din mâna lui.
— Dacă toţi velşii ar gândi ca tine şi s-ar lăsa plătiţi de un lord ambiţios, care se întinde mai mult decât îi e plapuma, atunci Henry ar avea destule motive să-şi trădeze ţara de baştină, nu crezi?
Cledwyn ridică glasul.
— Nu-ţi mai bate gura de pomană, că tot nu mă convingi, rahat cu ochi ce eşti!
Griffith îl trase pe Lionel departe de piciorul păros al mercenarului, chiar în clipa când palma lui Cledwyn cobora năprasnic spre creştetul lui.
— M-a muşcat! ţipă velşul, repezindu-se să-l prindă pe Lionel. Bastardul ăsta idiot m-a muşcat de picior!
Griffith avea mâinile ocupate, astfel încât îi arse lui Cledwyn o lovitură de picior în testicule, cu atât mai cumplită cu cât velşul se năpustise asupra lui cu toată greutatea. Cledwyn întinse braţele în lături şi înlemni pe loc, ca o păpuşă de cârpe atârnând de-un laţ. Brusc, se ghemui la pământ, în aclamaţiile tovarăşilor lui.
Tânărul cavaler nu luă în seamă strigătele lor admirative, convins că ovaţiile ar fi fost exact aceleaşi dacă în locul lui Cledwyn ar fi zăcut el. Se întoarse către nemernicul încovrigat de durere şi-i spuse:
— Te-am prevenit să-ţi ţii gura.
— Mama! ţipă Lionel, arătând spre castel. Mama!
Griffith îl privi, uluit la culme.
— Poţi să vorbeşti!
— Şi încă foarte limpede, comentă unul dintre mercenari.
— Probabil c-a făcut niscaiva exerciţii de unul singur, agăugă un altul.
Griffith zâmbi larg, mândru ca un tată.
— E primul cuvânt pe care-l rosteşte, şi mi-a fost adresat mie.

— Mama! strigă Lionel.

Griffith se uită în direcţia în care arătase puştiul, dar Marian dispăruse.

— Unde oare s-a dus?

Socotind probabil că vorbise îndeajuns, Lionel se mulţumi să arate cu degetul. Griffith îl luă în braţe şi porni grăbit prin livadă, în căutarea Marianei. O ajunse din urmă chiar când intra pe poarta căsuţei. Ar fi vrut s-o cheme pe nume, dar ea se furişa cu atâta băgare de seamă, încât tânărul renunţă să-şi facă simţită prezenţa. Până şi Lionel părea să fi ghicit dorinţa mamei lui de-a trece neobservată, pentru că se abţinu s-o strige cu glăsciorul lui ascuţit şi pătrunzător.

Marian ocoli căsuţa şi se strecură către zidul castelului.

Porni în direcţia pâlcului de copaci şi, spre nemulţumirea lui Griffith, dispăru în lăstăriş. Tânărul îşi lungi gâtul, încercând s-o zărească, dar fata continua să rămână ascunsă privirii lui. Oricât se străduia, îi era cu neputinţă s-o descopere. Înţelegea acum de ce fata îşi alesese tocmai acest loc pentru a-i încredinţa taina ei.

Când Marian reapăru dintre copaci, Griffith se trase înapoi, ferindu-se să fie văzut.

Nu-i plăcea că trebuie să se ascundă. Nu aşa proceda un cavaler cinstit, dar Griffith descoperise că atunci când ai de-a face cu fiarele sălbatice, cu regii şi femeile, un strop de şiretenie era cât se poate de binevenit.

Cu Lionel în braţe, Griffith înainta de-a lungul zidului, care-şi aşternea umbra asupra pâlcului de copaci. Se lipi de pietre, ca să se ferească de eventualii spioni de la ferestre, înfăşurându-se în mantia neagră, pentru a nu fi recunoscut.

Copăceii arătau exact la fel ca în urmă cu câteva ceasuri, numai că soarele nu mai ajungea până la ei. Acum locul nu mai era idilic, ci misterios, prielnic ascunderii unor taine. Aceiaşi copaci, acelaşi hamac şi totuşi... ceva se schimbase.

— Mama... şopti Lionel, arătând undeva, într-o parte. Griffith scrută lăstărişul dintre copaci, dar nu zări nimic. Copilul îi apucă obrazul cu amândouă palmele, întorcându-l cu faţa spre el şi, privindu-l în ochi, rosti rar:

— Mama.

— Văd că eşti de partea mea, râse Griffith.

Înaintând printre copaci, ajunse la locul spre care îl îndemna Lionel. Aici văzu o movilită de pământ proaspăt, probabil o groapă săpată şi astupată în grabă. Griffith îl aşeză pe Lionel în hamac şi începu să dea pământul la o parte, până ce mâna lui întâlni o cutioară neagră şi lucioasă.

Cutia era goală.

§ § §

— De ce te îmbraci aşa urât?

Întrebarea Marianei rupse tăcerea adâncă, dar nimeni dintre cei din turn nu păru să-i dea atenţie. Cecily nu făcu nici o mişcare, preferând să rămână în continuare lângă foc, cu braţele înlănţuite în jurul mijlocului. Lionel stătea lângă ea, pe o pătură, sugându-şi fericit un deget. Art şi Griffith, călare pe o bancă de lemnjucau şah, bând bere şi mormăind într-o limbă de neînţeles pentru Marian.

Fata îşi zise că poate doar visase că pusese o întrebare. Vorbi din nou, de astă dată ceva'mai tare:

— Griffith ap Powel? De ce te îmbraci aşa urât?

Griffith ridică fruntea.

— Cu mine vorbeai?

— Dar ce, nu te cheamă Griffith ap Powel? se răsti exasperată Marian. Şi nu eşti singurul din încăperea asta care poartă asemenea veşminte îngrozitoare?

Griffith se uită, pe rând, la toţi cei de faţă, apoi privirea i se opri asupra Marianei. Fata îşi netezi corsajul strâmt al uneia din rochiile trimise de tatăl ei. Regreta că poalele nu erau destul de lungi ca să-i acopere gleznele, şi că nu purta un văl, ca să-i ascundă expresia feţei.

Îşi prinse la loc câteva şuviţe răzleţe şi-şi aţinti privirea, cu curaj, asupra tunicii urâte şi cafenii pe care Griffith o purta peste cămaşa de in.

-— De cincizeci de ani nu se mai poartă tunicile astea. Arăţi de parcă te-ai fi tăvălit prin noroi.

Griffith îşi privi tunica, câtuşi de puţin afectat.

— E o culoare foarte portivită când urmăreşti vânatul prin pădure. Şi, la urma-urmei, ce importanţă are dacă-i demodată? Eu nu-s păun, ca să-mi arăt penele lucitoare când vreau să-mi găsesc perechea.

Şi, considerând subiectul încheiat, îşi îndreptă atenţia spre tabla de şah.

Fusese o seară ciudată.

Când Marian se întorsese în turn – aşa cum fusese înţelegerea – n-o găsise aici decât pe Cecily, care sărea înspăimântată ori de câte ori trosnea sau scârţâia vreo scândură, bolborosind ceva despre spiritul rău-voitor al contesei de Wenthaven. Dar cum se pare că se temea mai mult de Art, rămăsese fără să crâcnească.

Marian îşi dusese rochiile trimise de tatăl ei în cămăruţa din turn, unde ascunsese şi comoara dezgropată din crângul din spatele căsuţei. Când Griffith se întoarse împreună cu Lionel, o găsi îngenunchiată în faţa şemineului, gata să aprindă focul.

Ar fi vrut să dea o replică usturătoare cât privea supunerea ei la poruncile lui Griffith. Dar văzând cu câtă tandreţe îl strângea la piept pe băieţel velşul cel uriaş, îşi înghiţise vorbele. Mai apoi se bucurase

că-şi ţinuse gura, pentru că Griffith nu părea în toane bune. De fapt, rămăsese tot timpul posomorât şi tăcut, astfel încât la sosirea lui Art Marian sărise în sus de bucurie.

Dar chiar şi veselul Art arăta obosit şi fără chef de vorbă.

Îşi închipuise că în cursul serii tensiunea adunată între ea şi Griffith va exploda în vreun fel. Dar velşul nu-i dăduse nici o atenţie şi Marian continuase să-şi vadă de treburi, lungind tivul celorlalte rochii primite de la Wenthaven.

Înţelegea că nu era rost de ceartă cu Griffith şi o nemulţumea gândul că tare i-ar fi făcut plăcere să se ciondănească puţin cu el. Nu cumva se purta ca un copil, care dorea cu orie preţ să atragă atenţia asupra lui?

Dar până şi Lionel tăcea, adâncit în gândurile lui, iar Marian nu se simţea prea flatată de comparaţie.

— Hai, Lionel! zise ea, ridicându-se în picioare. Ai avut o zi obositoare. Mergem la culcare.

De fiecare dată când venea ora de culcare, Lionel îşi ţuguia buzele, bosumflat. De astă dată, însă, reacţia lui fu cu totul alta.

— Nu!

Marian încremeni în locul unde se afla.

Cecily se înecă, apoi începu să tuşească.

— Ai spus ceva? îngăimă ea într-un târziu.

— Nu!

— Dragul mamei! izbucni Marian, repezindu-se spre Lionel şi îngenunchind pe pătură, alături de el. Mai spune o dată.

— Nu, nu, nu!

— Aţi auzit? se adresă ea celorlalţi, plină de mândrie. A rostit primul cuvânt. Nu!

Zăbovi asupra celor două sunete, de parcă ar fi fost cea mai frumoasă silabă din lume.

— Nu.

Cecily îşi umezi buzele.

— E... e chiar primul cuvânt? Probabil că mult timp de-acum încolo va repeta numai asta.

— De fapt... începu Griffith.

Încântat că i se acorda atâta atenţie, Lionel îl întrerupse.

— Mama!

Marian simţi că-i sare inima din piept. Aproape că nu îndrăznea nici să respire.

— Mama? repetă ea în şoaptă.

— Mama! întări Lionel, ghemuindu-se la pieptul ei, râzând şi sărutând-o. Mama!

Marian îşi lăsă capul pe umărul copilului, cu ochii scăldaţi în lacrimi. Nu-i era ruşine de ceilalţi, nu se sfia să fie văzută plângând.

Erau lacrimi mult prea preţioase ca să le reţină. Copilaşul ei, drăgălaşul ei băieţel, rostise primele cuvinte.

— Mai poate spune şi altceva? întrebă Cecily, cu un tremur în clas.

Art răspunse pe tonul filozofic al unui tată cu experienţă:

— Vom afla curând.

— Sfinte Dumnezeule! murmură Cecily.

Marian întinse o mână către ea, fără s-o privească, iar doica i-o strânse cu toată puterea. Marian îşi ridică obrazul plâns şi zâmbi spre Cecily, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi.

— Scumpa mea verişoară, tu ai fost singurul meu sprijin în toţi aceşti ani. Ce fericire să ne putem bucura împreună de-o asemenea clipă!

— Aşa e, încuviinţă Cecily. N-aş fi crezut niciodată să mă impresioneze atât de mult o singură silabă.

Marian se ridică în picioare, cu Lionel în braţe. Prin mătasea subţire a rochiei, picioarele lungi se profilau în lumina flăcărilor. De-ar fi fost în stare să se mişte din loc, Griffith i-ar fi pus lui Art mâna la ochi. Însă rămase pe loc, cu un aer nătâng, fără a îndrăzni să facă vreo mişcare, în timp ce Marian îşi pregătea fiul de culcare. Înainte de-a urca scările, se întoarse către ceilalţi:

— Lionel, spune „noapte bună" lui Griffith şi lui Art. Prea uluită de miracolul de adineauri, nu se aştepta ca puştiul să-i dea ascultare.

— Griffith... spuse încet copilul.

Pe chipul Marianei se citea mândrie, dar şi neîncredere. Se clătină pe picioare, de parcă dintr-o dată Lionel ar fi fost o povară prea mare pentru ea.

Pentru prima oară în viaţă, Griffith simţi că-i năvăleşte tot sângele în obraz. Îşi drese glasul-şi spuse, voit morocănos:

— Somn uşor, băiete.

— Cred c-aţi primit răspunsul la întrebarea dacă mai ştie şi alte cuvinte, vorbi Art.

Cecily întinse braţele spre Lionel.

— Îl duc eu la culcare, *my lady*.

Marian i-l dădu, fără prea mare tragere de inimă, şi întoarse chipul ud de lacrimi spre Griffith şi Art.

— Primul lui cuvânt a fost ,,nu". Asta înseamnă cumva că are stofă de războinic?

Izbucni în râs şi-o luă în sus, pe scări, pe urmele doicii.

Griffith rămase cu ochii la ea până ce dispăru în cămăruţa de deasupra. La urechile lor răzbăteau sunete vagi. Lionel scânci un timp, apoi se lăsă convins să se culce, obosit după o zi plină de realizări. Curând amuţi şi murmurul celor două femei. În tăcerea care se lăsase, Griffith dădu frâu liber imaginaţiei – ocupaţie neglijată de atâta timp.

Oare Marian era în pat? Purta cămaşă de noapte transparentă sau

dormea goală în aşternutul răcoros? Şi atunci...

Se întoarse brusc spre Art, care se strădui să-şi ascundă privirea cercetătoare.

— Primul cuvânt al lui Lionel a fost „mama". L-a rostit azi după-masă. Crezi c-ar trebui să-i spun şi ei?

— Dacă ţi l-a adresat ţie, mai bine nu! răspunse Art scandalizat. Las-o să creadă c-a zis mai întâi „nu", măcar cuvântu' ăsta i l-a spus ei!

— Aşa gândeam şi eu! mormăi Griffith.

Se frecă pe frunte, simţind că-i dădea târcoale o vagă durere de cap.

— Azi am făcut o treabă bună.

— Ai discutat cu mercenarii? întrebă Art. Atunci ai făcut două treburi bune.

— Se pregăteşte o trădare, murmură tânărul, cu ochii în tavan. Şi nu ştiu cine-o pune la cale.

— În orice caz, nu Marian! protestă Art la bănuiala subînţeleasă a lui Griffith.

— Nu Marian, dar pot să jur că e în legătură şi cu ea.

Griffith îşi puse mâna pe umărul lui Art.

¾ Hai să facem focul şi să ne aşezăm sub baldachin, propuse el. Acolo e mai cald şi nici nu-i deranjăm cu vorba pe cei de deasupra.

Art se lăsă pe vine în faţa şemineului.

— Adu tu lemnele. Azi m-am spetit muncind pentru tine. Surprins de această cerere neobişnuită, Griffith îi făcu pe plac, punând lemnele la îndemâna lui Art, apoi se ghemui lângă el.

— E prima oară când te-aud spunând una ca asta.

— Nici n-am crezut vreodată că voi avea prilejul, replică Art, răscolind jarul cu vătraiul. Ştiai că vădana ara, Jane, a vârât în pământ cinci soţi?

— Aha! exclamă Griffith, frecându-şi bărbia. Înţeleg... Nu, n-am ştiut. Câţi ai zis, cinci?

— Cinci..

Art arătă spre tăciunii din şemineu.

— Pune lemnul ăla acolo. Cinci. Şi cred că am descoperit de ce-au murit.

— Otravă? Farmece?

— Sfârşeală! I-a stors de puteri pe toţi cinci, şi azi m-a frânt şi pe mine.

Neînţelegând indignarea lui Art, Griffith întrebă:

— Cu ce? Ai muncit la rufe?

— Am muncit la ea! Femeia aia...

Griffith izbucni într-un râs nestăpânit.

— ...îşi mişcă şoldurile c-o iuţeală care te dă gata. N-am întâlnit aşa ceva de când sunt!

Îl fulgeră pe Griffith cu o privire furioasă.

— Şi-am cunoscut destule la viaţa mea!
— Nu credeam s-apuc ziua asta! hohoti Griffith.
— A fost cât pe-aci să-mi dau duhu'!
— Măcar mureai-fericit!
— Da, da' tu n-ai mai fi avut parte de ce-am aflat io, cu sacrificiu' lu' „Jack-cel-fără-de-frică"! mârâi Art.
Griffith deveni brusc serios.
— Ţe-ascult.
— În cursu' iernii, la castel au început să se-adune mercenari, în mare parte străini de aste locuri şi puşi pe rele.
Art aţâţa focul cu foalele, clipind des din cauza fumului.
— Vecinii lu' Wenthaven s-au cam înspăimântat. Se temeau să nu se işte vreo luptă prin apropiere, care să-i şteargă de pe faţa pământului! Da' tre' să ştii că-i mai rău de-atât. Ăştia-s oameni ai dracu', cu ochii numa' după jaf şi tâlhărie. De multe ori au dat noaptea câte o raită prin sat, au violat femei, au omorât prunci, au dat foc la case...
Griffith îşi aminti chipul sălbatic al lui Cledwyn şi hotărârea lui de a-i face o vizită Marianei. Se aplecă spre foc, murmurând:
— Sfinte Dewi...
— Patru familii au rămas fără adăpost. Wenthaven a plătit pagubele, şi după asta şi-a ţinut din scurt mercenarii, da'...
Griffith se descălţă şi-şi puse pantofii aproape de foc.
— Ştie cumva văduva ta de ce-s aici?
— Nu, da' io cred c-am ghicit.
Art privea ţintă flăcările, de parcă acolo ar fi văzut scris adevărul lui Dumnezeu.
— Contele vrea să se alăture rebelilor irlandezi de care mi-ai vorbit.
— Lui Warwick? Trădătorul ăla? S-ar putea să ai dreptate. Dar lady Marian ascunde nişte taine şi pun prinsoare că de-aia se teme Henry.
— Vrei să zici că taina ei e motivu' pentru care-a strâns armată Wenthaven?
— Nu ştiu. Nu ştiu decât ce-am văzut cu ochii mei. Îi făcu semn lui Art şi amândoi se cocoţară,în patul cu baldachin. Trăgându-l mai aproape pe bătrânul slujitor, Griffith îi murmură la ureche:
— Ce-ai zice dacă Lionel ar fi de os regesc?
Deşi experienţa îl învăţase pe Art să nu-şi trădeze sentimentele, totuşi nu-şi putu stăpâni o tresărire.
— Nu poate fi vorba de prinţii care-au dispărut în Turnul Londrei. Erau prea tineri. Nu cumva regele Edward? Că tare-a fost destrăbălat!
— Chiar dacă Edward ar fi murit în timp ce-l zămislea pe Lionel, puştiul tot ar fi trebuit să aibă cel puţin trei ani.
Art îşi umezi buzele cu limba şi rosti în şoaptă numele la care se gândiseră amândoi.
— Richard?

Griffith nu-i răspunse, continuând să-1 fixeze cu privirea. Chipul lui Art oglindea sentimente amestecate, de la uimire la îngrijorare.

— Bine, dar dacă taică-său e Richard, de ce-l ascunde Marian? izbucni bătrânul într-un târziu.

— Pentru putere? Sau poate pentru bani? îşi dădu Griffith cu părerea. Cine ştie dacă n-a sperat să fie regină când a murit soţia lui Richard!

Art sări în picioare, strângând furios din pumni.

— Uneori tare mi-ar place să-ţi pocesc mutra. Numa' un dobitoc ar bănui-o pe lady Marian de-aşa o faptă! E cea mai dulce fată din câte-am cunoscut.

— Dulce? chicoti Griffith.

Art îi făcu semn să vorbească mai încet.

— Dulce? repetă tânărul în şoaptă. E ultimul lucru pe care l-aş spune despre Marian. În rest, să ştii că-ţi dau dreptate. Când mi-a spart nasul, a zis ceva. Poate că durerea mi-a întunecat minţile, sau poate – cum spui tu – „am fost un dobitoc" şi nu mi-am dat seama cât era de important.

— Ei, aşa mai merge! se linişti Art.

— Mi-a mărturisit că lady Elizabeth a sacrificat tot ce-avea mai scump, ca să-şi salveze fraţii din ghearele lui Richard.

Griffith îşi scoase tunica, aruncând-o la piciorul patului.

— Să ştii că are dreptate, zise Art, cu ochii la haina cafenie de postav. Zău că-i urâtă.

— Atunci de mâine am să-mi pun nişte veşminte de-am să vă iau ochii, replică tânărul.

Se dezbrăcă de cămaşă, apoi de pantaloni. Tremurând în pielea goală, îşi trase o pătură pe umeri şi se vârî în aşternut.

— Asta explică şi purtările Elizabethei la curtea lui Richard.

— Şi tu, care erai convins că Elizabeth e o ticăloasă fără seamăn! îl dojeni Art.

— Recunosc c-am greşit.

Griffith se simţea bine în aşternutul rece, pentru că astfel rămânea cu mintea trează, lucru de care avea mare nevoie. Era un luptător: fire simplă şi aspră. De cele mai multe ori nu reuşea să se descurce în păienjenişul de intrigi de la Curte şi se temea că firul pe care tocmai îl descoperiseră duce către moarte – a lui, a lui Art, a Marianei şi-a lui Lionel. Era necesar să fie cât se poate de prudent. Răspunderea pe care şi-o asumase îi apăsa greu pe umeri dar, în acelaşi timp, îl şi îndemna la acţiune.

— Totuşi, Henric a prins drag de Elizabeth şi pare s-o socotească mai presus de orice altă femeie. Regele nu-i prost, şi...

— Atunci, crezi că lady Marian a sacrificat totu' de dragu' tinerei prinţese?

— Îi poartă o credinţă fără margini, se văzu silit să recunoască Griffith.

— Şi-n plus, e şi vitează. Va să zică, regele nostru Richard al III-lea i-a ucis pe prinţi, apoi s-a folosit de sora lor ca să câştige respectu' supuşilor, lăsând-o să creadă pe prima domnişoară de onoare că cei doi fraţi puteau fi salvaţi dacă ea îşi sacrifica fecioria în patu' lui?

De regulă, Griffith aprecia descrierile sugestive ale bătrânului, dar de data asta i se părură greu de suportat. Cel puţin privitor la Marian. Gândul că Richard o şantajase sau o violase îl scotea din minţi.

— E o presupunere pe care trebuie s-o avem în vedere.

— Şi asta în timp ce nevastă-sa trăgea să moară! pufni Art, simţind că i se face greaţă. Mi se întoarce stomacu' pe dos.

— Poate de asta ne-a şi trimis Henry s-avem grijă de lady Marian şi de fiul ei.

Art se sculă din pat, ca să ia ulciorul de bere şi două căni.

— Crezi că Henry are de gând să-1 ucidă pe copilaşu' ăsta? întrebă el, în timp ce amândoi sorbeau încet băutura.

— Richard a avut şi alţi copii din flori, iar Henry nu s-a atins de nici unul.

Art se uită fix la Griffith, care se văzu silit să adauge:

— E drept că nici nu s-a purtat prea blând cu ei.

— La dracu', Griffith, mie nu-mi miroase a bine. Toate se potrivesc la fix. Lady Marian are un copil cu Richard, Wenthaven află tot şi-şi dă seama că i s-a ivit un prilej de-a fi regent...

Art îşi goli cana dintr-o înghiţitură.

— ...asta dacă reuşeşte să-l suie pe Lionel pe tron.

— Deci Wenthaven tocmeşte, mercenari şi unelteşte împreună cu irlandezii să-l detroneze pe Henry.

Griffith mai sorbi câteva înghiţituri de bere, apoi îi întinse cana lui Art.

— Sau poate vrea numai să se folosească de revoltă ca să-şi ascundă propriile intrigi.

— Între timp, Henry află cine-i tatăl băiatului, prinde de veste ce urzeşte Wenthaven şi ne trimite s-avem grijă de Marian şi Lionel, deşi, la o adică, ne va da poruncă să ucidem copilu'.

—: Eu n-aş putea să omor un copil – şi Henric ştie asta foarte bine. Aici se încurcă treaba, se înverşuna Griffith, lovindu-şi iritat palma cu pumnul. De ce oare nu mi-a împărtăşit Henry temerile sale? E ceva care ne scapă.

Deodată auziră un pas uşor. Se uitară repede în jur, cu pumnalele trase afară din teacă.

În capul scării stătea Marian.

— Puneţi cuţitele deoparte. N-am să vă fac nici un rău. Vorbise cu glas hotărât, dar trupul ei zvelt se clătina ca o salcie în bătaia

vântului. Purta aceeaşi rochie transparentă, dar îşi pusese un şal de lână pe umeri.

Griffith îşi stăpâni imboldul de-a se răsti la ea şi aruncă o privire rapidă către Art. Amândoi îşi vârâră pumnalele în teacă şi zâmbiră cu aceeaşi voită inocenţă, ca doi băieţandri prinşi asupra faptului.

— Ne-ai speriat, fetiţo! zise Art.

— Iar noi am cedat unor deprinderi mai vechi, expli Griffith, bătând uşor cu palma în perna sub care-şi ascunses pumnalul.

— V-am auzit vorbind şi-am crezut...

Făcu vreo câţiva paşi, în picioarele goale, pe podeaua rece de scândură.

— Sigur că ne face plăcere să stai cu noi! sări Art, clipind cu singurul său ochi.

Efectul era atât de caraghios, încât fata zâmbi, dar numai pentru o clipă.

— Ăă... vrei să continuăm discuţia de-adineauri sau preferi să vorbim despre altceva?

— N-am înţeles nici un cuvânt. Vorbeaţi în velşă...

— Aşa e, încuviinţă repede Griffith.

— Tocmai spuneam că berea noastră e mult mai bună decât aia englezească, explică Art, umplând cana lui Griffith şi oferindu-i-o Marianei. Da' gustă mai întâi şi zi ce crezi.

Marian făcu un pas spre ei, cu ochii ţintă la cană. Art o îndemnă, râzând, să se apropie.

— Nu poţi să-ţi dai cu părerea dacă nu guşti. Da' după ce-ai să sorbi o gură din berea noastră velşă ai să înţelegi de ce la noi bărbaţii sunt aşa puternici şi femeile aşa frumoase.

Marian mai făcu un pas.

— Bine, dar asta-i bere englezească. Nu ştiu cum aş putea s-o compar cu a noastră.

Art îşi arse o palmă peste frunte, de parcă abia atunci şi-ar fi dat seama că se afla într-o situaţie imposibilă.

— Va trebui să vii cu mine în Ţara Galilor, şi-ţi făgăduiesc că n-o să-ţi pară rău. Sunt sigur c-o să-ţi placă. Avem munţi frumoşi şi sălbatici, deasupra cărora se înalţă piscu' Snowdon. Oamenii noştri sunt blânzi şi primitori, cu suflet poetic, gata oricând să cânte. Castelu' Powel se ridică în vârful unei coline, chiar pe ţărmu' stâncos al Atlanticului, acolo unde se sparg valurile şi ţipă pescăruşii. Da, da, *my lady,* trebuie să vii cu noi în Ţara Galilor.

Văzând-o cum şovăie, Griffith fu cât pe-aci să facă pasul decisiv, dar se stăpâni, de teama urmărilor.

Îi era uşor lui Art s-o ademenească, povestind zâmbitor. Art nu era cu ochii la părul împletit în cozi groase şi nici nu-şi imagina cum i-ar sta Marianei cu pletele revărsate pe umeri. Nu şi-o închipuia

pieptănându-şi pletele roşii ca para focului. Nu-i observa degetele delicate şi nu avea în minte tabloul arstor mâini gingaşe strângând la piept un pui de om cu sânge velş. Art nu-i privea picioarele lungi şi goale, gândind cum ar fi să le-simtă încolăcite peste ale lui în nopţile reci de iarnă. Art nu visa la nici una din plăcerile după care tânjeşte un bărbat în căutarea perechii lui de-o viaţă.

În schimb, bătrânul ghicea ce-i în mintea lui Griffith şi era hotărât ca de data asta să nu-i mai îngăduie să facă pe nevinovatul.

Marian nu-şi dezlipise ochii de cana cu bere. Părea că încremenise în loc, iar Art nu mai avea răbdare să aştepte. Se duse lângă ea şi, punându-i în mână cana, o îndemnă părinteşte:

— Hai fetiţo, ia şi bea.

— Nu pot, murmură ea. Mi-e foarte frig.

— Ia te uită, da' dârdâi, nu glumă! observă Art, pornind grăbit către foc.

Într-adevăr, îi clănţăneau dinţii şi tremura din tot corpul, parcă luptând să-şi înfrângă o mare emoţie. Griffith o apucă de încheietura mâinii, care zvâcnea în palma lui ca o pasăre speriată. Dar nu era singurul semn de tulburare. Marian îşi muşcă buzele, se uită în ochii lui, apoi îşi feri privirea.

Viteaza lui Marian se temea de ceva!

Aproape fără voie, îşi slăbi strânsoarea, străduindu-se să se arate blând:

— Ce s-a întâmplat, iubito? Marian tresări ca muşcată de şarpe.

— Voiam doar... să... ah!

Ieşind pe jumătate de sub aşternut, Griffith îşi puse palmele peste ale ei şi-i ridică stacana plină la buze, ajutând-o să bea, aşa cum făcea şi ea cu Lionel.

— Hai, bea! o îndemnă, şi Marian se supuse. După ce fata goli cana, tânărul o puse pe masă şi repetă întrebarea:

— Ce te nelinişteşte?

Marian îşi plimbă privirea pe trupul lui, aşa cum se ghice prin aşternut, pe pieptul dezgolit, apoi pe chipul aspru.

— Am... ăă... copilaşul meu dormea şi n-am vrut să-trezesc, aşa., că... am...

Griffith începea să înţeleagă, dar o încuraja să-şi ducă gândul la capăt.

— De ce voiai să-l trezeşti?

— N-am vrut, doream doar să-l ţin puţin în braţe, începu din nou să tremure şi Griffith îşi dădu seama că nici şalul cel gros de lână nu reuşea să-i domolească fiorii. Art veni lângă ei.

— Uite, am înfăşurat în cârpe o piatră încălzită în foc. Ţi-o pun aici, în mijlocul patului.

Apoi se adresă Marianei:

— Eu am întâlnire cu văduvioara de la spălătorie, aşa că trebuie să plec. Griffith o să-ţi poarte de grijă.

Îşi strecură un picior pe sub pătură şi-l pocni zdravăn pe Griffith în genunchi.

— Nu-i aşa, Griffith?

— Arthur, nu pleca! îi porunci tânărul, dar Art se făcu nevăzut, fără a-i arunca măcar o privire. Ah, dracu' să te ia! Nădăjduiesc să te stoarcă Jane de vlagă ca pe-o cârpă.

Simţi cum mâna Marianei începuse să tremure din nou în palma lui.

— Eşti furios, şopti ea.

— Nu. Adică nu pe tine, o linişti Griffith.

Nu îndrăznea să-i spună să se urce în pat, să-şi încălzească picioarele pe piatră. Abia se stăpânea să nu-i sărute mâna rămasă prizonieră în palma sa. Anii întregi de abstinenţă îl aţâţau ca o lovitură de pinteni în coastele unui cal nărăvaş, încercă să-şi ţină firea, spunându-şi că, la urma urmei, el era călăreţul.

O trase uşurel de mână, iar Marian şopti:

— Ai dreptate. N-ar fi trebuit să vin. Iartă-mă! Lasă-mă să plec.

¾ El îi sărută palma deschisă.

— Sunt îngrijorat pentru tine. Zici c-ai avut un coşmar?

Marian nu-i pricepu şiretlicul şi-şi duse mâna la ochi.

— A fost îngrozitor. Se făcea că cineva mi-a dat foc la casă şi nu-l puteam găsi pe Lionel... Iar când, într-un târziu, am dat cu ochii de tine, aveai un pumnal înfipt în inimă...

Cu mâna liberă, Griffith îi îndepărtă degetele de la ochi şi văzu că erau ude de lacrimi. Pe obraz îi şiroiau altele şi altele. O apucă de mijloc şi-o trase pe pat, lângă el. Îi înveli picioarele îngheţate şi-i strânse pătura în jurul trupului, *apoi* spuse:

— Stai aici, lângă mine.

— De ce faci asta? izbucni ea.

— Ce anume?

— Mă suceşti pe toate părţile, mă urci în pat cu mâna ta şi pe urmă mă rogi să stau lângă tine.

Griffith râse cu blândeţe. Îi plăcea să-i simtă coapsa lipită de a lui, mai ales că între ei doi se găsea bariera sigură a cearşafului. O îndemnă să se culce pe pernă lângă el, zicând:

— Întinde-te puţin. Am observat că faci numai după cum te taie capul, în schimb pe alţii îi ţii sub papuc.

— În special când nu-i vorba de femei, îl întrerupse ea, posomorâtă.

— În special când nu-i vorba de inşi slabi de înger, o corectă Griffith.

Apoi, înainte ca ea să-i fi putut răspunde, o întrebă:

— N-ai fost în stare să-ţi ţii în braţe copilaşul şi-ai venit să mă ţii pe

mine?

Marian încetă să mai tremure. Se foi, neliniştită. Tot trupul i se crispa. Era temătoare, intimidată, vulnerabilă. Toate fetele ştiau ce riscă atunci când îndrăzneau să treacă pragul camerei unui bărbat. Chiar şi Marian descoperise acest adevăr – dovadă că-l născuse pe Lionel. Totuşi, îşi învinsese reţinerea şi venise la el.

E drept că de teamă, dar venise.

Griffith se hotărî să-şi domolească pornirile vijelioase şi să-i ofere căldura sufletească pe care-o căuta.

Îşi petrecu braţul pe după umerii ei şi-i aplecă uşurel capul culcându-i fruntea pe pieptul lui gol. Marian încercă să se împotrivească, dar el era mai puternic. La fel şi dorinţa ei

— Odihneşte-te la pieptul meu, murmură tânărul. Marian scoase un suspin adânc şi tot trupul i se destise.

Griffith îi simţea pe piele răsuflarea fierbinte. Mâna ei începu să-i netezească părul aspru de pe piept.

Griffith zâmbi bucuros că ea nu-i putea vedea expresia triumfătoare.

— Tuturor fetelor le place să se uite la mine. Dar numa câteva au avut prilejul să mă atingă.

Acest fel de-a glumi era cu totul nou, şi Marian ridică privirea. Dar tânărul o sili să-şi sprijine iarăşi tâmpla pieptul lui şi întrebă:

— Auzi cum îmi bate inima?

— Da.

¾ Încă n-a săgetat-o nimic. E destul de sănătoasă să...

În aceeaşi clipă, Marian îl sărută.

Nu făcuse decât să-i atingă uşor şi nevinovat pielea cu buzele. Chiar în dreptul inimii.

Griffith scăpă din mână frâul calului nărăvaş, care-l călărea... adică pe *care-l* călărea...

Marian îşi plecă din nou fruntea şi Griffith avu senzaţia că încetase să respire. Fata îi auzea bătăile năvalnice ale inimii, iar Griffith ştia, dar nu-i mai păsa, că se trădează. Vrăjit de părul ei ca o flacără, ridică mâna şi începu să-i mângâie pletele cu blândeţe. Degetele lunecară în jurul urechii, coborând spre pielea catifelată a gâtului, apoi de-a lungul spinării. Iar şi iar...

— Ţi-am spus vreodată că ai un păr nespus de frumos?

— Nu..

Vorbise atât de încet, încât Griffith aproape că n-o auzise. Răsuflarea ei îi încălzea pieptul. Închise ochii de plăcere.

— Cât de lung e părul tău când îl laşi despletit?

¾ Până la... ah!

El îi mângâie cu blândeţe şoldul, apoi, pe furiş, îi dezlegă panglica, despletindu-i părul.

¾ Aşa gândeam şi eu.

¾ Când îl las liber, aproape mă înfăşor în el. Ar trebui să fie mai lung, dar...

Griffith îi desprinse încet şalul de pe umeri şi începu s-o mângâie, simţindu-i pielea caldă prin mătasea transparentă. Ea tăcu, înfiorată.

— Dar? o îndemnă el să continue.

— Când eram mică, nu puteam suferi culoarea. Toţi râdeau de mine şi mă necăjeau. Aşa că într-o zi am luat o foarfecă şi...

— Eşti prea nestăpânită.

Tânărul se întrebă cum de avea neobrăzarea s-o certe când stăteau culcaţi în patul lui, unul în braţele celuilalt, iar el îi despletise părul.

— Poate în copilărie. La cinci ani îmi cunoşteam deja îndatoririle şi-mi puteam controla pornirile nesăbuite. Tata m-a învăţat.

Griffith ar fi vrut s-o întrebe ce anume o determinase să intre în patul celuilalt bărbat, dar ştia că întrebarea ar fi înfuriat-o şi-ar fi speriat-o, iar el nu dorea cu nici un chip să tulbure mica lor discuţie, din care putea afla atât de multe. Poate că din cauza întunericului, a locului singuratic şi straniu unde se găseau, reuşiseră – în sfârşit – să stea de vorbă.

Nu se răsteau, nici nu se repezeau unul pe altul. Pur şi simplu discutau, lucru care-l umplea de încântare.

— Tatăl tău?

— Da, el m-a pus în slujba Elizabethei şi tot el m-a învăţat ce datorii aveam faţă de stăpâna mea.

— Tatăl tău în persoană?

— Bineînţeles, râse ea. Dar te asigur că n-a făcut-o-din motive onorabile, ci numai ca să sporească averea familiei. Pe-atunci casa de York părea sigură şi stabilă. Eu trebuia să mă fac indispensabilă Elizabethei şi să-i rămân credincioasă în orice împrejurări – ceea ce s-a şi întâmplat.

— Pentru binele familiei?

— Pentru binele Elizabethei, îl corectă ea. Mă iubea mai mult decât ca pe-o soră.

— Iar tatăl tău nu te iubeşte deloc.

— Tatăl meu mă iubeşte atât cât e el în stare să iubească... sau poate deloc.

Tânărul îşi trecu degetele prin părul ei, ca un pieptene, şi spuse:

— Văd că te resemnezi cu asta.

Marian ridică din umeri.

— Nu poţi duce dorul a ceva ce n-ai avut niciodată.

Griffith îşi aminti ce mult îl iubeau părinţii lui şi se întrebă...

Dar sigur că ea avea dreptate. Şi nici măcar nu suferea.

— Dacă tata ar fi ţinut cât de puţin la mine, nu m-ar fi trimis de-acasă, iar eu n-aş fi avut cum s-o ajut pe Elizabeth.

Clătină uşor din cap.
— Ea chiar că era impulsivă. Pentru iubire ar fi sacrificat orice.
El îşi apăsă mâna pe umărul Marianei.
— Dar tu, tu ce-ai sacrifica pentru iubire?
De fapt, voise s-o întrebe dacă-şi dăruise trupul pentru a o ajuta pe Elizabeth.
Dar fata dăduse vorbelor lui un sens mult mai personal.
Marianei nu-i mai era frig. Picioarele i se încălziseră de la piatră, iar trupul absorbise căldura trupului lui Griffith. Totuşi, începu din nou să tremure. Se ridică într-un cot şi-l privi drept în ochi:
— Ce-aş sacrifica eu pentru iubire?
Părea să-i citească gândul şi cu fiecare fibră răspundea întrebării lui nerostite.
Griffith ar fi vrut ca ea să i se dăruie, aşa cum făcuse şi cu alţii – poate chiar mai mult.
— Nu pot... şopti Marian.
— Eu n-am să te silesc... răspunse Griffith, continuând s-o privească seducător, uitând de chipul lui aspru şi marcat de lupte.
Acel Griffith pe care-l vedea oglindit în ochii ei era ca o icoană frumoasă şi adorată.
— Ar fi o nenorocire.
— Ar fi...
Făcu o pauză,apoi râse:
— ...minunat!
Ea se supuse şi tânărul simţi cum îl inundă un val de bucurie. Părul ei despletit îl învălui într-o cascadă de culori de toamnă. Marian se aplecă deasupra lui.
Prima dată îi aflase gustul. Acum o savura. Buzele ei întredeschise, obrazul de culoarea piersicii, parfumul de cedru al rochiei ţinute mult timp în dulap... Zgomotul uşor al şalului azvârlit pe podea, picioarele lungi şi zvelte lepădând rochia de mătase, părul de pe pubis, roşu ca focul...
— Dacă aici se află intrarea în iad, murmură el, nu mă tem s-aleg calea pierzaniei.
Ea râse, uimită şi încântată.
— Şi tu eşti pe placul meu. Părul negru de pe piept, de pe tot corpul...
Îşi plimbă o clipă degetele prin şuviţele căzute pe frunte şi întrebă:
— Văd că ai părul castaniu închis. Îl vopseşti cumva cu zeamă de castane?
— Nu! răspunse Griffith, prea indignat ca să-şi amintească de prima lor întâlnire.
Îşi aminti abia când ea începu să râdă, şi o pedepsi cu un sărut care-i coborî de pe buze în sânge, înfiorând-o din cap până în picioare.

Mângâierea lui nu era savantă. Abia dacă-i atingea, în treacăt, trupul aşa cum şi-ar fi dorit ea să fie atinsă. La urma urmei, era vorba de o pedeapsă. Dar Marian păru să nu-şi dea seama că Griffith încerca s-o păcălească. Ţipătul înăbuşit în pernă, trupul încordat ca un arc, dovedeau o inocenţă pe care primul ei iubit o lăsase neatinsă... Griffith se hotărî s-o facă să uite de celălalt, de parcă acum s-ar fi dăruit pentru întâia oară.

— N-ar trebui... îngăimă ea.

— Să te mângâi şi pe spate? Ai dreptate. O culcă pe burtă şi începu să-şi plimbe degetele pe ceafa ei. Marianei îi plăceau nespus mângâierile tânărului, iar când acesta o întoarse din nou cu faţa către el, braţele ei îl înlănţuiră cu putere. Griffith se lăsă greu peste trupul fetei, cuprins de un irezistibil sentiment de posesie. O prinse de păr cu amândouă mâinile, silind-o să-l privească în ochi, şi-i şopti:

— Eşti a mea.

Ca de obicei, Marian se feri de un răspuns direct.

— Numai în clipa asta.

Altceva voia el să audă. Dorea s-o facă să înţeleagă că flacăra de-acum va arde în sufletul lui întotdeauna. Citi în ochii ei un început de trezire la realitate. Nu mai putea da înapoi. Nu mai era în stare să se stăpânească. O dorea nebuneşte, aproape cu disperare. Ştia, era convins că o va face să-l dorească la fel de intens. Poate că nu era amantul ideal, dar cu Marian se potrivea perfect.

Ţinând-o în braţe, îi spuse aproape autoritar:

— Acum stai cuminte. Am să-ţi arăt... Totul.

Cu un sărut, care-i smulse Marianei un geamăt de plăcere, începu s-o înveţe cum trebuia să-l mângâie, până ce fata îşi uită complet inhibiţiile, lăsându-se în voia lui.

Era minunat, simplu şi direct. Ea îi căuta trupul cu mâini tremurânde, îmbujorată şi uimită, timidă şi extaziată, stârnindu-i nişte senzaţii cu adevărat dumnezeieşti. Griffith o învăţa ca pe o fecioară, aşa cum reacţiona şi Marian. Până în clipa când încercă s-o pătrundă.

— Eşti foarte strâmtă, murmură el. Foarte strâmtă...

În subconştient îl sâcâia o teamă nelămurită, dar până atunci orice gând lucid fusese înfrânt de dorinţa pătimaşă, înfiorat de plăcere, Griffith lupta din greu să-şi păstreze controlul. O sărută cu pasiune, atingându-i uşor sânii, apoi singurul loc de pe trupul ei pe care-l ocolise până în clipa aceea.

Îl lăsase la urmă, ştiind că mângâierea finală o va face pe Marian să se abandoneze cu totul.

Fata gemu înăbuşit. Gâfâia, se zvârcolea, se agăţa de el, apoi muşchii ei îl absorbiră cu totul.

Cel puţin aşa îşi imagina, dar cu siguranţă că-şi pierduse minţile, pentru că putea *să jure* că Marian fusese fecioară.

Ea gemu din nou, de durere nu de plăcere, şi Griffith îşi ridică fruntea, privind-o drept în ochi.

Din buzele ei strânse, din ochii închişi, din obrazul înlăcrimat, înţelese adevărul.

Fusese, într-adevăr, fecioară.

Pe toţi sfiinţii, fusese fecioară!

Capitolul 8

Marian încercă să-şi înăbuşe un ţipăt, dar era prea târziu. Ce făcuse? Sfântă Fecioară, ce făcuse?

Oare el îşi dăduse seama? Reuşise să-i ascundă realitatea?

Deschise pleoapele, privindu-l drept în ochi.

Griffith era furios. Privirea lui nu era blândă, dar rămăsese arzătoare. Doamne, cât de arzătoare! Deodată, chipul i se lumină de un zâmbet.

— Te-a durut, iubito, dar n-am avut încotro. Acum... acum am să-ţi arăt ce înseamnă adevărata plăcere.

Când terminară, patul era cu susul în jos. Pernele căzuseră, cerşaful era adunat într-un colţ, păturile azvârlite cât-colo. În cameră se făcuse frig, dar Marian nu-şi mai dădea seama. Răzbunarea lui Griffith pentru înşelăciunea ei fusese cea făgăduită: adevărata plăcere.

O plăcere aproape insuportabilă.

Marian se simţea ca o oglindă spartă în mii de cioburi. Nu le putea aduna pe toate, ca să redevină cea de la început. Căuta cu febrilitate vorbe sau gesturi în spatele cărora să se ascundă.

Dar Griffith nu-i lăsă răgaz s-o facă. Se aplecă deasupra ei, mângâind-o pe gât până când ea deschise ochii, şi-i zise râzând:

— Şi când te gândeşti că ani de zile ai stat călare în şa... degeaba!

Era mulţumit. Marian era convinsă, deşi nu se pricepea prea bine la bărbaţi. Dovadă geamătul de extaz şi privirea lui intensă, chiar şi acum, când ea căuta, grăbită, un capăt de cearşaf ca să-şi acopere goliciunea.

— Ce vrei să spui? întrebă Marian, cu glas tremurat.

El râse din nous un râs aspru şi sălbatic.

— Statul călare nu ţi-a răpit fecioria.

Ea tresări, şocată.

— *Ştiu,* vorbi el din nou, cu glas apăsat.

Marian încercă încă o dată să se învelească, dar el n-o lăsă.

— Mi-e frig, scânci fata.

— Am să te acopăr eu.

Nu se referea la pătură. O trase sub el. Trupul îi ardea, ca şi privirea. Marian se luptă să-şi învingă panica, pregătindu-se să suporte consecinţele propriei prostii – nu şi pe cele ale pasiunii.

— Acum să-mi spui cum ai ajuns să-l ai pe Lionel, îi ceru Griffith.

Marian îşi apăsă degetele pe buze, dar nu le putu potoli tremurul. Vorbi, fără a spune de fapt nimic.

— Niciodată nu ţi-am spus lucruri importante. Văzând-o cum ocoleşte subiectul, Griffith se înfurie şi-i strivi trupul sub al lui.

— Dar te-ai culcat cu mine. Nici asta nu-i important?

— N-am dreptul să dezvălui adevărul. M-am dăruit ţie. Nu-mi cere

mai mult.

— Nu mi te-ai dăruit mie. Mie mi-ai dat numai trupul, şi oricât ar fi de frumos, nu-i de-ajuns.

Îi prinse tâmplele în mâini şi-i murmură la ureche.

— Eu vreau să ştiu ce-i aici, în căpşorul tău. Vreau să cunosc sufletul şi gândul Marianei Wenthaven.

— Nu se poate. Curând vei pleca, iar eu voi rămâne aici.

El clătină din cap şi Marian îl întrebă cu asprime:

— Vrei să spui că nu-i aşa?

— Voi rămâne alături de tine atâta timp cât va porunci suveranul meu, regele Henry.

Ea încercă să-l îndepărteze, cu palmele transpirate. Griffith se ridică în capul oaselor. Trupul lui gol era, într-adevăr, impresionant: muşchii jucau sub pielea bronzată, brăzdată ici-colo de cicatrici vechi şi noi. Tânărul o privi lung şi de astă dată n-o mai împiedică să se învelească.

Dar dorinţa de a-şi acoperi trupul era tot atât de puternică precum aceea de a-l înţelege pe Griffith. Îl privi neîncrezătoare şi îngrijorată, şoptind:

— Cum adică, regele ţi-a poruncit să rămâi lângă mine?

— Am o scrisoare de la el, prin care-mi cere să stau aici şi să veghez asupra ta.

Mai bine ar fi plesnit-o peste obraz. Un act de violenţă ar fi fost mult mai uşor de suportat decât trădarea. Ce prostie făcuse, închipuindu-şi că tânărul o ocrotise din iubire.

— Va să zică, ai venit ca să mă spionezi?

— Am venit ca să înmânez aurul trimis de regină pentru fosta ei domnişoară de onoare. Pe urmă am primit poruncă să vă protejez, pe tine şi pe fiul tău.

— Adică să mă spionezi?

Obrajii ei ardeau de indignare şi durere.

— Aşa cum fac slugile tatălui meu?

— Să te protejez!

— E-acelaşi lucru! replică ea, cu ochii în lacrimi. Nu dau doi bani pe protecţia asta. Nu dau doi bani pe...

El îi puse mâna la gură, la fel de furios.

— Uite ce e, fetiţo! Cu mine nu te joci! Nu uita că m-ai minţit din prima clipă, şi indignarea ta nu-şi are rostul dacă te uiţi puţin la sângele de pe cearşaf. Nu eşti ceea ce vrei să pari.

— Ba da! se răsti ea, lovindu-l peste mână.

— Nu eşti mama lui Lionel.

— Ba sunt! insistă Marian, aproape cu disperare. El îşi dădu la o parte şuviţele răzleţe pe obraz.

— Chestia cu naşterea din fecioară s-a petrecut acum o mie cinci sute de ani, aşa că puştiul care doarme în camera de sus nu-i copilul

tău.

Frigul din cameră reuşise să-i mai răcorească furia, făcând-o să înţeleagă primejdia în care se afla Lionel. Se lăsase sedusă de căldura şi blândeţea lui Griffith, de mângâierile şi vorbele lui înşelătoare. Se dăruise unui bărbat în care crezuse că putea avea încredere, iar el se dovedise a fi nedemn.

— Nu ştii ce vorbeşti.

— E cazul să-ţi amintesc că în privinţa ta sunt singurul care ştie ce vorbeşte.

Marian îi strânse mâinile într-ale ei cu disperare.

— Dacă îndrăzneşti să spui ceva despre mine...

Brusc, el îşi eliberă mâinile, apucându-le pe-ale ei.

— Ţi-am spus că te voi ocroti, aşa că, de-aş dezvălui ce ştiu, v-aş pune într-o mare primejdie pe tine şi pe Lionel. Dar ca să te pot ajuta cu-adevărat, trebuie să ai încredere în mine.

Insistenţa lui o făcu să-şi iasă din minţi de furie.

¾ Să am încredere în tine? În tine ? N-am nevoie de ocrotirea ta. N-am nevoie să mă apere o slugă de-a lui Henry!

— Nici chiar când e în joc viaţa lui Lionel?

Marian înlemni cu gura căscată şi Griffith se aplecă, sărutând-o cu tandreţe. Prima izbucnire de mânie se potolise, alungată de-o rază de raţiune.

— Ai nevoie de ajutor, iubito, fie că recunoşti sau nu. Tatăl tău pune ceva la cale.

Ea îl privi alarmată.

— Ce vrei să spui?

— Nu te-a mirat numărul mare de mercenari tocmiţi de Wenthaven?

— Bine, dar tata n-a arătat niciodată c-ar fi preocupat de soarta mea.

— Nu de-a... ta! răspunse el pe-acelaşi ton. Dar există oare vreun loc destul de sigur pentru un copil *de rege ?*

Privirea Marianei era destul de grăitoare. Ochii ei spuneau adevărul. Bănuielile lui Griffith fuseseră întemeiate. O trase mai atproape şi se culcă pe spate, silind-o să rămână lângă el, în ciuda împotrivirilor ei.

- Hai, fetiţo. Rămâi şi dormi aici, cu mine. Mâine dimineaţă o să fii mai optimistă. Vom sta de vorbă amândoi şi vei vedea că am dreptate.

Patima şi supărarea lui se topiseră. Se simţea încrezător şi cu mintea limpede. De ani de zile nu mai trăise o astfel de senzaţie.

De fapt, niciodată nu-i fusese atât de bine ca acum. Era uluit de miracolul produs în el de această femeie. Femeia lui. Dragostea lui.

Marian se ghemui lângă Griffith ca un copil, iar tânărul începu s-o mângâie, străduindu-se să-i redea încrederea. Cu capul vârât în perne,

ea murmură pierdută:

— Dar nici măcar nu te cunosc...

El râse abia auzit.

— Mă cunoşti mai bine decât a reuşit în doi ani fosta mea soţie.

— Numai un dobitoc îşi închipuie că poate avea încredere în cineva cu care s-a culcat.

El o strânse la piept cu tandreţe.

— Bine, atunci eu sunt un dobitoc.

§ § §

— Sunt un dobitoc! urlă Griffith în velşă şi strigătul lui răsună pe toată înălţimea scărilor din turn. Un dobitoc, un cretin, un idiot!

Art îl împinse înapoi, în camera contesei:

— Sfinte Dewi, omule, nu-i nevoie să spui la toată lumea! Griffith trânti uşa cu putere, făcând-o să se zgâlţâie din

balamale.

— Unde dracu' s-a putut duce? Cu un copil în braţe!

— Mai bine zis, unde s-a dus?

Întrebarea şi tonul lui Art erau încărcate de reproşuri. Griffith îşi apropie faţa de cea a bătrânului slujitor, şuierând furios:

— Asta pentru c-am făcut ceea ce ne-ai îndemnat tu să facem!

Ochii lui Art scăpărau de mânie.

— Te-ai purtat aşa urât c-a fugit de tine?

— Oh, Arthur! mârâi Griffith, cu pumnii strânşi. Nici n-ai idee cât aş vrea să-ţi sucesc gâtul. M-am purtat mai frumos decât merita. O să-şi amintească de mine multă vreme. De fapt... adăugă, începând să se plimbe de colo-colo prin cameră, n-o să mă uite câte zile va avea.

— Înfumuratule! îl apostrofă Art.

— Ba deloc! i-o întoarse Griffith, fără să se tulbure. Chiar tu spuneai că o femeie nu uită niciodată primul bărbat cu care s-a culcat.

— Da, îmi amintesc că ţi-am spus asta, dar...

Brusc, se opri, făcând ochii cât cepele.

— Ce vrei să spui?

Griffith se proţăpi în faţa lui şi, înşfăcându-l cu amândouă mâinile de guler, îl ridică de la pământ ca pe un fulg.

— Vreau să spun că nu trebuie să ne întrebăm cine-i tatăl lui Lionel, ci, mai curând, cine-i mama!

Art rămăsese cu gura căscată. Abia într-un târziu reuşi să respire.

— Aşa.

Art se smuci din mâinile lui Griffith.

— Tre' să fii foarte atent când ai de-a face c-o fecioară. Tu ai fost atent?

Tânărul surâse cu amărăciune şi se sprijini de pervaz, privind afară, pe fereastră.

— Am fost cât se poate de atent. E drept că din cu totul alte motive, dar am fost atent.

Art deschise dulapul şi scoase rând pe rând hainele lui Griffith, trântindu-le într-un maldăr pe podea.

— Când pornim după ea?

— Nu ştiu. Uită-te şi tu! Şi-a lăsat aici toate lucrurile.

Ridică de pe jos rochia Marianei, apoi, arătând spre şemineu, adăugă:

¾ Până şi spada.

Art luă arma şi-o şterse bine cu o cârpă, după care o rezemă din nou de şemineu.

¾ Poate se va întoarce după ea, îşi dădu el cu părerea.

Griffith se îndreptă, poticnindu-se, spre scara care ducea în cămăruţa de sus şi strigă în englezeşte:

— Cecily! Vino încoace! Coboară imediat!

Îndată, capul blond al doicii se ivi în deschizătură, dovadă că tot timpul trăsese cu urechea. Griffith se bucură în sinea lui că fata nu înţelegea o iotă din limba velşă. Îi făcu semn încă o dată să coboare şi Cecily se supuse fără întârziere.

— *My lord!*

— Când a plecat stăpâna ta?

— Lady Marian a plecat?

— Da, şi tu ştii asta foarte bine, ticăloasă mică ce eşti! comentă Art în velşă.

Cecily îl săgeta cu privirea, dar bătrânul continuă să îndese în traiste hainele stăpânului, fără să se uite nici în dreapta, nici în stânga.

— Mi s-a părut mie azi-noapte c-am auzit-o mişcându-se prin cameră! recunoscu doica.

Griffith simţi cum îl mănâncă palma. Nu-i plăcea să aibă de-a face cu inşi săraci cu duhul, mai ales când umblau cu minciuni gogonate.

— De ce n-ai ajutat-o?

Ea făcu ochii mari.

— Mi s-a părut că visez. Stăpâna nu m-a părăsit niciodată până acum.

— Niciodată? se răsti Griffith. Chiar niciodată?

Cecily îşi feri privirea.

— O singură dată, mărturisi ea. Atunci când lady Elizabeth a plecat în exil. Lady Marian nu m-a lăsat s-o însoţesc.

— De ce?

— Pentru că voia să-mi găsesc un soţ la Curte.

— Nu asta te întreb, se opuse Griffith, străduindu-se să-şi ţină firea. De ce-a fost exilată lady Elizabeth?

— Fiindcă se zvonea că se va mărita cu regele Richard.

Art încremeni cu mâna în aer.

— Când a luat calea exilului? insistă Griffith.

— Acum doi ani. Adică... – şovăi Cecily, cu obrazul stacojiu – atunci când lady Marian l-a născut pe Lionel.

Art îşi reluă îndeletnicirea, înţelegând dintr-o dată cum stăteau lucrurile, Griffith îşi şterse fruntea brobonită de sudoare.

— Va să zică, azi-noapte ai auzit-o pe lady Marian pregătindu-se de plecare?

— N-am auzit nimic, se apără doica. N-am auzit *nimic.*

— Ba ai auzit prea multe, bombăni Art, tot în velşă.

Cecily se întoarse către el, tremurând de furie.

— Nu ştiu ce tot mormăi acolo despre mine, dar află că nu-i adevărat. Habar n-am unde s-a dus lady Marian, habar n-am când a plecat şi habar n-am de ce. Dar pun prinsoare – se înverşună ea, fulgerându-l cu privirea pe Griffith – că unul din noi ştie asta, şi încă foarte bine.

Art îşi scarpină ţepii cărunţi din barbă şi spuse, de astă dată în englezeşte:

— S-ar putea să ai dreptate.

Văzându-se astfel încurajată, Cecily se întoarse către Griffith:

— Şi dacă ai distrus din nou viaţa stăpânei mele, contele de Wenthaven vă va ucide pe amândoi. Un al doilea bastard îi va da definitiv peste cap toate planurile pe care le făcuse pentru ea.

Art vorbi din nou în velşă, pe un ton liric, dar cuvintele lui erau departe de-a fi sentimentale:

— Bag de seamă că şi mătăluţă ai unu' pe drum. Nu trece mult şi-am să te văd cu burticică la gură.

Griffith o măsură rapid din ochi, apoi îşi aţinti privirea asupra lui Art, care dădu din cap, cu un aer cunoscător.

— Da, da. E cât se poate de limpede. Peste două săptămâni, va afla toată lumea.

Cecily se înroşi şi-şi puse mâna pe burtă, într-un gest trădător.

¾ Prin urmare, nu ştii când a plecat, îi spuse Griffith. Ai cumva idee unde s-ar fi putut duce?

Cecily răspunse, cu un aer îmbufnat:

¾ Probabil s-a ascuns undeva, pe moşia contelui. N-ar fi plecat de n-ar fi fost convinsă că Lionel e în primejdie.

— Şi în cazul acesta, unde s-ar fi dus?

— Cât mai departe cu putinţă. Poate chiar înapoi, la lady Elizabeth... bolborosi Cecily.

Griffith îi arătă uşa, cu un gest plin de mânie.

— Du-te să îmbuci ceva şi nu uita: nu care cumva să sufli, vorbă despre plecarea stăpânei tale.

Cecily se grăbi să se facă nevăzută. Rămaşi singuri, cei doi bărbaţi continuară discuţia în velşă.

— Oare cât va trece până va afla ioată lumea? întrebă Art.
— Nu prea mult.
— Crezi că Marian e undeva prin apropiere?
— Nu.
— Să se fi întors la lady Elizabeth?
Griffith clătină din cap.
Art îşi coborî glasul, fără a se încrede prea mult în protecţia pe care le-o oferea graiul velş.
— Elizabeth e mama, nu-i aşa?
— Mă tem că da, răspunse Griffith, pornind în sus pe scări. Hai să vedem dacă nu cumva Marian a lăsat vreun semn în urma ei.

§ § §

Sir Adrian Harbottle stătea în aripa unde fuseseră încartiruiţi mercenarii, îngăduindu-şi primul zâmbet de după întâlnirea avută în pădure. Era primul zâmbet după ce Griffith îi răsucise braţul drept, gata să i-l smulgă din încheietură, lăsându-l acolo, nevolnic, tăvălindu-se de durere şi... lipsit de singurul mijloc prin care-şi putea câştiga existenţa.
Cledwyn îi zâmbi şi el, cam din acelaşi motiv şi cu aceeaşi înţelegere.
Căţeaua şi puiul ei scăpaseră.
Se strecurase afară din castel înainte de revărsatul zorii îmbrăcată bărbăteşte, dar lăsând atâtea urme, încât şi-un dobit ar fi descoperit-o fără prea mare greutate. Prima lor pornire fusese să pornească după ea fără zăbavă şi să trăiască plăcerea răzbunării, dar, gândindu-se mai bine, aleseseră altă cale. Se aflau prea aproape de castelul Wenthaven. Mai rău decât atât, Griffith ar fi aflat numaidecât şi amândoi învăţaseră pe pielea lor ce însemna mânia velşului.
Aşadar, avură grijă să şteargă orice urmă, ba chiar să lase altele false, şi reîncepuseră să aştepte marea hăituiala.
— Să vezi ce-o să ne mai distrăm, zise Cledwyn.
Harbottle zâmbi din nou.
— Într-adevăr, va fi o distracţie pe cinste.

§ § §

Marian se uită de jur-împrejur, prin poiana înconjurată de copaci, apoi din nou spre poteca pe unde venise. Sări jos din şa, împreună cu Lionel, pe care-l legase într-o bocceluţă atârnată de gâtul ei. Dar înainte de a-l scoate din boccea, Lionel se zvârcoli, ieşind singur afară, şi căzu pe burtă. Marian se repezi să vadă dacă nu cumva se rănise, dar copilul sări în picioare şi-o luă la fugă prin iarba proaspătă.
— Nu te duce prea departe, Lionel! strigă ea.
— Nu!

Marian se uită spre soare, îngustându-şi pleoapele, apoi luă traista cea mai grea din spatele calului şi dădu dnimul animalului să pască.

Erau doi ani de când aştepta primul cuvânt al lui Lionel, dar, după o singură zi, se săturase până peste cap. Oricum, se simţea prea obosită şi prea îngrijorată ca să-l mai dojenească. Ştia din alte excursii că băieţelului nu-i plăcea să se afunde în pădure, astfel încât nu era nevoie să stea tot timpul cu ochii pe el.

Cu ochii pe el! Ce expresie îngrozitoare! Cineva fusese tot timpul cu ochii pe *ea*. Îşi plimbă degetele pe cuţitul bine ascuţit pe care-l purta la cingătoare şi pe spada agăţată la oblânc. Îi părea rău că nu-şi luase propria spadă, dar în condiţiile în care plecase, îi fusese cu neputinţă. O lăsase sprijinită de şemineu, mult prea aproape de patul unde se afla Griffith. În locul ei îşi luase alta, din panopliile lui Wenthaven.

De-ar fi avut o praştie sau un arc, ar fi fost mai puţin îngrijorată, atât pentru fiul ei, cât şi pentru comoara de preţ pe cure o ascunsese într-o punguţă din piele legată de picior. Se linişti, spunându-şi că, la urma urmei, nu avea nevoie chiar de un arsenal. Reuşise să-şi facă pierdută urma.

La început se temuse că cel ce-o urmărea era Griffith. Şi chiar ar fi putut să fie el. N-ar fi mirat-o câtuşi de puţin. Nu după noaptea petrecută împreună, când trăiseră clipe de durere şi extaz.

Apoi îşi dăduse seama că Griffith nu s-ar fi furişat ca un hoţ. Ar fi venit direct la ea, cerându-i socoteală de ce plecase. Ar fi vorbit tare şi răstit, vrând să-i impună voinţa lui, dar nu i-ar fi făcut nici un rău. Cu siguranţă că nu s-ar fi atins nici de ea, nici de Lionel.

Ceea ce nu s-ar fi întâmplat în cazul unui alt urmăritor. Atunci, cine se luase după ea? Spionii contelui? Sau cineva care-i dorea răul?

Se lăsă pe vine sub un copac şi scoase dopul de la ploscă.

— Lionel, vino să bei puţină apă.

— Nu.

Marian îşi apăsă mâna pe stomac şi începu să bea cu înghiţituri mici, sperând că apa îi va mai potoli durerea. Era îngrozitor de speriată, ştiind că mulţi îi purtau sâmbetele.

Dobitocul şi mârlanul de Adrian Harbottle.

Regele Henry Tudor.

Şi tatăl ei, *contele de Wenthaven*.

Vorbele rostite de Griffith cu o noapte în urmă o înspăimântaseră. Nu cumva Wenthaven tocmise mercenari din pricina lui Lionel? Iar în acest caz, o făcuse fără ştirea ei – ori Marian avea nevoie de conte, numai că voia să aibă ea cuvântul hotărâtor. Dorea să joace un rol important şi să ţină situaţia sub control.

La un moment dat, scăpase lucrurile din mână. Intrigile pe care cândva le ţesea cu măiestrie, acum o prinseseră în plasa lor. Simţea că regele avea un amestec, dar nu-şi putea da seama împotriva cui erau

îndreptate uneltirile, şi nici cin era principalul autor.

Griffith nu se înşelase. Lionel era copil de rege, prin urmare un pion important în mâinile celor dornici de putere.

Aşadar pornise la drum, cu ochii în patru, cu urechile la pândă, întorcând mereu capul în urmă şi ţinând palma la gura lui Lionel, ca să-i înăbuşe gângurelile.

Reuşise să scape de urmăritori. Era sigură. Numai că, din când în când, i se părea că aude zvon de paşi şi răsuflarea gâfâită a unui bărbat.

Avea un cal bun: suficient de puternic ca să reziste îngrozitoarelor drumuri englezeşti şi îndeajuns de iute de picior ca să lase în urmă orice călăreţ.

Totuşi, nu se putuse folosi prea mult de aceste însuşiri, fiind nevoită să se oprească la tot pasul. Călătoria împreună cu un copil de doi ani, zvăpăiat şi încăpăţânat, îi punea răbdarea la încercare. Probabil că şi Lionel simţea acelaşi lucru.

— Lionel! strigă Marian. Uite o veveriţă!

Copilul se uită în sus, apoi bătu din palme, iar când veveriţa se făcu nevăzută, ţipă ascuţit:

— Nu!

Marian îl luase de lângă Cecily pe jumătate adormit şi-l dusese în grajd. Nu se mişcase deloc nici atunci când maică-sa îl rugase frumos pe Billy să coboare podul mobil şi s-o lase să plece. Dar asta-i fusese toată liniştea.

Puştiul se trezise în zori, pregătit de o nouă zi de joacă şi, neîngăduindu-i-se acest lucru, devenise un mic tiran. Nu voia să călărească, voia să alerge. Nu voia doar să se uite la copaci, voia să-i şi atingă. Nu voia să mănânce carne uscată, ci noroi.

Tot timpul se cerea jos din şa, iar Marian fusese nevoită să oprească mult mai des decât ar fi trebuit. Având de ales între dorinţa nebună de-a fugi şi capriciile fiului ei, până la urmă cedase rugăminţilor copilului.

La un moment dat, zări o insectă roşie, cu antene lungi şi strigă: .

— Lionel, vino repede, uite o căprioară!

Lionel se răsuci în loc, uitându-se oriunde în afară de desişul pădurii.

— Acolo! arătă ea.

Dar „căprioara", o luă la sănătoasa.

— Gata, a fugit!

— Nu! zise hotărât Lionel.

Oare de ce-l trimisese regele pe Griffith? Ce ştia Henry?

Când regele se însurase cu Elizabeth, Marian aşteptase, tremurând îngrozită că totul avea să fie dat în vileag. Dar noaptea nunţii trecuse fără nici un incident. Oare Henry nu observase chiar nimic? Era atât

de naiv încât să nu-şi dea seama de deosebirea între o fecioară şi o femeie care adusese pe lume un copil? Să fi fost atât de îndrăgostit încât să nu fi înţeles că fusese înşelat? Sau poate dorea prea mult să-şi păstreze tronul şi nu suflase o vorbă, preferând să-i facă soţiei sale reproşuri între patru ochi?

— Lionel, nu mai mânca gângănii!

Puştiul îşi ridică privirea către ea. Din gură îi atârna un capăt de antenă.

— Nu!

Marian se ridică, pornind către el.

— Câh! scuipă ce-ai în gură!

— Nuu!

Greierele profită că Lionel deschisese gura şi sări afară, scutind mama şi fiul de o ceartă. În locul bietei insecte, Marian îi oferi băieţelului un codru de pâine, pe care Lionel îl acceptă, fără prea mare tragere de inimă.

Marian urmări jocul de lumini şi umbre în părul lui negru, minunându-se ce mult semăna puştiul cu tatăl său şi ce puţin cu maică-sa. Se gândi că-i dorea tot binele din lume, dar că va fi teribil de greu să-şi vadă împlinită dorinţa. Îşi zise că acum era vesel şi vioi, dar că – probabil – nu va apuca vârsta de trei ani. Însă ştia că-l va apăra cu preţul propriei vieţi, pentru că – orice-ar fi spus Griffith – era fiul *ei.* Fiul ei de suflet.

Griffith. Ştia prea multe. Credea că ştie tot, dar nu era adevărat. Nimeni nu ştia tot – în afară de Elizabeth şi de ea. Toţi cei ce cunoscuseră taina erau morţi. Toţi.

Oare de ce nu-i spusese de la început că fusese trimis de rege ca să vegheze asupra ei şi a lui Lionel?

Poate pentru că nu găsise un moment potrivit. Sau poate pentru că nu se împăcase cu o astfel de misiune, nedemna de un luptător ca el. S;au poate pentru că ea îl călcase pe nervi tot timpul...

Dar nu numai că-l călcase pe nervi! îl provocase, îl luas peste picior, râzând de el. Ciudat mod de-a flirta: crud, ascuns, născut din... din ce? Din flori şi din nopţi cu stele? Din pofta cărnii şi din pasiune? Sau din întâlnirea a două suflete pierdute?

Felul de-a fi al lui Griffith îi zguduise din temelii credinţa oarbă că ea una n-ar face nimic prin care să primejduiască viaţa lui Lionel. De asta o şi durea groaznic trădarea lui. Cavalerul fusese trimis s-o spioneze – de nu cumva aştepta poruncă de la rege ca să-i ucidă copilul.

Care erau vorbele lui?

Că trebuia să se încreadă în el, pentru binele lui Lionel? Ce voise să spună cu asta? Cumva că îi va ocroti fiul dacă ea se oferea să colaboreze? Dacă-l mituia, dacă se culca cu el? Oare asta fusese în

mintea lui? Şi cât timp s-ar fi putut declara mulţumit cu un astfel de târg? Până se plictisea de ea? Până ce Lionel ar fi început să-l scoată din sărite? Până ce regele ar fi dat poruncă să-i fie ucis fiul?

Dracu' să-l ia pe Griffith, cu chipul lui aspru şi cu trupul voinic şi musculos! Mai întâi se dăduse drept un războinic călit în lupte, apoi se prefăcuse a avea suflet de poet şi minte de savant. O convinsese să-i acorde încredere, ca până la urmă să-şi dea arama pe faţă.

De-ar fi bănuit ceva, ar fi fost cu ochii în patru. Ar fi rezistat ispitei. N-ar fi ajuns în patul lui, ca o curtezană – dar aia măcar lua bani pentru aşa ceva!

Cum putea un lucru atât de frumos să se preschimbe dintr-o dată într-unui atât de josnic? Oare un bărbat capabil să pedepsească prin plăcere putea fi rău la suflet? Nu cumva îl judeca greşit?

Brusc, îşi ridică ochii, privind de jur-împrejur. Unde dispăruse. Lionel în numai câteva minute?

— Lionel? Nici un răspuns.

— Lionel?

Ascultă, dar la ureche nu-i ajunse nici un sunet. Poate că se ascunsese. Era un joc pe care-l jucaseră adeseori în vremu-i- bune, dar care acum o făcu să sară, neliniştită, în picioare.

— Unde-i Lionel? strigă ea cu glas cântat, străduindu-se să pară veselă.

Răsună un râs cristalin şi Marian răsuflă uşurată. Puştiul nu se rătăcise, nici nu fusese răpit. Nu-i rămânea decât să-l ia în braţe şi să-l aşeze în şa, pentru o nouă etapă a obositorului drum călare.

— Lionel? Unde-i Lionel? Unde-i?

Cu fiecare hohot de râs, Marian venea tot mai aproape. În ultima clipă, puştiul ţâşni din ascunzătoare şi-o luă la fugă, oprindu-se în mijlocul pârâului.

— Vai, Lionel! exclamă Marian, alergând spre el.

Apa îi pătrunse în cizme, udându-i pantalonul. Băieţelul se împiedică şi căzu. Marian îl ridică în braţe, udându-şi mânecile şi poalele tunicii, şi-l aduse înapoi pe mal.

— Eşti ud leoarcă! îl certă ea, uitându-se la hainele din care şiroia apa. Sper să nu te îmbolnăveşti. Doamne, Lionel!

Era prea mult. Mai mult decât putea suporta. Străduindu-se să-şi ţină lacrimile, îi schimbă hainele, apoi îşi scoase apa din cizme şi-şi stoarse mânecile tunicii.

Într-un târziu se adresă puştiului, cu o veselie forţată:

— E timpul să plecăm, Lionel.

— Nu.

Marian se luptă să-l ia în braţe.

— Acum trebuie să sui în şa...

— Nu.

— Să pornim călare...

— Lionel nu pleacă, zise el răspicat.

Marian începu să tremure. Ieri puştiul spusese primul cuvânt, iar după numai o zi – prima propoziţie. îi zbură gândul la mama lui Griffith, care se plângea că fiul ei devenise brusc din cale-afară de vorbăreţ, apoi la Griffith, care o asigurase că Lionel va vorbi curând. Îşi dorea din tot sufletul ca Griffith să fi fost cu ea – acel Griffith în care crezuse tot timpul – pentru că, dintr-o dată, păsările încetaseră să mai ciripească, iar undeva pe-aproape se auzeau paşi necunoscuţi.

Capitolul 9

¾ Mă doare fundu' de-atâta stat în şa. În două zile am răscolit jumătate din ţinutul Lancaster – şi tot degeaba.

Art arătă spre pădurea întunecoasă din jurul lor.

— Tot ce-ara găsit erau poteci care se înfundau în codru. Nimeni n-a văzut-o pe lady Marian şi, dacă vrei să ştii părerea mea, află c-am fost traşi pe sfoară. Sunt convins că fata-i la castelu' Wenthaven şi se ascunde într-o cămăruţă primitoare, dormind într-un pat, ca toţi oamenii.

— Poate, mormăi Griffith. Dar aş fi jurat c-a fugit ca o căprioară speriată. Crezi că cineva a-ncercat să ne-nşele?

— Vrei să spui că cineva a pus mâna pe ea şi-acu' plesneşte de râs cum căutăm noi prin tot ţinutu'? întrebă Art, frecându-şi fesele îndurerate. Tot ce se poate. Ba chiar încep să cred c-aşa s-a şi-ntâmplat.

Griffith îşi întoarse calul, zicând:

— Atunci, hai să mergem înapoi, la castel, şi să ne gândim cam ce putem face.

Art atâta aştepta. Se simţea istovit, iar vârsta îşi spunea cuvântul. Griffith îşi jură să-i sucească gâtul Marianei în clipa când va pune mâna pe ea. *Dacă* va pune mâna pe ea. Şi dacă o va găsi teafără şi nevătămată. Oare de ce-şi dorea s-o strângă în braţe şi, în acelaşi timp, s-o pedepsească? Nu cumva era alt tertip de-al Marianei, ca să-l facă să-şi piardă controlul? O va întreba când o va găsi. *Dacă* o va găsi.

— Mai ai scrisoarea de la Elizabeth? i se adresă el lui Art.

— Eşti îngrijorat pentru scrisoare, ai? râse Art, bătându-se te piept, unde ţinea scrisoarea ascunsă în jiletcă. Sigur c-o am! Sper că nu scrie nimic cu care să ne frângem gâtu'.

— E o simplă scrisoare de la o doamnă nobilă pentru prietena ei aflată în exil. Nu zice nimic deosebit... decât dacă ştii cum s-o citeşti.

Griffith îşi aplecă fruntea, ferindu-se de o creangă, apoi scrută pădurea de jur-împrejur. Nu erau prea departe de drumul mare. Înainte de lăsarea serii, se vor număra printre oaspeţii nedoriţi ai castelului Wenthaven. Vor fi siliţi s-o caute pe ascuns pe lady Marian şi să-şi supravegheze fiecare cuvânt pe care-l vor spune.

Cu isteţimea lui caracteristică, Art descoperise adevărata semnificaţie a rândurilor Elizabethei, spre deosebire de Griffith, care era prea implicat sufleteşte ca să vadă limpede.

Tânărul îşi struni calul şi porni la pas alături de Art, reproducând scrisoarea din memorie:

«De la lady Elizabeth către scumpa ei soră de suflet, lady Marian. îţi doresc toate cele bune şi mă rog la Domnul să te binecuvânteze, aşa cum o

fac eu. Îţi scriu ca să te întreb ce face micuţul tău Lionel. Sper ca rândurile mele să-l găsească voinic şi sănătos. Te rog să-mi scrii în amănunt despre poznele lui şi despre cum se poartă la această vârstă. Întotdeauna mi-a plăcut cum povesteşti, cu farmec şi umor, mai ales că, în curând, şi fiul meu Arthur va fi de vârsta lui Lionel. Tare-aş vrea să-i văd jucându-se împreună. Mă doare absenţa ta şi-mi lipseşti nespus de mult. Arthur mă vindecă de cumplita suferinţă a pierderii fraţilor mei, când toţi cei din jur mi-au înşelat încredera. Toţi, în afară de tine, surioară.

Şi acum, să-ţi povestesc de scumpul meu soţ, regele Henry. Vorbeşte nespus de frumos despre tine, deşi nu te-a întâlnit niciodată. E foarte bun şi generos şi mă îndeamnă să-ţi trimit bani, pentru că ştie ce mult m-ai sprijinit în vremu de restrişte. În amintirea acelor zile, te rog să primeş această pungă şi să te foloseşti de bani ca să-ţi creşti fi mult-iubit, totodată finul meu, şi pentru care mă rog Domnul Dumnezeu în fiecare zi.»

— Sărmana femeie! zise Art, care era milos din fire. Nici ea nu ştie ce să facă. Văd c-o îndeamnă pe lady Marian să nu care cumva să facă vreo prostie, că s-a zis cu ele!

— Chiar crezi că asta vrea să spună? întrebă Griffith, simţind că i se ia o piatră de pe inimă. Aşa gândeam şi eu, dar de multe ori m-am înşelat vrând să ghicesc ce zace-n minte unei femei.

— N-ai grijă, că nu eşti singuru'!

— Am greşit şi faţă de Marian.

— Să ştii că dacă nu-mi spuneai, nici nu mi-aş fi da seama!...

— Dar dacă tu crezi că asta vrea să zică lady Elizabeth...

Se opri, văzând zâmbetul batjocoritor al lui Art.

— Râzi de mine, Arthur?

— Nu, *my lord,* de ce să râd? Nici prin gând nu-mi trece... Se feri de Griffith, care-şi ridicase, ameninţător, mâna înmănuşată.

— ...să râd de-un cavaler aşa viteaz cum eşti domnia ta. Când văd câtă înţelepciune ai strâns numa'-n degetu' mic...

Se feri din nou, chicotind amuzat.

— ...înţeleg că nu mă pot măsura cu judecata înţeleaptă... înţeleaptă...

Glasul i se frânse. Ridică braţul, cu capul aplecat într-o parte, ascultând cu atenţie. Rămase cu mâna în aer. Auzise paşii grăbiţi ai unui bărbat. Dădu pinteni calului, pornind spre drumul mare. Aici se întâlni nas în nas cu Billy, slujitorul însărcinat cu paza Marianei la castel, şi care venea chiar în direcţia lor. Billy îi zări abia în clipa când ajunse lângă ei şi se opri, gâfâind.

— *My lord!*

Îşi puse mâinile pe genunchi, încercând să-şi tragă sufletul cu să poată vorbi.

— *My lord*... Am veşti... despre lady Marian...

Griffith schimbă o privire rapidă cu Art, care-i întinse lui Billy plosca cu apă.

Paznicul bău cu lăcomie, apoi îşi turnă restul de apă în iap. Când socoti că-şi revenise îndeajuns ca să vorbească, Griffith îl îndemnă din nou:

— Hai, zi ce ai de zis.

— A plecat alaltăieri, dis-de-dimineaţă.

— De unde ştii? se răsti Art.

— Chiar eu i-am deschis poarta. Ţinea în braţe copilaşu', care dormea adânc.

Art scoase o exclamaţie furioasă.

— E stăpâna mea, se apără Billy. Face precum îi e voia. Mi-am zis că mai bine îi deschid io, decât altu', care-ar fi prins prileju' ca să-i facă rău. Şi-a fost bine aşa, pen' că n-am fost singuru' care-a văzut-o ieşind.

— A fost prinsă? îngăimă Griffith, îndreptându-şi spatele.

— Nu, *my lord.* Ultima oară când am văzut-o era teafără şi nevătămată. După ce i-am dat drumu' pe poartă, am rămas de strajă. Căpitanu' mercenarilor ştie cam tot ce se petrece la castel şi oamenii ăia ai lui îşi vâră mereu nasu' unde nu trebuie, aşa că io n-am încredere în ei. Ei bine, am văzut cum Cledwyn se uita lung după ea. P'ormă a apărut ălălalt, Harbottle, şi-amândoi au pornit după ea, fără să ştie că şi io mă ţineam de coada lor.

— Bravo, băiete! îi zise Griffith.

— Era de datoria mea, răspunse Billy. Oricum, nu-mi prea plac străinii ăştia care tot vin în Shropshire, cu tot felu' de apucături, vorbind alt grai decât al nostru... Iertaţi-mă, *my lord.*

Griffith îşi aminti atitudinea lui Billy în seara când o condusese acasă pe Marian şi întrebă, din pură curiozitate:

— Adică te îndoieşti de Cledwyn şi Harbottle, dar încredere în mine?

— Cam greu de spus pentru un om de rând ca mine, *my lord,* da'...

Billy înălţă capul, ţintuindu-l pe Griffith cu o privi acuzatoare:

— Sunteţi singuru' în castelu' nostru căruia îi pasă de soarta stăpânei... deşi nu prea pricep de ce... Tot îi daţi târcoale, cum fac ogarii lui Wenthaven când le iese în cale o căţea.

— Măcar ăia ştiu ce să facă cu căţeaua! remarcă Art.

Griffith nu dădu nici o atenţie comentariului, dar Billy îl măsură pe bătrânul slujitor cu o privire plină de respect, de parcă ar fi avut în faţa ochilor un câine de rasă.

— Da, poate că are gânduri bune, chiar dacă-l munceşte grija şi de fitilu' lui.

Enervat de discuţia celor doi, care uitau că sunt simpli servitori, Griffith mormăi printre dinţi:

— Vreau să mă însor cu lady Marian.

Billy îşi descreţi brusc fruntea şi supărarea i se topi ca un nor gonit de vânt.

— Aşa da! Să ştiţi că nu-i atât de uşuratică pe cât încercă să se arate. Dac-o să-i daţi de lucru, turnându-i câte un plod pe an, n-o să mai aibă timp să umble teleleu, căutând necazu' cu lumânarea.

— Exact asta am de gând să fac, vorbi solemn Griffith, de parcă Billy i-ar fi fost tată.

Oşteanul îi primi făgăduiala la fel de solemn, de parcă Griffith i-ar fi fost fiu.

— Prin urmare, unde-i acum? întrebă Art.

Billy începu să scurme în ţărână cu vârful piciorului, cu un aer stânjenit şi îngrijorat.

— N-aş putea să vă spun unde-i chiar în clipa asta, pen' c-am venit drept încoace, să vă caut.

Şi, luminându-se la faţă, adăugă:

— Da' ştiu unde-aţi putea începe căutarea. Cledwyn şi Harbottle au mers spre sud aproape toată dimineaţa, şi io după ei! P'ormă stăpâna a luat-o către asfinţit, spre Ţara Galilor,şi-a pornit glonţ spre tinuturile alea păgâne – fie-mi cu iertare, *my lord*! Nemernicii ăia doi se pare că s-au mulţumit cu-atâta, fin'c-au făcut cale-ntoarsă.

- Ţara Galilor? repetă Art, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Ce naiba să caute acolo? Doar nu vorbeşte velşa. Pe urmă. Ţara Galilor e patria mea şi-a lui Griffith. Acolo s-ar afla-n puterea noastră.

— Dac-o ajungeţi din urmă, le aminti Billy.

Griffith îşi mângâie barba nerasă de două zile.

— O ţicneală de-a ei, dar una cu cap. îşi închipuie că nu ne va da prin minte s-o căutăm tocmai acolo – şi nici n-am fi căutat-o, de nu ne-ar fi vestit Billy. Nici Henry nu-i mai poate prinde urma. Dar ca să se îndepărteze cât mai mult, trebuie s-o ia spre nord, spre ţinutul lacurilor. Ori asta înseamnă cale lungă.

— Eu unul cred că s-a dus la...

Art oftă adânc, uitându-se la Griffith.

— Nu eşti singuru' care nu ştie ce zace-n minţea unei femei. Nu toţi velşii sunt nişte şopârle nesătule şi scârboase, care nu ştiu decât să stea cu burta la soare... aşa cum fac englezii.

Griffith îşi stăpâni cu greu un zâmbet. Sosise rândul lui Art să se zbârlească.

— Sunt luptători viteji şi singura lor dorinţă e să-i ucidă pe englezi.

— Marianei i-ai spus cu totul altceva, ţi-aduci aminte? îl trezi la realitate Griffith. în seara în care a plecat, i-ai îndrugat o poveste duioasă, despre un ţinut de basm, cu oameni primitori, bucuroşi s-o aibă sub acoperişul lor.

Chipul lui Art arăta sincer îngrozit.

— Eşti sigur, Billy? Noi am căutat-o doar spre sud.

— Cledwyn şi Harbottle au încercat s-ascundă urmele. Voiau să nu afle nimeni încotro a luat-o.

— Pot să jur c-au lăsat şi urme false, murmură Art. Tre' să recunosc că pentru nişte javre îi duce mintea!

— Nu zău! se răsti Griffith, furios că lui nu-i dăduse prin gând să vadă în ce ape se scălda Cledwyn, dar încă şi mai furios că nu-i venise de hac lui Harbottle atunci când i se ivise prilejul. Ticăloşii ăştia vor ajunge hrană pentru viermi.

— Aşa vă vreau, *my lord* ! încuviinţă Billy. Două zile am mers pe urmele stăpânei mele şi-s sigur că acum e-n Ţara Galilor, numa' c-a înaintat tare încet, din pricina copilului. A să vă duc în locu' unde-am văzut-o ultima oară şi de-acol putem porni mai departe.

— Bine, du-ne! acceptă Art.

Griffith se aplecă în şa, murmurând la urechea lui Billy:

— După aia te întorci la castel. Vezi ce faci ca să le pui beţe-n roate lui Cledwyn şi Harbottle.

Billy rânji cu gura la urechi.

— Le pun, *my lord.* Lăsaţi pe mine!

§ § §

— Ah, tu eşti! zâmbi Wenthaven, zărind paznicul care se oprise, şovăind, în pragul dormitorului.

Contele o mângâie pe cap pe Honey, care începuse să mârâie, şi-i porunci să tacă.

— Intră, Billy, eşti binevenit!

Spunând acestea, nu-i mai acordă nici o atenţie servitorului, care se apropie timid, pas cu pas. Nu se uită nici la noroiul lăsat pe covorul scump de ghetele lui butucănoase, nici la răsuflarea umedă şi zgomotoasă a oşteanului. Turnă două căni zdravene de bere, porunci câinelui să stea culcat şi se îndreptă spre jilţ.

— Vino şi stai jos, Billy. Hai să bei ceva cu mine.

— *My lord...*

Numai slujitoarele cele noi mai vorbeau pe un ton atât de timid şi încurcat.

— Nu pot să beau cu dumneavoastră.

— De ce?

— Nu s-ar cuveni.

Wenthaven râse amuzat şi se trânti în jilţ, cu Honey la picioare.

— Cred că ştiu şi singur ce se cuvine şi ce nu. La urma urmei, dacă am chef să beau bere împreună cu unul din cei mai vechi şi credincioşi servitori ai mei, cine-o să mă împiedice?

Billy mormăi ceva nedesluşit.

— Hai, vino şi ia loc lângă mine! îl îndemnă contele, împingând cu

piciorul un scaun. Vreau să stăm de vorbă.

Neluând în seamă protestele lui Billy, surâse binevoitor, pană ce oşteanul îşi aşeză trupul uriaş pe scăunel.

— Stai bine, Billy?

Era limpede că nu, dar omul încuviinţă din cap.

— Ţine o cană cu bere, Billy.

Billy luă cana cu mâini tremurătoare.

— Ia spune, Billy, de când eşti în slujba mea?

— Păi...

Dinţii lui Billy clănţăneau pe cană.

Wenthaven închise ochii, ca să-şi ascundă durerea.

Îi lipsea Marian. Îi lipsea singura fiinţă cu care se putea măsura din punct de vedere al spiritului. Îi lipsea unicul om de care avea nevoie, fiind în schimb înconjurat de nenumăraţi idioţi, care mai de care mai sărac cu duhul. Deschise ochii şi privi la Honey, care se ridicase adulmecând de parcă ar fi prins o urmă.

— Am venit la castel când aveam vreo unş'pe ani, *my lord,* iar acu' am...

Se încruntă, încercând să socotească.

— Cred că am trei'j'doi... Adică sunt aici de şaiş'pe ani, *my lord.*

Contele se lăsă pe spate în jilţ. Doamne, ce prostovan! Ce prostovan! Ce prostovan!

— Bravo, Billy!

Honey se apropie de draperii, adulmecând din ce în ce mai-cu râvnă.

—- Şi-n toţi aceşti şaisprezece ani, de câte ori ai plecat de la castel?

— Niciodată... Adică...

Brusc, începu să se foiască, începând să înţeleagă unde bătea Wenthaven.

— ...numa' două zile.

— Ieri şi-alaltăieri?

Honey îşi vârî capul pe sub draperie, dând veselă din coadă.

— Da... cam aşa ceva...

— Bea-ţi berea, Billy. Nu-mi place să te văd aşa de stânjenit, mă faci să cred că nu-s o gazdă bună.

Curios şi bănuitor, contele se apropie de draperie.

— Văd că tremuri. Poate ţi-e frig. Vrei să trag draperiile? Zicând acestea, smuci faldurile de catifea. Căţeaua sări înapoi, speriată, şi Wenthaven îşi stăpâni cu greu un hohot de râs.

— Nu, *my lord,* răspunse Billy. Mi-e foarte bine. Nu mi-e frig deloc.

Wenthaven pipăi o clipă draperia, apoi dădu din cap, aprobator.

— Cum vrei... Atunci nu trag draperia... nu încă. Vino, Honey.

Contele se aşeză din nou în jilţ.

— Scaunul tău e destul de moale?

— Da, *my lord,* îngăimă Billy. Nicodată nu m-am simţit mai în largul meu.

— Foarte bine, Billy, foarte bine. S-ar zice că suntem doi vechi prieteni!

— Dda... ăă... nu... adică...*my lord,* am avut un motiv serios ca s-o las să plece...

— Nu vrei... începu Wenthaven, studiindu-şi cu atenţie unghiile, ...nu vrei să mi-l spui şi mie?

— Am vrut s-o apăr pe fiica dumneavoastră, declară Billy fără ocolişuri.

— Am auzit c-a plecat în zorii zilei.

Chipul lui Billy oglindea stânjeneală şi neîncredere.

— Aşa e, *my lord,* dar cine v-a spus?

Wenthaven zâmbi auzindu-l cum îi pune întrebarea, de parcă ar fi avut tot dreptul s-o facă. Marian îşi însuşise bine lecţia lutălui. Îl legase de ea pe dobitocul ăsta printr-o purtare plină de blândeţe şi iată că Billy se dovedise un slujitor credincios.

— În ultima vreme cam mulţi au lipsit fără motiv, urmă contele. Pur şi simplu eram curios să ştiu de ce. L-am chemat pe tânărul Harbottle... îl cunoşti, nu?

— Ăla nu merită nici să-mi facă cizmele, *my lord.*

Wenthaven zâmbi fără voia lui.

— Văd că-l cunoşti pe Harbottle. Când l-am văzut, mi s-a părut c-a suferit un accident. Avea umărul aproape scos din încheietură. L-a aranjat bine cineva pe nume sir Griffith ap Powel.

Billy se liniştise îndeajuns ca să răspundă.

— Asta-i un om de ispravă!

— Va să zică îl cunoşti şi pe cavaler? întrebă Wenthaven cu prefăcută mirare. Mi se pare că şi el a dispărut cam în acelaşi timp cu fiica mea.

Billy îşi încreţi fruntea, silindu-se să chibzuiască. Era limpede că nu avea încredere în Wenthaven şi că nici nu se gândea să-i trădeze pe Marian şi Griffith.

— Sir Griffith a fost trimis sub umilul meu acoperiş de însuşi regele Henry.

Billy se lumină la faţă, vădit impresionat.

— Însă nu cunosc motivul pentru care l-a trimis, şi asta mă nelinişteşte.

Îşi duse palma la frunte, adăugând:

— Crezi că-i însărcinat cu vreo misiune mai puţin onorabilă?

— Nu, răspunse Billy, foarte sigur de el. Sir Griffith e la fel de devotat stăpânei mele ca mine şi ca dumneavoastră.

— Foarte interesant... Cum ţi-ai dat seama?

— Pentru că mi-a dat cuvântul lui.

Wenthaven simţi un fior pe şira spinării. Se aplecă spre Billy, cerând lămuriri:

— Cuvântul lui?

— A făgăduit s-o ia de soţie pe lady Marian.

Văzând expresia mânioasă de pe chipul lui Wenthaven Billy începu să se foiască, fâstâcit, dar contele pur şi simplu nu se mai putea stăpâni.

— Va să zică, ridică el glasul, a făgăduit că se va însura cu fata mea?

— Da, şi-are de gând să-i facă un copil pe an, ca să-i dea o ocupaţie şi s-o pună la adăpost de primejdii.

Se trase înapoi, ridicând braţul într-un reflex de apărare, dar Wenthaven nici nu se gândea să-l lovească. Nu pe Billy era furios, ci pe sir Griffith, care-şi închipuia că se putea însura cu fata contelui de Wenthaven. Şi pe Marian, târfa asta neruşinată care refuza să-i facă jocul, nelăsându-se prinsă în planurile sale.

La dracu', şi totuşi era fiica lui! Când se întorsese la castel, cu un bastard în braţe, contele trăise un moment de adâncă dezamăgire. Dar Marian nu-şi ceruse iertare şi nici nu-i dăduse explicaţii, iar după ce-şi potolise mânia, contele înţelesese de ce.

Fiul ei – cum îi zicea? Parcă Lionel? Lionel semăna leit cu cei din neamul York. Cu Richard, regele Angliei.

Desigur, bastarzii regali nu valorau cine ştie cât, mai ales cei ai unui rege detronat, dar Wenthaven avea o bănuială privind împrejurările în care se născuse Lionel. Dar dacă se înşela? Avea ceva de pierdut? Doar se înrudea cu regina văduvă, prin familia Woodville. Pe măsură ce Henry îşi consolida tronul, avea tot mai puţine interese de-a rămâne în bune relaţii cu Wenthaven – ca şi cu ceilalţi Woodville. Cu fiecare zi a domniei lui Henry, contele vedea cum îi slăbeşte poziţia, iar jurământul lui de credinţă către rege începea să nu se mai împace cu hotărârea din tinereţe de-a deveni unul din cei mai puternici nobili din regat.

Prin urmare, îi purta recunoştinţă Marianei. Ea îi adusese un copil de rege, pion important în uneltirile lui. Poate că n-o făcuse cu intenţie, poate că nu-i aproba planurile, dar contele îi era tată şi-i voia doar binele.

Se mulţumise s-o studieze din umbră. Marianei nu-i plăcea că fusese nevoită să plece de la Curte. Se dăruia trup şi suflet fiului ei. Wenthaven ştia că,.până la urmă, fata i-ar fi apreciat eforturile, aşa că aşteptase să se ivească momentul potrivit. Iată, acum sosise clipa, dar Marian fugise, aruncându-se în braţele unui amărât de cavaler velş, care se credea suficient de bun pentru a-i fi soţ.

Wenthaven îşi încleşta mâna pe jiletcă. Blestemata de Marian! Îi lăsase o rană atât de adâncă, încât n-o mai putea vindeca nici cu o

bărdacă de vin. Cât despre apărătorul ei, Billy, acesta se refugiase în celălalt capăt al încăperii, aruncând priviri disperate spre uşă.

Câţiva îi spuseseră lui Wenthaven că atunci când se înfuria, căpăta o expresie diabolică. Dar miza era prea mare ca să rişte. Sarcina lui era de-a câştiga încrederea lui Billy – lucru greu de realizat, întrucât oşteanul văzuse cum ani întregi tatăl îşi neglijase fiica. Însă contele ştia că oricine cedează până la urmă, dacă te pricepi cum să-l iei. Trebuia neapărat să-l câştige de partea lui pe Billy.

Cum să-l convingă că nu dorea decât ca Marian să fie în siguranţă? I-ar fi putut porunci paznicului să-i spună unde se afla fata şi ce rol jucase Griffith în această dispariţie, dar nu l-ar fi silit niciodată să-i facă vreun rău ei sau copilului. Se strădui să-şi ţină firea şi chemă căţeaua lângă el.

— Honey! Aici,fetiţo!

Căţeluşa se ridică, dând din coadă fericită. Wenthaven se bătu uşor pe genunchi şi ea îi sări în braţe, fără teamă.

Într-adevăr, avea o încredere fără margini în conte. Se arătase întotdeauna afectuoasă, credincioasă, dornică să-l mulţumească. Nu-l dezamăgise niciodată, nici el pe ea. Îşi adora stăpânul, care o privea acum cu mândrie, admirându-i blana auriu-roşcată şi privirea inteligentă. Pe furiş, contele studia reacţia lui Billy, care se dovedea exact cea aşteptată.

Omul pe care câinele său îl iubeşte atât de mult nu poate fi rău la suflet. Cel ce-şi răsfaţă astfel animalul favorit n-ar putea face rău cu bună ştiinţă propriei sale fiice.

Fără a ridica privirea, contele era convins că odată cu fiecare mângâiere pe spinarea căţeluşei,Billy se destindea tot mai mult. Când îl consideră îndeajuns de liniştit şi încrezător, îl privi în treacăt, spunând:

— Billy, adu încoace brânza şi pâinea de colo. Hai să mâncăm ceva, iar tu ai să-mi povesteşti cum a ajuns sir Griffith să facă acest legământ.

Billy rămase tăcut câteva clipe, părând că-şi alege cuvintele

— Căuta urmele stăpânei, ca şi mine, dar io nu l-am lăsa să plece până n-a jurat. Ultima oară când l-am întâlnit, pornise după ea în Ţara Galilor.

— În Ţara Galilor? repetă Wenthaven, sincer surprins. De ce să se fi dus aşa departe?

— Sir Griffith zice că lady Marian nu-şi închipuie că cineva ar căuta-o tocmai acolo. Da' io cred – adăugă oşteanul bătându-se peste frunte cu degetul lui uriaş – că pur şi simplu a fugit unde a văzut cu ochii. Asta pen' că era înspăimântată.

— Înspăimântată? Şi de ce, mă rog?

— Nu ştiu.

— Şi-a petrecut noaptea în dormitorul lui sir Griffith.

Billy clătină din cap, neîncrezător.

— Cum, dar nu ţi-a spus? Atunci pun prinsoare că nici sir Griffith n-a suflat o vorbă.

Billy şovăi. Începea să nu mai fie atât de sigur de sir Griffith. Wenthaven îi observă deruta şi se felicită în gând. Câştigase primul punct.

— Acum să vedem cum facem ca s-o aducem înapoi pe lady Marian, teafără şi nevătămată.

— S-o aducem înapoi?

— Bineînţeles, întări Wenthaven, scărpinând-o între urechi pe Honey. Lady Marian trebuie să se întoarcă la castel.

Billy vârî în gură un dumicat, cu mâna tremurândă.

— Nu şi dacă se mărită cu sir Griffith.

— Billy, aici nu-i vorba de-o ţărăncuţă oarecare, ci de fata contelui de Wenthaven. Dacă sir Griffith vrea s-o ia de soţie' – lucru de care nu mă îndoiesc – atunci aşa va face. Dar fii sigur că nu din dragoste. O soţie ca lady Marian Wenthaven e un mare chilipir. Familia luj va dori să afle ce zestre are fata, iar eu voi cere să cunosc cât îi oferă ei în caz de văduvie. Va trebui discutat contractul de căsătorie, apoi hainele şi lenjeria care-i revin miresei. Lady Marian trebuie să se întoarcă, măcar pentru transferul de avere şi pământuri. Billy nu-şi ridică privirea de pe pâinea şi brânza pe care o ţinea în mână.

— Sir Griffith n-o ia de soţie pentru bani.

— Poate că nu. Eşti bun să tai puţină pâine? Nu vreau s-o deranjez pe Honey când stă atât de bine. Averea mea va ajunge în Ţara Galilor. Pot să pun mâna-n foc.

— Şi pe mine mă frământă treaba asta. Nu banii dumneavoastră, ci faptu' că sir Griffith e velş.

Billy scoase cuţitul de la brâu şi, tăind o bucată de pâine, i-o întinse contelui.

— Credeţi că-i un sălbatic?

— N-aş vrea să dau ochii cu el pe câmpul de luptă – dacă la asta te referi. Sunt sigur, însă, că nu-i va face nici un rău Marianei.

Wenthaven îi dădu căţeluşei o coajă de pâine.

— Adică, nu ceva grav.

Ridică ochii, întâlnind privirea îngrozită a lui Billy.

— Pe urmă, mai e şi Harbottle... trebuie să-ţi spun că l-am dat afară din castel.

— Şi bine-aţi făcut, *my lord*! îl aprobă Billy cu căldură.

— Mda, e soi rău. Dar Griffith a dat, într-adevăr, dovadă de sălbăticie – şi şiretenie – când i-a smuls lui Harbottle braţul din încheietură – şi încă braţul drept.

Wenthaven muşcă din pâine şi începu să mestece cu un aer

gânditor.

— Ia spune, lady Marian avea vreun os rupt în dimineaţa în care-ai ajutat-o să plece?

— N-nu... se bâlbâi Billy. Nici vânătăi. Da' era întuneric şi n-am putut vedea prea bine.

— Hm! Probabil c-a fugit de Griffith într-o pornire de sfială feciorelnică. E drept că nu-i fecioară, dar astfel de reacţii sunt foarte posibile.

Pâinea şi brânza îi alungaseră nodul din stomac, iar încercarea sa de a-l ponegri pe Griffith părea să fi avut succes. Contele se tolăni mai comod în jilţ, în timp ce mintea lui urzea noi planuri.

— Sper că-i şi ea de-acord să se mărite. Aş vrea s-o pot ajuta dacă va fugi din fortăreaţa familiei Powel. Dar nu-i chip să cer unui englez să dea târcoale pe pământ străin, ca să-mi mai potolesc îngrijorarea.

Billy ridică mâna, dar Wenthaven îi făcu semn să tacă.

— Nu, Billy! Lasă-mă să mă gândesc.

Rupse încă o bucăţică de brânză pentru Honey.

— Îi am pe mercenarii velşi, dar ăştia doar şi-ar face mendrele prin sate. Drept să-ţi spun, nici n-am încredere în ei. Mă tem să nu abuzeze de lady Marian în drum spre casă, ba chiar să-mi ceară şi plată pentru asta.

— Vă implor, *my lord*...

— De-ar exista vreo cale...

Wenthaven îşi vârî în gură un dumicat de pâine atât de mare, încât nu mai putea să vorbească. Billy profită de ocazie.

— Dar există o cale, *my lord*! izbucni el, pătimaş. Daţi-mi mie comanda mercenarilor.

Wenthaven înghiţi, apoi îşi drese glasul. Se uită în ochii strălucitori ai lui Billy şi spuse:

— Tu nu-i poţi comanda pe toţi soldaţii ăia. Pe urmă, cine s-ar mai îngriji să apere castelul Wenthaven? Nu-l poţi lăsa fără nici un oştean.

— Aveţi şi oşteni englezi, *my lord* – insistă Billy – care-s gata să apere castelu'. Da' dacă ţineţi să rămână mercenarii, atunci daţi-mi măcar trei oameni. Cu trei oameni pot s-o scot pe lady Marian din Ţara Galilor.

— Doamne, Billy, dar ştii că-i o idee bună! exclamă Wenthaven.

Puse câinele jos pe podea şi se aplecă să-l mângâie, ascun-zându-şi chipul, de teamă să nu i se citească în ochi victoria.

¾ Am să-ţi dau, nu trei, ci cinci oameni. Ia cu tine cinci oameni. Ei o să te-ajute să treci cu bine prin Ţara Galilor şi să mi-o aduci înapoi pe lady Marian.

Billy gemu atât de încet, încât Wenthaven nici nu-l auzi.

¾ Da' dacă stăpâna vrea să se mărite cu sir Griffith? Aş putea să jur că-i om de treabă.

¾ Există destui oameni de treabă care nu se poartă bine nevestele, spuse Wenthaven şi Billy îi dădu dreptate.

¾ Deşi am alte planuri cu ea, dacă vrea să se mărite cu sir Griffith, am să-i dau binecuvântarea mea, precum şi zestrea, şi voi fi încântat să-l socotesc pe velş ruda mea cea mai apropiată.

Auzind de o posibilă înrudire cu un velş, Billy făcu o mutră acră, dar se ridică, spunând:

— Mă duc să-mi aleg oamenii.

— Ia-l cu tine pe Cledwyn, îi porunci Wenthaven.

— Bine, da' nu-i de încredere.

— E căpitanul mercenarilor. Vorbeşte şi velşa, şi engleza. Trebuie neapărat să-l iei.

Billy studie câteva clipe posibilitatea şi, negăsind alta mai bună, se învoi.

— Aşa am să fac, *my lord,* da' să ştiţi că sunt cu ochii pe el.

— Foarte bine.

Când Billy porni spre uşă, contele murmură în urma lui:

— Iar el va fi cu ochii pe tine.

— Aţi spus ceva, *my lord?*

— Voiam să-ţi mulţumesc, Billy. Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

Surâzător, Wanthaven îi îngădui să plece, aplecându-se din nou s-o mângâie pe Honey.

Când se asigură că Billy ajunsese destul de departe, se apropie de fereastră şi aruncă afară berea rămasă în căni. Apoi se întoarse la masă, umplu două cupe cu vin şi, ţinând una în mână, se duse cu paşi mari spre draperie, trăgând-o la o parte:

— Hai, dragul meu, vino şi bea cu mine! Şi scoate-ţi din cap c-ai putea vreodată să-ţi spionezi stăpânul.

Capitolul 10

— Crezi că Marian poate fi aici? întrebă Art, cu ochi la coliba dărăpănată, bătută de ploaie şi de vânt. Aici?

Aruncă o privire de jur-împrejur, spre cătunul prăpădit, aflat în munţii Clwyd din Ţara Galilor.

Să înnebuneşti, nu alta! Griffith nu putea pricepe nici în ruptul capului cum ajunsese ea atât de departe şi de ce se oprise tocmai în satul acela. La început, sătenii negaseră cu încăpăţânare că Marian ar fi trecut pe-acolo, dar la vederea unei monede lucitoare, unul din copii făcuse semn spre coliba din marginea satului. Supăraţi că vor pierde musafira cea bogată, sătenii se adunaseră pe la porţi, urmărindu-i cu privirea pe cei doi străini, în ciuda ploii care bătea dinspre apus.

— De ce n-o fi rămas în casa preotului? se miră Art. Acolo s-ar fi aflat la căldură şi în deplină siguranţă.

— Dar şi mai uşor de găsit! replică Griffith.

Descoperise că înţelegea nevoia Marianei de-a fugi. Îl durea doar că fugise de lângă el.

Fără voia lui, Art puse paie pe foc.

— Să vezi ce-o să-ţi facă dacă încerci s-o iei de-aici.

Ud până la piele din cauza ploii şi a zloatei, Griffith mai găsi, totuşi, putere să râdă.

¾ Cum, Art, chiar îţi închipui că va prefera să stea aici, în loc să vină cu mine într-un loc cald şi...

Îşi ridică pulpana udă leoarcă a mantiei.

— ...uscat?

¾ Fata asta-i încăpăţânată ca nimeni alta, zise Art, măsurându-l din priviri pe Griffith. De-aia şi-arăţi ca un războinic gata să asedieze o cetate. Ai de gând să te furişezi înăuntru ca un nor aducător de furtună, sau să intri vijelios ca Sfarmă-Piatră?

Griffith îl fulgeră cu privirea şi porni mai departe.

— Deci vrei ca Sfarmă-Piatră! constată cu satisfacţie Art.

Griffith dădu de perete uşa şubredă a colibei.

— Şi ca un nor de furtună! completă bătrânul.

Griffith se aplecă şi păşi înăuntru. În mijlocul încăperii ardea un foc de turbă, scoţând un fum gros şi înecăcios. Singurul mobilier erau o banchetă şi un pat. În coliba asta Marian n-avea de ce se teme de spioni. Pe podeaua murdară căzuseră bucăţi de piatră ce lăsaseră în pereţi nişte găuri atât de mari încât i-ar fi fost imposibil unui spion să privească prin ele pe ascuns.

Numai că aceleaşi găuri lăsau să pătrundă înăuntru vântul şi ploaia. Griffith clipi des, orbit de fum. Pe patul din colţ, cuibărită sub o pătură, dormea Marian. Lângă ea stătea Lionel, jucându-se cu câteva surcele. Puştiul ridică privirea şi, zărindu-l pe Griffith, scoase un ţipăt

de bucurie, azvârlind surcelele cât colo.

— Griffith! articulă el.

— Nu, dragul meu – şopti Marian, fără să deschidă ochii. Nu-i Griffith.

Tânărul intenţionase să intre ca o vijelie, să strige, la nevoie să lupte ca să învingă împotrivirea fetei. Dar acum nu mai ştia ce să facă. De ce oare zăcea Marian aproape nemişcată? De ce nu deschisese ochii când el dăduse uşa de perete? Se apropie de pat şi îngenunche alături de mamă şi copil. Lionel întinse mânuţele spre el şi Griffith îl luă în braţe.

— Sunt aici, Marian.

Pleoapele ei se zbătură, deschizându-se cu mare greutate, îl recunoscu şi în privire i se aprinse o luminiţă de bucur apoi o licărire de spaimă. Făcu un efort să se ridice. Buzele încercară să-i rostească numele – „Griffith" – dar nu izbutiră să scoată nici un sunet.

Griffith ar fi putut să râdă de neputinţa fetei, dar obrajii ei încinşi şi privirea disperată îi dezvăluiră brusc adevărul. Era bolnavă, atât de bolnavă încât nu reuşea nici să vorbească. Atât de bolnavă încât tânărul începu să se teamă pentru viaţa ei.

Marian se prăbuşi la loc, pe pat, prea slăbită ca să-şi ţină capul ridicat. Încercă să întindă mâna după Lionel, dar braţul îi atârna prea greu şi nu reuşi să-l urnească de pe pătură. Ochii i se umplură de lacrimi, iar Griffith se simţi cuprins de milă tristeţe. Îşi scoase pelerina şi-şi suflecă mânecile, apoi îi puse mâna pe frunte. Ardea ca focul. Încruntat, îi făcu semn din cap lui Art să se apropie.

Acesta veni către el, târşâindu-şi picioarele – aşa cum se aşteptase Griffith. Bătrânul era curajos ca un leu, dar şi milos ca un călugăr. Nu se temea de moarte pentru el, ci numai pentru cei dragi... aşa ca Marian. Privind-o cu ochii umezi de lacrimi, întrebă şoptit:

— Are febră?

— Arthur! îl dojeni Griffith. Nu boci cât timp e încă în viaţă.

Marian îşi strecură mâna afară de sub pătură, căutând degetele uscate ale bătrânului, pe care le duse la buze, murmurând:

— Art... Fiul meu!... Ocroteşte-l... Ai grijă de el...

Era o rugă fierbinte, un efort pentru care-şi adunase ultimele puteri. Pe chipul lui Art se aşternuse o expresie de adâncă tristeţe, făcându-l să-şi arate vârsta.

— Te vom ajuta, fetiţo...

— Lionel!... insistă Marian, cu degetele încleştate pe mâna lui Art.

— Vom avea grijă de el, draga mea.

— Trebuie... articula cu greu Marian, privind cu spaimă spre Griffith, apoi din nou spre Art. *Trebuie* să-mi juri.

Uluit, Griffith se poticni şi căzu pe spate, cu o bufnitură puternică.

Va să zică, Marian nu avea încredere în el! Se temea să-i

încredinţeze viaţa fiului ei!

E drept că şi Griffith se întrebase ce urmărea Henry. Logic, putea să-şi închipuie chiar că fusese trimis să asasineze copilul.

La dracu', *trebuia* să se încreadă în el. Doar îi spusese asta. El unul avusese încredere. Îi dăruise sămânţa lui.

Art pricepea mai greu spaima Marianei, dar în clipa când înţelese, începu să protesteze:

— Cum, fetiţo, dar Griffith n-ar...

— Jură-i, Arthur.

Îngrozit, Art îşi împreună mâinile a rugăciune..

¾ Bine, dar ea crede...

¾ Ştiu şi eu ce crede! i-o tăie Griffith, jignit şi îndurerat. Jură-i. Măcar să aibă cugetul împăcat.

Bâlbâindu-se aşa cum nu-i stătea în fire, Art jură să-1 apere pe Lionel cu preţul vieţii, ferindu-l de orice pericol.

Marian îşi lăsă, ostenită, mâna pe marginea patului, aţintind spre Griffith o privire încă sfidătoare.

Tânărul îi susţinu privirea, adresându-se lui Arthur:

— Art, ia copilul în braţe.

— Griffith, e bolnavă! Nu ştie ce vorbeşte! protestă bătrânul, aplecându-se să-l ia în braţe pe Lionel.

— Ba ştie foarte bine. Du-te să cumperi o căruţă.

— Făgăduieşti că n-ai să strigi la ea?

— Făgăduiesc, răspunse Griffith, neobişnuit de ascultător. Şi cumpără toate păturile pe care le găseşti în satul ăsta blestemat.

Art începu să-l legene pe Lionel, fără a-şi lua ochii de la cavaler.

— Ai o fire îngrozitoare.

— Nu mă crezi înstare să mă stăpânesc?

Bătrânul slujitor păru destul de mulţumit, mărginindu-se să adauge:

— Sătenii ăştia o să mă stoarcă de bani ca pe o lămâie.

— Spune-le – mârâi Griffith, dezgolindu-şi dinţii într-un rânjet – că dacă nu se poartă cum se cuvine, vor avea de-a face cu stăpânul tău cel fioros.

— Am o idee şi mai bună. Am să le zic că fata a adu molima-n sat, iar noi am venit s-o luăm de-aici.

Griffith ar fi vrut să zâmbească de şiretenia lui Arthur, dar maxilarele încleştate refuzau să-l asculte. Din cauza ei. Din cauza propriei lui dezamăgiri.

Îngenunche lângă pat, aplecându-se spre Marian.

— Uită-te la mine. Încearcă să mă vezi aşa cum sunt. Se apropie şi mai mult de Marian, cu umerii laţi, cu pieptul şi braţele vânjoase, cu chipul de care Art îşi bătea joc, dar de care ea se simţise atrasă.

Buzele Marianei începură să tremure şi ochii i se umplură de lacrimi. Şi le şterse, frecându-şi obrazul de pătură şi deschise ochii,

privindu-l ţintă pe tânărul din faţa ei. Îi măsură trupul puternnic, ca un călător în căutare de adăpost. Griffith aşteptă răbdător, apoi spuse:

— Sunt luptător. Am fost crescut cu arma-n mână. Dac-aş vrea, i-aş putea frânge gâtul lui Art dintr-o singură lovitură, luându-l pe Lionel cu mine.

— Nu... nu Art... murmură ea.

— Sigur că nu... Cum să-i fac vreun rău lui Art? Ţi-ai ales bine omul. Dar pe tine cine să te apere?

Citi pe chipul Marianei că încerca să-şi adune gândurile, făcând un efort dureros. Într-un târziu, fata îşi aţinti asupra lui privirea întrebătoare.

— Întocmai, întări tânărul bătându-se cu palma în piept. Eu sunt cel ce va avea grijă de tine...

Ochii Marianei continuau să-l cerceteze. De ce atâta teamă? Ce-şi închipuia? Credea c-o va părăsi aici? Sau că o va ucide pe drumul de întoarcere? Că o va lipsi de îngrijire, până când Domnul o va lua la el, astfel încât să aibă conştiinţa împăcată?

Oare fata asta îşi dădea seama cum îl rănise cu neîncrederea ei? Bănuia că da, numai că acum era prea slăbită ca să-şi mai poată ascunde adevăratele sentimente. Şi totuşi, nu ştia dacă o va ierta vreodată.

După câteva clipe, Marian încuviinţă din cap şi înverşunarea lui începu să se topească. Totuşi, mai trebuia să-i pună o întrebare:

— Ai încredere că te voi ocroti?

Fără să şovăie, ea încuviinţă din nou, silindu-se să zâmbească.

Griffith îşi stăpâni cu greu un geamăt. Când îi vedea privirea, îşi dădea seama că i-ar fi iertat oriee. Dar cum nu dorea să-şi arate slăbiciunea, mormăi:

— Ei, asta-i cu totul altceva.

O ridică în braţe şi-i înveli trupul tremurând în pătură, încercând să pară cât mai optimist:

— Acum am să fac focul şi-am să-ţi dau câteva înghiţituri de supă fierbinte, ca să mai prinzi putere.

Îşi lipi fruntea de pletele ei arămii şi-i spuse, zâmbind:

— Pe urmă, mergem la castelul părinţilor mei.

Ea nu avu putere să se împotrivească.

Tot timpul cât dură călătoria, nu scoase un cuvânt.

Afară era întuneric şi umezeală. Tot trupul îi ardea, şi totuşi se simţea îngheţată. Ţinea ochii închişi, între somn şi trezie. Căruţa se zguduia din toate încheieturile pe drumul plin de hârtoape. O dureau oasele, fruntea părea strânsă într-un cerc de fier şi-i clănţăneau dinţii în gură.

Într-un târziu, căruţa se opri şi Marian deschise ochii. Ce importanţă avea? Tot nu putea să vadă. Bezna îi dădea senzaţia că se

înăbuşă. Se întrebă dacă nu cumva murise şi se găsea într-un sicriu. Cine se va mai îngriji de Lionel?

Se foi neliniştită şi durerea din încheieturi o trezi la realitate. Art îi va purta de grijă copilaşului. Jurase să nu-l părăsească şi, oricât i-ar fi displăcut lui Griffith, era convinsă că bătrânul îşi va respecta cuvântul.

Nu, nu murise! Se simţea mult prea îngrozitor ca să fie moartă.

Auzi undeva, în jurul ei, zvon de glasuri, strigând într-o limbă ciudată. În velşă. Apoi, chiar lângă ea, cineva spuse:

— Mamă, ţi-am adus ceva.

Griffith! Se aflau la castelul părinţilor lui? Probabil, şi totuşi tânărul vorbise englezeşte. Dar nu avu prea mult timp de gândire, pentru că la urechi îi ajunse un glas grăbit de femeie

— Rufele tale murdare pot s-aştepte!

Izbucniră hohote de râs, dar Griffith insistă:

— E vorba de ceva ce-mi tot ceri de zece ani încoace. Un nepot.

Un nepot? Marian se foi, neliniştită. Ce mai însemna şi asta? Cum îndrăznea să spună că Lionel era copilul lui? N-o mai mira că vorbise englezeşte. Voia ca ea s-audă şi să înţeleagă. Râsetele se potoliră. În jurul căruţei se aşternu o tăcere grăitoare.

Ei, bravo! Părinţii lui Griffith erau şi ei la fel de indignaţi. Apoi un glas subţirel rupse tăcerea:

— Griffith!

— Aşa e, puştiule! încuviinţă Art. Doamna e mama lui Griffith.

Ah, de-ar putea vorbi şi ea! Îşi adună tot curajul ca să înfrunte privirea dojenitoare a mamei lui Griffith şi aproape îi veni să leşine, auzind că femeia vorbea pe un ton blând şi aprobator.

— Vai, ce copilaş frumos şi sănătos! Câţi ani are?

— Încă n-a împlinit doi ani, răspunse Griffith cu mândrie, dar e tare vioi şi isteţ.

În clipa aceea se auzi un glas bărbătesc, foarte asemănător cu al lui Griffith.

— Ai ceva de mărturisit, Griffith Rhys Vaughn Ednyfed Powel?

— Am să-ţi povestesc de-a fir-a păr, tată, însă mai întâi...

Marian se luptă să-şi ţină firea, dar nu era pregătită să înfrunte lumina orbitoare a soarelui. Când Griffith dădu la o parte coviltirul, Marian îşi duse mâna la ochi, ferindu-se de razele strălucitoare.

Ca prin vis, auzi glasul mamei lui Griffith:

— Sfântă Winifred, fata asta de-abia mai respiră! Ia copilul, Rhys!

Marian simţi o mână mângâindu-i obrazul cu blândeţe. Apoi răsună din nou glasul de femeie, de astă dată dojenitor:

— Griffith, dar tu n-ai minte! Nu vezi că fata asta e bolnavă? Cum ai putut s-o târâi după tine prin toată Ţara Galilor, aşa cum faci cu rufele murdare? Draga de ea.

¾ Lady Marian… preciză Griffith.

— Lady Marian, reluă femeia, eu sunt Angharad, mama lui Griffith, soţia lui Rhys, şi mă trag din familia faimosului medic Rhiwallon. Suntem vindecători vestiţi, aşa că te vom pune pe picioare.

În timp ce femeia vorbea, Marian îşi coborî încet braţul. Căruţa se găsea într-un grajd cu pereţi înalţi, mirosind a vite şi-a fân. De undeva răzbătea cârâitul şoimilor închişi în coteţele lor. Lumina era slabă, nu strălucitoare, cum crezuse o clipă mai devreme, totuşi nu reuşea să-şi ţină pleoapele deschise. De jur-împrejurul căruţei erau adunaţi servitori şi rândaşi, alături de Griffith, Art şi încă un bărbat, cam la fel de înalt. Necunoscutul îl ţinea în braţe pe Lionel – prin urmare el era Rhys. Dar ochii Marianei rămăseseră aţintiţi asupra Angharad-ei.

Aceasta purta un văl de modă veche înfăşurat în jurul capului, lăsând să se vadă un chip cu gropiţe în obraji. Ridurile mărunte din colţul ochilor trădau o fire veselă şi zâmbitoare. Irişii ei aveau o culoare neobişnuită – galbeni, ca ai lui Griffith – şi în ei se citea o blândeţe fără margini.

¾ Vai, sărmana fată! o căina Angharad, strângând-o la pieptul ei bogat.

Poate mirosul de pâine proaspătă, ori poate primirea neaşteptată ce i se făcea, o impresionară pe Marian atât de mult încât ochii i se umeziră. Începu să plângă tăcut, luptând să-şi înghită lacrimile.

— Biata de ea! exclamă din nou Angharad. Griffith, ia-o te rog şi du-o în casă.

Griffith se aplecă deasupra căruţei şi-o luă în braţe Marian.

— Hai să mergem! zise el, de parcă fata ar fi putut să aleagă.

Această simplă mişcare îi trimise săgeţi dureroase în tot trupul. Din nou ochii i se umplură de lacrimi şi-şi sprijini capul pe umărul lui Griffith. Pentru prima dată de când se cunoşteau, glasul lui trăda nesiguranţă.

— Mamă...

— Las-o în grija mea, băiete! zise Angharad. Art, acoper-o cu ceva, să nu răcească. Rhys, du copilul în casă.

Art o înveli pe Marian cu o pătură călduroasă, dar fata o dădu deoparte. Voia să poată privi în jur şi să respire liber. Art se uită la ea cu tristeţe, clătinând din cap.

— Febra o face să se poarte aşa ciudat.

— Nu te speria, Art. Se va înzdrăveni curând! îl linişti Angharad, potrivind pătura pe lângă trupul Marianei. E mai bine aşa?

— Am s-o culc în dormitorul meu, zise Griffith.

— Sunteţi căsătoriţi? întrebă Rhys.

— Încă nu.

— Atunci nu puteţi dormi împreună câtă vreme vă aflaţi sub acoperişul meu.

— Cum spui dumneata, tată.

— E văduvă?

Rhys punea întrebări de parcă ar fi avut tot dreptul să-şi tragă de limbă feciorul. Marian îl cunoscuse pe tânărul cavaler numai sub aspectul unui tiran. Iată, totuşi, că exista un om care-i pretindea respect, iar Griffith se supunea fără crâcnire.

— Nu, tată, nu e văduvă.

Rhys îl mută pe Lionel de pe un braţ pe altul, ca şi cum, dintr-o dată, ar fi ţinut la piept un bolovan fierbinte.

— Şi n-a fost măritată niciodată?

— Nu, tată! declară solemn Griffith. N-a fost măritată niciodată.

Fie din tact, fie din lipsă de sensibilitate, Rhys dădu din cap aprobator.

— Bine. Mă întrebam dacă nu ne vom trezi la poartă cu vreun soţ abandonat şi furios..

— Poţi să discuţi cu Griffith mai târziu – interveni Angharad şi Marian se întrebă dacă, la urma urmei, autoritatea lui Rhys nu avea şi ea anumite limite. Acum trebuie să ne îngrijim de lady Marian. Griffith, du-o în dormitorul tău.

— Ascultă, femeie...

Tonul lui Rhys nu prevestea nimic bun, dar Angharad nici nu se sinchisi.

— Griffith poate dormi în holul mare, cu servitorii.

— Scorpie mică! mormăi Rhys.

Angharad îi surâse, făcând o plecăciune, şi-şi apucă şorţul cu amândouă mâinile, exclamând:

— Sfântă Winifred, trebuie să pun slujnicele să deretice prin cameră şi bucătarul să pregătească cina.

Zicând acestea, ieşi grăbită din grajd, uşoară ca un fulg. Griffith o privi cu un zâmbet care-o făcu pe Marian să simtă un nod în gât, apoi îşi întoarse ochii către bolnavă, zicând:

— Tu ţi-ai pierdut mama. Mama mea va fi şi-a ta. O strânse cu putere la piept şi porni spre uşă. Picături de ploaie răcoreau obrazul Marianei, amestecându-se cu lacrimile. Clipi des, ca să-şi limpezească privirea, şi se uită atent spre castelul Powel. Pe lângă zidurile uriaşe gărzile păreau nişte pitici. Castelul era o construcţie cenuşie şi grandioasă, ridicată în vârful unui povârniş, în mijlocul curţii interioare. Griffith începu să urce panta, cu Marian în braţe. Pe măsură ce se apropiau, zidurile deveneau tot mai impunătoare, copleşind-o cu măreţia lor şi amintindu-i de ceva.

Ar fi vrut să-l strângă în braţe, dar, în acelaşi timp, să fugă departe de el. Acest loc îl formase pe Griffith după chipul şi asemănarea sa. Ca şi cavalerul, îşi respinsese cu vitejie duşmanii, dar îi ocrotise pe cei aflaţi la umbra zidurilor lui.

Marian ştia că, de-ar fi rămas cu Griffith, şi ea s-ar fi aflat în

siguranţă. Iar de nu, s-ar fi izbit la infinit – şi probabil fără nici un rost – de voinţa lui neînduplecată ca o stâncă.

Se opriră în faţa uşii masive de stejar. Griffith o împinse cu piciorul şi Marian se simţi cuprinsă de panică.

— Marian... o chemă pe nume tânărul.

Marian ridică spre el o privire disperată. Griffith ştia de ce se teme.

— În Ţara Galilor, există obiceiul ca mirele să treacă pragul cu mireasa în braţe. E o tradiţie datând din vremea când miresele erau răpite din casele lor. Au şi englezii obiceiul ăsta?

Marianei îi veni să ţipe. Dar nu putu decât să murmure:

— Afurisitule! Javră ce eşti!

El îi închise gura cu o sărutare şi păşi în casă. Urcă scările până la primul cat, unde o lăsă să se uite bine de jur-împrejur.

— Regele vostru englez, Edward, a construit castele ca să-i supună pe rebelii velşi, iar noi am ridicat castelul Powel ca să-i ţinem piept. Bineînţeles că n-am reuşit. Castelul Powel a rămas în mâinile englezilor până când un strămoş de-al meu, mai nevolnic, s-a târât la picioarele noului său stăpân.

Angharad, care se afla chiar în spatele lui, îi dădu un ghiont.

— Du-o în camera ta, Griffith. Lady Marian va putea asculta glorioasa istorie a neamului Powel când va fi din nou în putere. Castelul ăsta nu-i decât o văgăună rece şi umedă. Nu prea ai cu ce să te lauzi.

Marian îi înţelegea nemulţumirea. Într-adevăr, castelul îşi arăta vârsta prin lipsa de confort, dar acest neajuns fusese compensat prin perne, tapiţerii şi focuri aprinse zi şi noapte. Ferestrele mari primeau toată lumina de-afară, iar servitorii erau mereu cu zâmbetul pe buze.

Art se apropie, dând deoparte pătura – acum udă leoarcă – ce acoperea trupul Marianei.

— Ai să te porţi frumos cu lady Angharad, aşa-i?

Marian şovăi câteva clipe şi mâinile începură să-i tremure.

¾ Oricât de-amare ar fi leacurile pe care o să ţi le dea, ai să le înghiţi pe toate, da?

Marian lăsă bărbia în piept. Singurul ochi al lui Art se umplu de lacrimi.

— Nu ţi-am spus niciodată pân-acu', da' să ştii că semeni cu fata mea cea mare. Nu vreau s-o pierd şi-a doua oară.

— Ăsta-i şantaj! murmură Marian, dându-şi seama că pierduse bătălia. Bine, îţi făgăduiesc.

Art râse fericit şi lacrimile i se uscară ca prin farmec.

— Să faci cum zice lady Angharad, ca să te pui pe picioare. Iar eu...

Se uită stânjenit la Griffith, apoi îl luă pe Lionel din braţele lui Rhys.

— ...am să-i port de grijă flăcăuaşului tău, aşa cum am promis. N-ai

de ce să te frământi din pricina lui.

— Bine.

Şovăi din nou. Cum să nu se frământe din pricina lui Lionel?

— Voi fi liniştită.

Camera în care o duse Griffith era plină de servitoare ce trebăluiau harnice ca nişte albine. Încălzeau aşternutul, aţâţau focul, puneau ierburi aromate sub perne. Într-o oală atârnată deasupra focului bolborosea apă clocotită.

— Bravo! exclamă Angharad. Văd c-aţi adus şi leacurile.

Slujitoarele se înclinară, zâmbind, iar Griffith o culcă pe Marian pe pat. Apoi, aplecându-se, îi prinse capul în mâini, zicând:

— *Croeso i Cymru.* Bine-ai venit în Ţara Galilor.

Oare-i păruse bine să-l revadă în coliba dintre munţi? Dacă da, n-ar fi putut spune de ce.

Griffith era un bărbat impulsiv şi nesuferit. Se arăta prea sigur de talentele lui la pat şi de drepturile astfel câştigate asupra ei.

Neliniştită, încercă să-l dea la o parte. Dar Angharad i-o luă înainte.

— Acum las-o în seama mea! zise, hotărâtă, femeia.

— Vreau să rămân şi să te-ajut! o rugă Griffith. Am îngrijit-o tot drumul până la castel. Sunt convins că-ţi pot fi de folos şi-acum.

— Nu! gemu Marian.

Angharad aruncă o privire către uşă.

— Rhys?

Rhys făcu un pas înăuntru.

— Avem ceva de discutat. Iartă-ne o clipă, lady Marian. Lady Marian...?

Griffith interveni imediat, răspunzând întrebării subînţelese:

— Lady Marian Wenthaven.

— Wenthaven? repetă uluit Rhys. Din Shropshire?

Alarmată, Marian înălţă capul de pe pernă.

— Da, din Shropshire! încuviinţă Griffith. Dar de ce...?

Rhys îi puse o mână pe braţ:

— Trebuie să vorbim.

Griffith furişă o privire spre pat, apoi îşi urmă tatăl, închizând uşa în urma lui.

Era mulţumit de felul în care decursese totul. Îl apuca disperarea de fiecare dată când se uita la chipul Marianei, cu obrajii supţi şi arşi de febră, cu ochii neliniştiţi şi duşi în fundul capului. Dar avea senzaţia că bătrânul castel începuse deja să exercite o vrajă tainică asupra ei.

Totuşi, ghinionul nu înceta să-i urmărească. Cu acest gând în minte, se adresă tatălui său:

— De unde cunoşti numele de Wenthaven?

— Cu două nopţi în urmă, a venit la poarta noastră un cerşetor în zdrenţe şi care şchiopăta destul de convingător. Cum noi suntem

creştini, l-am primit în casă, la căldură, şi l-am omenit după cuviinţă.

Privind pieziş spre Griffith, adăugă:

— Drept să-ţi spun, englezul ăla mi s-a părut un cerşetor interesant.

— Un englez? întrebă Griffith, devenind brusc, foarte atent. Şi a venit tocmai aici?

¾ Aşa mi-am zis şi eu. Castelul e cam departe de vadul obişnuilt al cerşetorilor.

¾ Desigur. Ţi-a oferit vreo explicaţie?

¾ La început, nu. Dar după ce-a turnat în el o butie de vin, i s-a urcat la cap şi şi-a dat arama pe faţă – spuse Rhys, cu o expresie încruntată. A început să se plângă că ducea lipsă de femei, drept care a încercat să se lege de slujitoarele noastre. Îndrăznesc să afirm că, de-ar fi fost cu mintea întreagă, s-ar fi priceput destul de bine la trebuşoara asta.

¾ Un tip arătos? Cu un braţ beteag? întrebă Griffith, simţind că i se strânge inima. Harbottle!

— Aha, va să zică îl cunoşti. Până nu demult a făcut parte din suita contelui Wenthaven din Shropshire, fiind chiar şi amantul fetei lui.

— Jigodie mincinoasă şi netrebnică! răcni Griffith, ca ieşit din minţi. Unde-i acum?

— Vino cu mine.

Porniră împreună spre o altă încăpere, aflată nu departe de-a Marianei.

— L-am încuiat în cameră, zise Rhys. De când e aici, înghite câte trei mese pe zi şi bea de stinge. Maică-ta i-a pus braţul la loc şi i l-a prins cu scândurele. I-a satisfăcut pofta de vin şi, după câte ştiu, două slujnice l-au vizitat azi-noapte, ca să-i satisfacă şi-alte pofte. Deci bănuielile mele, au fost întemeiate: individul e un mare ticălos.

— Las' că-l vindec eu de treaba asta! se jură Griffith.

— Mama ta, care-i din fire foarte blândă, nu va îngădui să te porţi aşa cu un ostatic, îl preveni Rhys. Ştii bine că i se moaie inima ori de câte ori vede un copil sau un invalid – ca să nu mai vorbesc de zâmbetul tău, cu care faci din ea ce vrei. N-ai grijă, o va pune pe picioare pe lady Marian. La fel ca şi pe Harbottle.

Răsuci cheia uriaşă în broasca de fier şi uşa masivă, de stejar, se deschise, scârţâind. Înăuntru se zăreau un şemineu, un pat, o bancă, o masă şi o tavă cu diverse mâncăruri, care-ar fi ispitit şi gusturile cele mai capricioase. Cu un gest scârbit, Rhys i-l arătă fiului său pe sir Adrian Harbottle, care avea glezna legată de pat cu o funie.

Harbottle simţi ameninţarea din privirea celorlalţi şi mârâi ca un lup încolţit:

— Griffith ap Powel...

Griffith se înclină cu prefăcută curtoazie.

— De cum am auzit c-avem un oaspete, am venit să te salut! zise el.

E o mare cinste pentru noi să-l primim la caste pe primul spadasin al Angliei.

Trecând pragul cămăruţei, adăugă:

— Sau poate nu chiar primul, ci al doilea?

Instinctiv, Harbottle îşi duse mâna teafără la umărul bandajat, dovedind că mijloacele lui de apărare erau mai puţin muşchii, cât şiretlicurile.

— Dacă mă atingi, mama ta va fi grozav de supărată.

— Maică-mea o îngrijeşte acum pe lady Marian Wenthaven, aşa că n-are cum să-ţi audă zbieretele.

La auzul numelui Marianei, Harbottle se schimbă la faţă.

— Lady Marian?

Părea că-i savurează numele.

— Lady Marian e-aici?

Griffith îşi ridică pumnii încleştaţi, gata să sară în gâtul ticălosului.

Harbottle îşi îndreptă spatele.

— Sau poate că vorbele îţi sunt la fel de prefăcute ca şi ospitalitatea. A fost aici tot timpul?

Rhys îşi prinse fiul de braţ, murmurând:

— Linişteşte-te, băiatule!

Apoi închise uşa după el şi se adresă lui Harbottle:

— Am venit pentru o discuţie civilizată şi nimic mai mult.

— Ai vrut să mă arunci în temniţă! îl acuză Harbottle. Şi chiar ai fi făcut-o, dacă soţia dumitale nu s-ar fi opus, luând apărarea unui oaspete rănit şi bolnav.

— Mă surprinde, replică Rhys. Se spune că sunt omul cel mai primitor din Ţara Galilor. Ia gândeşte-te ce primire ţi s-ar fi făcut în alte case!

Harbottle se albi la faţă.

¾ Mai bine nu veneam, bolborosi el.

¾ Te-a trimis Wenthaven? vru să ştie Griffith.

— Nu.

Era limpede că Harbottle ar fi avut mai multe de spus, dar îşi ţinca gura. Oare se temea de Wenthaven? Foarte posibil. Braţul lung al contelui se putea întinde şi până în castelul Powel.

— Atunci de ce-ai bătut drumul până aici? insistă Rhys. De **c**e-ai făcut atâta cale, pe o vreme ca asta?

— Am venit să iau ce mi s-a făgăduit.

Era o declaraţie plină de îngâmfare, aşa că Griffith întrebă:

— Şi, mă rog, ce ţi s-a făgăduit?

— Contele mi-a promis c-o voi avea pe lady Marian în patul meu.

— Şi de ce ţi-ar fi promis una ca asta? nu se lăsă Griffith. Nu uita că Marian e fiica şi moştenitoarea lui.

— Pentru unele servicii pe care i le-am făcut.

Griffith şi tatăl său schimbară o privire plină de înţelesuri. Harbottle îşi dădu seama că-l luase gura pe dinainte şi încercă s-o dreagă,

— La urma urmei, n-ar fi o căsătorie chiar atât de nepotrivită.

— Wenthaven e conte, adică un om din cale-afară de bogat şi influent. Îi putea găsi Marianei un soţ de-o mie de ori mai bun ca tine. Dar dacă spui adevărul – zise Griffith, convins că lucrurile stăteau exact invers – pun prinsoare c-ai încercat să-ţi iei răsplata înainte de-a face treaba cu pricina, şi-atunci contele te-a dat afară.

Harbottle tăcea mâlc. În încăpere nu se auzea decât răsuflarea lui şuierătoare.

— Şi-acum, vorbi Griffith cu prefăcută amabilitate, ia zi, ce servicii ţi-a cerut contele?

— Chiar vrei să ştii? replică sfidător Harbottle.

Dar văzând expresia aşternută pe chipul lui Griffith, ţipă speriat:

— S-o înving la duel, atâta tot!

— Parcă ţi-ai mai încercat norocul o dată.

— Da, dar acum voia să mă înveţe nişte şmecherii pe ca ea nu le ştie, şi după aia s-o provoc la duel.

— Ca s-o ucizi?

— Nu... Eu...

Glasul i se frânse.

— Nu... el n-ar... Păi... e fiica lui. De ce m-ar îndemna pe mine s-o ucid?

— Poate din cauza copilului, îşi dădu cu părerea Rhys.

Griffith îi făcu semn să tacă.

— Copilul ei? Dar cine, mă rog, e plodul ăla? pufni dispreţuitor Harbottle. Nici măcar nu i se cunoaşte tatăl.

Ochii lui albaştri sclipeau tăios, ca o lamă de oţel. Îşi mângâie bărbia, gânditor, adăugând:

— Ce tată atât de important ar putea avea copilul, încât Wenthaven să...

— Prostii! îi tăie vorba Griffith. Probabil c-a avut un alt motiv.

— S-o fac să se îndrăgostească lulea de mine? îl ironiza Harbottle, zâmbind obraznic.

Griffith trase aer în piept, luptându-se să-şi alunge o astfel de închipuire.

— Marian are gusturi mai bune.

— Mai bune ca mine?

Harbottle se ridică, se poticni de funia cu care era legat, apoi îşi îndreptă spatele cu un gest aproape graţios.

— Priveşte-mă mai bine. Eu nu-s un velş sălbatic şi necioplit, care vorbeşte o limbă barbară, trăind într-un castel umed şi plin de igrasie, departe de Curte. Eu sunt nobil englez, sănătos la minte şi la trup.

— Cel mai amărât dintre nobili. Şi cel mai neînsemnat.

Lui Griffith îi venea să-l plesnească peste mutra arătoasă şi impertinentă şi să-l umple de sânge dar, cum nu putea, se mulţumi să-i arunce, batjocoritor:

— Ce să-i faci? Mai bine un cap de măgar decât o coadă de cal.

— Nu-i adevărat! Sunt de viţă nobilă. Mai nobilă decât , toţi velşii din lume!

¾ Pare destul de curajos pentru un om cu laţul de picior, comentă Rhys.

¾ Poate chiar de gât! adăugă Griffith, cu mâinile în şolduri, încântat de o asemenea perspectivă.

Dar vorbele lui Harbottle îi îngheţară zâmbetul pe buze.

— Am venit s-o salvez pe lady Marian.

Griffith se albise la faţă de mânie.

— Lady Marian rămâne aici, cu mine.

— Pentru c-o ţii cu forţa!

Harbottle găsise punctul slab al lui Griffith şi-l lovea fără cruţare.

— Cum ar putea ea să aibă încredere într-un străin, într-un om aflat în slujba regelui pe care-l dispreţuieşte?

— Marian are încredere în mine, numai că...

Griffith abia îşi mai găsea cuvintele. Nu acelaşi lucru se întâmpla cu Harbottle, care păşi spre el, cu ochi strălucitori, zâmbind cu gura până la urechi.

— Cel puţin, eu o pot stăpâni cu-n dos de palmă, iar puiul ala de căţea n-are decât să stea la contele de Wenthaven. După ce-o să-i torn câţiva copii, o să uite cu totul de bastardul ei. Când va fi soţia mea, o să m-ajute să pătrund la Curte, unde are o mulţime de relaţii. Va trebui să-şi ţină gura, să nu-şi vâre nasul unde nu-i fierbe oala şi să nu-mi dea bătaie de cap. Prin asta înţeleg că-i de datoria ei să-şi desfacă picioarele ori de câte ori...

Vorbele i se topiră într-un chiţăit. Griffith îşi înfipsese mâinile în gâtul lui. Brusc, în ochi i se aprinse o luminiţă şi, în aceeaşi clipă, îşi repezi pumnalul spre stomacul lui Griffith. Tânărul se chirci la pământ, săgetat de o durere năprasnică.

— Asta ţi-o datoram de mult! rânji Harbottle.

Dar braţul lui Rhys ţâşni cu iuţeala fulgerului şi, cu un răcnet, ticălosul zbură prin aer, izbindu-se cu capul de zid. Griffith îşi adună toate puterile şi se ridică, apoi porni spre uşă clătinându-se pe picioare.

Capitolul 11

Auzind scrâşnetul cheii în broască, Harbottle scoase un geamăt înăbuşit. Doamne, ce plăcere îi făcuse să-l pocnească pe Griffith! Tare-ar fi vrut să-l lovească iar şi iar, lăsându-l într-o baltă de sânge. Era atât de mulţumit, încât aproape uitase de durere. Se ridică, pipăindu-şi maxilarul, şi-şi privi chipul oglindit în apa din lighean.

Îşi cercetă atent imaginea şi se încruntă zărind umflătura lăsată de pumnul lui Rhys. Luă apă rece în căuşul palmei şi-şi răcori obrazul înfierbântat.

Cu puţin noroc, ar fi putut opri să crească umflătura, domolindu-şi în acelaşi timp durerea.

Nu suporta suferinţa fizică. Acesta era şi secretul extraordinarei sale măiestrii de spadasin. Detesta să fie rănit.

Îşi pipăi cu grijă cucuiul de la ceafă. Oare brutele astea nu cunoşteau rânduielile captivităţii când era vorba de-un ostatic de viţă nobilă?

Sigur, el nu era chiar un ostatic. Nimeni n-ar fi plătit ca să-l vadă pus în libertate. Dar trecuse şi prin încercări mai grele, în care fusese nevoit să se descurce singur.

Încet-încet, chipul i se destinse într-un zâmbet, pe care-l studie încântat în apa din lighean. Ce bărbat frumos! Dinţi puternici, păr cârlionţat, gene pentru care s-ar fi dat în vânt, orice femeie. Da, da! Femeile ar fi în stare de orice pentru un bărbat atât de-atrăgător. Însă, mai întâi, trebuia să scape, din castel.

Asta era partea cea mai uşoară.

Problema era pe cine să ia cu el.

Pe Marian? E drept că i-ar fi convenit, dintr-o mulţime de motive. Pentru că-l refuzase, alegându-l pe Griffith. Pentru că era fiica lui Wenthaven, pe cate voia să se răzbune.

O dorea nebuneşte. Nu cumva era bolnav? Când se gândea la ea, simţea că-l cuprinde fiebinţeala, iar când şi-o închipuia căindu-se că-l înfruntase, îl treceau toate răcorile. Îşi imagina duelul final. Ea îi va opune rezistenţă, folosindu-şiputerea şi şiretenia. Iar el îi va zbura spada din mână, după care va lovi scurt, lăsându-i un semn pe viaţă, ca să-i arate ce însemna un bărbat adevărat.

Un singur lucru îl îngrijora: că va trebui s-o ia de soţie chiar dacă taică-său ar fi dezmoştenit-o. Poate că merita osteneala de-a îmblânzi o sălbăticiune ca ea, dar ar fi fost şi mai bine să poată obţine totul: pe Marian, o situaţie bună şi banii contelui.

În cazul acesta, trebuia să-şi schimbe planul. Să se *gândească.*

Cheia era bastardul ei cel urlător. Când îl adusese pe lume, Marian se găsea la Curte şi, după toate aparenţele, Griffith şi contele considerau copilul ca fiind foarte important. Iar dacă Wenthaven era

de părerea asta, atunci merita să pună mâna pe băiat.

De-ar fi reuşit să scape, luând şi copilul, de-ar fi reuşit să fugă din castel... ei bine, atunci ar fi avut-o şi pe lady Marian, dar în condiţii impuse de el.

Harbottle surâse din nou. Era o idee tentantă, pentru merita să sufere.

§ § §

Griffith suferea şi el. Rhys îl trase după sine, într-o încă mai luminoasă. Pe tânăr îl chinuia rana din stomac, dar mult ca orice îl durea gândul că-şi supărase tatăl.

Rhys închise uşa cu piciorul, poruncind:

— Scoate-ţi hainele ude! Şi între timp, povesteşte tatăl tău iubitor cum vine cu legătura asta dintre tine şi lady Marian

Griffith îşi dădu seama că Rhys era furios, şi pe bun dreptate. Viitoarea nevastă nu era numai treaba lui, ci şi întregii familii. Un bărbat se însura ca să sporească pămâturile, averea şi influenţa familiei sale.

Aşa gândise şi Griffith când se însurase prima dată, dar căsătoria se dovedise un eşec. Nu existaseră certuri, pentru că soţia lui îşi cunoştea lungul nasului. Nu prea aveau ce discuta pentru că ea nu se pricepea nici la politică, nici la război. Da Griffith avusese parte de tot ce-şi putea dori un bărbat: o mâncare caldă pe masă şi un trup fierbinte de femeie în pat.

Cu numai o lună în urmă, ar fi pufnit în râs dacă i-ar fi spus cineva că se va însura cu alte gânduri decât satisfacţia sexuală imediată.

Dar cu o lună în urmă n-o cunoscuse pe Marian. Dumnezeule, Marian! N-avea nici una din calităţile ce se cer unei neveste.

— E o femeie extraordinară, începu el, cu voce tremurată. Blândă, perseverentă...

Rhys îi tăie vorba cu un gest categoric, şi Griffith îşi aduse aminte ce autoritar putea fi tatăl său.

— Du-te lângă foc şi scoate-ţi hainele!

Griffith se supuse, la fel de ascultător ca şi băieţandrul zvăpăiat de altădată. Între timp, Rhys se duse spre cuferele de lângă perete, deschizându-le unul câte unul. Fără a ţine cont de ordinea păstrată în ele de Angharad, începu să arunce afară fel de fel de haine, până ce încropi o costumaţie completă şi călduroasă. Fără să-i întindă hainele lui Griffith, repetă, cu glas apăsat:

— Ei, de data asta poate îmi spui adevărul!

Adevărul? Care adevăr? Că Marian purta vesrainte bărbăteşti şi se lupta cu spada? Că atunci când se va înzdrăveni, va fi la fel de iute şi neastâmpărată ca şi fiul ei? Nu, nu-i putea spune tatălui său adevărul.

¾ Tată, când ai s-o cunoşti mai bine, să vezi c-ai s-o îndrăgeşti.

Griffith începu să-şi frece braţele. I se făcuse pielea de găină..

— E blândă şi politicoasă...

Din nou simţi un fior rece pe şira spinării, de astă dată văzând expresia neîncrezătoare de pe chipul tatălui său.

— Ai stat atât de mult în Anglia încât ai uitat ce înseamnă cinstea?

Pune-ţi adversarul într-o situaţie delicată şi vei reuşi să-l înfrângi. Era o tactică bună, pe care Griffith o aplicase deseori. Numai că uitase de la cine o învăţase. Nu se mai putu stăpâni.

— Tată, dă-mi, te rog, hainele! se milogi el.

— Eu ţi-am schimbat scutecele! pufni mânios Rhys. Şi tot eu te-am învăţat să faci pipi-în pârâu. Mie să nu-mi ascunzi nimic... ai înţeles?

— Vrei să-ţi vorbesc de lady Marian?

— Nu, îi tăie vorba Rhys, fluturându-i pe la nas un pantalon călduros. Vreau să-mi spui *adevărul* despre lady Marian.

Griffith se întrebă cum ar fi putut închina steagul, astfel încât să-şi mai îmblânzească tatăl. Trecuse multă vreme de când sângele lui velş îşi ceruse dreptul la libertate. Aproape că nici nu-şi mai amintea când anume îşi luase zborul de sub aripa părintească.

— Lady Marian... începu el, cu glas şovăielnic, alegându-şi cu grijă cuvintele. Când îmi înalţ ochii spre soare, o văd pe ea. E ca un pui de şoim, demn de un rege, ţâşnind pe cerul limpede de după ploaie, mai mândră şi mai liberă decât ciocârlia în fapt de dimineaţă.

Rhys îi azvârli cămaşa de pânză.

Griffith o îmbrăcă repede, încheindu-i şiretul de la gât.

— Are pene strălucitoare şi alese şi luminează ca sos în miez de zi.

Rhys îl privi cercetător, apoi îi aruncă jiletca.

— În sfârşit, spui şi tu adevărul.

Griffith făcu o pauză, surprins de propriul său sit poetic, pe care-l crezuse otrăvit şi ucis de viaţa de zi cu zi.

— Nu-i adevărul, ci doar...

— Ci doar sufletul tău velş, pe care l-ai îngropat atât de adânc încât credeam că n-o să-l redescoperi niciodată! îl completă Rhys, aruncându-i şi celelalte haine, după care îşi trase un scaun lângă foc.

Amuzat de propria-i situaţie şi de faptul că, în sfârşit, taică-său se potolise, Griffith se îmbrăcă, fără a-şi lua gândul de la „puiul lui de şoim".

— Când vreun netrebnic îi întinde o cursă, ca s-o aibă în mână, ea îl sfâşie cu ghearele şi ciocul până-l umple de sânge. Deşi, până la urmă, duşmanul îi dă drumul, tot continuă s-o urmărească, vrăjit de penajul şi strigătul ei victorios.

— Dar poate fi îmblânzită?

— Nu există bărbat pe lume care s-o îmblânzească, declară Griffith, care cunoştea pe pielea lui acest cumplit adevăr. Pot să fluier până îmi dau duhul, ea va veni la mine fără tragere de inimă. Rămâne, fără a se

lupta cu ghearele şi cu ciocul, numai atunci când o ademenesc...
Şovăi câteva clipe, apoi urmă:
— ...cu plăceri pe care nu le poate refuza. Şi pentru scurt timp, atât cât se simte sătulă şi obosită, îmi aparţine numai şi numai mie.
— Nu poţi momi un şoim cu mâna goală, declară Rhys.
Prăbuşit de pe culmile poeziei, Griffith se apără, aproape sfidător:
— Dar mă ofer pe mine.
— Nu cu totul.
— Oricum, partea cea mai importantă şi care reprezintă şi care reprezintă întregul. Mă îndoiesc că ea ar face deosebirea.
¾ Zău? întrebă Rhys, ducându-şi degetul la tâmplă. Şoimii ¾ ca şi femeile – au un fler grozav pentru cei în care pot avea încredere.
Griffith simţi un junghi în inimă, la amintirea jurământului smuls de Marian lui Art. Îşi turnă o cupă de vin şi-o bău până la fund, luptându-se să-şi alunge bănuielile.
¾ Poate că va învăţa cu timpul, dar te asigur că, până la urmă, va avea încredere în mine.
Rhys îi spulberă optimismul cu o frază ca o lovitură de tun.
— Asta nu se va întâmpla niciodată, dacă nu-i dai voie să te cunoască.
Griffith îşi feri privirea, dar Rhys îi apucă mâna ce atârna inertă pe lângă corp, murmurând:
— Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat de mult. Noi te-am iertat cu toţii. Numai tu nu ţi-ai iertat vina niciodată.
Amărăciunea şi durerea din trecut săpaseră cute adânci pe chipul lui Griffith.
— Pierderea castelului n-a însemnat nimic?
— Noroc că n-a durat mult. N-aş fi renunţat la el, de n-aş fi ştiut cum să-l recapăt. Cât despre tine, existau cu totul alte căi, chiar dacă nu dintre cele mai uşoare.
— Îmi pare rău c-a fost nevoie să faci asta. Eram tânăr şi fără minte.
— Nu fără minte, ci căpos. Aşa cum mi-a spus maică-ta pe vremea aia, dacă te-aş fi ţinut mai din scurt, n-am mai fi avut necazuri.
Griffith încercă să-i scuze lipsa de răbdare.
— Ar fi fost cam greu, când trebuia să faci faţă unui asediu, apoi să raţionalizezi hrana... Nu mai vorbesc de teama să nu ne otrăvească pârâul care se scurgea în fântână!
— Tot de aia ai scăpat şi tu din frâu. Pe toţi sfinţii, omule, spune-i femeii ăleia ce-ai pe suflet şi, cine ştie, poate te va vrea de soţ.
Cum Griffith continua să tacă, Rhys îşi întinse picioarele, urmându-şi gândul:
— Va să zică, asta ţi-ai pus în minte să faci? Vrei s-o iei de soaţă pe lady Marian Wenthaven?

Bucuros să revină asupra subiectului, Griffith se grăbi să-l întrebe:
— Îţi pasă cu adevărat?
— Suntem îndeajuns de respectaţi ca să îndurăm umilinţa de-a accepta în familie o englezoaică. Dar spune-mi, îţi aduce şi ceva zestre?
— Nu ştiu. Mă îndoiesc.
— Atunci, ce avantaj avem de pe urma ei?
— Are relaţii sus-puse la Curte, răspunse Griffith, alegându-şi cu grijă cuvintele. E prietenă cu însăşi regina Angliei.
Rhys era vădit impresionat.
— Mă îndoiesc că-i blândă, aşa cum spui tu. Văd că Art îi poartă un respect fără margini, ceea ce i se întâmpla numai rareori.
— Nu pricep nici eu de ce-l mai ţin lângă mine pe păcătosul ăsta! murmură Griffith.
— Poate pentru că-i datorezi viaţa? îşi dădu cu părerea Rhys.
— Poate, încuviinţă Griffith, umplând o cupă cu vin şi întinzând-o tatălui său.
Rhys o luă, zicând:
— Credeam că umbli după o soaţă cum a fost Gwenllian. De multe ori te-am auzit spunând că vrei o femeie care să te-aştepte acasă, cu nasul în gherghef.
— Asta poate să înveţe şi Marian, declară Griffith. Sunt chiar convins că va învăţa.
I se păru că taică-său dusese cupa la buze ca să-şi ascundă un zâmbet. Dar când goli cupa, ştergându-se la gură, nu mai rămăsese nimic din veselia de-adineauri.
¾ Mă întreb dacă nu ne vom trezi la uşă cu tatăl Marianei, venit şi ia fiica înapoi, acasă.
Griffith se lăsă greoi pe banca de lemn, aplecându-se spre căldura focului.
¾ Foarte posibil, dac-ar şti unde se află fata. Însă asediul nu se numără printre metodele de luptă ale lui Wenthaven. El atacă numai pe întuneric, ca o nevăstuică, şi pleacă purtându-şi în colţi prada însângerată.
— Cât se poate de liniştitor! Crezi că-i cazul să facem de strajă, ca lady Marian să nu dispară?
— În castelul Powel se află în siguranţă, zise Griffith.
Cel puţin, aşa spera.
— Dar mi se pare că primejdia îl paşte în primul rând pe Lionel.
— Umblă taică-său pe urmele lui?
— Nu ştiu cine-i taică-său, dar până acum nu l-a prea interesat soarta băiatului. Însă Lionel e un copil aparte, şi asta din multe motive, pe care încă nu le-am înţeles cu totul.
— Aşadar, nu m-am înşelat. Marian e importantă pentru

Wenthaven din cauza copilului.

— Bănuiesc că da, dar n-aş vrea ca Harbottle să ghicească adevărul.

— Ce să aibă contele cu fiul Marianei?

Griffith ar fi vrut să-i explice tatălui său cum stăteau lucrurile şi să-i ceartă sfatul. Dar fără încuviinţarea Marianei, o astfel de destăinuire ar fi însemnat un act de trădare.

— Tată, n-am dreptul să-ţi împărtăşesc o taină care nu-mi aparţine, dar trebuie să te previn că prezenţa Marianei şi-a lui Lionel sub acoperişul nostru poate primejdui atât castelul, cât şi pe toţi locuitorii lui. Dacă doreşti, poţi refuza să-i primeşti, şi-atunci eu am să încerc să-i duc în altă parte.

— Prostii! protestă Rhys, aproape uitând de bunele maniere. Dacă aş refuza să-i ascund, din teamă pentru viaţa mea, maică-ta mi-ar face vânt din turnul cel mare – sau, şi mai rău, nu m-ar mai primi în patul ei.

Griffith începu să râdă. Reacţia tatălui său fusese exact cea la care se aşteptase. Totuşi, i se păruse cinstit să-1 pună în gardă.

— Înţeleg. Să ştii însă un lucru: Marian n-a fost niciodată amanta lui Harbottle.

Rhys îşi îngustă pleoapele, măsurându-şi fiul din cap până în picioare.

— N-aş vrea să crezi că-ţi cer să renunţi la onoare, dar te sfătuiesc să-ţi ţii gura faţă de maică-ta. Nu prea-i plac tainele.

Griffith se sprijini de spătarul jilţului. Înţelese că, pentru moment, Rhys nu mai avea nici un fel de obiecţii cu privire la Marian. Dacă datoria lui Griffith era să ducă mai departe numele familiei, Rhys încă îşi păstrase un strop de romantism velş, care-l făcea să regrete îndepărtarea fiului de toţi cei dragi.

— Atunci, ce facem cu Harbottle? întrebă tânărul.

Rhys râse, apoi deveni brusc serios.

— Îl ţinem în continuare aici? urmă tânărul. E un şarpe veninos şi poate n-ar fi rău să-l avem sub ochii noştri.

— Sau e mai bine să-l zvârlim afară? cugetă Rhys. Vremea-i tare capricioasă: când ploaie, când frig. Nu i-ar prii deloc să mai rămână pe meleagurile astea.

— O duce foarte bine în captivitate.

Privirile li se întâlniră şi amândoi dădură glas aceluiaşi gând:

— Atunci îl dăm afară.

§ § §

— Trebuie să-ţi iei leacul, spuse cu blândeţe Angharad, apropiind cupa de buzele strânse ale Marianei. I-ai promis lui Art c-ai să fii cuminte.

Marian îşi prinse nasul cu două degete, scârbită de mirosul

doctoriei.
— Dar nu la nesfârşit. Acum sunt sănătoasă.
— Aşa e. Ţi-a prins bine să stai o săptămână în pat, zise Angharad, punând cupa între degetele Marianei. Să vezi ce bine o să-ţi prindă încă una.
— Încă una? gemu Marian, simţind că-i tremură glasul!
Angharad nu putea scăpa un prilej atât de potrivit.
— Vezi? Ce-ţi spuneam eu?
O mângâie pe obraz, ca o mamă încercând să-şi convingă copilul.
— Dacă eşti cuminte şi-ţi iei doctoria, am să-ţi îngădui să primeşti vizitatori.
Marian se îmbufnă, furioasă pe propria-i slăbiciune. Crezuse că era pe moarte. Abia acum înţelegea prin ce trecuse: zile întregi de febră, apoi durerea şi teama, nopţi cu coşmaruri îngrozitoare, tusea sâcâitoare, care-o lăsa epuizată şi leoarcă de sudoare.
Boala o storsese de voinţă şi putere. Acum îşi putea înălţa capul de pe pernă, dar gestul i se părea lipsit de sens. În fiecare zi avea posibilitatea să verifice dacă preţioasa ei comoară se află tot în sacul în care o ascunsese, dar faptul nu mai prezenta nici un fel de importanţă. Era în stare să se ridice în capul oaselor, ca să-şi perie părul, sau să se scoale din pat pentru nevoile zilnice, dar n-avea chef să părăsească dormitorul nici măcar ca să înfrunte grijile mărunte ale vieţii zilnice. Fiul ei se afla pe mâini bune, iar ea se simţea istovită. Fără vlagă.
— Lasă-mă să-ţi masez spatele, propuse Angharad.
Marian şovăi o clipă..Nu îndrăznea s-o contrazică pe mama lui Griffith.
Tânărul i-o oferise pe propria lui mamă, ca pe cel mai de preţ dar pe care i-l putea face. Iar Angharad fusese peste aşteptări de bună şi înţelegătoare. O luase pe Marian sub aripa ei ocrotitoare, ca pe un pui rătăcit şi mult-iubit. Se îngrijea de ea cu atâta afecţiune poate chiar prea multă după părerea bolnavei – ca să n-o neliniştească. Şi Angharad o îndrăgise. La fel cum îl îndrăgise şi pe Lionel. Îi iubea pe amândoi de parcă ar fi fost copiii ei. O îmblânzise pe Marian cu afecţiunea sa de mamă, iar Marian se lăsase de bună voie în puterea ei.
¾ Văd că n-ai nici un pic de milă! murmură fata, band până la fund leacul cel îngrozitor, al cărui gust aducea a excremente de liliac amestecate cu ierburi.
La urma urmei, poate chiar asta şi era. Încercă să nu se mai gândească şi acceptă cu bucurie cana de bere pe care i-o întinse Angharad, ca să-şi clătească gâtul. Apoi se rostogoli pe burtă, trăgându-şi cămaşa de sub ea.
— Masează-mă, te rog.

Angharad se aşeză lângă ea, pe marginea patului, şi, dându-i la o parte cozile lungi şi grele de păr roşcat, începu să-i maseze gâtul şi spatele, înţepenite de prea mult stat în pat. Marian gemu de plăcere, apoi întrebă:

— Vine Lionel să mă vadă?

— Lionel, Rhys şi Griffith.

— Griffith?

Marian se smulse din amorţeală, sprijinindu-se în coate.

— Nu vreau să-l văd pe Griffith.

— Toată săptămâna ai refuzat să-l primeşti. E furios un urs care aşteaptă să înfrunte un taur. Umblă de colo-colo bombănind şi răstindu-se la toată lumea.

Angharad o plesni în glumă peste fund, dându-i a înţelege că vina era a ei.

— De data asta, te rog să-l ajuţi să-şi afle liniştea. Măcar de dragul nostru.

— Încă nu mă simt în stare să dau ochii cu el.

Angharad o apăsă uşor pe cap, îndemnând-o să stea culcată.

— Parcă ziceai că te-ai făcut bine şi vrei să te dai jos din pat.

Prinsă cu mâţa în sac, Marian protestă:

— Griffith o să mă facă să mă simt şi mai rău.

— Dimpotrivă, o contrazise Angharad, continuând să-i maseze spatele. N-auzi cum îţi bate inima? Asta-ţi va pune sângele în mişcare, alungând teama şi tristeţea care te-au îmbolnăvit.

Marian îşi îngropa faţa în pernă, ca să-şi ascundă obrajii îmbujoraţi. Dacă Angharad îi ghicise atât de uşor stânjeneala, spaima şi deruta, nu cumva şi ceilalţi îşi vor da seama tot atât de repede? Chiar şi Griffith...

De când se ştia, Marian nu se ferise de necazuri. Cândva, lady Elizabeth îi spusese că le caută cu lumânarea. Dar acum era cu totul altceva. Nu trebuia să lupte, nici să accepte o provocare la duel. Avea de înfruntat bărbatul care-o făcuse sa-şi piardă stăpânirea de sine, abandonându-se în voia lui. Acest bărbat îi răpise ceva ce nu putea să-i mai înapoieze niciosată, lăsând în loc durere şi amărăciune. Nu... Era prea istovită ca să-l mai vadă pe Griffith. Acum sau altă dată. Îşi ridică fruntea din pernă, rugându-se de Angharad:

— Nu putem aştepta până mâine?

Sări ca arsă, auzind glasul lui Griffith:

— Nu mai vreau s-aştept nici o zi.

O singură privire asupra lui îi fu de-ajuns. Tânărul arăta ca una din acele uriaşe lespezi de piatră din vechime, ţâşnite parcă din pământ. Marian le cunoştea din călătoriile făcute în Anglia. În Ţara Galilor existau încă şi mai multe. Aici oamenii le numeau menhire. Bătute de vânt şi ploaie, giganticele stânci rămâneau neclintite, indestructibile şi... inexplicabile: monumente ce sfidau trecerea timpului,

proclamându-şi în tăcere atotputernicia.

În liniştea din cameră, Marian îşi simţea nervii încordaţi ¾ nervii, a căror existenţă părea s-o descopere abia acum; îndrăzni să privească spre Griffith.

El venise mai aproape. Stânca ameninţătoare se preschimbase într-un om ca toţi oamenii. Un bărbat înfocat, dur şi impunător ca un menhir înfierbântat de căldura din adâncul pământului pe care se înalţă.

Nu cumva puteau comunica şi fără vorbe? Stânjenită, Marian descoperi că da. Îi înţelegea perfect furia şi dorinţa arzătoare. O dorea cu aceeaşi disperare cu care ar fi vrut să-şi înăbuşe dorinţa.

Oare Griffith avea vreo slăbiciune? Dacă da, atunci aceea era Marian, şi tânărul se lupta s-o alunge într-un ungher al vieţii lui tihnite de până atunci.

— Ţi-e mai bine? o întrebă el, cu glasul tremurând de dorinţă.

Ea nu găsi putere să-i răspundă, mulţumindu-se să dea din cap.

— Ne vom căsători de îndată ce se vor face strigările în biserică.

Ea se grăbi să protesteze:

— Nu!

Griffith păru să crească şi mai înalt.

— Trebuie să ne purtăm ca doi oameni cu capul pe umeri.

Cu ochii la el, Marian descoperi că nu-şi mai amintea decât acea întâlnire năvalnică şi tulburătoare din patul lui. Dar se sili să-şi păstreze gândirea lucidă. Era răspunzătoare de soarta lui Lionel. Începu să vorbească încet, cu grijijă pentru gâtul ars de usturime.

— Asta şi fac. Nu mă pot mărita cu un supus al regel Henry. Nici acum, nici altă dată.

Pe chipul lui se aşternu o expresie întristată, iar Marian îi simţi durerea de parcă ar fi fost a ei. În mod ciudat, îi era ruşine de bănuielile prin care spera să-şi salveze copilul.

Griffith se apropie de fereastra care dădea spre curtea interioară. Se sprijini cu spatele de zid şi începu să vorbească, neînduplecat ca o stâncă.

— Am să cer preotului să anunţe căsătoria noastră în biserică, în următoarele trei duminici.

— Pierdere de timp!

— Vom vedea, replică el.

— Fiule, se auzi glasul nemulţumit al hui Rhys, n-o poţi sili să se mărite cu tine.

Marian făcu ochii mari. În mijlocul înccăperii îl zări pe tatăl lui Griffith, ţinându-l în braţe pe Lionel. Părea că se află acolo de multă vreme.

Dar ea nu-l observase. Nu-şi observase nici copilul, de care îi fusese atât de dor. Dacă se gândea bune, uitase şi de Angharad, care continua

să-i maseze gâtul.

— Trebuie să ne căsătorim, insistă Griffith. Pentru siguranţa ei şi a copilului.

— Cât timp rămân la noi, amândoi sunt în siguranţă! vorbi solemn Rhys. Dar oricare-ar fi primejdia, preotul nostru nu va face strigările în biserică fără ca lady Marian să-şi dea consimţământul.

Griffith ridică din umeri, încrucişindu-şi braţele la piept. Rhys aşteptă, cu ochii la fiul său. Dar cum tânărul continua să tacă, tatăl său întrebă:

¾ Oare lady Marian are destulă putere ca să-şi ţină copilul în braţe?

¾ Sigur că da, răspunse Angharad.

Amândoi îşi dădeau silinţa să aplaneze conflictul dintre doi tineri.

¾ În ultimele trei zile n-a mai făcut deloc febră, iar puştiul e tot atât de zdravăn şi sănătos cum era şi Griffith la vârsta lui. Şi la fel de neputincios.

Marian îl luă pe Lionel din braţele lui Rhyş şi-l strânse la piept, fericită, şoptindu-i vorbe drăgăstoase.

— V-a dat mult de furcă?

¾ Nu! se grăbi să răspundă Lionel.

Rhys începu să râdă.

— E tare drăgălaş. L-ai crescut aşa cum trebuie: isteţ şi sănătos.

— Nu! repetă Lionel, cu o sărutare lipicioasă pe obrazul Marianei.

Trăgând cu coada ochiului spre Griffith, ea văzu că tânărul îi urmărea, zâmbind. Lui Griffith îi priise săptămâna petrecută acasă, la părinţi. Se îmbăiase şi acum purta haine noi şi curate, în culori vii, după moda de la Curte. Îşi tăiase şi-şi periase părul, care lucea ca lemnul de abanos lăcuit. De fapt, aşa cum presimţise Angharad, sângele începea din nou să pulseze în vinele Marianei. Griffith arăta, într-adevăr, a peţitor.

În aceeaşi clipă, el spuse:

— Pe Marian am întâlnit-o graţie lui Lionel. Pentru asta îi sunt recunoscător.

Marian îşi zise că Griffith alesese o cale înţeleaptă. Măcar de l-ar fi crezut părinţii lui!

Îşi găsi de lucru cu Lionel, dându-i şi lui o pernă şi acoperindu-i picioruşele cu pătura. Angharad se simţi obligată să umple tăcerea.

— Cel puţin, nu v-aţi cunoscut aşa cum s-a întâmplat cu mine şi cu Rhys.

— Ce tot spui acolo? o mustră Rhys. Doar n-a fost chiar aşa o catastrofă!

—- O catastrofă? repetă Angharad.

Apoi, întorcându-se spre Marian, îi explică:

— Noi doi ne-am cunoscut abia la slujba de căsătorie

— Aşa au găsit de cuviinţă părinţii noştri, interveni solemn Rhys.

Dar imediat începu să râdă.

— Ce ştiau ei? Sau eu? Mie puţin îmi păsa. N-avea prea mare importanţă pe cine iau de nevasta. Abia împlinisem douăzeci şi unu de ani, fusesem uns cavaler şi mă consideram intrat în rândul lumii.

— Iar eu n-aveam decât doisprezece, şopti Angharad.

Rhys o dojeni, ridicând arătătorul.

— Dar aveai nişte forme adorabile.

— M-a speriat de moarte.

— Credeam că te aştepţi la una ca asta.

— A intrat în dormitor, s-a uitat la mine, care-l aşteptam tremurând în pielea goală, şi-a declarat: ,,Eu nu mă culc cu un copil."

— După care am ieşit din cameră.

— Adică te-ai năpustit afară! îl acuză Angharad.

— Doar nu vrei să-mi găseşti vină pentru asta, ripostă Rhys.

— Nu, surâse Angharad. În sinea mea am răsuflat uşurată... deşi umilită în ochii lumii.

Rhys zâmbi şi el, iar Marian avu senzaţia că-şi îmbrăţişează din priviri soţia. Între ei exista o legătură trainică, ce se întărea odată cu trecerea timpului, astfel încât dorinţa din tinereţe nu era prea greu de aprins.

Griffith suspină, clătinând din cap.

— Sunt şi-acum îndrăgostiţi unul de altul, îi zise el Marianei.

Ea nu răspunse. Îi era uşor să-şi închipuie că împreună cu Griffith ar fi format o pereche la fel de fericită, depănând cu nostalgie amintiri de la începuturile idilei lor, fiecare ştiind ce urma să spună celălalt.

Dar la fel de bine îşi putea imagina că încă patruzeci de ani de-acum încolo soarta le-ar fi fost potrivnică.

— Cum s-a întâmplat? întrebă ea, conştientă că-i tremura glasul, iar lacimile stăteau gata să-i ţâşnească.

¾ Vrei să spui, cum se face că suntem, totuşi, împreună? îi vorba din gură Angharad, încrucişându-şi în poală mâinile muncite. Păi... eu am crescut...

— Era o mândreţe de fată! adăugă Rhys.

¾ Taci din gură, că nici nu mă băgai în seamă! îl certă Angharad. Eu îţi ţineam casa, iar văduva din sat îţi ţinea de urât. N-ai dat nici o atenţie farmecelor mele – de altfel, destul de discutabile!

— Până când ai început să flirtezi cu scutierul meu.

— Era de-aceeaşi vârstă cu mine, şopti Angharad la urechea Marianei. Şi frumos ca îngerul ispitei!

— Şi pe deasupra, prost ca noaptea! completă Rhys.

— Sfântă Winifred! Aşa-ţi părea ţie, pentru că-şi închipuia că puţin îţi pasă. Şi, într-adevăr, nu ţi-a păsat, până în clipa când ai văzut că *altora* le pasă.

Pufni, amintindu-şi indignarea de-atunci.

— Cum face câinele cu osul: nu-l mănâncă decât atunci când vede că-l râvneşte alt dulău.

— Să ştii că nu eram chiar atât de indiferent pe cât spune nevastă-mea! murmură Rhys, aplecându-se spre Marian.

Angharad îşi încrucişa braţele pe pieptul opulent.

— Hm!

— O, sigur c-o remarcasem. Trupul i se împlinise şi chiar avea pe vino-ncoa. Dar eram căsătoriţi de patru ani şi nu puteam schimba rânduielile aşa, deodată. Ceilalţi ar fi zis că-s dobitoc dac-am ajuns să-mi curtez propria nevastă.

Oftă, apoi adăugă, profund mâhnit:

— Deşi asta mi-ar fi fost mult mai uşor.

Angharad îşi ascunse zâmbetul, dar Marian nu reuşi aceeaşi performanţă. Văzându-l pe bărbatul acela cât un urs intimidat de minuscula lui soţie, nu se mai putu stăpâni şi izbucni în râs.

— Vezi? Vezi, fiule? se înfurie Rhys, arătând spre amândouă. Femeile nu-şi respectă nici soţii, nici iubiţii. Eu le povestesc despre umilinţa pe care-am îndurat-o, şi ele se prăpădesc de râs.

— Într-adevăr, tată! E de-a dreptul revoltător!

— Sigur că e! întări Rhys, privind-o încruntat pe Marian. Nu văd nimic de râs în toate astea.

Marian îşi drese glasul, încercând să redevină serioasă.

— Continuă, te rog. Ce-ai făcut cu scutierul?

— L-am trimis înapoi, la părinţi, cu coada între picioare. Eu l-am scos din sărăcie şi mizerie, educându-l ca să-mi fie scutier, şi nemernicul o curta chiar pe nevastă-mea! Chiar pe nevastă-mea! repetă el, dând furios din mână.

Marianei nu-i fu greu să înţeleagă că alungarea scutierului se petrecuse cu mare tevatură. Când Angharad îşi anunţă, în treacăt, soţul că servitorul cu pricina se întorsese, Rhys îşi ieşi din fire:

— Şi ce, crezi că-mi face vreo impresie? E dobitoc, şi necopt, şi...

— Nu mai e necopt acum, îl întrerupse Angharad. Dar e la fel de frumos şi năvalnic, aşa că bagă de seamă cum te porţi.

Vechea ceartă reuşea şi-acum să stârnească reacţiile de odinioară. Rhys se înroşise ca racul de furie, aşa că Marian se grăbi să intervină:

— Ce s-a întâmplat cu voi după ce-aţi rămas singuri?

Rhys se strădui să-şi înghită vorbele mânioase, apoi, prinzând privirea neliniştită a soţiei, făcu un efort să depăşească momentul.

— Am umblat de colo-colo ca scos din minţi. Mă aşteptam ca Angharad să se târască la picioarele mele, cerşindu-mi iertarea.

— Evident c-a aşteptat degeaba! pufni femeia.

— Când colo, ea era cea supărată! zise Rhys, încă uimit de izbucnirea de odinioară a soţiei sale prea-supuse. Zicea că-i vina mea.

— Şi chiar era! nu se lăsă Angharad.

— Aşa că m-am trezit cu o nevastă de doisprezece ani, care-mi spunea că are şaisprezece şi că s-a săturat să mai fie socotită un copil.

— Iar el mi-a zis că dacă vreau să fiu socotită femeie în toată firea, atunci trebuie să mă port ca atare.

¾ Aşa că m-am culcat cu ea.

Povestiseră pe rând, adăugând fiecare noi amănunte, dar în final precizarea directă a lui Rhys îi luă prin surprindere. Amândoi roşiră până în vârful urechilor. Schimbară o privire rapidă şi Rhys începu să tuşească. Apoi vorbi din nou, cu glas mai potolit.

¾ Numai că să te culci cu o fecioară când eşti în culmea furiei nu-i o idee prea înţeleaptă. Nu, nu! Câtuşi de puţin. Au urmat lacrimile...

¾ Unele chiar ale lui, interveni Angharad.

¾ ...iar un bărbat trebuie să încerce să îndrepte situaţia, ceea ce nu-l pune într-o poziţie prea avantajoasă.

Copleşit de amintiri, Rhys îşi şterse fruntea de sudoare şi se rezemă de spătarul jilţului.

¾ Bineînţeles, asta nu se întâmplă chiar atât de des, slavă Domnului!

— Rhys! îl mustră Angharad.

Toţi tăcură, cu ochii la Lionel, care se juca, ascunzându-se sub pătură. Nimeni nu părea dornic să deschidă gura. Marian nu îndrăznea să privească nici la Rhys, nici la soţia sa, cu atât mai puţin la Griffith.

Atunci tânărul îşi drese glasul.

— De fapt...

Marian ridică privirea, scandalizată. Nu, nu putea fi adevărat! Doar nu voia să le spună adevărul!

— Marian şi cu mine...

Fata simţi că i se taie respiraţia şi se ridică brusc în capul oaselor.

— Griffith?

— ...am avut o experienţă asemănătoare...

— Griffith, te rog să taci!

— ...şi am nevoie de ajutorul vostru ca să înfrunt consecinţele.

Griffith se sprijini de pervaz, adăugând:

— Nu te teme, iubito, mama şi tata mi-au dat întotdeauna numai sfaturi bune.

Disperată că el nu înţelegea, Marian izbucni:

— Dar nu-i vorba numai de tine şi de mine!

— Nici nu le cer sfatul doar cu privire la noi doi! o linişti tânărul, cu o plecăciune, având grijă să rămână destul de departe de pumnii ei. Cu ajutorul lui Dumnezeu, o vom scoate la capăt. Trebuie să ne preocupe soarta lui Lionel.

— Griffith, îţi interzic... începu Marian, încercând să ridice glasul.

Spre mărea ei disperare, descoperi că nu putea vorbi.

— Copilul nu-i al ei, declară Griffith.
Marian răsuflă adânc de câteva ori, străduindu-se să-şi recapete vocea, dar tânărul urmă, fără ezitare:
— Am avut dovada cu mai puţin de-o lună în urmă.
Angharad şi Rhys se uitară consternaţi unul la altul, apoi la Lionel, la Marian şi din nou la Griffith. Rhys îşi reveni primul din surpriză.
— Ce vrei să spui, băiete?
În sufletul lui Griffith se luptau orgoliul şi ruşinea. Trase aer în piept şi spuse dintr-o suflare:
— Vreau să spun că atunci când s-a culcat cu mine era fecioară.
Marian îşi acoperi faţa cu mâinile, scoţând un geamăt. Totul era pierdut. Taina lui Libnel fusese descoperită.
— Dar cum de-a ajuns fata în patul tău, Griffith? întrebă, uluită, Angharad.
— A... a avut un coşmar.
Apoi, dându-şi seama că sunase caraghios, se grăbi să adauge:
— Vorbesc serios. Era albă ca varul la faţă şi tremura din toate încheieturile... În aceeaşi zi Lionel fusese răpit şi Marian se temea... că cineva... va lua...
— Bine... bine... încuviinţă Rhys. Dar zici c-ai făcut dragoste cu ea. Adică ai renunţat la burlăcie. Asta vrei să spui, nu?
¾ Da, tată.
Fata înălţă capul, fără să înţeleagă. Părinţii lui Griffith aveau cu totul alte preocupări. Pe Marian o îngrijora că Lionel era de sânge nobil şi se întreba cum va influenţa acest fapt istoria Angliei, iar ei păreau că se interesează numai de Griffith... şi de ea.
Rhys îşi frecă, încântat, mâinile.
¾ *De ce*-ai făcut dragoste cu fata?
¾ Mi-am pierdut controlul, tată! răspunse Griffith, cu capul în piept.
Angharad îşi plesni palmele, în culmea fericirii.
— Ţi-ai pierdut controlul?
— Da, recunoscu tânărul.
— Cu lady Marian? insistă maică-sa.
— Da, repetă el.
Angharad îşi ridică braţele spre ceruri.
— Domnul fie lăudat! În sfârşit, avem şi noi o fiică!
— Amin, întări Rhys.
Angharad îl sărută pe Lionel, apoi o strânse la piept pe Marian, care rămăsese uluită şi îngrozită, şi sări jos de pe pat.
— Mă duc să încep pregătirile de nuntă.
Rhys se sculă şi el din jilţ, pornind după ea.
— Iar eu mă duc să-i spun preotului să facă strigările în biserică.
Marian simţea că-i vuieşte capul, însă tot mai găsi putere să se

împotrivească.

— Dar spuneaţi că nu veţi îngădui căsătoria fără încuviinţarea mea.

— Asta era înainte să auzim veştile uluitoare de-adineauri, răspunse Angharad, strângându-l de braţ pe Rhys şi plimbându-şi privirea de la Griffith la Marian. Ne-ai înapoiat fiul, fetiţo.

Marian nu pricepea nimic. De-ar fi fost îmbrăcată, ar fi sărit din pat, să-l înfrunte pe Rhys.

— Bine, dar cu Lionel cum rămâne?

— Lionel? repetă Rhys, uitându-se cu mare atenţie la băieţel.

Copilul îşi vârâse capul sub pătură, azvârlind perna pe podea, şi izbea cu picioruşele în tăblia patului.

— Ia-l în braţe pe Lionel, Angharad. Să-i lăsăm singuri pe porumbeii noştri.

— Cred că Marian ar vrea să ştie ce părere aveţi despre copil, acum când aţi aflat că nu-i al ei, zise Griffith.

— Şi mai vreau să ştiu, izbucni Marian, dacă juraţi să păstraţi secretul.

Rhys şi Angharad o priviră nedumeriţi, fără a-i înţelege îngrijorarea. În cele din urmă, Rhys vorbi în numele său şi al soţiei:

— Dacă ai lăsat să se creadă că-i al tău, distrugându-ţi reputaţia şi şansa de-a fi fericită, înseamnă c-ai avut temei serios. Tu-l cunoşti, fără îndoială, şi Griffith îl cunoaşte dar dacă nu vrei să ni-l spui şi nouă, nu-i nici o supărare. Asta voiai s-auzi din gura noastră?

— Juraţi-mi să păstraţi secretul, şopti Marian, înfrigurată şi temătoare. Juraţi-mi!

Rhys se crispă, iar Angharad suspină, vădit îndurerată.

Griffith gemu, clătinând din cap.

— N-a vrut să vă jignească, tată. Dar dacă l-aţi cunoaşte pe tatăl ei, aţi înţelege.

Rhys îl privi cu răceală, dar Angharad îi puse mâna pe piept, cu ochii în ochii lui. El înţelese şi încuviinţă din cap, apoi se apropie de Marian, luându-i mâna în mâinile sale aspre.

— Harbottle mi-a povestit despre tatăl tău, aşa încât te iert. Dar acum eşti în Ţara Galilor, la rudele tale. Şi dacă în noi nu ai încredere, atunci în cine?

Capitolul 12

Uşa se închise fără zgomot în urma lui Rhys, Lionel şi Angharad. Marian îi urmărise cu privirea, întrebându-se dacă nu cumva părinţii lui Griffith îşi pierduseră minţile. Să aibă încredere în ei pentru că erau rude? Ce nebunie mai era şi asta?

Şi totuşi, avea încredere în Angharad. Nici nu putea să nu aibă. Iar Rhys... păi, dacă Art era însoţitorul lui Lionel, iar Griffith poza în tată al lui Lionel, atunci modelul lui era cu siguranţă Rhys. Fiul îşi imita tatăl până în cele mai mărunte gesturi. Marian se înroşi, amintindu-şi cât de jignit se simţise Rhys când îi ceruse să jure că va păstra taina.

— De ce-a venit Harbottle? întrebă ea.

Griffith oftă, îndepărtâhdu-se de fereastră.

— Se pare că ţi-a luat urma în Ţara Galilor. Când n-a mai dat de tine, a întrebat unde-i castelul Powel.

¾ De ce?

El se apropie de pat, cu paşi rari, fără să scoată un cuvânt.

— Pentru că vrea să pună mâna pe tine.

— Prostii!

Îi tremura glasul şi se sili să se stăpânească.

— Se vede treaba că l-a trimis tata.

— Mie mi se pare câ tatăl tău s-a cam spălat pe mâini în privinţa lui Harbottle. Ca şi noi, de altfel. Acum patru zile, i-am dat drumul să plece, după ce i-am îndesat în traistă haine uscate şi destulă hrană cât să-i ajungă până în Anglia... dacă-i iute de picior. Dar individul pare dispus să-şi rişte pielea, numai să pună mâna pe tine, pentru că servitorii ne-au prevenit că un bărbat tot dă târcoale castelului.

Griffith veni lângă ea şi se aşeză pe marginea patului.

¾ De fapt, mai mulţi slujitori l-au văzut stând la pândă.

Marian ar fi vrut să-i mai ceară nişte explicaţii, dar el îşi scoase cizmele, apoi jiletca. În clipa când îşi duse mâna la şiretul pantalonului, ea întrebă în şoaptă:

— Ce-ai de gând să faci?

— Să aflu adevărul despre Lionel. Nu tot aşa am descoperit şi adevărul despre tine?

Îşi scoase pantalonul, apoi cămaşa. Marian rămăsese cu ochii la el ameţită de reacţia lui imprevizibilă.

— Ai venit în patul meu, am stat de vorbă, am făcut dragoste, iar când s-a terminat, îţi cunoşteam taina.

Inima Marianei pulsa năvalnic. Brusc, îi pieri acel sentiment al inutilităţii, care se opunea însănătoşirii ei. Îşi recăpătase puterile şi se simţea în stare s-o ia la fugă. Departe de el. Totuşi...

— Ei?

Sau, poate, *către el!*

— A fost aşa de simplu!
El râse cu blândeţe.
— E cel mai simplu lucru din lame. De asta ne-a făcut Dumnezeu deosebiţi unul de altul, ca să ne potrivim atât de bine.
Tânărul se întinse pe pat lângă ea, cu trupul gol şi ars de soare, şi-o luă în braţe. Marian îşi încleşta degetele pe pătură, strângând-o în jurul trupului.
— Ar putea să vina cineva.
— Nu uita că suntem într-o casă velşă. La ora asta toată lumea ştie că duminică se vor face strigările.
Zâmbi, aşezând perna lui Lionel lipită de-a Marianei, şi-şi culcă fruntea pe umărul ei.
— Velşii ştiu să se poarte în astfel de împrejurări.
Socotind că spusese destul, tăcu, rămânând nemişcat. Minutele treceau, iar Marian simţea că-i pocnesc nervii de atâta încordare. Nemaiputând suporta tăcerea, izbucni:
— Ce vrei de la mine?
— Mai multe lucruri, răspunse Griffith, plimbându-şi degetul pe conturul sânilor ei. În primul rând, după cum ţi-am spus, vreau s-aud povestea lui Lionel.
Marian îşi descleştă brusc degetele de pe pătura cu care încercase să se protejeze.
— Asta nu pot să-ţi spun.
Griffith oftă, şi răsuflarea lui îi încălzi pieptul prin pânza subţire a cămăşii de noapte.
— Tocmai de asta mă temeam, gemu el. Nu te pot sili să-mi spui un, adevăr pe care-ar fi trebuit să mi-l încredinţezi de bunăvoie.
Tonul lui Griffith o întrista, iar atingerea lui o făcu să-şi amintească. Dacă ar fi fost o femeie cu experienţă, aşa cum îi lăsa pe alţii să creadă, s-ar fi putut apăra prin alte amiritiri. Dar aşa, în minte îi venea numai noaptea petrecută cu Griffith – o imagine atât de vie, încât aproape o făcu să piardă şirul discuţiei.
— Nu pot spune nimănui.
— Nici măcar mirelui tău?
— Nu mă pot mărita cu tine.
— Ah, iată cel de-al doilea lucru pe care voiam să ţi-l cer: consimţământul de a-mi fi soţie.
— Nu.
Nu vorbise chiar atât de hotărât pe cât ar fi vrut, pentru că el tocmai o sărutase lângă ureche.
— Căsătoria asta prezintă o serie de avantaje.
— Şi dezavantaje.
— Ca de exemplu?
— Lionel nu va putea să...

Se opri. Fusese cât pe ce să se trădeze. Nu se putu împiedica să nu admită şiretenia lui Griffith.

El surâse cu tristeţe în colţul gurii şi Marian îşi înfrână cu greu pornirea de a-i urmări conturul buzelor cu vârful limbii.

— În primul rând, Lionel va fi mai în siguranţă cu mine decât fără mine.

Ea se încordă ca un arc, iar Griffith îşi înălţă fruntea.

— Nu eşti de-aceeaşi părere?

Marian nu ştia ce să răspundă. Sufletul şi mintea ei se războiau, fiecare încercând să capete supremaţie asupra trupului. Renunţase la iubire de dragul lui Lionel, iar când Griffith se dovedise a fi mare maestru într-ale iubirii, încercase să fugă din calea lui. Poate că, într-adevăr, Lionel va fi mai siguranţă alături de Griffith, dar Marian făcuse un jurământ faţă de lady Elizabeth, pe care nu putea să-l calce în picioare.

— Şi cu aceasta, ajungem la cel de-al doilea argument în favoarea căsătoriei, spuse tânărul, politicos ca un curtean sigur pe el ca un rege. Am discutat cu preotul nostru, care-i un om tare înţelept. Jurământul de căsătorie e mai puternic decât jurământul de credinţă al cavalerului faţă de suveranul său – deşi amândouă sunt legăminte sfinte, făcute în faţa lui Dumnezeu. Sper să nu fiu silit să aleg între soţie şi rege. Nădăjduiesc să-mi pot sluji în continuare regele, fără vreun neajuns pentru soţia mea. Dar, în ultimă instanţă, voi păstra secretele soţiei, voi avea grijă de averea şi copiii ei, rămânându-i credincios mai presus de orice alte jurăminte.

Marian ciupi, nervoasă, pătura cu degetele.

— Înţeleg.

— Dar mă crezi?

Griffith se săltă într-un cot, cu muşchii jucându-i sub piele, şi se aplecă deasupra ei.

— Vrei s-auzi şi cel de-al treilea argument în favoarea căsătoriei?

— Cred că...

— Iată-l! şopti tânărul, acoperindu-i faţa cu sărutări.

Marian îi simţi buzele, răsuflarea parfumată, pielea netedă a obrazului proaspăt bărbierit, şi închise ochii de plăcere – o plăcere pe care întunericul de sub pleoape nu făcea decât s-o sporească.

¾ M-ai speriat, iubito... îi murmură el la ureche. Credeam c-o să te pierd şi n-aş fi putut îndura...

¾ Nu trebuie să facem asta... şopti Marian, dorindu-şi să fi vorbit mai hotărâtă şi să fi avut mai multă voinţă.

¾ O fac doar ca să te conving să te măriţi cu mine.

În ochii Marianei se citea stupefacţia.

¾ Vrei să spui că, dacă-mi dau consimţământul, pleci şi mă laşi în pace?

Amândoi se priviră fix câteva clipe.

— Accepţi? întrebă el, cu o expresie de nepătruns.

— Mai întâi, răspunde-mi.

Tăcerea lui ascundea aceeaşi luptă între pasiune şi raţiune. În cele din urmă, zâmbi fără veselie, în vreme ce ea îl ţintuia cu o privire îndurerată.

— Nu. N-am să plec. Orice-ai spune tu.

Îi dezlegă panglica din păr şi-i despleti cozile groase.

— Datorită ţie mi-am pierdut sângele rece şi onoarea... Dar m-ai făcut de două ori mai bărbat ca înainte.

Îşi îngropa faţa în pletele roşcate, revărsate pe pernă, murmurând:

— Aşa încât acum vreau să te răsplătesc în acelaşi fel.

Ea râse cu amărăciune:

— Să faci din mine un bărbat?

— Să te fac să uiţi de tine.

Îşi înălţă fruntea, cu expresia cavalerului sigur de victorie încă înainte de-a intra în luptă,

Marian se simţea slăbită, deşi nu chiar atât de mult ca în urmă cu câteva ceasuri. Nu chiar atât încât să nu i se poată împotrivi. Când mâna lui îi atinse şiretul cămăşii de noapte, ea îl opri, speriată.

— Unde vrei să-mi pun mâna, *my lady* ? zâmbi el. Dorinţa ta e poruncă pentru mine. Vrei să-ţi mângâi umerii? Sunt cei mai frumoşi pe care i-am văzut vreodată: puternici, deşi scobitura lor trădează o feminitate ascunsă. Te-am admirat pe furiş şi m-am minunat ce frumos contur are trupul tău: cu talia îngustă, Cu şoldurile arcuite, care ademenesc bărbaţii, făgăduind paradisul pe pământ.

Degetele ei tremurau. Se lăsă pe pernă, mirându-se câtă plăcere îi făceau vorbele lui.

— Nu cumva mâna mi-e prea grea, *my lady?* întrebă el, vorbind încet şi rar, pe un ton plin de subînţelesuri. Aşeaz-o tu acolo unde vrei.

Marian îşi adună toate puterile şi-i aşeză mâna pe... pătură, cât mai departe de ea.

Continuând să zâmbească, Griffith se săltă într-un cot, sprijinindu-şi capul în palmă, şi privi spre mâna pe care Marian o respinsese.

— Bine-ai gândit, *my lady.* Hai să vedem amândoi unde-i mai bine să încep cu mângâierea. Eu unul aş vrea să-ţi ating sânii. Nu-s nici prea mici, nici prea mari, dar foarte sensibili. N-am să-ţi uit niciodată geamătul de plăcere când ţi i-am sărutat data trecută. Ca o pisică, ţi-aminteşti?

Marian simţi că i se opreşte respiraţia şi că se învârte camera cu ea. Nu cumva i se făcuse iarăşi rău? Sau poate leacul acela dezgustător...

— Atunci ai fi vrut mai mult, dar nu prea ştiai ce să-mi ceri. Acum ştii, nu-i aşa??

Sfârcurile sânilor ei se întăriseră, ţinând loc de orice alt răspuns. Marian îşi încrucişa braţele pe piept, deşi Griffith n-avea cum să ghicească ce se întâmplase sub pătură.

— Va să zică, n-ai uitat! râse el. Când ţi-am sărutat sânii, a trebuit să te ţin în frâu, erai înnebunită de plăcere. Mă trăgeai de păr şi nu ştiai nici tu dac-ai fi vrut să continui sau să mă opresc. Dar când am încercat să mă opresc...

— Pe toţi sfinţii...

— Mi-ai lipit din nou gura de sânii tăi, şi i-am sărutat iar şi iar, până când am crezut că-mi voi pierde minţile de plăcere.

Îşi netezi pieptul, iar ea privi, fascinată, smocurile de păr negru şi creţ ţâşnind la loc în urma degetelor lui.

— Şi bărbatul savurează astfel de senzaţii.

În mintea Marianei începură să se perinde imagini sugestive, posibile reacţii ale lui Griffith la sărutări atât de îndrăzneţe.

Asta fusese şi intenţia lui. Surâse în colţul gurii şi Marian simţi cum o cuprinde furia la gândul că Griffith încerca s-o ademenească prin cuvinte. Îşi scutură cu înverşunare capul sprijinit în perne.

— Te rog să pleci!

El îi îndepărtă uşor o şuviţă rătăcită pe frunte.

— Îmi ceri cam mult, iubito...

Îi prinse obrazul în palmă, şi-şi plimbă vârful degetului pe genele ei.

— Şi totuşi, nu îndeajuns. Mai ai încă multe de învăţat până să ştii cum să faci dragoste. Nici nu se putea altfel. N-am avut vreme să-ţi destăinui toate tainele. De pildă, ţi-ai închipuit că un bărbat poate săruta o femeie aici...

Îi puse palma pe pubis.

— ...făcând-o să ţipe de plăcere?

Instinctiv, ea îşi apropie genunchii, de teamă ca degetele lui să nu-şi continue explorarea. O clipă, reuşi să-şi potolească propria dorinţă. Apoi o copleşi acelaşi val de fierbinţeală – mai puternic, aproape dureros, şi, totuşi, divin. Dar nu chiar...

— Nu!

— Îţi jur că acesta-i adevărul. Iar femeia poate face şi ea acelaşi lucru.

— Şi-ai să ţipi de plăcere? întrebă Marian.

Intenţionase să fie sarcastică, dar nu reuşise să-şi ascundă pasiunea.

— Încearcă şi-ai să vezi.

Se rostogoli pe spate, cu braţele sub cap. Avea umerii, pieptul şi braţele musculoase şi puternice, iar în această poziţie, coastele se desenau uşor sub piele. Îşi încorda abdomenul sub privirea ei, şi Marian avu impresia că-i zvâcniseră şi picioarele. Poate că i se păruse. Nu îndrăzni să meargă cu privirea mai departe... Ridică brusc capul,

cu ochii în ochii lui.

Ochii tânărului străluceau ca aurul topit, tulburând-o mai mult ca orice gest şi-orice cuvânt, îi citea limpede gândul, înţelegând patima care-1 răscolea.

— Închipuie-ţi ce-ar însemna să mă atingi şi tu... murmur el. Să mă ai în puterea ta... Să mă înfior până în străfundurile fiinţei mele când îmi mângâi pieptul, apoi pântecele, apoi... Imaginează-ţi gustul meu... şi geamătul meu de plăcere, când buzele tale umede s-ar deschide ca să mă primească...

Ea îi puse palma pe gură, silindu-l să tacă.

Nu voia să-l atingă, dar nu se mai putea stăpâni.

Oare când se preschimbase velşul cel războinic într-un poet? Când învăţase să ispitească prin vorbe?

Griffith îi sărută palma, iar când ea vru să-şi retragă mâna, o prinse de încheietură. Începu să-i maseze pielea delicată şi sensibilă, fascinat de netezimea ei şi de vinişoarele albăstrii. Îi mângâie fiecare deget, iar şi iar, până când Marian îşi strânse palma, ca să-şi domolească fiorul de plăcere. Apoi îi duse degetele la buze, sugându-le unul câte unul.

Voia ca şi ea să repete gestul. Aceasta era şi dorinţa Marianei. Smucindu-şi mâna, fata se ridică în capul oaselor. Pătura alunecă într-o parte, dezgolindu-i sânii abia ascunşi sub cămaşa de noapte transparentă. El o privi, fără a-şi putea stăpâni un geamăt.

— Cât de frumoasă eşti! murmură cu glas răguşit de emoţie. Şi eşti toată a mea... Sânii aceştia sunt tot ai mei...

Marian se aplecă spre el, cu sângele pulsându-i în vine. Pentru primă dată de când sosise la castelul Powel se simţea bine şi avea senzaţia că va trăi o veşnicie.

— Dacă-ţi pui din nou mâinile sub cap, îţi făgăduiesc să te las să-i săruţi.

Era un risc calculat, Fără îndoială, el ar fi putut face uz de forţă, posedând-o dincolo de orice împotrivire. Dar chiar şi fără luptă, Marian îl dorea nebuneşte. Dar Griffith voia ca ea să i-o şi dovedească.

Foarte bine!

—Pune-ţi mâinile sub cap! ceru ea din nou

Tânărul şovăi o clipă, apoi, luând mâna de pe obrazul ei, se supuse resemnat.

Cu ce să înceapă? Era foarte important, mai ales privindu-l cum stătea întins ca un festin pregătit numai şi numai pentru plăcerea ei. Şi, în plus, aveau la dispoziţie o zi întreagă. Îşi puse palmele pe umerii lui Griffith, urmărind cu degetul conturul fiecărui muşchi. Apoi coborî spre piept, spre şolduri şi spre coapse. Îl mângâia fără grabă, dornică să cunoască îndeaproape un trup de bărbat şi să-i afle reacţiile. Dornică să descopere secretul mult-lăudatului său control.

Pe chipul lui se citi o chemare disperată. Îşi încordă degetele de la

picioare, coapsele îi zvâcniră. Tot trupul i se preschimbase într-o coardă de oţel.

— Tu ai vrut-o! îi aminti ea.

— Atunci fă precum ţi-am cerut! porunci el, încruntat.

— Toate la timpul lor.

Se sprijini pe călcâie, şi, punându-şi mâinile pe şoldurile lui, se aplecă peste el, repetând.

— Toate la timpul lor.

Nările i se umflară de parfumul lui: un miros curat şi bărbătesc.

— Ai făcut baie? îl întrebă Marian.

— Aşa-i tradiţia în familia mea... răspunse Griffith, apoi icni scurt, pentru că Marian începuse să-l muşte de ureche. Înainte de nuntă, te îmbăiezi. Iar eu eram hotărât să... Nu pot vorbi, când îmi lingi urechea ca o pisică.

— Ştăpâneşte-te! replică Marian.

Gustul lui era la fel de plăcut ca înfăţişarea, iar Griffith se cutremură de plăcere când Marian îi umezi sfârcul pieptului cu vârful limbii, suflând apoi uşor asupra lui.

Se strădui să rămână cu privirea la bârnele tavanului şi spuse:

— Eram hotărât să mă port cu tine astăzi ca în ziua nunţii. La urma urmei, o facem de ochii lumii.

— Ce anume? întrebă ea, frecându-şi obrazul pântecele lui.

— Nunta. Ne căsătorim doar de ochii lumii. Căsătoria noastră e deja consumată. Acum nu ne rămâne decât să facem strigările în biserică şi să mergem la preot, ca să rostim jurământul.

— Dar dacă a fost deja consumată – murmură Marian apucându-i coapsele şi plimbându-şi vârful limbii de la genunchi spre şolduri – la ce mai e nevoie de încă o consumare?

El îşi înălţă capul de pe pernă, ca s-o privească mai bine.

— Fiindcă-am crezut că mori.

Ea râse amuzată, dar Griffith vorbise cât se poate serios.

— Mă temeam că după ce te-am găsit robustă şi fericită, ca o forţă a naturii, urma să te pierd pentru totdeauna.

Îşi deschise braţele spre ea.

— Iubeşte-mă, Marian. Toarnă-mi în vine seva ta. Alungă umbrele.

Chemarea lui o înfiora până în măduva oaselor.

Acest bărbat – această stâncă! – avea nevoie de ea. Atât de mult încât uriaşa lui voinţă se închina în faţa pasiunii.

I-ar fi putut lua dorinţa în joacă?

Griffith voia mai mult decât să-i simtă trupul lipit de-lui. Îi cerea să-şi unească viaţa cu a sa.

Nici un alt bărbat nu reuşise s-o convingă să i se dăruiască, dar în braţele lui Griffith ap Powel se abandonase fără regrete şi fără remuşcări.

Îşi pusese soarta în mâinile lui. Va îndrăzni să i-l încredinţeze şi pe Lionel? Îl crezuse atunci când îi spusese că jurământul faţă de ea era mai presus decât legământul faţă de rege?

Răspunsul trupului era *„Da!"*, chiar dacă mintea continua să-i fie chinuită de îndoieli.

Sărută palma lui Griffith, iar el strânse degetele, de parcă ar fi vrut să-i păstreze sărutarea ca pe-o amintire. Cu mâini tremurânde, ea îl sili să se aşeze din nou cu braţele sub cap. Îi atinse în treacăt obrazul cu sânul şi el îşi întoarse faţa, căutându-i sfârcul cu buzele. Marian se cutremură, deşi îi primea sărutarea prin pânza subţire. N-o atingea. Nici nu era nevoie. Trupul ei îşi strigă pasiunea ca un clopot în zi de sărbătoare. Când el îşi desfăcu buzele, Marian rămase o clipă nemişcată, retrăind în gând acea senzaţie divină.

Apoi se culcă pe spate, cu un surâs viclean. Griffith o provocase, iar ea se pregătea să-i răspundă, turnându-i în vine fiorul vieţii, aşa cum îi ceruse.

Îşi dezlegă şnurul cămăşii de noapte, cu gesturi încete şi senzuale, urmărindu-i fiecare schimbare de expresie, dezvelindu-şi tot mai mult picioarele. În cele din urmă, cu o mişcare bruscă, îşi scoase cămaşa pe cap, azvârlind-o pe podea.

Puse mâna pe acea parte a trupului lui pe care până atunci o ocolise şi nu-şi putu stăpâni râsul, văzându-i privirea uluită.

— O adevărată stâncă! glumi Marian, deşi, probabil, el nici măcar n-o auzise. Apoi îl atinse cu buzele şi el gemu, lăsându-se în voia plăcerii.

Totuşi, făcu un efort să vorbească. Cu pauze mari şi gâfâind, izbuti să articuleze:

— Acum... Vino, draga mea...

Îşi ţinea ochii pe jumătate închişi, ca şi cum ar fi privit spre soare. Marian se ridică, aplecându-se spre el.

— Vino peste mine, îi spuse Griffith, văzându-i şovăiala.

Într-o fracţiune de secundă, Marian înţelese.Aţâţându-l pe el, nu făcuse decât să-şi aţâţe propria dorinţă, Se aşeză deasupra lui, primindu-l înlăuntrul ei puţin câte puţin. Era foarte strâmtă, dar curând durerea făcu loc plăcerii. Îl simţea tremurând în trupul ei, dar el nu făcea nici o mişcare. Era femeie şi ţintuia sub trupul ei un luptător. Plăcerea bărbatului îi dădea Marianei uriaşe puteri asupra lui, puteri pe care voia să le testeze până la capăt.

Prefăcându-se neştiutoare, întrebă:

— Şi-acum, ce trebuie să fac?

El se încruntă, parcă nevenindu-i să creadă.

— Mişcă-te în sus şi-n jos.

— Aşa?

— Da.

— Şi-aşa?
— Da.
— Vrei mai repede?
— Da. Nu. Dumnezeule! Fă cum îţi place ţie!
Continuând să se mişte, Marian se lăsă pe spate, sprijinindu-şi palmele de coapsele lui.
— Îţi place?
El scoase un geamăt dureros.
— Chiar vrei să mă ucizi?
— Cu plăcere.
Îşi plimbă palmele pe trupul lui încordat ca un arc, de parcă astfel ar fi vrut să-l ia în stăpânire.
— Vreau să te ucid cu plăceri.

§ § §

— Criminală… murmură Griffith, înnebunit de mişcările ei.
— Cum?
Glasul Marianei era toropit de somn. Părea atât de ameţită încât tânărul simţi în inimă ghimpele remuşcării. Marian fusese prea slăbită pentru o dezlănţuire atât de pătimaşă. Dar ce putea el să facă? S-o fi aşteptat să se înzdrăvenească? Dar atunci l-ar fi evitat prin tot felul de viclenii. Ori el avea nevoie de cel mai mic avantaj asupra ei. Pe măsură ce-şi dădea seama că se aflau în pat, dezbrăcaţi, iar în minte îi reveneau imagini ale propriei îndrăzneli, începu să bată în retragere.
Griffith încercă să i-o ia înainte.
— Eşti o criminală fără scrupule. Eram gata să mor de plăcere şi nici c-ar fi existat o moarte mai atrăgătoare.
Vorbea cu un uşor accent velş, care dădea cuvintelor o nuanţă senzuală.
Ea se ghemui cu capul la pieptul lui. Griffith surâse. Probabil Marian găsea că-i mai uşor să-i simtă trupul lângă al ei decât să-l privească în ochi.
— M-am gândit… – începu tânărul, răsfirându-i pletele roşcate în şuviţe printre smocurile de păr negru de pe pieptul lui – că pentru nuntă am putea avea un *eisteddfod.*
Şiretlicul lui îşi atinse scopul. Marian îşi lăsă deoparte timiditatea şi, sprijinindu-se în cot, îi dădu mâna la o parte.
— Un… ce? Care nuntă?
— Un *eisteddfod,* pronunţă el cu grijă, ca şi cum singura lui preocupare ar fi fost s-o lămurească,pe Marian. Adică un grup de barzi şi muzicanţi, care vin să-şi cânte cântecele şi să-şi recite poeziile.
Ea îl privi drept în ochi.
— N-am spus că mă mărit cu tine.
Griffith îi susţinu privirea, cu un aer candid:

— Oare te-ai fi culcat cu un bărbat în mâinile căruia n-ai avea curajul să-ţi încredinţezi copilul? E posibil să ai instinct aşa capricioase încât să nu te poţi bizui pe ele?

Marian îşi dădu la o parte părul răzleţit pe frunte, într-un gest care-i trăda nesiguranţa.

— Femei mai înţelepte decât mine s-au bizuit pe instinctele lor şi-au dat greş, zise ea. Într-adevăr, ai fi putut să ne faci rău, însă cine ştie dacă na cumva aştepţi porunca altcuiva...

Griffith se simţi profund jignit că Marianei îi trecuse prin minte aşa o grozăvie. Se ridică încet în capul oaselor.

¾ Nici o poruncă din lume nu m-ar putea face să ucid un copil.

— Nici dacă ai fi proscris şi înfierat ca trădător şi ţi-ai pierde pământurile? Sau dacă ţi-ai rata şansa unei funcţii înalte?

Neînduplecat ca boul în jug, Griffith îi răspunse:

— Eu nu duc război împotriva copiilor.

— Până şi-n clipa asta s-ar putea să te gândeşti că dac-aş naşte alţi copii – ai tăi, de astă dată – nu mă va mai interesa soarta lui Lionel.

În mod ciudat, repeta chiar cuvintele lui Harbottle. Griffith se simţi jignit că Marian îi atribuia şi lui păcatele lui sir Adrian.

— Dacă ne căsătorim, mă aştept să mă respecţi, dar cred că nu-i prea greu pentru un bărbat să înşele aşteptările unei femei, adăugă fata.

— Nu şi-n cazul în care acesta e motivul pentru care refuzi căsătoria.

— Încă de când eram copil, urmă Marian, de parcă nici nu l-ar fi auzit, am învăţat şă nu mă încred în nimeni. E o obişnuinţă veche, adânc înrădăcinată în firea mea. Acum nu-i vorba doar de tine şi de mine. La Curte am fost martora multor grozăvii, care-i înspăimântau chiar şi pe cei ce le săvârşeau. L-ai cunoscut pe regele Richard, unchiul Elizabethei?

— Nu.

— Eu da.

Dându-l deoparte pe Griffith, se sprijini între perne şi-şi trase **pătura** la piept, rămânând cu spatele dezgolit, acoperit doar de cascada de păr roşcovan.

— A fost un unchi bun pentru Elizabeth şi fraţii ei, precum şi-un frate iubitor pentru regele Edward. Nu mi-aş fi închipuit nici în ruptul capului că era în stare de crime atât de oribile.

Griffith îşi strecură palma pe sub pletele ei, mângâind-o pe umăr.

— Nu mă flatează nici una din aceste comparaţii.

¾ Dar eu nu te compar cu nimeni. Nici măcar cu tata.

Glasul i se înăsprise. Vorbise fără să-l privească. Nu cumva pentru că nu suporta să-l vadă în ochi? Sau pentru că-i era ruşine de propriile-i bănuieli?

— Tot ce voiam să spun e că sufletul bărbaţilor e un hău întunecat şi plin de primejdii, în care nu ştii niciodată unde sclipeşte lumina adevărului.

— Înţeleg.

Şi chiar înţelegea. Mâna îi alunecă de pe umărul ei, lăsându-i o dureroasă senzaţie de singurătate. N-avea rost să mai rămână în pat alături de-o femeie care îl socotea la fel de ticălos ca pe ceilalţi bărbaţi întâlniţi în cale până atunci.

Vru să se dea jos din paf, dar mână Marianei îl reţinu.

— Crezi c-ar trebui să am încredere în instinctele mele?

În sufletul lui Griffith se aprinse o licărire de speranţă.

— Sunt convins.

— Ei bine, instinctul îmi spune că-mi ascunzi ceva.

Speranţă abia înfiripată se nărui brusc şi în locul ei ţâşni un val de mânie, nimicitoare ca o furtună pe mare. Nici Griffith nu se aştepta la o asemenea reacţie. Năucit, făcu un efort supraomenesc să-şi păstreze gândul limpede.

Se trădase singur. Cine ştie cum aflase Marian vechile bârfe! Degetele ei lungi şi subţiri îi apucară strâns încheietura mâinii, ca pe mânerul unei spade mânuite cu măiestrie. Griffith se încruntă. Nu-i plăcea deloc asta. Chiar deloc.

Nu voia ca o femeie să-i citească în suflet şi să-l joace după bunul ei plac. Îşi dorea o femeie care să ştie să coase, să îngrijească grădina, să-i dăruiască fii, să i se supună fără prea multe întrebări— înţelegând că numai bărbatul avea dreptul de a pune întrebări – şi să-şi folosească înţelepciunea pentru a făuri o viaţă frumoasă pentru amândoi, o femeie care să priceapă că nu era treaba ei să gândească – şi cu atât mai puţin să vorbească – despre tainele unui bărbat. Şi totuşi, o dorea pe Marian.

Marian cea curajoasă. Şi cercetătoare. Cutezătoarea Marian.

— Prea naivă ca să-şi dea seama că mi-a sfidat autoritatea pentru ultima oară, zise el cu voce tare.

Marian sări ca arsă, stacojie de indignare.

— N-ar trebui să-mi vorbeşti mie de căsătorie. Eu nu-s o proastă care se supune orbeşte unui bărbat.

Griffith îi puse palmele pe umeri şi-o trase înspre el, privind-o drept în ochi.

— Dacă voiai un bărbat pe care să-1 târâi de căpăstru ca pe-un armăsar încăpăţânat, atunci nu trebuia să te culci cu mine. Dar acum e prea târziu. Am făcut toate pregătirile de nuntă, porţi în tine sămânţa mea şi, cu voia Domnului, ne vom căsători şi-am să te învăţ să-ţi ştii lungul nasului.

În ochii lui ardea o hotărâre nestrămutată. Vorbise la fel de înverşunat ca în ziua când se întâlniseră pentru prima dată. Dar atunci

amândoi erau îmbrăcaţi şi stăteau în picioare. Între ei nu exista un pat, cu aşternutul răvăşit, care să-şi ceară drepturile.

De-ar fi fost înţeleaptă, Marian ar fi trebuit să-şi ţină gura şi să fugă de la castelul Powel cu prima ocazie. Dar ea nu fusese niciodată înţeleaptă.

— Poate că *eu* am să te învăţ să-ţi cunoşti lungul nasului, spuse ea. Poate că...

El îi astupă gura cu o sărutare, culcând-o din nou pe pat, cuprins de patimă. Cumva era şi furie? Posibil. Marian îi simţi durerea şi dezamăgirea, şi începu să înţeleagă.

Griffith îşi dorise o viaţă liniştită şi o nevastă ca toate celelalte, iar acum era prizonierul propriului său cod al onoarei. Îi răpise fecioria, o învăţase să iubească şi-şi închipuia că-i obligat s-o ia de soţie. Ea se desprinse din îmbrăţişare, spunând:

— Nu te silesc.

— Ce anume? întrebă el, cu o privire rătăcită.

— Să te însori cu mine. Nu sunt femeia potrivită pentru tine.

El mormăi ceva şi-i tăie vorba cu altă sărutare, pătimaşă şi dominatoare. Prinzându-i obrazul în palme, o privi pătrunzător, spunând:

— Tu eşti a mea. Indiferent cum sau de ce, dar eşti a mea.

— Mă gândeam...

— Nu te mâi gândi la nimic.

O sărută din nou, fără a-i lua în seamă împotrivirea.

— Dar tu...

— Fără nici un „dar".

Altă sărutare.

— Tu...

— Fără „ tu " . Fără „ eu " . Numai „noi".

Marian nu-şi mai aminti ce voia să spună. Se zbătea din ce în ce mai puţin convinsă, aşa că el îşi slăbi strânsoarea. Continua s-o ţină în puterea trupului său, continua s-o dorească, dar în primul rând voia să-l dorească şi ea. Ceea ce fusese o luptă se preschimbase încet-încet în îmbrăţişări pătimaşe. Marian era gata-gata,să cedeze, când pe coridor răsună un urlet, care-i făcu pe amândoi să sară în picioare.

¾ Nu puteţi intra acolo! se auzi glasul lui Art.

Apoi altă voce, necunoscută:

¾ Va să zică, aia-i uşa. Bun! Acum voi împlini ceea ce am de împlinit.

Griffith înjură printre dinţi. Uşa zbură de perete. Marian scoase un ţipăt ascuţit. O voce sepulcrală rosti răspicat:

— Vă aduc salutul maiestăţii sale, regele Henry.

Capitolul 13

Art cotcodăcea ca o găină într-un coteţ în care-a intrat vulpea:

— Am încercat să-l opresc, Griffith, dar nici n-a vrut s-audă.

Griffith o acoperi repede pe Marian cu cearşaful şi sări jos din pat. Gol puşcă şi furios la culme, se îndreptă, cu paşi ui iaşi, spre mesager:

— Oliver Churl[4], aşa-i?

— Oliver King, îl corectă emisarul, fără să se tulbure. Mai precis, secretarul particular al lui Henry Tudor. Îţi aduc salutul maiestăţii sale regele.

Griffith aruncă o privire la mogâldeaţa care tremura ascunsă sub pături.

— Maiestatea sa regele a ales momentul cel mai potrivit. Art, dă-mi hainele.

Bătrânul se grăbi să-i împlinească porunca, aducând hainele azvârlite prin toată încăperea. Cu mâinile în şolduri, Griffith îşi îndreptă spinarea şi-şi înălţă bărbia, în dorinţa de a-l intimida pe omuleţul înveşmântat în straie scumpe aflat dinaintea lui.

Fără succes.

— îmi cer iertare că ţi-am întrerupt plăcerea, sir Griffith, dar – după cum ştii – regele Henry nu-i un om prea răbdător. M-a trimis să te caut încă de acum două săptămâni şi de-atunci am bătut drumul la castelul Wenthaven, apoi am colindat toţi munţii din Ţara Galilor până să te găsesc.

Griffith simţi cum încolţeşte în el dorinţa de acţiune.

— Ai mers prea încet.

— Ba deloc. Am mers chiar foarte repede, dacă te gândeşti că nici măcar nu ştiam unde să te caut. Regele Henry şi-a închipuit că-i urmezi porunca, nu că te-ai dus acasă să te odihneşti. Doar dacă...

Îl ţintui pe Art cu o privire sfredelitoare.

— ...servitorul a uitat să-ţi înmâneze scrisoarea regelui.

Oliver se număra printre puţinii pentru care Art avea un profund respect.

— I-am înmânat-o, *my lord,* precum aţi poruncit.

Surprins de atitudinea bătrânului, Griffith îşi cercetă oaspetele cu o privire mai atentă. Poate că Oliver era, într-adevăr, prea bine îmbrăcat şi vorbea cu un uşor accent franţuzesc, dar trupul său musculos avea o anumită eleganţă, iar ochii îi sclipeau de inteligenţă.

Fără îndoială că Henry ştia să-şi aleagă slujitorii. Oliver era unul dintre puţinii care rămăseseră alături de rege atât la bucurie cât şi la necaz, şi-şi cunoştea poziţia la Curte.

Mânia lui Griffith se potoli ca prin farmec. Tânărul începu să se îmbrace cu hainele pe care i le întindea Art.

— Am urmat întocmai poruncile regelui, spuse Griffith pe un ton

măsurat.
— Atunci unde-i lady Marian? întrebă King.
Griffith făcu un semn către pat.
Chipul lui Oliver oglindea un amestec de surpriză şi oroare. Treptat, căpătă o expresie gânditoare şi, în cele din urmă, reveni la masca surâzătoare şi impenetrabilă a curteanului versat.
¾ Nu-mi amintesc ca regele să fi specificat că aveai şi datoria asta, dar niciodată nu poţi şti la ce se gândeşte maiestatea sa. Poate chiar aşa voia – sau spera – să se întâmple.
Art îşi ciocăni uşor fruntea cu degetul. Griffith îi făcu semn lui King să tacă, cu ochii la păturile care începuseră să se mişte. Dar Marian continua să-şi ascundă faţa şi pe Griffith îl năpădi un val de duioşie la gândul că o femeie cu o reputaţie ca a ei se putea ruşina fiind găsită într-o situaţie compromiţătoare. Mai ales că presupunerile lui Oliver o făcuseră cu siguranţă să se albească la faţă.
Pe King părea să-l intereseze reticenţa Marianei, întrucât nici el nu-şi lua ochii de la pat.
— Regele te cheamă de îndată la el.
Griffith, care tocmai îşi lega mantia, încremeni cu degetele pe şnur.
— De ce?
— Contele de Lincoln a ajuns în Irlanda, unde şi-a unit torţele cu conţii de Kildare şi Desmond, precum şi cu pretendentul, la tron. În catedrala Christ Church din Dublin l-au încoronat pe impostorul ăla, cu numele de Edward, regele Angliei.
— Maică Precistă! murmură Art.
Oliver încuviinţă din cap, cu un aer sumbru.
— Că bine zici! Ticăloşii au smuls o coroană bătută în pietre scumpe de pe statuia Maicii Domnului şi-au pus-o pe fruntea acestui nemernic!
— Blasfemie!
— Chiar aşa. Când am plecat de la Curte, umbla zvonul c-au pornit pe mare, înspre noi.
— Cu ce trupe? întrebă Griffith.
— Oameni de-ai lor, răspunse Oliver. Thomas Fitzgerald, lordul cancelar al Irlandei, e în fruntea unei armate irlandeze. Dar, ce-i mai grav, au şi-o companie de mercenari, condusă de Martin Schwarz.
Griffith se bucură că i se ivea ocazia să-şi schimbe statutul de amant înşelat cu cel de războinic al lui Henry. Se bucura să se poată întoarce în lumea palpitantă a intrigilor şi a luptei aşa că zise cu o plăcere macabră:
— Impresionant, dar cam costisitor. Cine plăteşte toate astea?
— Margaret, sora lui Edward al IV-lea.
— Ah, Margaret! pufni dispreţuitor Griffith. Scorpia aia bătrână ar face orice, numai să-1 zvârle de pe tron pe Henry. Unde mai pui că are

toate mijloacele!

— Să nu uităm că strănepotul ei e contele de Lincoln, iar pe Richard al III-lea intenţiona să şi-l facă moştenitor.

Oliver vorbea cu şiretenia care făcuse din el un secretar de neînlocuit.

— I-am tras de limbă pe călătorii întâlniţi în cale. Se pare că trupele au debarcat pe ţărmul din Lancashire.

— Bravo! îl felicită Griffith, bătându-l pe umăr voiniceşte. Sunt convins că informaţiile tale sunt mai de nădejde decât zvonurile de la Curte. Ia zi, ce-ai mai aflat?

— Destul de puţin, şi nimic util. Toate zvonurile confirmă debarcarea, dar nu locul şi nici destinaţia trupelor. De cum am intrat în Ţara Galilor, am înţeles că pe velşi îi doare-n cot de situaţia Angliei.

— Nici nu se poate altfel, *my lord* ! rânji Art cu gura lui ştirbă. Velşii au încredere că Henry îşi va apăra şi singur tronul.

— De asta să fii sigur, cel puţin atât cât trăiesc eu, zise Griffith.

Trase aer în piept, adulmecând aproape aievea mirosul cailor, al sângelui, al câmpului de luptă. Ştia ce înseamnă o bătălie. Se pricepea la tactică şi strategie. Ştia că victoria revine celui ce reuşea să rămână în picioare, iar înfrângerea celui doborât în noroi. Era o treabă serioasă, bărbătească, potrivită pentru un cavaler, de-o mie de ori mai bună decât tumultul sufletesc în care se zbătea când o înfrunta pe Marian.

Şi totuşi, privind spre pat, îl încolţi o vagă remuşcare.

— Voi veni, zise el.

Art luă asupra sa îndatoririle de gazdă, lăsându-1 pe Griffith să se ocupe de Marian

— *My lord,* nu doriţi să coborâţi în sala mare şi să beţi ceva, după oboseala drumului? Aţi bătut cale lungă, iar dacă lord Rhys şi soţia sa vor afla de sosirea dumneavoastră, vor dori, fără îndoială, să vă ureze bun-venit.

— Ah! exclamă Oliver, făcându-şi vânt cu poala mantiei. Voi fi încântat să-l cunosc pe lordul Rhys. Ne vedem mai târziu, sir Griffith.

¾ Cât de curând, îl asigură Griffith.

Aşteptă până ce uşa se închise în urma lui Oliver, apoi se îndreptă spre pat.

— Iubito... murmură el, dând deoparte cearşaful. Au plecat. Poţi să ieşi de-acolo.

Părul ciufulit al Marianei nu reuşea să-i ascundă privirea mânioasă.

Griffith se întristă brusc. Marian ascultase, fără voia ei, planurile lui şi ale regelui.

— M-ai spionat, zise tânărul, adresându-i, la rândul său, aceeaşi acuzaţie care-l scosese din minţi când se afla la castelul Wenthaven..

Marian pricepu aluzia şi-i răspunsse cu glas rece şi lipsit de orice

sentiment:

— Un obicei dezgustător, nu-i aşaa? Dar în acelaşi timp şi profitabil – aşa cum ţi-ai dat şi tu seama într-un târziu. Se pare că trebuie să pleci fără zăbavă.

Griffith socoti în gând cât timp i-ar fi trebuit ca să-şi adune oamenii şi să-i înarmeze.

— Chiar mâine dimineaţă, se hotăirî el. Iar când mă întorc, vreau să te găsesc tot aici. Vei rămâne la castel, unde vei fi tratată cu toate onorurile, în calitate de viitoare soţie a mea.

Marian îşi ridică bărbia înspre el. Griffith îi prinse obrazul în palme, silind-o să-l privească în ochi. O domina, aşa cum avusese intenţia.

— Ascultă-mă. Aici eşti în siguramţă. La fel şi Lionel. De asta se, vor ocupa părinţii mei. Dacă ai pleca de la castel, mi-ar fi teamă pentru tine. Aşa că jură-mi....

— Nu jur nimic unui bărbat care dă fuga la Henry ori de câte ori primeşte poruncă.

El gemu, dezgustat, şi-i dădu mâna la o parte.

— Iar începi?

Apoi adăugă răbdător, de parcă s-ar fi adresat unui copil.

— Henry e suveranul meu. În calitate de cavaler şi creştin, nu pot să nu-mi respect legămintele, iar cel mai important e acela de a-mi ajuta regele când mă cheamă la luptă. Dacă l-ai auzit pe Oliver King, ai înţeles, probabil, ce ameninţare reprezintă pentru Henry acest pretendent la tron.

Marian îi întoarse spatele.

— Pentru Henry şi pentru Elizabeth! adăugă Griffith, cuprins de o furie subită.

— Bineînţeles că trebuie să pleci, îi aruncă ea peste um cu un surâs acru. Aşa că... pleacă!

Dar acest mod de a-şi arăta îngăduinţa era departe de a-l mulţumi pe Griffith.

— Tu ai avea încredere într-un bărbat care nu-şi respect jurământul faţă de regele său?

— Eu n-am încredere în nici un bărbat.

— Ba ai, în Art.

Chipul Marianei se îmblânzi brusc.

— Aşa e.

— Iar Art e credinciosul meu servitor.

Fata încuviinţă din cap.

— Crezi că Art m-ar sluji cu atâta credinţă dac-aş fi un netrebnic?

— Nu ştiu.

El zâmbi fără voia lui.

— Întreabă-l şi-ai să vezi.

— Ah, uneori am încredere şi în tine! izbucni Marian. Dar tocmai atunci te cheamă regele şi mă sileşti să-mi amintesc propriile mele îndatoriri.

Îi atinse obrazul cu degetele reci ca gheaţa.

— Du-te, Griffith. Luptă pentru crezul tău, iar eu voi rămâne să lupt pentru al meu.

— Am să te găsesc aici când mă întorc?

¾ Ai să te întorci? replică Marian, aruncând vorbele ca pe nişte săgeţi otrăvite.

Întrebarea ei îl luă pe nepregătite. Ce voia să spună? Se temea că o va părăsi? Îşi închipuia că va curta altă femeie?

Sau poate era îngrijorată că va fi rănit în luptă?

Simţi o fierbinţeală în tot trupul. Ea îşi smulse mâna dintr-a lui, de parcă ar fi fost jăratic, şi Griffith începu să râdă prosteşte.

— Îţi jur c-am să mă întorc, declară tânărul, dar aş vrea să-mi dai un obiect de-al tău, să-l iau cu mine ca amintire.

Ea întoarse capul, ferindu-şi privirea.

— N-am ce amintire să-ţi dau.

Griffith simţi că i se strânge inima.

— Atunci am să-mi iau singur.

Prinse între degete o şuviţă subţire, de culoarea focului, şi, cu o mişcare bruscă, o smulse, fluturându-i-o prin faţa ochilor.

— O amintire care să-mi dea curajul lui Samson[5] în bătălia care mă-aşteaptă.

§ § §

A doua zi, în zori, Marian sări din pat, chinuită de un sentiment de vinovăţie. Remuşcarea îi alungă somnul, dându-i puteri să coboare scara în spirală care părea să-i fugă de sub picioare. În ajun îşi epuizase bruma de forţe câştigată prin odihnă, dar voia cu orice preţ să-l mai întâlnească o dată pe Griffith înainte de plecare.

Nu-l putea lăsa să meargă la război fără a-l mai vedea câteva clipe.

Poate că era ultima oară.

Îşi trecu mâneca pe la ochi, ca să-şi şteargă lacrimile, apoi se târî, clătinându-se pe picioare, până în curte. Prin uşa deschisă pătrundea un curent de aer rece, care-o învălui făcând-o să-şi înfăşoare mai strâns pătura în jurul trupului. În apropiere se auzeau glasuri bărbăteşti, suduind şi glumind, pregătindu-se de bătălie.

Sărmani neştiutori! Nu înţelegeau că riscau să nu se mai întoarcă acasă? Nici Griffith nu înţelegea? Nu-şi dădea seama că toată vitejia lui nu servea la nimic dacă-l nimerea o singură piatră aruncată din catapultă, zdrobindu-i oasele? Sau dacă vreo săgeată ţâşnită dintr-o arbaletă i-ar fi pătruns prin armură? Ori de-ar fi fost zvârlit din şa şi călcat în picioarele cailor? Toată noaptea răsucise în minte zeci de

imagini, zeci de feluri în care ar fi putut muri Griffith. Iar el şi oamenii lui râdeau!

Ajungând în capul scărilor, se sprijini de perete, răsuflând adânc de câteva ori şi luptându-se cu nodul din gât. Îi venea să tuşească, dar se abţinea, de teamă să nu-şi trădeze prezenţa. Se simţea stânjenită şi-ar fi fost o umilinţă îngrozitoare dacă vreunul din soldaţi ar fi descoperit-o. Cu-atât mai puţin Griffith!

Prin uşa deschisă, vedea un vălmăşag de bărbaţi, băieţandri şi cai... dar nu-l zărea pe Griffith, aşa că îndrăzni să facă un pas afară din ascunzătoare. Lespezile de piatră îi răspândeau în tot trupul fiori de gheaţă. Se opri chiar pe marginea ultimei trepte şi, în aceeaşi clipă, dădu cu ochii de el.

Râdea cu capul lăsat pe spate, cu mâinile în şolduri, radiind forţă şi bucurie cu fiecare fibră a trupului său uriaş.

Se trase înapoi, speriată, dar Griffith nu râdea de ea. Râdea laolaltă cu toţi ceilalţi ostaşi – mărginiţi şi lipsiţi de imaginaţie – care porneau la război fără a se gândi la ce lăsau în urmă. Tremurând din toate încheieturile, se sprijini de zid şi-şi şterse fruntea transpirată.

N-ar fi trebuit să se poarte aşa urât cu Griffith! S-ar fii cuvenit să-i dea binecuvântarea ei, acum când se pregătea să-şi împlinească datoria către rege. În schimb, ea se arătase ţâfnoasă, îl minţise, îi spusese că nu avea nevoie de el. În realitate, o rodea gelozia.

Era geloasă pe Henry.

Oh, sigur, dacă l-ar fi acceptat ca soţ, era sigur că el n-ar mai fi râvnit altă femeie. Legământul de căsătorie ar fi făcut şi el parte din inviolabilul cod al onoarei, pe care Griffith nu l-ar fi trădat cu nici un preţ. Dacă l-ar fi luat de bărbat, ar fi fost singura femeie din viaţa lui – dar întotdeauna ar trebuit să cedeze în faţa dorinţei lui arzătoare de-a lupta şi a-şi sluji regele.

Cum îndrăznea să plece din pat, lăsând-o baltă la prima chemare a lui Henry? Cum îndrăznea să renunţe atât de uşor la iubirea pătimaşă care-i lega?

Îşi închipuia că ea nu ştie cât urăşte delirul irezistibil care-l aducea în braţele ei, dar se înşela. Cumva credea că era mai puţin ruşinos ca Marian să-şi trădeze jurământul decât ca el să cedeze în faţa pasiunii?

Cu alte cuvinte, îndatoririle către Henry erau o cinste, iar cele către ea o umilinţă.

O îngrozea propria-i gelozie. Ce însemna această emoţie indescriptibilă pe care Griffith i-o aprinsese în suflet? Cumva ceva mai mult decât dorinţa fizică? Oare să fi fost vreun sentiment siropos, care-i slăbea forţele, abătând-o de pe calea pe care o ştia a fi cea dreaptă şi corectă?

Atunci, trebuia s-o înăbuşe. Aşa va face... însă nu azi! Azi avea de luptat cu gândul că Griffith s-ar fi putut să nu se mai întoarcă

niciodată.

Privi încruntată la punguţa de piele roşie pe care-o ţinea strânsă în pumn, întrebându-se cum s-o strecoare în bagajele lui Griffith, fără ştirea lui. Când o luase, scăpase din vedere amănuntul, dar realitatea era cu totul alta. Avea de ales între a i-o da înmâna – ceea ce orgoliul nu-i îngăduia – şi-a găsi o cale de-a i-o strecura în bagaje.

— *M'lady!*

Auzind glasul lui Art, tresări ca picată cu ceară.

— Ce faci aici? E tare frig şi încă nu te-ai înzdrăvenit complet.

Îi puse palma pe braţ, conducând-o către scară.

— Dacă vrei, poţi să-i faci cu mâna de la fereastra camerei, dar acum...

Făcu un pas înapoi, privind-o cu luare-aminte.

— De ce te hlizeşti aşa?

§ § §

Ud leoarcă după ce traversase râul Trent, Griffith pătrunse călare în tabăra regală din satul Radcliffe, însoţit de Oliver King şi de Art şi urmat de o trupă de cavaleri velşi. Călătoriseră neîntrerupt vreme de şase zile, mai întâi spre Kenilworth unde se dusese Henry de îndată ce aflase despre debarcare, împreună cu cei mai credincioşi cavaleri şi patru mii de soldaţi. Totuşi, înainte de-a ajunge la Kenilworth, Griffith primise veste că Henry pornise către Nottingham, unde armata sa îşi sporise numărul cu cinci mii de oşteni credincioşi, velşi şi englezi. Griffith, Oliver, Art şi însoţitorii lor o luaseră spre nord, ajungând în oraşul Nottingham, pe care-l găsiseră pustiu. Lincoln şi rebelii săi se îndreptau spre sud, iar Henry evacuase Nottingham-ul, ca Radcliffe să aibă cale liberă pentru a le stăvili înaintarea.

— Unde-i cortul regelui Henry? strigă Oliver spre straja cea mai apropiată.

— Cine întreabă? întrebă soldatul.

Oliver se aplecă din şa, încruntându-se spre el.

— Secretarul personal al maiestăţii sale.

— Oliver King?

Înaltul slujbaş încuviinţă scurt din cap şi sentinela îşi răsuci, încurcată, o şuviţă de păr, vorbind cu respect exagerat:

— Regele Henry a întrebat de 'mneavoastră. Tre' să mergeţi la el numaidecât. E colo, în vârful dealului. Îi vedeţi stindardu'?

— Măreaţă privelişte... murmură Art. Urmează altele şi mai şi. Crezi că putem ajunge până acolo?

Oşteanul izbucni în râs, dar tăcu brusc, văzând expresia încruntată a lui Griffith. Cavalerii velşi se răspândiră printre alţi luptători veniţi din Ţara Galilor. Art oftă, ridicând ochii spre ceruri.

— Uite ce fericiţi sunt c-au scăpat de gura ta! remarcă el.

¾ Ei bine, tu n-ai norocul ăsta! replică Griffith. Ai să rămâi cu mine, să te ocupi de bagaje.

Călăriră în tăcere spre cortul regelui Art era îmbufnat, cum de altfel rămăsese tot timpul călătoriei. Drumul se dovedise greu de suportat, pentru că, deşi vremea fusese senină şi plăcută, nu acelaşi lucru se întâmpla şi cu starea de spirit a lui Griffith. Tânărul se arătase în permanenţă morocănos şi, cum nu avea prea mare experienţă în acest domeniu, nici nu se pricepea să-şi ascundă arţagul sub o mască de comportare civilizată.

Marian îl lăsase să plece la luptă fără nici o dovadă de îmbărbătare şi nu arătase nici cea mai mică preocupare pentru soarta lui. Nici măcar nu-i făcuse semn de la fereastră, aşa cum sperase tânărul, trăgând cu coada ochiului în vreme ce părăsea castelul Powel. Oare femeia asta nu înţelegea că în bătălia ce urma unii vor fi ucişi? Poate chiar şi Griffith.

E drept că el era încrezător şi-şi râdea de grija pe care şi-o făceau femeile. Dar ar fi vrut ca femeia lui să se teamă, să sufere pentru el clipă de clipă cât timp era plecat.

Înainte de-a descăleca la cortul regelui, le ieşi în întâmpinare însuşi Henry

— Griffith, pe unde umbli? Până acum a trebuit să mă descurc fără cel mai bun sfătuitor al meu. Şi tu unde-ai fost, Oliver? A trebuit sa pun scutierul să-mi scrie scrisorile şi-au ieşit o porcărie!

Scutierul şi ceilalţi consilieri militari se adunaseră în jurul regelui protestând, însă cu zâmbetul pe buze. Griffith anticipă că totul avea să meargă strună. Zvârli frâul în mâna unui paj, întrebând:

— Unde-s trupele contelui de Lincoln?

Henry îl bătu pe umăr, prieteneşte.

— Ăsta zic şi eu cuvânt de bun-găsit

Dându-şi seama că fusese nepoliticos, Griffith spuse:

— Maiestate, aţi trimis după umilul vostru servitor şi-am venit ca vântul şi ca gândul.

Apoi, înfăşurându-şi mantia în jurul trupului, întrebă:

— Unde-i Lincoln?

Henry izbucni în râs şi, clătinând din cap, se adresă celor din jurul său:

— Aţi văzut vreodată un velş care să nu fie priceput la vorbă?

— *My lord,* glumi Oliver, cine ştie dacă nu cumva i-a trebuit să simtă pământul ţării sub picioare şi căldura unei femei în braţele sale?

Griffith îl privi încruntat.

— Cine ştie dacă nu cumva secretarul regelui ar trebui să-şi ţină gura închisă, ca să nu-şi piardă dinţii?

Oliver pufni cu prefăcut dispreţ şi ceru să vadă corespondenţa lui Henry, dar Griffith ştia că discuţia nu se încheiase. Secretarul

particular al lui Henry făcea mai mult decât să scrii scrisori. Cealaltă însărcinare a lui era de-a tria ştirile, dând deoparte bârfele şi zvonurile, ca să-i ofere regelui doar informaţiile cele mai importante.

Iar scena al cărei martor fusese nu demult, la Castelul Powel, era aur curat.

Henry intră primul în cort, urmat de Griffith şi Oliver.

După ei venea Art, cărând bagajul lui şi-al stăpânului lui.

Regele le arătă o bancă de lemn, în apropiere de jilţul său de campanie, şi zise:

— Aşezaţi-vă acolo şi beţi ceva, să vă răcoriţi. Scutierul tău, Art... parcă Art, nu?

Bătrânul zâmbi cu gura până la urechi şi dădu din cap, măgulit de atenţia suveranului.

— Art vă va servi băuturile cât timp eu vă povestesc ce se mai aude despre Lincoln.

Griffith murmură câteva cuvinte de mulţumire şi se aşeză, încă posomorât de indiferenţa Marianei. Se întreba dacă va reuşi vreodată s-o uite.

Henry nu-i băgă în seamă proasta dispoziţie, începând să istorisească:

— Am aflat că Lincoln vrea să ajungă la cetatea fortificată unde se află familia York.

Griffith luă pâinea şi brânza din mâinile lui Art, apoi întrebă:

¾ Oare individul ăsta e atât de dobitoc încât nu înţelege că astfel va fi ţinta focurilor noastre încrucişate?

¾ Sper să fie! oftă Henry. A traversat râul Trent şi şi-a ridicat tabăra pe marginea unei râpe.

— De-asta suntem noi aici? Ca să ne ducem să-i tăvălim niţel prin noroi?

Henry încuviinţă, iar Griffith surâse cu cruzime.

— Când plecăm?

— Curând. Chiar după-amiaza asta. Trupele mele sunt mai bine echipate şi înarmate decât rebelii şi am generali mai experimentaţi.

Henry luă o cană cu bere şi închină spre Griffith.

— Am mai mulţi oameni decât Lincoln – spionii mei zic că de două ori pe-atât. Numai un ghinion drăcesc ne-ar putea face să pierdem.

Griffith clătină din cap, dezaprobator. Avea suficientă experienţă pe câmpul de luptă ca să ştie că soarta unei bătălii putea fi schimbată din te miri ce şi era destul de superstiţios ca să i se strângă inima văzând optimismul lui Henry.

— La Bosworth, tot un astfel de ghinion drăcesc l-a costat viaţa pe regele Richard,

Toţi cei de faţă tăcură brusc, auzind dojana aspră a velşului. Henry coborî braţul în care ţinea cana.

— La dracu', omule, ce te-a apucat?

Abia acum pricepu Griffith că făcuse o gafă şi-şi dădu silinţa s-o îndrepte.

— Nimic, *my lord,* doar că vreau să vă feresc de neajunsurile unui entuziasm exagerat.

Cei din suita regelui tăceau în continuare, iar Griffith urmă:

— Cu alte cuvinte, ar trebui să ne rugăm la Dumnezeu să ne dăruiască victoria, şi nu să-l supărăm arătându-ne prea încrezători.

— Înţeleg. Nici nu s-ar putea altfel. Fii sigur c-am să ţin seama de spusele tale...

Zicând acestea, Henry se uită spre Oliver, înălţând întrebător din sprâncene. Secretarul se ridică de la masa de scris şi veni lângă el. Murmură ceva la urechea regelui, în vreme ce Griffith se foia, neliniştit. Când Oliver sfârşi ce-avea de spus Henry îi făcu semn că putea să plece.

— Ce-a zis? întrebă tânărul.

— Tu ce crezi? i-o întoarse Henry, aplecându-se spre el.

— Vreau s-o iau de soţie, declară Griffith cu un aer sfidător, ştiind că regele avea dreptul să se opună la căsătorie, singura lui şansă fiind aceea de a-i demonstra că el şi Marian făceau o pereche potrivită.

Era limpede că Henry înţelesese. Cu siguranţă că Oliver rostise numele femeii, pentru că regele nu ceruse nici un de lămuriri.

Dar Henry ridică bărbia, iar Griffith se înnegură. Apoi regele arătă spre el, zicând:

— Ai lipsit de la Curte aproape o lună. De ce n-ai luat-o de soţie până acum?

Griffith schimbă o privire cu Oliver, care-şi ascunse un zâmbet. Ceilalţi nobili din suita regală erau numai ochi şi urechi.

— Pentru că n-am reuşit s-o conving cât sunt de hotarât să fac acest pas. Parcă s-ar teme, explică Griffith, cu ochii la Henry, să nu-i faci vreun rău fiului ei.

Regele îşi trecu uşor palma peste obraz şi peste bărbie.

— Trebuie să mi se radă barba, murmură el. Nu-mi place să merg la luptă în halul ăsta. Risc să stric moralul trupelor. Art, te pricepi să razi o barbă fără să mă ciupeşti?

Art făcu o plecăciune.

— Pot şi să tai gâtul cuiva, dacă aşa vreau eu. Dar pe maiestatea voastră promit să vă rad fără nici cea mai mică zgârietură.

— Nu cumva se laudă? întrebă regele, adresându-se lui Griffith.

— Câtuşi de puţin, răspunse tânărul.

— Atunci, te rog să-ţi arăţi meşteşugul, îi porunci Henry lui Art. Ia briciul meu şi ascute-l cum crezi de cuviinţă.

— Maiestate, dacă nu vă supăraţi, aş prefera să vă rad barba cu briciul lui sir Griffith. Chiar eu i l-am dăruit, cu mulţi ani în urmă, şi

are lama din cel mai fin oţel spaniol.

Fărăi a mai aştepta alt îndemn, Art răsturnă conţinutul sacului lui Griffith pe covorul scump al regelui şi începu să răscolească printre haine.

— Ce faci acolo, Art? întrebă Griffith, exasperat.

— Caut briciul tău.

¾ Te-ai prostit? se răsti tânărul, scoţându-l de la cingătoare şi legănându-l sub ochii servitorului. Doar ştii că-1 păstrez totdeauna la îndemână.

— Uitasem, se scuză Art, îndesând lucrurile stăpânului înapoi în sac.

Luă briciul, trecându-şi degetul bătătorit de-a lungul muchiei.

— În câteva clipe, îl ascut aşa cum trebuie.

— Aştept, încuviinţă regele.

Apoi, întorcându-se spre scutier, adăugă:

— Adu-mi apă fierbinte!

Şi, în încheiere, se adresă celor prezenţi:

— Nu-mi place să am spectatori când mă bărbieresc.

Griffith îşi dădu seama că, atunci când voia, Henry era în stare să scape de nepoftiţi cât ai clipi din ochi. Singurul care rămăsese era Oliver, care privea gânditor o hârtie pe care făcuse câteva însemnări strategice.

— Cât despre lady Marian Wenthaven... – urmă regele, strângându-şi buzele şi aranjând cu grijă piesele unei armuri lucitoare – persoana ei interesează Coroana numai pentru că este o prietenă apropiată a reginei. În ce-l priveşte pe fiu, ştiu că Elizabeth i-a fost naşă.

— Adevărat?

— Nu ţi-a spus nimeni?

— Nu, dar mă bucur să aflu.

Henry îi ignoră comentariul cu nepăsare regească.

— Aşadar, pe regină o preocupă soarta lady-ei Marian şi a copilului, dar, aşa cum i-am explicat, lady Marian are un tată care, după ştirea noastră, nu pare a fi un trădător.

— Încă nu, sire.

— Încă nu! Aici e buba, nu-i aşa? exclamă Henry, aruncând o privire înspre Griffith. Încă nu. Am auzit că lordul de Wenthaven şi-a tocmit mercenari velşi.

— I-am văzut cu ochii mei.

— Wenthaven mi-a stat întotdeauna ca un ghimpe în coastă. E isteţ şi are ambiţii care-i depăşesc cu mult originea umilă. După ce isprăvim cu rebelii, va trebui să mă ocup şi de el. Luă în mână o platoşă, cercetând-o ca să vadă dacă era în stare bună.

— Dacă tatăl Marianei s-ar răzvrăti împotriva mea şi-ar lua calea exilului, lady Marian şi fiul ei ar cădea în grija Noastră! Dacă vreau să

fiu respectat ca rege, sunt nevoit să dau o lecţie exemplară fiecărui trădător, tăindu-i capul şi confiscându-i averea. Însă astfel, i-aş face un mare rău fiului Marianei... cum zici că-l cheamă?

— Lionel, sire..

Griffith era fascinat de teatrul pe care-l juca regele şi, în primul rând, de faptul că Henry o acceptase pe Marian.

— Lionel.

Henry îşi trecu din nou mâna peste faţă, apoi rămase cu palma apăsată pe gură, de parcă i-ar fi venit greu să pronunţe numele copilului. Însă în clipa următoare, îşi reveni şi-şi urmă gândul:

— După cum ţi-am spus, lady Marian e prietena reginei, iar regina ar fi tare nemulţumită dacă m-aş purta urât cu fosta ei domnişoară de onoare şi, desigur, cu copilul a cărui naşă este. Aşadar, dacă lady Marian ar fi soţia unui supus credincios ca tine...

Îşi lăsă fraza neterminată, ca o momeală atârnând în vârful undiţei, iar Griffith prinse prilejul şi întrebă fără ocolişuri:

— Atunci ar fi în siguranţă şi şi-ar putea păstra averea?

— Pentru *fiul ei,* preciză Henry.

— Lady Marian are aceleaşi griji ca maiestatea voastră, dar bănuielile ei sunt cu totul altele.

— Aş dori ca prietena reginei să nu aibă nici un fel de bănuieli.

— Dar ea se teme că, luând-o de soţie, chiar eu aş fi trimis în exil.

— În caz că tatăl ei trădează?

— În orice caz, zise Griffith, alegându-şi cuvintele.

— Poţi s-o asiguri pe lady Marian că în prezent eşti unul din cei mai fideli supuşi ai mei. Dacă te ia de soţ, te voi trata cu tot respectul rangului tău, chiar dacă...

Făcu o pauză, privindu-l drept în ochi.

— ...te vei retrage de la Curte, ca să te ocupi numai de domeniile tale.

Griffith trase concluzia că, de fapt, dacă se însura cu Marian, va cădea în dizgraţia regelui. Iată preţul ce se cerea plătit pentru dreptul de-a fi fericit alături de femeia iubită.

— Desigur, vei primi compensaţiile cuvenite...

Tonul lui Henry părea sincer, dar cu totul dezinteresat, ca şi cum ar fi ştiut cât de puţin îi păsa lui Griffith de compensaţii. Brusc, regele puse întrebarea care-l frământa cel mai mult:

— Lady Marian e o femeie de onoare?

— Mai mult decât e cazul, încuviinţă Griffith.

— Da... oftă Henry. Sigur că da. Elizabeth mi-a descris-o...

Glasul îi tremură, aşa că-şi luă fraza de la început.

— Regina mi-a povestit cum a ajutat-o lady Marian în lunile îngrozitoare petrecute la Curtea lui Richard. Nu ştiu cum ar fi supravieţuit soţia mea, de n-ar fi avut sprijinul acestei fiinţe isteţe şi

devotate. Nu ştiu...

Întinse mâna şi-şi încleşta degetele pe umărul lui Griffith aproape cu sălbăticie.

— Ţi-o dăruiesc. Ia-l şi pe fiul ei. Fereşte-i de primejdii şi de ticăloşii care-ar vrea să se folosească de ei pentru a-şi atinge scopurile. Te rog să ai grijă de ea, altfel urmările vor fi cumplite şi distrugătoare...

De data asta, Henry nu mai juca teatru. Vorbele lui erau strigătul disperat al unui bărbat care voia să-şi salveze soţia, tronul şi moştenitorul.

Văzându-l astfel, Griffith avu din nou revelaţia că Henry era un rege bun, capabil să facă din Anglia un stat unitar, iar jurământul lui – că nimeni nu-i va lua vreodată tronul – aproape că-i umplea sufletul de spaimă. Spaimă, respect şi înţelegere. O înţelegere dincolo de jalnicele încercări de comunicare între ceilalţi oameni.

— Aşa voi face, fie că vrei sau nu. Dar pentru asta trebuie să ştiu cine-i copilul.

Privirea regelui nu trăda nici o emoţie.

— Gum cine? Fiul lady-ei Marian.

Regele păstra o expresie de nepătruns şi Griffith se sili să-şi oprească ploaia de întrebări care stăteau gata să-i ţâşnească de pe buze.

— Oliver! strigă regele.

Secretarul sări în picioare.

— Scrie o scrisoare către lady Marian şi invit-o imediat să ne facă o vizită. Vom celebra căsătoria ei cu sir Griffith la Curte.

Surâse binevoitor spre Griffith.

— Deşi taică-său are destui bani, vreau să-i ofer eu însumi zestrea miresei.

Griffith îşi înghiţi nodul din gât.

— Nu ştiu...

Henry îi ghici gândul şi spuse:

— Va veni. Nu trebuie decât să găsim mesagerul potrivit, în cine are ea cea mai mare încredere?

— Art, răspunse Griffith.

— M-ai chemat? întrebă bătrânul, vârând capul în cort.

— Art, i se adresă Henry, înconjurându-i cu braţul umerii osoşi, Griffith spune că Marian are mare încredere în tine.

Art încuviinţă din cap, fără prea mare tragere de inimă.

— Atunci tu eşti cel care-o va aduce lângă alesul inimii ei, astfel încât să putem încheia căsătoria între sir Griffith şi lady Marian. Vai de mine! se încruntă regele. E fiică de conte, aşa că e o „lady", iar Griffith doar „sir". Trebuie să fac ceva. Oliver, nu uita să-mi aminteşti că sir Griffith are nevoie de un titlu.

— Prea bine, maiestate! răspunse secretarul, apoi, netulburat, căută un pergament nou şi se aşternu la scris.

— Sire, nu-i nevoie... bâigui Griffith.

Regele dădu din mână, plictisit.

— Prostii! M-ai slujit cu credinţă, iar misiunea pe care ţi-am încredinţat-o nu-i lipsită de pericole. Acum, Art, spune cât îţi trebuie ca să te duci în Ţara Galilor şi s-o aduci pe lady Marian.

— Depinde dacă vă găsesc tot aici, răspunse bătrânul, pe un ton plin de îndoială.

— După nuntă am de gând să mă întorc la Kenilworth, adăugă regele, uitându-se pe furiş la Griffith. Dacă totul merge bine. Cu voia lui Dumnezeu... Ad-o aici pe lady Marian.

— Am nevoie de cinci zile drum întins până la castelul Powel, spuse Art. Iar ca să călătoresc cu o lady până la Kenilworth – încă vreo zece.

— Cu lady Marian, interveni sec Griffith, nu-ţi vor trebui decât şapte.

— Dar fiindcă-i vorba şi de Lionel, ripostă Art, atunci se fac vreo douăş'pe.

Henry îl strânse tare de mână.

— Nu aduce copilul. Regatul meu nu-i chiar atât de sigur pe cât aş vrea eu, iar castelul Powel îl va apăra de primejdii.

— Nu ştiu dacă va veni fără Lionel, se îndoi Art.

— E porunca regelui, răspunse Henry.

Art aruncă o privire rugătoare spre Griffith, dar acesta ridică din umeri.

— Dacă cineva e-n stare s-o aducă, acela eşti tu, Art.

— Art o va convinge.

Henry îşi reluase aerul regesc. Părea sigur de însuşirile bătrânului slujitor. Deodată se apleacă şi culese ceva de pe jos.

— Ce-i asta?

Ţinea în mână o punguţă roşie, din piele, legată cu şnur auriu.

— Era printre lucrurile lui Griffith, zise Art. Tre' să fi căzut când am răsturnat sacu' pe covor.

Griffith îi aruncă o privire bănuitoare, după care luă punguţa şi-o deschise. În palma lui se rostogoli o piatră cenuşie, asemenea celor din care erau construite zidurile castelului Powel. Odată cu ea alunecă afara ceva moale şi mătăsos. Griffith recunoscu imediat culoarea. Între degete ţinea o şuviţă de păr subţire şi roşcovan, lungă aproape până la pământ. O rază de soare se agaţă în ea, ca şi inima lui Griffith.

Henry atinse uşor şuviţa sclipitoare.

— Amintire de la iubita ta?

— Aşa cred... murmură tânărul, luptând să-şi înfrângă emoţia. Da, e-o amintire de la ea. A vrut să fiu la fel de puternic ca Samson.

— Şi piatra? întrebă Henry.

Griffith făcu ochii mari spre Art, care se uita în tavan, făcând pe neştiutorul.

— Îmi închipui că scutierul meu cunoaşte răspunsul.

Art se sprijini în călcâie, zicând:

— Habar n.-am, dar bănuiesc că prin piatra aia îţi urează să fii tare ca munţii din Ţara Galilor.

— Cred că ai dreptate, încuviinţă Griffith.

Încercase să fie sarcastic, dar nu reuşise decât să se arate moale ca o plăcintă.

— Dar cum de n-ai găsit punguţa mai înainte?

— Mă mir şi eu... rânji Art cu gura lui ştirbă.

— Nu mă îndoiesc! replică Griffith.

— ...dar cred că lady Marian n-a vrut s-o găseşti decât înainte de bătălie, ca să nu se strice vraja.

Când Griffith se simţi destul de stăpân pe sine ca să-şi strecoare punguţa în sân, Art se adresă lui Henry:

— Am ascuţit briciu', maiestate. Scutieru' a adus apă fierbinte. Îmi îngăduiţi să vă rad barba?

— Să-mi razi barba? se încruntă Henry. Doar merg la război, nu să fac curte la femei. De ce să-mi razi barba? Vreau să-mi împlineşti porunca fără întârziere.

— Chiar acu'? se îngrozi Art.

— Sigur că nu! Calul tău are nevoie de odihnă. Şi totuşi, nu-mi place să te fac s-aştepţi...

Începu să bată darabana cu degeţele pe masă, apoi, brusc, se lumină la faţă.

— Am să te trimit la grajduri, cu o hârtie purtând pecetea mea. Le spui celor de-acolo că ai nevoie de un cal iute de picior – cel mai bun pe care-l avem – şi provizii pentru o călătorie de patru zile.

— Cinci! îi aminti Griffith.

Henry nu dădu nici un semn că l-ar fi auzit.

— Ah, Art, ce aventură vei trăi! Te invidiez pentru prilejul de-a revedea Ţara Galilor.

— Mai ales că tocmai m-am întors de-acolo! mormăi Art.

Capitolul 14

— Bătălia decurge aşa cum am sperat. Credinciosul lord Oxford a ieşit înaintea trupelor lui Lincoln, pe povârnişul colinei Rampire. S-a dat o luptă pe viaţă şi pe moarte, dar armele şi armurile noastre şi-au dovedit superioritatea.

Mulţumit şi zâmbitor, Henry îşi ridică ochii de pe depeşa abia primită.

— Griffith, se pare că, într-adevăr, Dumnezeu îi ajută pe cei ce se ajută singuri.

Înciudat, Griffith îşi azvârli mănuşile de piele pe masa plină de alte depeşe asemănătoare. Se îndepărtă cu paşi mari, zăngănindu-şi pintenii. Jambierele de metal îl incomodau la mers, iar genuncherele şi cotierele scârţâiau la fiece mişcare.

Dar Griffith nici nu le lua în seamă. Nu dădea atenţie nici soarelui de amiază, care-l fierbea ca pe-o bucată de carne într-o oală, nici transpiraţiei care-i îmbibase cămaşa de sub zale. Nu remarcase nici suspinul exasperat sau privirile pline de subînţelesuri pe care le schimbau între ei nobilii din suita regelui. Bolnav de inactivitate, căuta argumente pentru a-l convinge pe Henry să-l trimită la luptă.

— Sire, Dumnezeu mi-a dat norocul de-a vă sluji după puterea mea, dar v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi da prilejul să vă şterg duşmanii de pe faţa pământului.

Henry răsuci pergamentul, deloc impresionat de elocinţa lui Griffith.

— Bedford şi Oxford se descurcă destul de bine.

Platoşa lui Griffith strălucea în lumina soarelui de dimineaţă. Tânărul îşi strânse cu putere coiful sub braţ, scrâşnind din dinţi. Voia să intre în luptă. Simţea nevoia s-o facă. De zile întregi era într-o dispoziţie cumplită, încă de când se despărţise de Marian, cu convingerea că puţin îi păsa de el. Acum, când Art plecase s-o aducă, era la fel de prost dispus, însă dintr-un motiv exact opus. De data asta ştia că fetei nu-i era indiferentă soarta lui. Purta amintirea de la ea sub platoşă, chiar lângă inimă.

Iar Henry insista să-l ţină lângă el.

Dar regele nu era chiar atât de neînduplecat pe cât părea

— Ştii bine că am dreptate. E o prostie să arunc în luptă mai multe trupe decât e necesar. Domnul e de partea noastră. De ce să-l sfidăm numai dintr-un orgoliu prostesc?

Orgoliu prostesc? Oare orgoliul prostesc îl făcea pe Griffith să dorească să-şi aline nemulţumirea prin acţiune concretă? Prin luptă?

— Am mai mare nevoie de tine ca s-o protejezi pe lady Marian, decât pe câmpul de luptă! explică Henry.

— Ştiu.

— Dar dacă faci atâtea nazuri, oftă regele, atunci n-ai decât să te duci.

De n-ar fi avut pe el o armură atât de grea, Griffith ar fi sărit în sus de bucurie.

— Har Domnului! murmură Oliver. De ceasuri întregi umblă ca un leu în cuşcă, sau ca un suflet blestemat care-şi duce în spate păcatele prin veşnicie.

Griffith se întoarse brusc spre el.

— Să nu spui asta niciodată! E de rău augur să vorbeşti de moarte înainte de o bătălie.

Tulburat de vorbele tânărului, Oliver bâigui câteva cuvinte de scuză.

Griffith îl săgetă cu privirea. Nu cumva cuvintele lui Oliver îi vor aminti regelui de pericolele câmpului de luptă? Nu cumva se va răzgândi şi nu-l va mai trimite acolo?

Henry ridică arătătorul către el.

— Nu te vârî în iureşul bătăliei. Du-te numai ca mesager. Vezi care-i situaţia şi vino să-mi dai de ştire.

— Prea bine, *my lord*.

Fericit ca un călugăr în zi de Paşti, Griffith vru să-şi îndese coiful pe cap, dar lanţul i se agăţă de nas. Izbucni în râs, apoi desprinse lanţul şi-şi puse coiful cum se cuvine. Încercă să-l prindă de armură, dar nu putea să vadă ce face şi degetele lui mari nu erau obişnuite cu o asemenea operaţiune delicată.

— Stai să te-ajute scutierul meu, se oferi Henry.

— Scutierul vostru, sire, e în vârful dealului, cu ochii cât cepele la lupta care se dă acum, replică Griffith.

— Oliver? întrebă regele.

Oliver înălţă privirea de pe depeşele pe care tocmai le scria.

— Fie-mi cu iertare, sire, dar eu nu sunt cavaler.

Henry se întoarse spre nobilii din suită, dar aceştia se risipiră ca potârnichile, pretextând diverse treburi urgente.

— Foarte bine! oftă el. Am să-l ajut chiar eu.

Aducându-şi aminte că în faţa lui se afla însuşi regele, Griffith dădu să protesteze:

— Cum aşa, maiestate? Nu se poate ca un rege să slujească un cavaler.

— Atunci să nu povesteşti nimănui ce fac acum, replică Henry.

Apucând lănţişorul, îl prinse la locul lui şi fixă coiful, răsucind şuruburile ca să-l fixeze. Îşi admiră isprava şi zise cu mândrie:

— Niciodată n-am să pot uita ce-am învăţat pe când eram un simplu scutier.

Griffith îşi verifică armura.

— Se pare că nu, încuviinţă el.

— Doresc din suflet ca cel mai apropiat sfătuitor al meu să se întoarcă teafăr şi nevătămat, încheie regele, coborând viziera coifului.

Griffith aşteptă o clipă, cu clinchetul metalic încă răsunând în urechi.

— Aşa voi face! făgădui el.

Încălecă pe armăsarul său şi porni în galop spre Rampire Hill. Ajuns pe câmpul de luptă, îşi ridică viziera. Cum să observe situaţia de pe câmpul de luptă, dacă nu putea să vadă? La dracu', nu prea erau şanse să intre şi el în luptă. Ici-colo, câţiva cavaleri se mai înfruntau corp la corp, iar oamenii lui Henry păzeau cu spadele grupuri de prizonieri.

Flamurile duşmane nu se zăreau nicăieri.

— Au fugit sau sunt morţi... murmură Griffith, urmărind măcelul cu luciditatea unui observator.

Zărind un grup de luptători în josul povârnişului, se hotărî să meargă la faţa locului – desigur, nu cu gândul de-a nesocoti porunca regelui, ci pentru a-i raporta cât mai exact situaţia bătăliei. Pe măsură ce se apropia, îi ajungeau la urechi vorbe rostite într-o germană guturală, apoi un glas ascuţit şi, în sfârşit, o voce răsunătoare, strigând în velşă:

— Am să-ţi vărs tot sângele ăla verde, ca să îngraş pământul cu el!

Griffith dădu pinteni calului, ţinându-şi armele pregătite: lancea, ghioaga şi spada cu două tăişuri. În faţa lui se găseau doi cavaleri velşi, luptând spate în spate, împresuraţi de zece-doisprezece oameni, care atacau cu băgare de seamă. Griffith înţelese că voiau armurile celor doi, drept care se străduiau să nu le strice. Acesta era motivul pentru care compatrioţii săi încă mai erau în viaţă. Totuşi, starea lor nu era câtuşi de puţin de invidiat. În aceeaşi clipă, tânărul zări trei cavaleri englezi apropiindu-se în goana calului.

Trebuia să ajungă la locul luptei înaintea lor. Un răcnet furios, în velşă, acoperi tropotul copitelor:

— Să crapi, lipitoare afurisită! Arză-te-ar...

Griffith îşi coborî lancea, înfigând-o într-un mercenar, chiar în momentul în care unul dintre cavalerii aflaţi la ananghie se clătina pe picioare. Abandonând lancea, tânărul se răsuci în loc, năpustindu-se din nou spre grupul de atacatori. Un singur cavaler rămăsese în picioare. Unul dintre mercenari tocmai se pregătea să-i dea lovitura de graţie, în vreme ce ceilalţi se adunaseră în grup compact, ca să se apere de Griffith.

Ridicând ghioaga, tânărul turti un coif, zdrobind ţeasta dinăuntru, însă chiar atunci, o lovitură primită din spate îl azvârli jos din şa. Se luptă să se ridice în picioare, dar armura îl trăgea la pământ. În acel moment, sosiră şi cavalerii englezi, astfel încât .....mercenarii se întoarseră să întâmpine noul duşman. Griffith îşi scoase spada din teaca agăţată de şaua calului, la ţanc ca să bareze atacul unui irlandez

furios.

Îmbătat de fiorul luptei, îşi dezveli dinţii într-un zâmbet crud şi, profitând de faptul că era mai greu şi mai înalt, îl aruncă pe irlandez jos din şa. Ridică spada pentru lovitura de graţie, dar un strigăt de luptă în germană îl făcu să se întoarcă, la timp pentru a face faţă unui atac.

Neamţul era un uriaş, la fel ca Griffith, şi un mare maestru al spadei. Se mişca bine şi rezistase până atunci graţie forţei şi agilităţii.

Era un luptător perfect.

Griffith nu-şi putu stăpâni un zâmbet, deşi chipul îi rămăsese împietrit. După această victorie decisivă, puţini vor mai contesta puterea lui Henry sau dinastia instaurată de el. Dar chiar şi în astfel de cazuri, regele îi spusese că pe viitor va evita să se mai afle în centrul unor conflicte care sfâşiau Anglia. Aşadar, Griffith decise să lupte din toate puterile, bucurându-se de febra şi mirosul bătăliei, precum şi de fiecare lovitură de spadă. Mercenarul german părea să-i fi ghicit gândurile. Râse şi el în spatele vizierei şi se năpusti spre Griffith ca o vijelie. Cele două spade se ciocniră, zăngănind-asurzitor. Amândoi simţeau că le plesnesc muşchii şi le crapă tendoanele. Zvonul celorlalte încleştări se pierdu undeva, departe, pe măsură ce Griffith se concentra asupra acestei încleştări: ultima şi cea mai importantă.

Neamţul reuşise să pareze fiecare lovitură.

Griffith izbutise să evite fiecare atac. Timpul înainta încet ca o roată veche şi scârţâitoare. Braţele începură să-i tremure sub greutatea spadei. Observă cu satisfacţie că şi mâna celuilalt devenea tot mai nesigură. Îşi simţea urechile înfundate Plămânii îi ardeau, reacţiile îi erau din ce în ce mai încete. Dar neamţul nu profita de slăbiciunea lui. Griffith rânji. Neamţul nici *nu putea* profita de acest avantaj pentru că, la rândul lui, se simţea tot mai sleit de puteri.

Acum amândoi se mişcau ca prin vis. Fiecare lovitură era dată cu mare grijă şi abia simţită prin armură. Griffith începu să se întrebe care va fi sfârşitul înfruntării, când amândoi era la limita rezistenţei.

Adunându-şi ultimele forţe, încercă o lovitură fatală în gâtul adversarului. Chiar dacă avea să nimerească în baza coifului, cel puţin îşi va lăsa duşmanul fără cunoştinţă.

Dar se întâmplă cu totul altceva. Neamţul se lăsă să cadă pe spate, jar Griffith, dus de forţa loviturii, nu-şi mai putu nici el ţine echilibrul şi se prăvăli într-un zgomot asurzitor de fierăraie.

Înălţă capul, privindu-şi ţintă potrivnicul. Neamţul îşi, ridică viziera, cu ochii în ochii lui, apoi izbucni în râs şi zise în germană:

— Mă predau.

Griffith nu înţelese un cuvânt, dar recunoscu gesturile şi-şi dădu seama că era singurul sfârşit posibil. Mercenarul se găsea pe pământ engelzesc. Nu avea altă cale decât să se predea şi găsise în Griffith un

adversar demn de a-i primi spada.

Griffith încuviinţă din cap, apoi făcu un efort să se ridice. În cădere, genunchierele şi cotierele îi săriseră cât-colo, aşa că se căznea din greu să se ridice, ca o broască ţestoasă întoarsă cu burta în sus.

Chiar în clipa când reuşise, se auzi un strigăt în engleză:

— Păzea!

Instinctiv, Griffith se răsuci spre loculunde rămăsese prizonierul. Neamţul nu se clintise, dar privirea lui înspăimântată îl făcu pe Griffith să înalţe ochii.

În faţa lui se găsea irlandezul: plin de sânge, pe moarte, dar cu spada ridicată chiar deasupra capului său. Griffith continua să-l privească năucit şi, în acelaşi moment, spada se abătu năprasnic asupră-i, ca un arc strălucitor. Ridică braţul, într-un reflex de apărare, dar armura nu respinse, ci doar devie izbitura. Tăişul spadei îi crestă obrazul până la os. Sângele ţâşni ca dintr-o fântână, întunecându-i vederea. Auzi un ţipăt de durere şi-şi dădu seama cu uimire că ţipase chiar el.

Când privirea i se limpezise din nou, îl văzu pe neamţ, în picioare, cu spada înfiptă în trupul irlandezului.

Va să zică, se gândi Griffith, până la urmă tot o păţise. Reuşise să se lase ciopârţit! Simţea că ceva îi acoperă ochii, dar încă mai putea întrezări soarele. Razele lui îi jucau pe obraz, înfierbântându-l. Apoi în faţa ochilor începură să-i joace puncte roşii şi negre, iar fierbinţeala deveni de nesuportat. Îşi duse mâna la inimă, unde purta amintirea de la Marian, şi, ca într-o viziune cerească, revăzu pajiştile verzi din Ţara Galilor, pietrele cenuşii ale castelului unde se născuse şi unde şi-o imagina pe aleasa sufletului său, aşteptându-i întoarcerea.

§ § §

Cu ochii la linia ţărmului ce se pierdea în zare, Marian se întreba dacă-l va mai vedea vreodată pe Griffith.

Griffith. Bărbatul care urma calea onoarei prin hăţişul de nepătruns al binelui şi-al răului. Griffith. Puternic şi sigur pe el, dar atât de departe, luptând pentru regele pe care-l iubea, încercă să se liniştească, spunându-şi că va fi învingător. Nimeni n-ar fi putut ucide un războinic de talia şi forţa lui. Nimeni n-ar fi putut ucide...

Îşi acoperi ochii cu palma.

— Dacă vrei să iei băiatu', atunci pune mâna şi ţine-l bine, mormăi marinarul.

Marian se întinse şi-l prinse în braţe pe Lionel chiar în clipa când acesta era gata-gata să cadă în apă, după ce se întinsese din ce în ce mai mult ca să atingă valurile lucitoare. Puştiul scânci şi se zbătu în braţele ei, dar Marian îl sili să se aşeze pe locul lui şi-l strânse la piept.

— Nu! Mama! Lionel înoată! insistă copilul.

— Lionel nu înoată deloc, replică ea. Lionel merge acasă.

Copilul chibzui o clipă, apoi întrebă:

— La bunicu' Rhys?

Marinarul începu să râdă şi pe chipul lui frumos şi aspru se aşternu o expresie de satisfacţie. Până atunci se arătase tăcut şi morocănos, în vreme ce Lionel aproape că o făcea pe Mariana să plângă cu noile lui simpatii.

Nu Rhys era bunicul lui, ci Wenthaven, şi totuşi Rhys era cel care se purta cu Lionel de parcă i-ar fi fost nepot. Îl înconjurase cu atâta dragoste încât, pentru prima dată de la naşterea lui Lionel, Marian avea senzaţia că cineva îi luase locul în inima copilului. Urmărindu-i pe Rhys şi Lionel, când se aflau împreună, înţelesese că băieţelul avea nevoie de prezenţa unui bărbat. Cu un bunic ca Rhys şi un tată ca Griffith, ar fi crescut cinstit şi viteaz.

Cinstit şi viteaz! Iar dacă soarta i s-ar arăta prielnică, poate chiar mai mult decât atât.

Oare de ce i-l scosese Dumnezeu în cale pe Griffith? Înainte de a-l cunoaşte, fusese sigură pe viaţa ei, pe tot ce trebuia să facă, pe tot ce jurase să ducă la îndeplinire. Îndrăznise să-şi făurească vise de măreţie şi dreptate pentru ea şi fiul ei.

Dar alături de Griffith trăise un alt fel de vis. Să fi fost tânărul un dar de la Dumnezeu? Sau o tentaţie a necuratului?

În prima lor noapte de dragoste Griffith reprezentase ispita, iar ea avusese înţelepciunea şi curajul să fugă. Crezuse că Dumnezeu o va răsplăti.

Când colo, voinţa Lui fusese s-o aducă la castelul Powel, ceea ce însemna o soartă mult mai crudă. Marian nu credea în iubire. Nu putea crede, astfel încât îi fusese destul de uşor să-i refuze inima, când nici o experienţă afectivă nu-i tulburase visele de mărire. Dar viaţa la castel, alături de părinţii lui, o învăţase că fericirea era chiar la îndemâna ei. Deşi în tinereţe avuseseră şi ei probleme, Rhys şi Angharad se împăcau, totuşi, toarte bine. Se iubeau. Văzându-i împreună, Marian aproape că începuse să socotească propria-i fericire mai presus de drepturile lui Lionel.

Acesta era motivul pentru care fugise. Deşi îi părea rău că trebuise să plece fără a-şi lua rămas bun de la Angharad şi Rhys, care tocmai făcuseră strigările în biserică, ori ea nu putea...

Îl trase pe Lionel mai aproape, privind neliniştită spre velşul de la cârmă.

Dolan îi spusese că navigase de jur-împrejurul Angliei, strângând o groază de bani, după care se întorsese la casa lui din Ţara Galilor, unde viaţa era ieftină şi nimănui nu-i păsa că cele două mănuşi ale lui nu ascund decât cinci degete cu totul. Marian îl tocmise ca s-o ducă cu barca înapoi în Anglia, dar acum se întreba dacă nu cumva procedase

cam pripit. Poate că, într-adevăr, marinarul făcuse înconjurul Angliei, dar cine ştie dacă ocupaţia lui nu fusese dintre cele necinstite. Mai curând părea să fi fost pirat, jefuind făpturi nevinovate şi pierzându-şi degetele în goana după câştiguri nemuncite. Poate că acum, când o avea în puterea lui, visa la vechile isprăvi.

Dar şi Marian îşi avea visele ei, de la care n-o putea abate un ţăran, oricât ar fi fost el de isteţ. E drept că prezenţa lui Lionel ar fi dezavantajat-o în cazul unei lupte, dar se ştia puternică şi ţinea ascuns în cizmă un cuţit tăios, stificient pentru a-l trimite pe velş pe lumea cealaltă. Fluturând din gene, zâmbi timid, cu ochii la Dolan, care continua să vâslească.

El o privi bănuitor.

— Cei mai mulţi bărbaţi pe care i-am cunoscut erau de viţă nobilă. Nişte slăbănogi! Nu ştiau decât să ţină în mână o pană de scris. Nici vorbă să încolăcească odgoane sau să ridice ancora, ori să mişte vâslele. Ce părere ai de ei?

— Vrei să mă duci cu zăhărelu', mormăi el. Nu eşti aşa proastă pe cât ai vrea să pari.

Vâslea paralel cu ţărmul, îndreptându-se spre est, spre gura râului Dee, dar se ţinea destul de departe în larg ca ca nu poată înota până la mal, chiar şi fără Lionel. Marian făcu ochii mari.

— De ce zici că-s proastă? Nu toţi ştiu cum se cheamă chestiile astea marinăreşti.

— Am spus că *nu* eşti proastă. Numai o femeie isteaţă putea să fugă de la castelul Powel. Dac-ai fi luat-o pe uscat, te-ar fi prins de mult.

— Aşa e, încuviinţă Marian, amintindu-şi călătoria ei de pomină prin Ţara Galilor şi punându-şi palma pe creştetul lui Lionel.

— Da' o barcă nu lasă urme, după cum se zice, şi te-ai gândit la asta, tot aşa cum ai ştiut şi pe cine s-alegi, ca să nu de fuga să-l înştiinţeze pe lordu' Rhys.

Dădu din cap, aplecându-se din şale în ritmul vâslelor.

— Aşa că nu fă pe proasta cu mine.

Ochii lui negri o scrutau, supăraţi, deşi Marian nu pricepea de ce. Buzele senzuale zâmbeau, dar fără bunăvoinţă. Era frumos ca păcatul, dar – se temea fata – de două ori mai rău.

— Om... zise Lionel, arătând spre Dolan şi surâzând cu dinţişorii lui albi. Om bun.

— Hei! Ce-i asta? se stropşi Dolan, lăsându-se pe spate, cu o uitătură fioroasă. De ce-a spus om bun?

Marian încercă să-l facă pe copil să tacă, dar Dolan insistă:

— A spus sau nu?

— A spus, recunoscu Marian.

Dolan întoarse privirea furioasă către ea.

— Nu-s un om bun.

— Bunicul, insista Lionel, foarte încântat de Dolan. Bunicul *meu.*

— Nu, dragul meu. Nu-i bunicul tău.

Se aplecă şi scoase din traistă o bucăţică de pâine, pe care i-o întinse lui Lionel, sperând să-i mai domolească entuziasmul. Credea că băieţelul va ronţăi pâinea, făcând destule firimituri încât să atragă păsările, dar Lionel folosi răgazul de tăcere ca să-l privească în extaz pe Dolan.

— La ce te uiţi aşa? mârâi marinarul.

— Bunicul... Rhys? întrebă puştiul.

Dolan sări în picioare, dând drumul la vâsle, care zăngăniră, făcând să se legene mica ambarcaţiune.

— Nu sunt Rhys! Ai auzit? Nu sunt Rhys, sunt Dolan.

Şocată de această izbucnire de furie, Marian controlă dacă mai avea pumnalul în cizmă. Dar Lionel continua să-l privească pe Dolan cu mare interes, vorbind cu gura plină:

— Bunicul Dolan.

Marinarul se trânti la loc pe banchetă.

— Nu-l poţi face pe plodu' ăsta să-şi mai ţină gura?

— Se pare că nu, răspunse Marian. De ce-ai acceptat să mă duci cu barca dumitale?

— Fin'că plăteşti bine.

Ridică din nou vâslele, fără să-l scape din ochi pe Lionel.

— Niciodată nu-ţi strică să ai un ban în plus.

— Şi?

— Vrei să ştii dacă am de gând să te violez?

— Vei încerca?

El se opri din vâslit şi-o măsură din cap până-n picioare, oprindu-se asupra sânilor.

— Nu. Eu am ce am cu Rhys, nu cu fiu-său, şi dac-aş viola-o pe logodnica lui Griffith, sunt sigur că băiatu' ăsta mi-ar pune pielea-n băţ. N-am să-ţi fac nimic. Cu condiţia să-mi plăteşti de două ori pe cât ne-am înţeles. Nu-mi plac femeile prea slabe

Înjură, văzând că Lionel se ridicase şi încerca să ajungă până la el.

— Şi nu-mi plac plozii, aşa că ţine-l departe de mine!

Marian se întinse după Lionel, dar copilul se dovedi mai iute de mână şi, vârându-i sub nas lui Dolan coltuicul de pâine din care muşcase, zise:

— Bunicul Dolan papă pâine.

Marian vru să-l tragă înapoi, dar se opri, şocată de expresii marinarului, care amintea de un motan gata să adoplte un căţeluş, încet, buzele i se destinseră într-un zâmbet larg, de zvelind doua şiruri de dinţi puternici, şi Dolan luă un dumicat de pâine.

Doar unul foarte mic, dar Lionel se declară mulţumit. Marian avu un sentiment de triumf. Cu numai dublul sumei pentru care se

tocmise, urma să ajungă teafără în Anglia, împreună cu fiul ei, fără a fi pusă în situaţia de a-şi apăra virtutea. Iar Dolan – ei bine, chiar şi el se număra până la urmă printre cuceririle lui Lionel.

Poate că, totuşi, aventura ei se va sfârşi cu bine.

§ § §

Câteva ore mai târziu, se despărţea de marinar, urmărindu-l cum se îndepărta de ţărm.

— Bine c-am scăpat de tine! murmură ea. Ce cârcotaş!

Lionel strigă:

— Bunicul! Bunicul!

Dar Dolan nici măcar nu-i făcu semn cu mâna.

— Ce scârbos! exclamă Marian, aproape dorindu-şi ca Lionel să-i repete cuvintele.

Însă reacţia copilului fu cu totul alta: se aşeză pe jos şi începu să plângă.

Marian îl ridică, ştergându-i lacrimile. Tălpile i se afundau în nisipul umed. La picioare zăceau bagajele, aruncate unul peste altul. Punga de bani îşi micşorase simţitor volumul, graţie lui Dolan, care păruse să-şi regrete momentul de slăbiciune, hotărând să-l compenseze printr-un preţ mai piperat şi prin refuzul absolut de a-l lua în seamă pe Lionel.

Acum avea nevoie de un cal, dar nu prea scump.

Mai rău era că trebuia să se decidă încotro s-o apuce.

Singurul gând cu care fugise de la castelul Powel fusese acela că, dacă rămânea, Lionel nu şi-ar fi împlinit destinul. Dar în Anglia, cine s-o ajute? Cumva tatăl ei?

Da, poate că Wenthaven ar fi acceptat, dar numai pentru propriile-i interese. Dar atunci, cine l-ar fi apărat pe Lionel şi interesele *lui ?*

Numai ea. Numai lady Marian Wenthaven. Doar ea era în stare s-o facă. Se simţea destul de puternică pentru asta.

Îşi ridică bagajul şi, luându-l în braţe le Lionel, porni spre Shropshire. Către castelul Wenthaven şi către tatăl ei.

§ § §

— A plecat?

Lui Art nu-i venea să-şi creadă ochilor. Cu inima strânsă; nu-şi putea lua ochii de la Rhys, care-l privea încruntat.

— N-aţi dat de urma ei?

— Am căutat-o două zile, şi nimic! Unde să se fi dus, cu un copil mic după ea? izbucni Rhys, lovind cu pumnul în peretele grajdului.

— Nu înţeleg.... murmură Art.

De-abia trecuse pragul castelului Powel şi Rhys îi ieşise în cale, povestindu-i că femeia pe care o căuta – singura pe care o dorea

Griffith – dispăruse! Art îşi scoase pălăria şi începu să-şi frece ţeasta cheală, ca şi cum ar fi vrut să-şi adune gândurile în creierul năucit.

— Când am plecat, i-a dăruit lui Griffith o amintire şi-am crezut că totu' era-n regulă. Acu'...

— Nu-i chip să ghiceşti ce-i în mintea unei femei! spuse Rhys.

— Da-da, încuviinţă Art. Aşa cum am zis şi io întotdeauna. Păcat de ele, că tare-s bune la aşternut.

— Ajunge! se stropşi Angharad, ivindu-se în uşa grajdului.

Odată cu ea, înăuntru pătrunse lumina soarelui de primăvară.

— Fata nu se împăcase cu ideea căsătoriei. Noi ştiam asta şi totuşi am făcut strigările, cu gândul la Griffith şi la iubirea-i pătimaşă pentru ea. E lesne de înţeles, dar greu de găsit o cale.

Strecurându-şi braţul pe sub cel al lui Art, îl întrebă:

— Tu o cunoşti mai bine decât noi. Ia zi ce, părere ai?

— Şi ce crezi c-ar putea face Art şi n-am fost în stare eu? pufni Rhys.

— Poate bănuieşte încotro a luat-o! i-o întoarse Angharad.

Art se uită la Rhys, clătinând din cap. Hainele îi erau pline de praf şi transpiraţie după o călătorie atât de lungă. Ştia că obrazul lui părea făcut din bucăţi de pergament cusute una de alta. Cu toate acestea, Rhys arăta mai rău ca el. Cu ochii injectaţi cu braţele atârnând neputincioase de-a lungul trupului, abia mai putea vorbi de supărare.

— Am căutat-o în toate locurile unde s-ar fi putut duce.

— Atunci caut-o acolo unde *nu* s-ar fi putut duce! Trebuie să fie undeva. Nu înţelegi...

Angharad îşi prinse obrazul în palme.

— Nu pot să cred că e nevoie să mai discutăm pe tema asta. Ai căutat-o trei zile încheiate, Rhys. Eşti obosit şi nu mai gândeşti limpede. Du-te la culcare şi lasă-ne pe mine şi pe Art s-o găsim pe lady Marian.

— Grozav! Tu şi Art s-o găsiţi pe lady Marian! Tu şi Art veţi reuşi acolo unde eu am dat greş!

Porni către uşă, dar se întorase din prag.

— Însă află că pot să-ţi spun unde *nu* s-a dus. Nu s-a dus în Anglia, nici la mănăstirea St. Asaph, nici la trupa de mercenari care dă târcoale prin apropiere, pentru că eu însumi am vorbit cu căpitanul – unul, Cledwyn – şi-am răscolit prin toată tabăra.

— Cledwyn? repetă Art. Ai zis Cledwyn?

— Chiar aşa, răspunse Rhys, părând ceva mai liniştit. Cunoşti numele ăsta?

— Omul cu pricina a fost în solda lui Wenthaven şi pot să jur că nu-i aici cu gânduri prea bune pentru lady Marian.

Art tăcu, scărpinându-şi cei câţiiva ţepi din barbă.

— Şi spui că ea nu era în tabără?

— Pot să jur că nu.

— Nu cumva au răpit-o din castel? întrebă bătrânul slujitor. Poate prin pasajul secret?

Rhys arăta sleit de puteri.

— Am astupat pasajul cu ani îra urmă, dar tot am aruncat o privire. Nimeni n-a trecut pe-acolo.

— Şi totuşi, aş vrea să-i fac şi eu o vizită lui Cledwyn.

Rhys clătină din cap.

— Au ridicat tabăra de îndată ce-am vorbit cu dânşii.

— Poate c-o urmăreau şi ei pe lady Marian, îşi dădu cu părerea Angharad.

— Degeaba! oftă Rhys, pierzându-şi răbdarea. Vă spun că n-a lăsat nici o urmă. N-a luat nici un cal din grajd, nu s-a ascuns în castel şi...

Se opri, privind acuzator spre Angharad.

— ...nici n-a pornit pe mare.

Ieşi din grajd cu fruntea sus, iar Angharad se întoarse către Art.

— M-am gândit că poate a pornit pe mare, iar Rhys e furios că nu i-a venit lui ideea asta. De-aiai s-a şi dus la culcare, ca să putem vorbi noi cu pescarii, fără ca el să-şi calce pe mândrie.

— Mai curând sau mai târziu, tot o s-o facă! filozofă Art.

— Eh, mai târziu va fi odihnit şi n-o să-i mai pese chiar aşa de mult.

Ieşiră amândoi la soare, iar Art văzu că şi Angharad arăta grozav de obosită. O strânse la piept, încercând s-o îmbărbăteze.

— N-ai nici o vină pentru ce s-a petrecut. Fata aia a făcut întotdeauna după cum o taie capul,

— Ba am o vină, surâse cu amărăciune Angharad. Am înţeles bine ce simţea, dar tare-am vrut ca Griffith s-o ia de soţie. N-am ascultat-o când mi-a povestit ce planuri îşi făcuse pentru băieţel. Nu m-am gândit decât la planurile mele.

— Ăsta nu-i un păcat. Şi eu îmi fac fel de fel de vise.

— Sigur că-ţi faci, încuviinţă Angharad, mângâindu-i barba aspră.

— Am făcut totu' ca să-i văd pe tinerii noştri împreună şi n-am să renunţ tocma' acu'. Spune-mi, de ce crezi c-a pornit pe mare?

— Deşi Rhys e un om cu judecată, iar slujitorii lui se pricep să dea de urma unui vânat – începu Angharad, îndreptându-se hotărâtă spre poartă – totuşi nu se poate ca lady Marian să nu fi lăsat nici o urmă, decât dacă...

Art se uită în direcţia în care arăta ea cu degetul: depărtare, pe valurile oceanului, se profila satul de pescari. Înţelese supărarea lui Rhys şi protestă:

— Pescarii sunt supuşii voştrii. Ei n-ar lua-o pe logodnica lui Griffith. Nici la rugămintea ei, nici a altcuiva.

— Sigur că pescarii n-ar lua-o, zâmbi aproape amuza Angharad.

Dar ţi-l aminteşti pe Dolan?

— Dacă mi-l amintesc pe Dolan? strigă Art. Cum să nu mi-l amintesc? Ăla-i soi rău! E scutieru' care-a încercat să-ţi facă curte.

— Întocmai.

— Rhys l-a dat afară din castel, cu mulţi ani în urmă.

— Chiar aşa, iar el s-a jurat să termine cu viaţa de cavaler şi-a fugit pe mare.

— Ştiu, vorbi Art, privind-o cu atenţie. Trebuie să înţeleg că s-a întors?

— Anul trecut, şi-i mai rău ca oricând.

— Mă mir că Rhys nu i-a făcut de petrecanie.

— Te miri?

Art se mută de pe un picior pe altul.

— Nu prea. Sângele apă nu se face, iar ca Rhys să-şi mânjească mâinile cu sângele fratelui său...

— Vitreg... îl corectă ea.

— Vitreg... Ar fi un păcat de neiertat.

— Asta ştie şi Dolan.

Angharad îl luă din nou de braţ pe Art şi-l trase pe poteca ce ducea spre sat.

— Iată de ce cred c-ar trebui să-l întrebăm despre lady Marian.

Capitolul 15

Trosnetul unei crenguţe uscate undeva, lângă marginea drumului, o făcu pe Marian să-şi întoarcă brusc calul în loc. Îi făcu semn lui Lionel să tacă, dar copilul insistă:

— Mama! De ce, mama? De ce?

Marian trase de frâu, domolind avântul calului, care pândea prilejul s-o ia din nou la goană. Ţinând strâns de căpăstru, cercetă cu atenţie frunzişul pădurii. Nu văzu nimic, dar îşi dădu seama că ar fi fost o pradă uşoară pentru tâlhari şi bandiţi de tot felul.

Deşi nu auzea nici un zgomot suspect, duse calul printre tufe şi-l legă zdravăn de o ramură. Lionel continua s-o întrebe.

— De ce, mama? De ce?

— Sst, Lionel!

Îl coborî din şa şi se ascunse mai bine printre copaci.

— Vino să te iau în braţe.

Lionel se supuse. Cum altfel? Fusese smuls din singurul cămin pe care-l avusese vreodată, târât tocmai până în Ţara Galilor, dat în grija lui Rhys şi-a soţiei sale în vreme ce mama lui zăcea bolnavă, şi chiar când începuse să se obişnuiască cu aceştia, fusese luat de lângă ei. Cele două zile de călătorie îl obosiseră, era tulburat şi nimic nu-l mai putea convinge că lângă mama lui se afla în siguranţă.

Îşi îngropa faţa la pieptul ei şi Marianei i se strânse inima văzându-l cum tremură. Îşi încorda iar auzul, căutând să prindă sunet de paşi, dar la ureche nu-i ajungea decât răsuflarea gâfâită a calului, care încerca să se smulgă din căpăstru şi fugă înapoi, acasă.

— Mama... şopti Lionel.

Marian îl mângâie uşor pe spate.

— Taci, Lionel.

— Mama... Art.

— Nu, dragul meu, nu-i Art. Art e departe.

Lionel înălţă capul, arătând către copaci.

— Art! insistă el. Art! Art!

Vorbea din ce în ce mai tare, zbătându-se în braţele ei.

— Art! Art!

Neîncrezătoare şi, totuşi, pe jumătate convinsă, Marian întoarse capul, scrutând penumbra pădurii. Nu văzu decât un trunchi lovit de trăsnet, cu două găuri ca doi ochi. Îl mângâie din nou pe Lionel şi se îndreptă spre copacul cel uscat.

— Nu, Lionel, vezi? Nu-i decât...

În aceeaşi clipă, trunchiul începu să se înalţe, ca un duh trezit la viaţă. Marian se trase înapoi, clătinându-se pe picioare, apoi se poticni de-o rădăcină şi căzu pe spate, cu Lionel în braţe. Copilul o lovi în stomac, făcând să i se taie respiraţia, şi, înainte ca ea să-l poată reţine,

se ridică şi-o luă la fugă.

— Art! ţipă el cu glăsciorul lui subţirel.

— Lionel! strigă Marian, văzând cum omul-copac se apleca să ia copilul în braţe.

„Copacul" se apropie de ea şi fata sări în picioare, gata să se lupte cu acest duh, pentru copilul ei.

— Am onoarea, *m 'lady*.

Zicând acestea, Art ieşi dintre umbrele pădurii, râzând vesel ca atunci când o întâmpinase în holul mare al castelului Powel.

— Ce surpriză să te întâlnesc aici!

Marian îşi apăsă mâna pe inimă, care bătea să-i spargă puptul. O simţea aproape vie, tremurându-i în palmă. Sau poate că mâinile îi tremurau singure.

— Art, unde-i...?

Glasul i se frânse, văzând cine-l însoţea pe bătrânul slujitor.

Nu era Griffith. Deşi nu-l putea zări prea bine, îşi dădu seama că de la un timp împărţea bărbaţii în două categorii: cei înalţi şi bruneţi ca Griffith şi... restul. Nu era nevoie să se uite de două ori. Fie că-i făcea sau nu plăcere, îl recunoştea pe Griffith nu doar cu ochii, ci şi cu sufletul.

Dintre copaci îşi făcu apariţia Dolan, care se înclină în faţa ei, cu un aer batjocoritor.

— Am să mă ocup eu de armăsarul dumitale pur-sânge.

— Ce-i cu voi aici? întrebă Marian, dar Dolan îi întoarse spatele, văzându-şi de treaba lui.

Fata se răsuci spre Art.

— Ce-i cu voi aici?

Răspunsul lui era ultimul la care s-ar fi aşteptat.

— Vin de la castelul Wenthaven.

— De la Wenthaven? Dar ce-ai căutat acolo?

— Pe tine.

— Maică Precistă! se cruci Marian, apucându-l de braţ. S-a întâmplat ceva cu Griffith?

Art nu-şi putu stăpâni un zâmbet de satisfacţie.

— Când m-am despărţit de el la Stoke era bine sănătos. Şi, înainte ca ea să-şi potolească bătăile inimii, adăugă:

— Bineînţeles, asta se întâmpla înaintea bătăliei.

— L-ai părăsit înainte de luptă? Vai, Art, cum ai putut?

Art îl puse jos pe Lionel şi, făcând câţiva paşi, o privi drept în ochi.

— Mă învinovăţeşti că l-am părăsit când avea mai multă nevoie de mine, *m'lady ?*

— Eu... se bâlbâi Marian, evitând să-i întâlnească privirea. Nu, Art, sigur că nu.

— Mă bucur s-aud asta. Fin'c-ar fi cam urât din partea ta, fetiţo, nu

crezi?

Niciodată nu-i vorbise pe un ton atât de mustrător. Simţi că o copleşeşte remuşcarea.

— Ai auzit cum s-a sfârşit lupta?

— Se zice că trupele lui Henry l-au înfrânt pe Lincoln ş regele s-a întors la Kenilworth, să se odihnească.

— Nici o veste despre Griffith?

— Cine să-mi dea veşti despre un singur om?

— Aşa e...

Supărată şi neliniştită, se îndreptă încet spre un stejar cu coaja crăpată şi-l strânse în braţe, de parcă ar fi fost omul iubit.

— Dar... cum ai aflat c-am fugit de la castelul Powel?

— Mi-au spus lordul Rhys şi lady Angharad. Sunt tare întristaţi că i-ai părăsit şi îngrijoraţi de soarta ta...

Art aruncă o privire spre Lionel, care alerga de colo-colo, bucurându-se de libertate.

— ...şi de-a lui Lionel.

— Nu se poate să fi mers de la Powel la Stoke, înapoi la Powel, şi pe urmă până aici în numai nouă zile. E...

Ar fi vrut să spună „imposibil", dar privindu-l mai atent, tăcu. Oricât s-ar fi lăudat Art că-i una cu peisajul pentru că are sânge velş, murdăria de pe haine îi oferea un camuflaj natural. Slujitorul părea ajuns la capătul puterilor, iar chipul lui supt, cu ochii adânciţi în orbite, îşi spunea adevărata vârstă. Până şi cele câteva fire de păr care-i mai împodobeau ţeasta cheală atârnau pleoştite. Într-adevăr, bătrânul parcursese atâta amar de drum în mai puţin de zece zile.

— Unde vrei să te duci acum? o întrebă Art, de parcă ar fi avut tot dreptul. Ai de gând să fugi ca un hoţ în miez de noapte?

Reproşul lui o făcu să-şi iasă din fire.

— Şi tu eşti la fel ca toţi ceilalţi. Mă întrebi ce gânduri am şi unde mă duc, de parcă n-aş fi fata unui conte, prieten apropiat cu regina.

— A fost cam greu drumu' până aici, aşa-i? întrebă Dolan, ţinând de frâu jalnicul cal al Marianei şi ţintuind-o cu o privire răutăcioasă.

Ea îşi îndreptă spatele, cu ochii scăpărând de mânie.

— Mi-am făcut-o cu mâna mea.

— Sigur că da. Asta explică şi sângele de pe haine, şi tăietura din bărbie. Parc-ai avea încă o gură.... o studie el. Numa' că-i mai jos.

Art îi apucă bărbia, ridicând-o cu un gest hotărât.

— Da' ce-ai păţit, fetiţo?

— Am căzut.

Dolan pufni, dispreţuitor.

— Încearcă să-mi răspunzi, lady Marian! insistă Art. Da' de data asta, spune-mi adevărul.

Nu-i plăcea să fie tratată ca un copil, dar sub înfăţişarea burzuluită

a lui Art se ghicea o îngrijorare sinceră. După câteva clipe de nesiguranţă, Marian cedă.

— Mi-au ieşit în cale doi tâlhari...

Până şi Dolan scoase un strigăt de surpriză.

— N-a fost chiar atât de cumplit pe cât vă închipuiţi. Au vrut să-mi fure calul.

În mod bizar, începuse să tremure ca un căţeluş lăsat în frig. Cu o zi în urmă, când se petrecuse incidentul, nu fusese chiar atât de tulburată.

— A trebuit... să... să-i ucid pe amândoi.

Art rămase cu gura căscată, cu braţele atârnând moi pe lângă trup. Dolan îi aruncă o privire rapidă şi întrebă:

— Ai omorât doi bărbaţi?

— Nu... Nu chiar.

Fruntea Marianei era brobonită de sudoare şi fata se şterse cu mâneca.

— Pe unul din ei l-a omorât calul. L-a lovit în cap cu copita. O fiară, nu alta!

— Hoţul? întrebă Art.

— Nu, *calul.*

Dolan apucă frâul şi mai strâns.

— Şi celălalt hoţ?

— ...Păi, ştii, aveam la mine un pumnal.

Îl înfipsese în pieptul tâlharului, fără nici o remuşcare. Amândoi bandiţii o ameninţaseră că va sfârşi în chinuri, iar copilului îi vor da foc. Îi descriseseră în amănunt cum murise ultima lor victimă. Apoi îl cântăriseră din priviri pe Lionel dându-şi cu părerea ce preţ ar fi putut lua pentru el.

Nu, nu-şi regretase gestul câtuşi de puţin.

Mai apucă să-l audă pe Dolan spunând: „Na că leşină!" şi se lăsă moale pe marginea drumului, cu capul pe genunchi.

Cei doi bărbaţi o ajutară să se ridice şi Marian deschise gura, respirând adânc.

— Nu-mi place să mă vait, dar când îmi amintesc cum i s-au muiat braţele şi cum s-a aşternut vălul morţii peste ochii lui albaştri, îmi vine să...

— Lasă, fetiţo, aşa am simţit şi noi când am ucis prima dată! zise Dolan aproape cu blândeţe. Ba încă şi-acum ni se întâmplă când şi când. Da' unora chiar le place să omoare, cum au fost şi netrebnicii ăi doi.

— Dacă nu i-ai fi ucis, acu' ai fi zăcut cine ştie pe unde, prin pădure, iar flăcăuarşu' ăsta...

Art îl ridică pe Lionel în braţe, strângându-l la piept, până ce puştiul începu să bată din picioare, să fie lăsat jos.

— Ştiu, încuviinţă Marian, proptindu-şi coatele pe genunchi, cu obrazul îngropat în palme. Aventura nu-i chiar aşa frumoasă cum mi-am închipuit, se văzu ea silită să recunoască.

Toţi trei tăcură. Marian nu îndrăznea să ridice ochii. Nu voia să le vadă privirile compătimitoare, nici să-i audă povăţuind-o că trebuia să se poarte ca o femeie şi că ar fi fost mai în siguranţă într-un castel, lucrând o broderie. Intenţiile ei erau cu totul altele, numai că avea nevoie de mai mulţi bani, mai multe merinde, veşminte bărbăteşti şi o spadă bună, cu care să-l apere pe Lionel.

Cu o zi în urmă s-ar fi bucurat să-l aibă alături pe Griffith. Dar el era departe, luptând pentru regele pe care ea îl dispreţuia. Iar lady Marian Wenthaven nu acceptase niciodată să depindă de un bărbat.

Prin urmare, era un semn de slăbiciune. Va să zică, Griffith avusese o înrâurire nefastă asupra ei – motiv suficient pentru a-şi şi urma, neabătută, calea pe care o alesese.

Se adresă celor doi, pe un ton aproape agresiv:

— Şi voi ce vreţi de fapt? De ce-aţi venit după mine?

Ciudatul amestec de compasiune şi duioşie de pe chipul lui Dolan se preschimbă în furie.

— Asta mi-aş dori şi eu să aflu. Atâta cale pentru o englezoaică, şi proastă pe deasupra!

Marian simţi că i se urcă sângele în obraz. Dolan o privi bănuitor.

— Unde te duci?

— La Wenthaven. La castelul tatălui meu. Ai ceva împotrivă?

— Câtuşi de puţin! replică Dolan, scobindu-se între dinţi cu unghia. Numa' c-ai luat-o pe unde nu trebuie.

— Nu-i adevărat, răspunse ea mecanic, uitându-se de jur-împrejur.

— Eşti la vreo treij' de mile mai la est de Wenthaven. Nu ţi-ai dat seama când ai trecut de Stafford?

— Am ocolit oraşele, îngăimă ea.

— Te-am fi găsit de ieri, dac-ai fi mers pe unde trebuie, pufni Dolan. Minte de femeie!

Marian se uită spre Art, care încuviinţă din cap.

— Trist, da' adevărat. Ai trecut de Wenthaven.

Îl luă în braţe pe Lionel, aşezându-l din nou în şa.

— Da' dacă vrei s-ajungi la Wenthaven, m'lady, atunci te însoţim şi noi.

Apoi, arătând spre drumul plin de hârtoape, adăugă:

— Te urmăm.

Marian făcu vreo câţiva paşi şi se opri.

— Dar de ce-aţi venit după mine?

— Pen' că dacă nu-ţi dădeam de urmă, nu-mi puteam respecta jurământul.

Art se juca cu Marian, pândindu-i reacţiile, iar Marian căzuse în

cursa lui. Mai întâi, se arătase îngrijorată pentru Griffith când ar fi trebuit să pară indiferentă. Acum se străduia zadarnic să-şi înfrâneze curiozitatea.

— Ce jurământ?

— Acela de a-l ocroti pe Lionel. Ai uitat că mi-ai cerut să jur?

Marian nu-l credea. Era limpede că Art glumise: deşi surâdea, îşi ţinea sprâncenele încruntate, iar ochii îi sticleau, nerăbdători.

— Ai jurat să-l aperi şi pe Griffith, spuse ea îmbufnată.

— Griffith e bărbat, se poate apăra şi singur.

— Dar dacă va fi rănit?

Şovăi o clipă şi adăugă:

— Atunci va avea nevoie de tine.

— Dacă va fi rănit, nu de mutra mea pocită va avea nevoie! replică bătrânul.

Marian nu ştia ce să răspundă. Rămase încruntată, până ce Dolan întrebă:

— Acu' ce facem, plecăm sau stăm aici să trăncănim?

— Plecăm, viteazule! îl ironiza Marian.

Dolan se mulţumi să dea din cap.

— Uite-aşa tre' să se poarte o femeie.

— Dar cine eşti tu ca să-mi spui cum trebuie să se poarte o femeie? Nu uita că m-ai trădat. «

— Eu? se miră Dolan, împungându-secu degetul în piept.

Apoi, clătinând din cap, adăugă:

— Crezi că banii pe care mi i-ai dat ar fi trebuit să-mi închidă gura?

— Nu, dar mi-am închipuit că firea ta scârboasă te va face să taci.

— Şi chiar aş fi tăcut, da' prietenii de la castel au fost atât de supăraţi când ai plecat... îndeajuns de supăraţi ca să m-ameninţe cu exilu' dacă nu vorbesc.

Calul începu să se smucească din căpăstru, dar Dolan îl plesni cu frâul peste bot.

— Destul am colindat prin lume. A doua oară nu mă mai zvârle nimeni afară din castelu' Powel – şi nu pentru o codană fără minte.

— Eşti un om rău, zise Marian, cu glasul tremurând de mânie.

El zâmbi şi pe chipul frumos i se aşternu o expresie răutăcioasă.

— Aşa e, Abia acu' ţi-ai dat seama?

Marian scutură din cap şi-i întoarse spatele. Art păşi în urma ei, împreună cu Lionel, iar Dolan li se alătură, fără a se sinchisi de hachiţele calului.

— Unde-ai găsit „minunea" asta? întrebă el.

— „Minunea" asta are şi un nume: Jack.

— Jack, de la „jackass”[6]? râse Dolan, foarte aproape de adevăr. E căpos ca un catâr. Şi slăbănog, de nu stau nici puricii pe el. Ia să vedem cât de repede îi punem fundu’[7] în mişcare, adăugă el,

plesnindu-l peste crupă.

Strigătul de încurajare al lui Lionel acoperi ţipătul disperat al Marianei.

— Nu!

Art îi puse mâna pe braţ.

— Nu-ţi fie teamă. Are Dolan grijă de băiat.

— Dar lui nu-i plac copii, protestă ea, exasperată.

— Poate că nu, chicoti Art.

Marian se uită cu jind la Lionel şi însoţitorul lui, care porniseră în galop, dorindu-şi din suflet să fi fost la fel ca ei: fericită, fără griji, cu inima uşoară.

— Ce-a zis Griffith de darul meu?

— Darul tău? repetă Art, prefăcându-se mirat.

Apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit deodată:

— Ah, darul tău! Pietricica şi şuviţa de păr! Da' frumoasă amintire i-ai trimis, fetiţo!

— A înţeles...

Răsuflă adânc.

— I-a plăcut?

— Sigur că eu nu pot vorbi în locul lui. Adică nu pot la fel de bine.

Îşi înălţă sprâncenele groase.

— Da' până i l-am vârât în sac a fost ursuz ca un urs. Zău aşa, ca un urs abia trezit din somnu' ăl lung, de iarnă.

— Nici nu-mi vine să cred c-am făcut aşa o prostie. Slăbiciune de femeie!

Se bătu cu pumnul peste palmă.

— Dar când ne-am despărţit părea aşa de trist, încât mi-am zis că va lupta mai bine dacă mă va simţi aproape.

— Când a văzut piatra... bănuiesc că ăsta era el... şi şuviţa aia... adică tu... a zâmbit aşa de dulce, mirându-se cum de i-ai trimis un mesaj atât de limpede. Era fericit la gândul că-i aştepţi întoarcerea.

— Nu cred să fi avut chiar gândul ăsta, se îndoi Marian, desenând în praf cu vârful piciorului. Tu ce zici, Art?

— Zic c-ai fi făcut mai bine dacă nu-i trimiteai nimic! declară bătrânul cu asprime.

— Oricum, Griffith n-avea dreptul să pretindă că a ajuns să mă cunoască, numai pentru că se pricepe să facă dragoste.

— Ar fi şi căzu' să se priceapă. Doar exersează de câte ori rămâne singur, ori cum în ăşti doi ani a fost singur aproape tot timpu'...

— Art! protestă, scandalizată, Marian. Cum îndrăzneşti să-mi spui astfel de lucruri?

— Sunt om bătrân şi vorbesc cum îmi place.

Părea iritat, prost dispus şi deloc dornic să-i facă pe plac.

— Fetiţo, ţi-ai pierdut bunăvoinţa mea din clipa când ai fugit de

Griffith şi de dragostea pe care ţi-a aşternut-o la picioare.

— Am avut motivele mele... spuse ea, deşi, sub privirea mustrătoare a lui Art, nu-şi mai amintea atât de clar care fuseseră acestea. Motive mai importante decât legătura mea cu Griffith şi neînsemnatele noastre sentimente.

— Atunci, spune-i-o şi lui. Vezi că n-ai curaj?

— Am încercat, dar n-a vrut să m-asculte.

— Înseamnă că nu prea ţi-ai dat silinţa. E greu al dracu' să renunţi la o iubire, nu-i aşa, my lady ? Mai ales când iubeşti şi tu.

Uluită, Marian simţi că i se taie răsuflarea.

— Dar eu nu-l iubesc.

— Am eu semnele mele, fetiţo, răspunse Art, începând un numere pe degete. Nu stai trează noaptea de grija lui? Nu te întrebi dacă i-ai greşit vreodată? Sau dacă nu cumva ai rămas grea, deşi, pe undeva, nu ţi-ar părea chiar atât de rău?

Art îi ghicise toate gândurile şi Marianei nu-i plăcea deloc. Nu-i convenea nimic din ce auzise şi, mai ales, concluzia că-l iubea pe Griffith. Dacă l-ar fi iubit... Pe toţi sfinţii! Da, îl iubea şi toate suferinţele îndurate până atunci nu făceau cât durerea de a-l şti plecat la război.

Oare ce va face tânărul? Va asculta porunca regelui şi-i va ucide, pe ea şi pe Lionel? Se va ţine deoparte, cu indiferenţă, când ea va fi executată împreună cu copilul? Va încerca să-i scape când vor fi prinşi în funii, ca nişte răufăcători?

Iar dacă regele Henry va fi învins, atunci *ea* trebuia să fie martora morţii lui Griffith.

Simţi un junghi de teamă şi, instinctiv, îşi strânse mantia în jurul trupului.

— N-am rămas grea.

— Bine. Nu mi-ar place să-l văd pe Griffith legat de o femeie mult prea slabă ca să-l iubească aşa cum merită. Una care l-ar lua de bărbat numa' pen' că-i cu burta la gură şi care-ar jeli tot timpu' după viaţa îmbelşugată pe care-a lăsat-o în urmă. Una care să-i facă un plod pe jumătate englez şi care să nu fie în stare să ia o hotărâre.

Marian se opri în mijlocul drumului.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? Uiţi că nu eşti decât un...

— Un servitor? Un velş? întrebă el, ridicându-şi arătătorul noduros. Aşa e, dar valorez de două ori mai mult decât o muiere speriată, fetiţo. De două ori mai mult decât orice femeie care renunţă la un bărbat ca Griffith.

Ea îi dădu peste mână, protestând:

— Un bărbat ca Griffith? Om de onoare, bun, cinstit şi nobil, dar ruşinat de sentimentele ce-mi poartă, de parcă ai un beteşug! Mă acuzi de slăbiciune? Ai dreptate, pentru că dacă Griffith mi s-ar fi dăruit cu

totul, nu mi-aş mai fi putut respecta legământul. Tentaţia ar fi fost irezistibilă. Dar să-mi vând sufletul pentru un bărbat care vrea să mă ţină ascunsă într-un ungher, stingându-mi flacăra cu spiritul lui ferm disciplinat? Nu, mulţumesc.

Art părea uimit, dar şi uşurat.

— Va să zică, aşa? murmură el.

Apoi, ridicând ochii spre cer, începu să-şi scarpine bărbia colţuroasă, cufundat în gânduri. Tăcerea se prelungi atât mult, încât Marian începu să se foiască, neliniştită. După toate aparenţele, bătrânul ajunsese la o concluzie, întrucât porni cu paşi rari de-a lungul drumului.

— *M'lady,* cred c-ar fi bine să-ţi explic câte ceva despre flăcăul care-ţi face curte. Fără prea mult folos, după cât se pare. Ştii cum mi-am pierdut ochiul?

Marian nu numai că nu ştia, dar puţin îi păsa.

— În luptă? încercă ea să ghicească.

— Un fel de-a spune, încuviinţă Art. Hai să iuţim pasul, *m'lady,* se pare că Dolan şi băiatu' ne-au cam lăsat în urmă. Ei bine, mi-am pierdut ochiu' atunci când Griffith a făcut exact aceeaşi prostie ca şi tine: a fugit.

Art reuşise să-i câştige atenţia, deşi Marian se străduia din răsputeri să nu-i arate.

— A fugit? De ce să fi fugit un cavaler puternic ca el?

— Pe vremea aia nu era cavaler. Şi nici măcar scutier. Nu era decât un puşti neastâmpărat şi gălăgios, care-şi iubea la nebunie tatăl.

— Ca şi-acum, murmură Marian, amintindu-şi adânca afecţiune dintre Rhys şi fiul său.

— Da, şi deşi lordu' Rhys i-a dat a înţelege că vina cea mai mare a fost a lui, Griffith nu l-a ascultat. Nici atunci şi nici acum.

— Când atunci?

— Cândva s-a întâmplat ca fortăreaţa Powel să se găsească sub asediu. Trevor – un ticălos de velş cum nu se mai află sub soare – şi-a pus în minte că-i plăcea priveliştea de la castelu' nostru. Nu numa' priveliştea, ci şi mobilieru'.

Art o cercetă pe Marian pe sub sprâncenele stufoase.

— Şi, în primu' rând, o plăcea pe lady Angharad într-un fel cât se poate de necreştinesc. Înţelegi ce vreau să spun...

Marian încuviinţă din cap, deloc surprinsă că alt bărbat se îndrăgostise de chipul blajin al Angharad-ei, dorind-o pentru el. Art îşi intrase cu totul în rolul de povestitor.

— Griffith se plictisise de asediul care dura de luni întregi. Lordul Rhys îşi pierduse şi el răbdarea şi ţipa la fiu-său din te miri ce... Aşa că, într-o bună zi, băiatu' s-a strecurat prin tunelu' cel secret şi-a ieşit afară din castel.

— Care tunel?

— Un tunel construit pentru siguranţa familiei, încă din vremea regelui Edward. Era un obicei destul de răspândit. E drept că pe-acolo nu putea intra nici un duşman, da' nici nu ne aşteptam ca unui tânăr fără minte să-i tune prin cap să iasă! Griffith era în grija mea, aşa că l-am urmat, încercând să-l conving să se întoarcă.

Art clătină din cap cu tristeţe.

— Pe-atunci şi eu eram destul de tânăr, şi n-am fost destul de înţelept încât să-mi ţin gura până ne-am fi găsit din nou la adăpost. Ca urmare, am fost prinşi, iar monstru' ăla de Trevor mi-a scos ochiu'.

Marian se înecă de emoţie şi bătrânul surâse, încântat că reuşise să-i capteze interesul.

— Da-da. Ticălosu' voia ca Griffith să meargă sub zidurile castelului şi să-i strige lui tat'su să se predea. Băiatu' a refuzat – vezi matale, ca să facă pe erou' – aşa că Trevor mi-a scos ochiu' şi poate că m-ar fi ucis, de nu i-aş fi jucat un renghi de pomină: m-am prefăcut că mă rostogolesc într-o râpă adâncă.

— Un renghi de pomină...? repetă Marian, începând să râdă. Glumeşti!

— Ba deloc! i-o întoarse el. Când eşti în mâinile duşmanului şi crezi că nu mai ai scăpare, gândeşte-te bine: cu siguranţă că există o cale. Poate c-o să doară ce-am să-ţi spun acu', da să ştii că întotdeauna se găseşte o cale, pentru cine-o caută. Şi io credeam că s-a zis cu mine, până-n clipa când mi-a scos ochiu' cu...

Marian se încruntă şi Art îşi drese glasul.

— N-are importanţă. Da' Trevor voia să mi-i scoată pe amândoi, ca Griffith să mă vadă cum sufăr. A poruncit să mi se dea drumu' şi-am făcut vreo câţiva paşi, iar când am ajuns pe buza râpei, m-am zvârlit la vale, chiar în clipa când ăia trăgeau cu arcu' să mă oprească.

— Adică să te ucidă?

— Trevor nu prea ştia ce-i mila şi cred că încă nu se distrase destul pe socoteala mea. Da' când s-au uitat în fundu' râpei, io n-am făcut nici o mişcare. M-au crezut mort şi n-au mai tras nici o săgeată, mulţumesc lui Dumnezeu. Atunci Griffith a ascultat porunca lu' Trevor şi şi-a convins tatăl să predea castelu'. Un sfârşit fericit! adăugă el, cu un aer meditativ.

— De ce?

— Lord Rhys a luat un număr de oşteni şi-a ieşit din fortăreaţă fără lady Angharad, aşa cum ceruse Trevor. Dar când a intrat în castel, nemernicu' n-a găsit-o nicăieri, fin'că dânsa şi restu' garnizoanei se ascunseseră în tunel. Când mizerabilu' sărbătorea victoria, golind butoaie cu bere şi slăbind paza, lady Anghapad şi-a trimis oamenii în castel şi duşmanu' a fost nimicit. P'ormă ar fi trebuit să-i deschidă poarta lordului Rhys, chicoti bătrânul, da' ea n-a ştiut niciodată să

respecte o poruncă...

— Şi Rhys s-a supărat pe ea?

— Şi-a ieşit din minţi de furie!

— S-a mâniat şi pe Griffith?

— Nu prea, fin'c-a văzut ce cătrănit era băiatu'.

Art îi puse mâna pe braţ, silind-o să se oprească în loc.

— Priveşte colo.

Ceva mai departe, piratul cel uriaş şi micuţul Lionel se bălăceau şi se stropeau în pârâiaşul de la cotul drumului. Marian zâmbi, înduioşată să-şi audă fiul râzând din nou. Dar inima ei tânjea după Griffith. Suferea nespus, dar nu îndrăznea să dea un nume suferinţei.

— Şi Griffith? întrebă ea, îndemnându-l pe Art să povestească mai departe.

— Noi am crezut că totul s-a sfârşit cu bine, că Griffith a primit o lecţie şi cu asta basta. Da' pe măsură ce trecea timpu', am înţeles că Griffith făcea orice ca să-şi înăbuşe sentimentele. Îşi batjocorea propriile emoţii şi se străduia să-şi împietrească inima!

Art dădu din cap spre Marian.

— Darul pe care i l-ai trimis a fost cât se poate de binevenit, fetiţo. Din multe motive...

Marian se gândi, înspăimântată, ce rece trebuie să-i fi părut lui Griffith amintirea ei.

— Întotdeauna îşi controla purtările. Nu râdea în gura mare, nu ţipa, nu-şi arăta nici neliniştea, nici durerea, nici iubirea...

— Dar îşi iubeşte părinţii!

— Asta-i o iubire fără riscuri. Nu-i patimă nestăpânită. Da-da, s-a mărginit la sentimente călduţe, ferindu-se de pasiune.

— Şi soţia lui?

Art ridică din umeri.

— O fată încântătoare. Tăcută şi cuminte. Aş zice că moartea ei a trecut aproape neobservată.

— Cu alte cuvinte, Griffith n-a avut niciodată până acum o pasiune?

— Vrei să-ţi fac un compliment, *m'lady'!*

— Nu vorbesc de mine, insistă ea, nerăbdătoare.

— Ţara Galilor.

Art îşi lăsă capul într-o parte şi adăugă, fără a-şi lua ochii de la ea:

— ...Şi regele Henry Tudor.

— Da, mi-am dat seama. Cel mai mare rival al meu e regele Angliei.

— Ai vrea ca Griffith să fie mai puţin decât ceea ce este? Ai dreptate, când e vorba de dragoste, se poartă ca un puşti speriat, altfel e un om drept şi cinstit, un cavaler viteaz, un suflet bun, care caută dreptate pentru ţinutul său de baştină şi pace pentru Anglia. Cu ce

drept te împotriveşti dorinţei lui?

Ce drept? Dreptul unei mame care se gândea la binele fiului ei, chiar dacă acest lucru însemna revenirea la interminabilele războaie de odinioară.

— Îl duc pe Lionel la tatăl meu. Nu ca să-i cer, ci ca să ofer ceva, explică Marian, cu gândul la preţiosul pergame pe care-l păstra la piept. Un dar de preţ. Îmi va fi îndatorat.

Art căzu pe gânduri, cu ochii la băieţelul pe care Dolan îl urcase din nou în şa.

— Vrei să i-l dai pe Lionel?

— Da, pe Lionel, dar nu aşa cum îl ştii tu.

— Şi nici cum îl ştii tu, fetiţo, dacă-i vorba să-l dai tatălui tău. Nu mă laud că mă pricep la treburi regeşti, deşi bănuiesc că eşti vârâtă până-n gât în ceva grav, împreună cu regina Angliei, da' dacă o ţii tot aşa, cui îi vei face rău?

Arătă spre Lionel.

— Uită-te la el. Are nevoie de ocrotire. De un tată. Iar dacă veţi bate la poarta inimii lui Griffith, tu pe de o parte, fiu-tău pe de alta, sunt sigur că pân' la urmă, tânăru' nostru o să se deschidă iar spre lume.

Pe Marian o tenta perspectiva. Chiar foarte mult. Art o făcuse să înţeleagă că se pripise. O făcuse să gândească logic. Sigur că astfel avea mult de pierdut. Chiar şansa de-a trăi la Curte. Dar nimic din ce făcea nu era pentru ea. Nimic.

— Hei! strigă Art. Hei, ce faci acolo?

Uluită, Marian se uită întâi la el, apoi în lungul drumului.

La început, crezu că cel ce se aplecase deasupra copilului era Dolan şi nu înţelese teama bătrânului. Abia pe urmă îşi dădu seama că în faţa ei se afla un străin.

— Cum îndrăzneşti? se stropşi Art, alergând spre locul unde se juca băieţelul. Pleacă de-acolo!

Dar unde era Dolan? Marian începu să alerge după Art. Unde...?

— Pleacă de-acolo! ţipă ea, văzând că străinul îl luase în braţe pe Lionel. Lasă-l în pace!

Art ajunsese lângă necunoscut şi Marian îi văzu spada arcuindu-se prin aer.

— Nu! urlă ea, aruncându-se asupra străinului care-i luase copilul şi trântindu-i la pământ pe amândoi.

Lionel ţipă speriat, iar necunocutul scăpă spada din mână. Marian începu să-l lovească cu pumnii, dar când omul întoarse faţa către ea, fata rămase cu mâna în aer.

Harbottle!

Înlemni, şocată. Ridică din nou mâna, să lovească, dar pumnul lui o izbi în tâmplă şi ea se prăvăli, nu complet lipsită de cunoştinţă, dar cu

privirea împăienjenită şi cu timpanele vâjâind. Harbottle îşi înşfacă din nou spada, însă Art se năpusti asupra lui şi amândoi se rostogoliră în praf.

Marian îşi adună ultimele puteri şi se târî spre Lionel, murmurând:

— Ţi-a făcut vreun rău?

Îi dădu deoparte părul de pe frunte şi el încetă să mai scâncească. Ceva mai liniştită, Marian făcu un efort să se ridice în picioare şi-1 luă de mână.

— Vino cu mine.

Prea târziu. Harbottle îl smulse de lângă ea şi porni în galop.

Marian se răsuci în loc şi căzu din nou, apoi se sili să se ridice şi începu să alerge după ei, poticnindu-se de copaci şi strigându-şi fiul pe nume, în timp ce ţipetele copilului răsunau din ce în ce mai pierdute. Ajungând în luminiş, îl zări pe Harbottle îndepărtându-se călare pe un armăsar tânăr şi focos.

Ţipă după el, dar Harbottle râse triumfător, continuând să galopeze. Marian se sili să alerge în urma lui, dar n-o mai ţineau puterile. Sleită, se prăbuşi la pământ, doborâtă de oboseală şi durere.

Cu un ultim efort, se ridică din nou în picioare şi se întoarse, şchiopătând, la locul de unde plecase. Primul lucru pe care-l zări fu trupul însângerat al lui Art, zăcând cu faţa în pârâu.

Capitolul 16

Calul o găsi pe Marian jelind aplecată deasupra trupului lui Art. O împinse cu botul atât de tare încât o aruncă în pârâu. Ea întoarse capul, gata să trântească o înjurătură, dar se opri, auzind geamătul stins al bătrânului, şi îngertunche lângă el.

— Art...

Îi atinse mâna şi degetele lui uscate se încleştară peste ale ei.

— Sfântă Fecioară! Art! Trăieşti!

Credinciosul slujitor deschise ochii, ţintuind-o cu privirea de parcă ar fi văzut-o pentru întâia oară în viaţă, apoi făcu un efort supraomenesc să se sprijine pe coate. Marian îl apucă de umeri, silindu-l să stea culcat, dar el se zbătu să scape.

— Scoate-mă din apă...

Marian îl ajută să se tragă de o parte, spunând:

— Acum stai liniştit ca să-ţi văd rana.

— M-a lovit la cap, *m'lady*... Nu-i mare lucru, da sângerează al naibii!

Marian cercetă rana care se căsca de la ureche până la ceafă şi încercă să oprească sângele cu poalele fustei.

— Art... Să nu mori... Te rog...

— Nu, *m'lady*... Io...

Fata îşi lăsă capul pe umărul lui, izbucnind într-un plâns nervos şi disperat. Art zăcea nemişcat. Ridicând ochii, Marian văzu că bătrânul se gândea intens – probabil la propria-i moarte – pentru că-şi plecase pleoapele, ca să nu i se vadă lacrimile, şi gemea tare, de parcă şi-ar fi dat ultima suflare.

Fata înţelese că nu trebuia să stea cu braţele încrucişate şi sări în picioare.

— Am nevoie de bandaj şi...

Calul o împinse din nou cu botul şi Marian îl apucă de frâu.

— De data asta n-ai să mai fugi, zise ea. Acum ştiu ce-ţi poate pielea.

Îl trase cu disperare până lângă un copac, priponindu-l zdravăn de o creangă, apoi se întoarse la Art şi-l acoperi cu o pătură scoasă din sac. Luă o cămăşuţă de-a lui Lionel, cu gând s-o folosească drept bandaj. O ţinu câteva clipe în aer, privind-o ca năucă, apoi geamătul lui Art o trezi la realitate. Rupse cu dinţii pânza subţire şi înfăşură cu ea capul lui Art.

— L-a luat pe Lionel? murmură bătrânul.

— Da, răspunse Marian, mirându-se şi ea că reuşea să-şi stăpânească tremurul din glas.

— Unde-i Dolan?

— Cred c-a profitat de situaţie şi s-a făcut nevăzut.

Art mârâi câteva cuvinte în velşă, pe care tonul lui le făcea cât se poate de limpezi.

— Trebuie să mă duc la Griffith, zise Marian, fără să mai stea pe gânduri. El îl va găsi pe Lionel şi-l va salva din mâinile ticălosului.

— Griffith? Vrei ca Griffith să-ţi scape fecioru' ?

Privirea lui ironică îi aminti brusc Marianei de propriile-i îndoieli şi temeri, care-o împiedicaseră să se încreadă în Griffith. Dar acum toate gândurile negre dispăruseră, ca praful risipit de vântul prevestitor de vijelie.

Avea încredere în Griffith ca în nimeni altul.

În aceeaşi clipă, Art îi înlătură şi ultimele reţineri.

— Va trebui să mergi la Kenilworth, să-l vezi pe rege. Acolo ai să-l găseşti şi pe Griffith.

Marian îşi gârbovi umerii, încercând să-şi adune gândurile, dar în mintea ei nu mai era loc nici pentru logică, nici pentru luciditate. Sufletul îi clocotea de sentimente pătimaşe. Ar fi vrut să alerge pe urmele lui Harbottle, să-şi salveze fiul. L-ar fi ucis pe ticălos cu mâinile ei. Ştia prea bine că era cu neputinţă şi că avea nevoie de ajutor, dar Kenilworth... Kenilworth era cetatea regelui.

— Am cunoscut doi regi – amândoi netrebnici. Henry are toate motivele să-i facă rău lui Lionel.

Se ridică în picioare, spunând:

— Mă duc după Lionel.

Art întinse braţul şi, apucându-i glezna, o sili să îngenuncheze lângă el.

— Nu poţi singură, fetiţo. Ai nevoie de Griffith. Dacă te încrezi în el, aşa cum spui, atunci lasă-l să-l apere pe Lionel, fie chiar şi de rege.

Art îşi acoperi ochii cu palma, de parcă l-ar fi îndurerat lumina soarelui pe măsură ce viaţa i se scurgea din trup.

— Îngerul morţii şi-a întins aripile asupra mea. Curând voi fi plecat dintre cei vii şi nu vreau să mor cu un păcat pe suflet,

Pe' obrazul Marianei se prelinseră lacrimi fierbinţi. Nu suporta gândul că Art nu va mai fi. Privirea înceţoşată aproape că putea desluşi contururile îngerului neînduplecat.

— Ce păcat?

— Ţi-am jurat să-l apăr pe Lionel şi am dat greş. Lasă-mă să mor cu sufletu'mpăcat. Jură-mi c-ai să te duci la Kenilworth după Griffith.

Marian putea şi trebuia să-i împlinească ultima dorinţă. Măcar de dragul lui Lionel.

— Am încredere în Griffith. Mă voi duce la Kenilworth.

Îşi şterse lacrimile cu mâneca.

— Jur.

— Eşti o fată bună.

Cu ultimele puteri, se grăbri s-o îndrume.

— Ia-o pe drumu' ăsta pân' la Lichfield, unde poţi să întrebi pe unde s-o apuci spre Kenilworth. Ai s-ajungi în mai puţin de-o zi.

— N-ar trebui să rămân până...

Din nou o îneca plânsul.

Art începu să tuşească gata-gata să-i plesnească plămânii şi se rostogoli cu faţa în iarbă, cea să-şi ascundă agonia. Marian începu să-l frece pe spate cu mâini tremurătoare.

— Nu! refuză bătrânul, când găsi destulă putere să vorbească. Nu! Sufletu' meu nu-şi va afla odihna până ce Lionel nu va fi în siguranţă. Du-te, *m'lady*. Du-te chiar acu'. Dumnezeu să te însoţească...

Marian se ridică, clătinându-se pe picioare, şi se apropie de Jack, dezlegând frâul.

— Trebuie să-l încaleci, strigă bătrânul. Urcă-te repede în şa, până nu face vreo mişcare.

Fata dădu din cap şi, punând piciorul în scăriţă, sări în şa.

— Bravo, fata mea! surâse Art. Numa' să-l ţii strâns de căpăstru şi totu' o să fie bine.

Marian se întoarse, privindu-l lung, parcă ar fi vrut să-şi întipărească pentru totdeauna în minte chipul lui, apoi îşi înfipse pintenii în coastele calului, pornind în galop spre adâncurile pădurii.

Art aşteptă până ce fata se pierdu printre copaci, după care se săltă încet, în capul oaselor, tremurând din toate încheieturile. Îl durea capul, era amieţit, dar îşi răcori faţa în pârâu, cu grijă să nu ude bandajul. Apoi, cu mişcări lente, se chinui să se ridice în picioare şi, schiţând un surâs necruţător, porni prin pădure, pe urmele lui Harbottle.

§ § §

Art subestimase hotărârea şi curajul Marianei. La castelui Kenilworth încă nu sunase stingerea, când fata se postă înaintea oşteanului de la poartă, salutându-l cu o înjurătură. Paznicul o cercetă atent la lumina torţei şi clătină încet din cap.

— Vorbeşti ca o doamnă, da' nici o doamnă n-ar veni la castelu' regelui în miez de noapte, udă leoarcă şi cu haine zdrenţuite, ca o sperietoare, fără o cameristă şi fără un bărbat lângă ea. Hai, du-te de-aci, până nu te zvârl afară.

Marian ridică degetul spre el, cu un aer ameninţător.

— Nu pricepi, omule, că m-a atacat un tâlhar şi că însuşi regele va vrea să-mi asculte păsul?

— Regele? începu să râdă grosolan soldatul. Chiar ere că regele nostru îşi face griji pentru toate jafurile de pe drumurile Angliei? Las-o baltă, femeie, şi vezi-ţi de treabă!

— N-am fost jefuită, încercă ea să explice, conştientă că nu era cazul să pomenească despre Lionel. Atâta doar că mi s-a luat ceva de

mare preţ.

Oşteanul o împinse către uşa gheretei sale, din peretele porţii.

— Asta se numeşte tot jaf.

Marian se agăţă cu amândouă mâinile de uşă, insistând:

— Înţelege, omule, că regele va asculta cu atenţie ce am să-i spun.

Oare călărise zi şi noapte până la cetatea în care se afla Griffith, ca să fie dată afară de un străjer încăpăţânat? Îşi ademenise calul în fel şi chip s-o aducă până aici, ca să se oprească la un pas de ţintă? Disperată, recurse la un şiretlic.

— Îl cunosc pe rege. Sunt sigură că mă va primi chiar în clipa asta.

Paznicul începu să râdă şi mai tare.

— Cum te cheamă? îl întrebă Marian.

Omul o privi pieziş, totuşi răspunse:

— Ward.

— Ei bine, Ward, eu sunt prietenă cu lady Elizabeth. I-am fost întâia doamnă de companie.

— Vai, cum decad mărimile! exclamă batjocoritor străjerul.

Cu gândul că i se ivea un prilej de distracţie, renunţă s-o mai împingă afară.

— Şi, mă rog, de ce nu-i mai eşti şi-acu' întâia doamnă de onoare?

— Am fost silită să mă retrag pe domeniile mele, răspunse Marian.

— Fin'că eşti o târfă! încheie, triumfător, paznicul, punându-i din nou mâna pe umăr.

— Sunt lady Marian Wenthaven, logodnica lui Griffith ap Powel, care-o să-ţi rupă gâtul dacă nu mă laşi să intru.

Omul îşi retrase brusc mâna, cercetând-o printre pleoapele îngustate.

— Zău? Griffith ap Powel, zici?

O măsură din cap până în picioare.

— Domnul să te binecuvânteze. Vino cu mine, să vorbim cu căpitanu'.

Nerăbdătoare, Marian porni înaintea lui.

Cândva locuise şi ea la Kenilworth şi cunoştea încăperile castelului. Ştia că, odată trecută de poarta mare, nimic n-o mai despărţea de Griffith.

Nu avea vreme de pierdut cu slujitori care de care mai plini de importanţă.

Trebuia să ajungă neîntârziat la Griffith. Altfel, ar fi trecut ore întregi până când să-l găsească şi, în acest răstimp, cine ştie ce s-ar fi întâmplat cu Lionel.

Mai mult decât atât, îşi dorea nespus să fie cu Griffith, să-i audă glasul, să-i simtă braţele înlănţuind-o cu tandreţe, să-i asculte cuvintele de îmbărbătare. Avea nevoie de Griffith şi de iubirea lui.

Se pare că Art avusese dreptate. Într-adevăr, îl iubea pe Griffith,

dar dragostea asta era sortită să-i aducă numai necazuri.

Surâse trist, văzând că numele lui îi convinsese pe soldaţi să ridice grilajul, lăsând-o să treacă. De cum ajunse înăuntru, se repezi pe scările care duceau pe zidul exterior al castelului. Sus, pe metereze, zidul era brăzdat de creneluri care-i dădeau un aspect caracteristic.

Jos, sub ziduri, se vedea curtea interioară. Ward păşea alături de ea, păzind-o să nu cadă, cu o ciudată curtoazie. Marian era de-a dreptul impresionată. Apoi oşteanul îşi strigă căpitanul:

— Femeia asta zice că-i prietenă cu regele şi logodnica lu' sir Griffith. Dumneata ce crezi?

Vorbind, ridică torţa, aruncând lumină asupra hainelor ponosite şi a părului încâlcit.

Căpitanul pufni în râs, dar Marian îl fixă cu o privire sfidătoare, până ce el se potoli, începând să se mişte, stânjenit, de pe un picior pe altul.

— Calul meu a rămas pe podul mobil. E un animal prea nobil pentru a fi lăsat în ploaie. Aduceţi-l îndată înăuntru şi duceţi-l la grajduri, să-i daţi îngrijirea cuvenită.

Ward părea nehotărât, dar căpitanul o chemă în cămăruţa lui. Marian rămase în prag, fulgerându-l cu privirea pe străjer.

— În locul dumitale, m-aş întreba ce va spune sir Griffith ap Powel auzind cum v-aţi purtat cu logodnica lui.

Ameninţarea îşi atinse scopul. Ward se înclină şi porni spre scări. Marian îl urmări până când omul începu să coboare treptele, apoi se făcu nevăzută în întuneric.

Căpitanul strigă în urma ei. La fel şi Ward. În beznă răsunară mai multe glasuri alarmate şi Marian se lovi de un oştean înarmat, care dădu s-o prindă. Dar fata îl lovi cu piciorul în genunchi, apoi îi arse un pumn în piept. Omul se clătină pe picioare şi Marian profită de răgaz, continuând să alerge, atentă pe unde calcă şi cu grijă să nu fie ajunsă din urmă de gărzi.

Intenţiona să ajungă pe mica platformă de deasupra fierăriei, de unde putea sări pe acoperişul de paie, lăsându-se să alunece la pământ pe unul din căpriori. Cu puţin noroc, nu-i mai rămânea decât să traverseze în fugă curtea, până la Turnul lui Cezar.

Era convinsă că va reuşi, pentru că fusese unul din jocurile preferate, jucate cu prinţesa Elizabeth.

Desigur, pe-atunci era încă un copil.

Ajungând la platformă, se opri, şovăind, pe muchia de piatră, cu vârfurile degetelor de la picioare în gol. Lumina torţelor din curtea interioară nu ajungea până la ea. Dar nici ea nu putea vedea nimic în jur. Trebuia să sară fără să ştie ce se află dedesubt. Era un mare act de curaj: să se arunce în gol, increzându-se doar într-o amintire din copilărie – presupunând că nimic nu s-ar fi schimbat în cei zece ani

trecuţi de-atunci. Sau o mare nebunie. Dar nu avea vreme de pierdut. Strigătele urmăritorilor răsunau din ce în ce mai aproape. Gărzile erau la câţiva paşi de ea.

Îşi adună tot curajul şi sări.

§ § §

— Te doare?

Griffith îşi luă brusc mâna de pe obraz.

— Destul de mult... recunoscu el.

— Dacă ţi-ai fi pus coiful, aşa cum ţi-am cerut, acum n-ai fi avut cicatricea asta urâtă, care-ţi brăzdează tot obrazul, spuse Henry, privindu-l cu luare-aminte. Dar şi mai mult ne îngrijorează braţul tău. Ai noroc că n-ai dat în cangrenă, cu lovitura îngrozitoare pe care-ai primit-o de la ticălosul de irlandez.

— Lăsaţi dădăceala, sire, şi jucaţi. Mai aveţi puţin şi sunteţi complet încercuit. Atunci am să pot şi eu să merg la culcare.

În sinea lui, Griffith blestema din tot sufletul obiceiul regelui de-a juca şah – un nou joc, foarte la modă – până târziu, spre miezul nopţii, în dormitorul lui din turn.

— Visezi la victorie! comentă Henry, mutând calul.

— Mai bine v-aţi mulţumi cu victoria obţinută la Stoke, fiindcă astă-seară n-aveţi şanse!

— Nu poţi face asta! protestă Henry.

— Regret, sire, dar pot.

— Ia dă încoace cartea! ceru regele, întinzând mâna după un exemplar din „Jocul de şah", ieşit de sub prima tiparniţă englezească şi oferită suveranului de însuşi realizatorul ei.

În timp ce Henry răsfoia darul de la Caxton, Griffith îl întrebă nepăsător:

— Ce-aţi făcut cu pretendentul? Băieţandrul care zicea că-i contele de Warwick?

Henry mormăi câteva cuvinte neînţelese şi zvârli din mână cartea, care căzu nu departe de focul ce-i încălzea în noaptea umedă de primăvară.

— Puteţi s-o şi ardeţi! zâmbi Griffith. Am învăţat regulii pe dinafară.

Henry îl privi cu acreală, trecându-şi degetul peste coroana frumos sculptată a piesei care reprezenta regele.

— Pretendentul? Îl cheamă Lambert Simnel şi n-are nici strop de sânge albastru în vine. L-am trimis acolo unde-i este locul.

Deşi ştia că regele trebuia să înăbuşe în faşă orice pretenţii la tron, totuşi Griffith nu se împăca prea mult cu gândul uciderii unui copil. Începu să fixeze, cu încăpăţânare, tabla de şah, până când pătrăţelele albe şi negre începură să-i joace dinaintea ochilor.

— Nu te mai încrunta atât! se răsti, agasat, Henry. Nu l-am ucis, l-am trimis să muncească la bucătărie.

Griffith răsuflă uşurat.

— I-am arătat mai multă îndurare decât ar fi meritat şi sper să fie o lecţie pentru oricine şi-ar închipui că mă poate lipsi de coroană.

Chipul i se schimonosi într-un rânjet. Arăta mai puţin a leu regesc cât a lup însetat de sânge.

— După mine va fi rege fiul meu. Dinastia întemeiată de mine va moşteni coroana.

Griffith se aplecă peste tabla de şah şi-l apucă de pumnul încleştat.

— Aşa va fi, câtă vreme va curge sânge în vinele mele.

Încet-încet, Henry reveni la realitate.

— Mă linişteşte gândul că mi-ai jurat credinţă. Altfel, mi-ai fi un duşman de temut.

Griffith se lăsă pe spate în jilţ.

— Iar Lambert Simnel e un duşman neputincios.

— Dacă se poartă cum trebuie, poate am să-1 fac...

— Bucătar-şef? râse Griffith. Mă bucur că v-aţi arătat milostiv. Băieţandrul ăsta n-a fost decât un pion.

Henry îşi mângâie pionii, cu un zâmbet satisfăcut.

— Ei bine, acum e unul din pionii *mei.* Răposatul conte de Lincoln nu se va mai putea sluji de el.

— Lincoln va arde veşnic în iad pentru trădarea săvârşită faţă de maiestatea voastră, spuse cu profundă convingere Griffith.

Amândoi tăcură, concentrându-se din nou asupra jocului. Deodată, briza serii le aduse la urechi strigăte îndepărtate. Griffith îşi duse iarăşi mâna la rana de pe faţă.

— Ai mâncărimi? îl întrebă Henry.

Griffith îşi împreună palmele.

— Ce fel de mâncărimi?

— La rană, omule! pufni, dezgustat, regele. Cândva nu-ţi stătea în obicei să te prefaci că nu m-ai înţeles. Cred că lady Marian aia ţi-a luat minţile cu totul!

— Nu-i adevărat! protestă, indignat, Griffith.

— Atunci, la ce te gândeşti?

Simţindu-se ridicol, Griffith se aplecă asupra tablei de şah, murmurând:

— Mă întrebam dacă mă va socoti hidos.

Henry avu bunul simţ să nu râdă. Ba chiar nu i se păru deloc amuzant. Îşi dădu pe spate părul care începea să se rărească şi se mulţumi să ofteze:

— Femeile ne fac să fim orgolioşi. Niciodată până acum nu mi-am făcut griji cum arăt. Dar pentru Elizabeth vreau să fiu...

Râse, bine-dispus.

— Frumos ca un tânăr în floarea vârstei. Şi pentru ce, mă rog? Pentru o femeie care mă place aşa cum sunt. Care mă iubeşte, aşa cum spune ea, pentru bunătatea mea.

Griffith nu ştia ce să răspundă.

Aşa se întâmpla ori de câte ori Henry aducea vorba de soţia lui. De fapt, Henry cu Elizabeth şi Griffith cu Marian erau părtaşii aceluiaşi secret. Un secret pe care fiecare din ei îl cunoştea numai în parte, dar care apăsa, deopotrivă, asupra tuturor.

— Lady Elizabeth e şi ea bună la suflet, zise Griffith un aer rezervat.

— Elizabeth a mea e o femeie extraordinară, urmă Henry cu ochii la tabla de şah. Ca şi, lady Marian a ta. Mă îndoiesc că podoaba aia de pe faţă o s-o impresioneze în vreun fel. Oricum...

— Ştiu. Oricum, n-am fost niciodată un bărbat atrăgător. Art a avut grijă să mi-o spună întotdeauna.

Dar Marian îl făcuse conştient de frumuseţea trupului său. În zilele de convalescenţă, Griffith se gândise deseori la privirea fascinată cu care ea îi descoperise trupul. Îşi amintea atingerea mâinii ei delicate şi plăcerea cu care-i primea avansurile. De fapt, deseori i se întâmpla să nu adoarmă, pentru că trupul său n-o putea uita pe Marian.

Se uită pe furiş la Henry şi-şi trase scaunul mai aproape de masă, străduindu-se să-şi ascundă proasta dispoziţie şi rugându-se la toţi sfinţii ca Marian să sosească mai curând.

Mâna regelui şovăi între un turn şi un nebun, alegând până la urmă nebunul.

— Se va întoarce curând, însoţit de lady Marian.

— Deie Domnul să n-aibă necazuri pe drum.

În realitate, Griffith îşi dorea ca Marian să se fi supus poruncii, dar nu-şi rosti gândul cu voce tare. În schimb, luă nebunul regelui, zâmbind triumfător.

Henry se sprijini de spătarul jilţului, studiind nemulţumit situaţia de pe tabla de şah.

— Mda, pentru că dacă ei ar avea necazuri, tu te-ai preschimba într-un mistreţ furios, cu ochii injectaţi şi rânjind colţii la oricine.

— Mulţumesc, sire.

— Mi-ai dat şah!

— Da, sire.

— Nu ştii că-i mai prudent să-ţi laşi regele să câştige?

— Nu prea ştiu să mă prefac învins, sire.

¾ Nu ştii! repetă regele, începând să râdă.

Din nou răsunară strigăte şi zgomote de paşi grăbiţi pe podelele de lemn.

¾ Cred c-au descoperit vreun hoţ. Ce-i nebunia asta afară?

Paşii se auzeau acum din turn, apoi pe trepte şi, după câteva clipe,

cineva bătu puternic în uşă. Cei doi bărbaţi se priviră unul pe altul şi regele porunci:

— Intră!

În prag se ivi Ward, paznicul de la poartă, care făcu o plecăciune stângace, spunând:

— Iertaţi-mă, înălţimea Voastră, da' am dat de bucluc. Femeia aia a ajuns cumva aici?

— Eu unul n-am văzut-o! răspunse Henry, amuzat. Care femeie?

— O nebună! O zurlie! zise cu năduf Ward, fluturându-şi egetele semnificativ. Una care ţinea morţiş să stea de vorbă cu maiestatea voastră. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, am să pun straja la uşă, să vă apere de ea.

— Prea multă osteneală pentru o biată femeie, spuse Henry.

— Dar vă zic că-i nebună! Şi are forţă, nu glumă! L-a măturat din cale pe sărmanu' Bowey doar c-o mână. Şi ăsta-i un vlăjgan cât casa!

În mintea lui Griffith încolţi o bănuială.

— L-a lovit cu piciorul în gât?

Instinctiv, străjerul îşi prinse gâtul cu mâna.

— Nu, sir Griffith. În genunchi.

Lui Henry nu-i fu greu să-şi închipuie ce era în gândul lui Griffith.

— Felul ăsta de-a lupta ţi se pare cunoscut?

— Parcă da.

Ward nici nu asculta, nici nu înţelegea despre ce vorbeau cei doi.

— Nu vă fie teamă, am încercuit tot turnu' şi, cu paznicu' ăsta la uşă, n-aveţi de ce să vă faceţi griji...

În aceeaşi clipă, simţi că în spatele lui se afla cineva şi se răsuci fulgerător pe călcâie. Dar înainte de-a apuca să vadă ceva, o mână îl împinse cu putere înăuntru, rostogolindu-l podea. Dând cu ochii de chipul murdar de noroi din cadrul uşi, sări în picioare.

Griffith se ridică, aşezându-se între oşteanul furios şi femeia care se clătina pe picioare. Puse o mână pe umărul lui Ward, zicând:

— E femeia mea.

Ward o fulgeră cu privirea pe străină, apoi, cu ochii la rege, pufni mânios:

— Ce vorbeşti!

— Te asigur că rana de la cap nu m-a făcut să-mi pierd minţile. E logodnica mea, lady Wenthaven. Înţeleg c-ai vrut să-l aperi pe rege, dar pot şi eu să fac acelaşi lucru.

Ward dădu din cap în semn de încuviinţare, iar Griffith îşi luă mâna de pe umărul lui, arătând spre uşă.

— Poţi să pleci.

Paznicul se îndepărtă, târându-şi picioarele după ce făcu o plecăciune adâncă în faţa Marianei. Fata nici nu se uită la el, deşi Ward o pândea din ochi, ca pe-o pisică sălbatică. Ajuns la uşă, se opri,

întorcându-se din nou spre Griffith.
— Sunteţi sigur?
Griffith dădu din cap, nerăbdător.
— Închide uşa după tine.
De cum rămaseră singuri, Marian alergă spre Griffith, prinzându-l de braţe cu amândouă mâinile şi înfigându-şi unghiile în carnea lui. Îşi ridică obrazul murdar, ca de copil orfan, privindu-l cu ochii ei verzi, care-i sfâşiau inima de milă.
— Ce s-a întâmplat, iubito? Ce-i cu tine?
— Ne-a atacat Harbottle.
Glasul ei grav tremura de emoţie. Griffith o strânse la piept, s-o liniştească, chiar înainte de-a afla ce se petrecuse.
— Te-a lovit?
— Pe mine? Nu! Mai rău, l-a răpit pe Lionel. A...
— Pe Lionel?
Griffith îi dădu brusc drumul din îmbrăţişare.
¾ Lionel? Ce căuta Lionel cu tine?
— E fiul meu!
Marian îl apucă de umeri şi începu să-l zgâlţâie cu disperare, ca să-l facă să înţeleagă.
— Ascultă-mă... Harbottle l-a răpit pe Lionel. Griffith, trebuie să-l găsim!
Henry se ridică de la masa de joc. Cei doi tineri tăcură. Fără prea mare tragere de inimă, Marian se îndepărtă de Griffith, schiţând o plecăciune. Dintr-o simplă privire, ghicise în faţa cui se afla. Griffith făcu prezentările cu glas gâtuit, în timp ce regele şi tânăra plină de noroi se studiau unul pe altul de parcă amândoi ar fi fost în pielea goală.
Apoi Henry arătă spre banca de lîngă foc.
— Ia loc. Eşti frântă de oboseală şi udă leoarcă, cred că ai multe de istorisit. Cine-i Harbottle şi de ce-a răpit copilul?
Marian se supuse:
— Copilul se numeşte Lionel. E fiul meu şi nu cred să existe cineva care să vrea să-l ia de lângă mine. Dar Harbottle e un cavaler scăpătat, care l-a slujit cândva pe tatăl meu. De la omul acesta mă aştept la orice.
Se ridică şi văzu că Griffith era lângă ea.
— Trebuie să plecăm imediat. Cine ştie ce-i poate face Harbottle lui Lionel! E în stare să-l părăsească pe undeva... sau să-l bată...
Glasul i se frânse şi două perechi de mâini o ajutară să se aşeze.
— La fel de grijulie e şi Elizabeth a mea când vine vorba de micul Arthur, spuse regele pe deasupra capului Marianei. Cât de blândă ar fi femeia asta, la gândul că pruncul ei e în pericol, devine o tigroaică furioasă.

Griffith nu era întru totul de acord, dar îşi păstră părerea pentru el. În tăcerea care se lăsase, Marian îşi închipui că venise la el ca să se sprijine pe braţul lui tare ca stânca şi, în schimb, găsise un bărbat dur, rece şi indiferent.

— Unde-i Art? întrebă tânărul.

Marian simţi că se prăbuşeşte cerul pe ea.

— Art?

— Da, Art, scutierul şi prietenul meu. Singurul om în care am avut încredere să te aducă din Ţara Galilor şi până aici. Unde e?

Un fior rece coborî pe spinarea Marianei.

— Marian, vorbi Griffith, aplecându-se ca s-o poată privi în faţă. Unde-i Art?

Ea încercă să-i spună. Cu un efort suprem, deschise gura dar nu putu rosti nici un cuvânt. Nici unul. Prea mare era durerea aşternută pe chipul lui Griffith.

— E mort? şopti tânărul.

— L-a ucis Harbottle.

— Nu era nici o râpă prin apropiere?

Marian înţelese.

— Nu. Eu... Chiar eu i-am bandajat capul şi-aş fi rămas până şi-ar fi dat ultima suflare, dar m-a îndemnat să pornesc după tine.

Griffith rămăsese mut de durere.

— Pentru Lionel. Era îngrijorat de soarta copilului. Trebuie să plecăm chiar astă seară. Cu fiece clipă, se îndepărtează tot mai mult de noi.

Griffith îi întoarse spatele, fără un cuvânt. Marian nu pricepea de ce. Oare nu-i păsa deloc de Lionel?

Şi Henry rămăsese cu ochii la Griffith, apoi privirea i se opri asupra chipului nedumerit al fetei. Cu un tact neobişnuit pentru un rege, încercă să arunce o punte între cei doi.

— Îmi închipui că Lionel e tot ce ai mai scump pe lume. De asta l-a răpit Harbottle? Ca să te aibă în mâna lui?

— Ca să se răzbune! interveni Griffith.

Găsind o cuvertură, o puse pe umerii Marianei, dar când ea încercă să-i mulţumească, nu-i dădu nici o atenţie, adresându-se regelui:

— L-a jignit de moarte, i-a umilit trupul şi sufletul. Cred că acesta e motivul.

— E posibil să se mai afle şi-acum în slujba lui Wenthaven?

Marian clătină din cap.

— Tata spune că Harbottle i-a scăpat din lesă. Pentru el, asta-i cea mai cumplită injurie pe care i-ar putea-o aduce cineva.

— Atunci, poate că vrea să se răzbune pe tatăl dumitale? îşi dădu cu părerea Henry. Nu cumva are intenţia să-l şantajeze?

— Wenthaven n-are nimic de-a face cu Lionel. Harbottle n-ar putea

fi atât de dobitoc încât să-şi închipuie că tata i-ar plăti răscumpărarea pentru fiul meu.

Spre disperarea ei, descoperi că nu-şi putea stăpâni lacrimile.

Fără a da atenţie hainelor murdare de noroi ale fetei, Henry se aşeză, pe bancă lângă ea şi-i întinse un şerveţel ca să-şi şteargă ochii. Apoi întrebă, pe un ton ferm:

— Are Wenthaven vreun motiv să creadă că Lionel e un copil deosebit? Cumva băiatul prezintă interes şi pentru alţii, nu numai pentru cei care-l iubesc?

Marian înţelegea perfect ce voia să spună. Ce comploturi urzea oare? Ce furtună se ascundea în sufletul lui? Ce simţea soţul Elizabeth-ei când auzea vorbindu-se despre copilul ei din flori?

Cum Marian nu răspundea, regele urmă:

— Lionel e finul reginei, prin urmare mai important pentru ea decât toate giuvaerurile Coroanei. Atât cât îmi stă în putere, nu voi îngădui să i se facă nici un rău.

Sigur, se gândi Marian, Henry n-ar fi dorit ca Lionel să încapă pe mâini străine, care s-ar fi putut sluji de el ca de o armă împotriva sa. Dar cinismul ei se topea în faţa sincerităţii suveranului. Până azi fusese sigură că Henry nu se deosebea cu nimic de ceilalţi doi regi pe care-i cunoscuse: lăudăroşi, însetaţi de putere, răzbunători şi cruzi. Nu cumva îi dădea a înţelege că ştia totul despre Lionel, dar că, de dragul Elizabeth-ei, era dispus să uite şi accepta să-l ocrotească pe copilul cel nevinovat? Marian nu găsea altă explicaţie, dar, de s-ar fi înşelat, urmările ar fi fost catastrofale.

Uluită, ridică privirea către Griffith, dar ochii tânărului erau lipsiţi de orice expresie. O lăsase faţă în faţă cu Henry, ca să se convingă singură de caracterul şi intenţiile regelui. Alegându-şi cu grijă cuvintele, zise:

— Niciodată nu i-am dat lui Wenthaven motive să creadă că Lionel e mai mult decât fiul meu.

— Şi totuşi, deseori contele ştie mai multe decât ne-am închipuit!

— Lionel seamănă cu tatăl lui! declară pe nepusă masă Marian, dar în aceeaşi clipă îşi muşcă buzele.

O luase gura pe dinainte. Henry avea toate motivele să-l urască pe tatăl lui Lionel şi era cu neputinţă să nu fi ghicit cine era acesta. Dar Marian simţea că nu mai putea ascunde adevărul – un adevăr pe care probabil îl întrezărise şi Wenthaven.

Henry se lăsă pe spate în jilţ, oftând.

— Din păcate, cei mai mulţi copii seamănă numai cu unul din părinţi. Fiul meu, Arthur, are deja trăsăturile mamei sale, i-a moştenit pielea albă şi părul bălai. Pentru ea, cea mai mare fericire din lume e să-şi ţină pruncul în braţe. De când şi-a pierdut fraţii pe care-i iubea atât de mult, nu mai suportă despărţirile. Necazul tău i-ar sfâşia inima

de durere, pentru că-ţi iubeşti fiul. Nu-i aşa că-l iubeşti?

— E fiul meu. E... soarele vieţii mele.

— Exact cum mi-a povestit Elizabeth, întări regele, mângâindu-şi părul cu un gest nervos. Acest Harbottle a aflat cumva de ce Lionel e un copil atât de-aparte?

— Nu. Chiar dacă tatăl meu ar şti, tot nu i-ar spune unui neghiob ca Harbottle.

— Mă tem că Harbottle bănuie ceva, interveni Griffith. Cât timp a stat la castelul nostru din Ţara Galilor, i-au ajuns la urechi lucruri pe care n-ar fi trebuit să le audă.

Marian ridică o privire deznădăjduită.

— Iartă-mă, Marian, urmă tânărul, dar chiar aşa stau lucrurile.

— Trădătorule! strigă ea.

— Eu?

Îşi strânse buzele şi, dintr-o dată, trupul lui uriaş se aplecă, ameninţător, asupra Marianei.

- Atunci, hai să te întreb şi eu ceva. Cum de-ai ajuns aici atât de repede? Acum nouă zile l-am trimis pe Art la castel, cu ordinul de-a te-aduce la mine. Regele a poruncit ca Lionel să rămână cu părinţii mei, ca nu cumva să i se întâmple vreun rău. Cum de-ai ajuns la Kenilworth atât de repede şi de ce-ai luat copilul cu tine, nesocotind dorinţa regelui?

În graba de-a cere ajutor pentru Lionel, Marian uitase că datora nişte explicaţii, dar vorbele lui Griffith o făcură să înţeleagă în ce situaţie se pusese.

Se uită la Henry, aşteptându-l să-i vină în ajutor, dar regele o privea, încruntat şi nedumerit.

— Îmi ieşise complet din minte că mi-ai încălcat porunca. De ce-ai scos copilul din castel? Spune-ne adevărul.

— Nici eu nu mai ştiu care-i adevărul, izbucni ea, exasperată. Există prea multe adevăruri şi prea multe minciuni, nici eu nu le mai pot deosebi unele de altele.

— Adevărul, sire – vorbi Griffith – e că lady Marian a părăsit castelul înainte de sosirea lui Art, fără să-şi ia escortă, fără nimic. A fugit ca să nu fie nevoită să mă ia de soţ. Art a găsit-o şi-a murit pentru ea. Lionel a dispărut, dar, de cum i-l voi aduce înapoi, va fugi din nou de mine. Am dreptate, Marian?

Îşi apropiase obrazul de al ei, cu ochii galbeni fulgerând, la fel ca întâia oară când o întâlnise.

Marian înţelese că Griffith o dispreţuia.

Până acum nu se gândise că-l minţise şi că-i rănise inima. Griffith fusese bărbatul la care alergase de fiecare dată după ajutor şi pe care se bizuise la necaz. Nu se gândise o clipă la durerea încercată de el la vestea morţii unui bun prieten, nici nu-şi dăduse seama că ea însăşi

purta întreaga vină. Pentru uciderea lui Art. Pentru răpirea lui Lionel.

Făcuse aşa cum crezuse că era mai bine, dar totul ieşise pe dos!

Îndreptându-şi umerii, încercă să-i susţină privirea furioasă.

— Te rog din suflet să mă ierţi. Ar fi trebuit să caut ajutor în altă parte, dar când Harbottle mi-a răpit copilul, singurul la care m-am putut gândi ai fost tu. Ştiam că-l vei salva şi te implor s-o faci, oricâte necazuri ţi-aş fi pricinuit eu.

— Ştiai că-l voi salva? Sau asta ţi-a spus Art?

— Ştiam. Iartă-mă. Nu trebuia să-mi închipui că, după câte ţi-am făcut, îţi va mai păsa de mine.

— Tu?

Glasul lui grav tremura, plin de speranţă.

— Să nu mă minţi. Cu adevărat ai, încredere că-ţi voi găsi copilul?

— Am încredere în tine.

— Şi-ai venit aici, la Kenilworth, în cetatea regală, fără alt gând decât acesta?

— Fără...

Glasul i se frânse.

— Cu aproape nici...

Griffith mârâi printre dinţi un blestem şi-i întoarse spatele. Se apropie cu paşi mari de fereastra îngustă şi înaltă şi, aplecându-se afară, scoase un urlet de fiară rănită.

Henry făcu o grimasă. Marian auzi urletul lui Griffith ca un ecou la propria-i disperare. Lacrimile adunate în atâţia ani de singurătate – lacrimi pentru Elizabeth, pentru Lionel şi pentru ea însăşi – i se prelingeau pe obrazul palid, la gândul că-l dezamăgise pe acest bărbat dintr-o bucată.

Deja iubirea ei născuse suferinţă. Dar şi Griffith suferea. Nu cumva tot din iubire?

Cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, se apropie de el şi-şi culcă fruntea pe spatele lui, înlănţuindu-i mijlocul cu braţele. Nu mai era nimic de spus, aşa că tăcea, dar îi simţea tremurul pe măsură ce încordarea lui ceda, făcând loc tandreţei de odinioară.

Oare mai exista vreo speranţă pentru ei? Nu cumva dragostea asta era blestemată? Îl putea readuce pe Griffith spre lumină? Trebuia să încerce, de dragul lui Lionel.

Griffith răsuflă adânc, de parcă ar fi avut nevoie de mult aer ca să-şi vină în fire, apoi se răsuci cu faţa către Marian şi-i spuse:

— Ai nevoie de odihnă.

— Nu. Trebuie să plec.

— Va dura ceva timp până să mă pregătesc de plecare, iar în halul în care eşti acum, nu-mi poţi fi de nici un folos.

— Te duci după Lionel?

— Te-ai îndoit de asta vreo clipă?

— Nu. Am ştiut întotdeauna...

El nu-i ascultă protestele.

— Ai nevoie de-o baie fierbinte, ca să-ţi dezmorţeşti muşchii, pe urmă de o masă caldă şi-un somn bun. Hai, Marian, ştii bine că am dreptate.

— Chiar şi cel mai vajnic luptător trebuie să se pregătească înainte de bătălie, zise Henry, din jilţul lui de lângă foc.

Marian îi privi chipul enigmatic, apoi îşi întoarse ochii către Griffith.

— N-ai să pleci fără mine, aşa-i?

— Nu, răspunse Griffith. Ai destulă încredere în mine ca să înţelegi că nu te mint?

Nu era un sarcasm, însă tonul lui părea aproape indiferent.

— Am încredere în tine, repetă Marian. Numai eu ştiu prin ce-am trecut ca să ajung aici. Aş vrea să mă crezi...

Abia atunci văzu cicatricea de pe chipul lui.

Lungă şi roşie, cusută în zigzag cu maţ subţire de oaie, acel semn îngrozitor îi amintea că moartea îi dăduse târcoale bărbatului pe care-l credea puternic şi invincibil ca pământul. Era un miracol că încă putea să vadă şi să vorbească. Era un miracol că încă mai trăia. Cu degete tremurătoare, Marian atinse cicatricea care brăzda obrazul tânărului, de la nas până la ureche.

— Ce rană cumplită!

Pierdut în braţele ei, Griffith răspunse:

— Aşa e! Îmi sângerează inima.

Capitolul 17

O treziră pe Marian a doua zi în zori, mult prea devreme pentru trupul frânt de oboseală, mult prea târziu pentru sufletul măcinat de nelinişte. Slujnicele gălăgioase ca un cârd de gâşte se îmbulzeau în jurul ei, îmbrăcând-o într-un costum de călărie care-i venea ca turnat. După aceea urmă un mic dejun copios. Când Marian întrebă la ce oră era plecarea, slujnicele chicotiră ca la o glumă bună. Îi puseră flori în păr, iar când o văzură căscând, îi dădură pe faţă cu apă rece. Apoi un cortegiu întreg de nobili şi o mulţime de slujitori o însoţiră spre capela din Kenilworth, unde o aştepta Griffith, având-ul de o parte pe preot şi de cealaltă pe regele Henry.

Regele zâmbea puţin cam prea vesel.

Griffith stătea puţin cam prea încruntat.

— Ce dimineaţă frumoasă pentru o nuntă! exclamă Henry.

Griffith nu spuse nimic.

Nedumerită, Marian se întrebă ce legătură exista între nuntă şi căutarea lui Lionel. Dacă regele voia ca ea şi.Griffith să asiste la o liturghie înainte de plecare, foarte bine! Totuşi, mintea ei nu reuşea să desluşească tâlcul acestei ceremonii.

— Ce nuntă? întrebă ea cu prudenţă.

Henry îşi împreună mâinile la spate.

¾ Am hotărât că înainte de-a pleca să-ţi cauţi fiul te vei căsători cu sir Griffith!

— Să mă căsătoresc cu sir Griffith? repetă Marian, stupefiată.

— E o căsătorie cât se poate de potrivită şi, în acelaşi timp, cea mai mare dorinţă a lui sir Griffith.

Marian se aştepta să-l audă pe Griffith spunând că aceasta *fusese* cea mai mare dorinţă a sa, înainte ca ea să-şi dea arama pe faţă, arătându-se nedemnă de încredere, nepăsătoare, uşuratică şi nestăpânită. Îşi pierduse fiul şi jertfise viaţa lui Art, tot încercând să restabilească adevărul şi să-i redea lui Lionel drepturile i se cuveneau. Era o greşeală ce se cerea îndreptată. Chiar acum.

— Sire...

Obrazul lui Henry se împurpură brusc şi regele începu să-şi frământe nervos degetele. Marian se întrebă cât de mult ţinea suveranul la această căsătorie.

— Sir Griffith mi-a spus că, după cât se pare, în Ţara Galilor au fost deja făcute strigările de nuntă, după datină. Ca rege, te pot conduce la altar în locul contelui de Wenthaven. Sper că n-ai nimic împotrivă, lady Marian. Cât despre tatăl dumitale, lasă-l în seama mea. Drept verighete, luaţi aceste două inele de preţ din visteria mea...

— Dar nu se poate, maiestate! protestă Marian.

Henry se opri în mijlocul frazei, de parcă s-ar fi aşteptat la această

întrerupere.

— Lady Marian?

— Doar nu vreţi să ne căsătoriţi chiar acum!

Cei de faţă începură să murmure şi să zâmbească. Marian îşi roti privirile asupra lor, încă neînţelegând ce se petrece. Nu văzu nici un chip cunoscut, cu excepţia lui Oliver King, care stătea deoparte, ţinând în mână un document oficial – privelişte ce avu darul de a-i spori neîncrederea. Această dimineaţă, spre deosebire de cea dinaintea ei, era frumoasă şi senină. Regele, vechiul duşman, se oferise să-i ţină loc de tată. Preotul, doamnele şi nobilii de la Curte îi erau străini, şi totuşi mai apropiaţi decât bărbatul ce urma să-i fie soţ. Griffith se încruntă spre ea. Cicatricea nu mai purta urmele cusăturii. Tânărul părea o stâncă uriaşă, ca un monument al dezaprobării, dar Marian se simţea atrasă tocmai de răceala lui.

Şi-ar fi dorit să fie o nuntă adevărată, cu voie bună şi mese întinse, cu alai vesel, care să-i conducă în dormitorul nupţial. Şi-n schimb...

— Dar fiul meu? întrebă ea, vorbind destul de încet, ca vorbele să ajungă numai la urechea regelui şi a lui Griffith.

— Vom porni după el de îndată ce sfârşim ceremonia, răspunse tânărul, la fel de rece şi nepăsător ca piscul Snowdno din Ţara Galilor.

Înfricoşată de purtarea lui şi consternată de planul ticluit de rege, Marian căută cu disperare un motiv ca să amâne nunta.

— Dar nu există un contract, n-am vorbit nimic de zestre. Ar trebui să semnăm...

— De asta m-am ocupat eu, zise Henry. După încheierea ceremoniei şi după ce martorii vor fi semnat în registru, îi voi dărui titlul de conte lui sir Griffith – cu începere de azi, lordul Griffith. Titlul vă aparţine vouă şi moştenitorilor, câ timp va dăinui spiţa voastră. Comitatul se numeşte Lillestry şi se află la graniţa cu Ţara Galilor, nu departe de Wenthaven, iar valoarea lui o întrece pe cea a averii familiilor voastre.

Marian se uită la pergamentul pe care Oliver îl desfăşurase în faţa lor şi înţelese că micul ei subterfugiu nu servise la nimic. Bogatul domeniu dăruit de rege era o compensaţie mărinimoasă pentru această căsătorie ieşită din comun.

Marian continuă să citească, până ce Griffith se aplecă peste umărul ei, vorbind cu un glas încărcat de dispreţ:

— Totul este în ordine. Înţelegi, desigur, că Henry nu va îngădui să pornim după Lionel înainte de sfârşitul ceremoniei.

Abia acum pricepea vicleşugul regelui. Henry o atrăsese în cursă. Folosindu-se de instinctul ei matern, o împiedicase să-şi mai pună în aplicare intenţia de a-l aduce pe Lionel pe tron.

Atinse cu vârful degetelor punga de piele pe care o ţinea ascunsă sub haine. Henry nu ştia că în mâinile ei mai exista o armă, şi încă una de temut, de-ar fi găsit momentul potrivit.

Înţelegea şi resemnarea lui Griffith în faţa unei căsătorii pe care o dispreţuia. Jurase să-l apere pe Lionel, iar acum era dispus la orice sacrificiu, numai să-şi slujească regele.

Bărbatul ales de Henry pentru a-i contracara orice intenţie de acţiune se apropie, şoptindu-i la ureche:

— Resemnează-te, *my lady*. Te căsătoreşti cu o fiară de velş.

Minţea cumva Griffith? Marianei nu-i prea venea a crede. Cum se îndoia că tânărului i-ar păsa prea mult de ea, se resemnă să păşească înaintea preotului şi să rostească jurământul. Când slujba luă sfârşit, mirii se sărutară, apoi Marian, Griffith, preotul şi Oliver semnară în registrul de căsătorii. Henry îşi muşeă de câteva ori degetele,în semn de nerăbdare, apoi luă pana şi-şi adăugă semnătura sa regală, plină de înflorituri.

Marian şi Griffith erau soţ şi soţie, după toate regulile. Zâmbind larg, Henry îi luă de braţ pe amândoi.

— Şi-acum, să mergem să îmbucăm câte ceva.

— Dar trebuie să plecăm, sire! se împotrivi Marian.

— Mai întâi trebuie să mâncaţi, iar o masă bună n-are cum să vă strice. Am poruncit să vi se pregătească merinde pentru drum şi arme de tot felul, dacă – Doamne fereşte! – va fi nevoie să luptaţi. Sper, copila mea, că nu ţii neapărat să încaleci calul care te-a adus încoace. În locul lui îţi dăruiesc un armăsar tânăr şi iute de picior.

Dracu' să-l ia pe Henry, dar avea dreptate! Trebuia mai întâi să mănânce, aşa cum trebuise să se odihnească. Totuşi, în sufletul Marianei încolţea o spaimă vagă. Spaimă de femeie, la gândul că Griffith era mai înţelept şi, deci, mai rezistent. El cunoştea necesitatea unui somn bun şi-a unei mese îmbelşugate înainte de plecarea la bătălie. El nu şi-ar îngădui niciodată slăbiciunea de-a se gândi că un copil nevinovat încăpuse pe mâini rele. El n-ar începe să ţipe şi să se milogească de Henry ca să-i dea voie să plece.

Ajungând în sala mare, ale cărei ziduri o împresurau, despărţind-o din nou de fiul ei, Marian încercă să se liniştească şi murmură:

— Mulţumesc, înălţimea Voastră.

Remarcă slujitorii care-i aşteptau cu tăvi pe care se aflau munţi de porridge şi ciozvârte de carne aburindă. Pe un platou de aur se găsea pâine tăiată felii, iar pe masă ulcele cu miere. Marian îşi dădu seama că toată această masă bogată fusese preparată pentru o gustare la repezeală.

Henry se instală în jilţul cel mare şi-o invită pe Marian să stea în stânga lui. Griffith se aşeză la dreapta regelui. Abia acum îşi dădu seama fata cât îi era de foame. Şi cum ţinea să plece cât mai repede, începu să mănânce cu poftă, ca să sfârşească mai curând.

Nici Griffith nu-şi ridica nasul din farfurie. Henry se uita când la unul, când la celălalt. După ce amândoi sfârşiră de mâncat, regele i se

adresă lui Griffith:

— Dragul meu lord, insist să-ţi dau câţiva oameni să te însoţească în căutare.

Griffith îşi şterse cuţitul de şervet şi refuză propunerea, cu politeţea cea mai desăvârşită.

— Sire, nu-i nevoie. Primul lucru pe care trebuie să-l fac este să dau de urma ticălosului, ori nepricepuţii ăştia de englezi n-ar putea decât să-mi încurce socotelile.

— Şi-n caz că-i vorba de vreo luptă...

— Chiar şi-aşa, tot sunt mai tare decât Harbottle.

— Dar dacă individul nu e singur?

— Dacă voi fi la ananghie, voi trimite după ajutor, promise Griffith.

Henry învârti de vreo două ori lingura în castronul de porridge aproape neatins.

— Refuzi să accepţi oamenii mei, în schimb o iei pe lady Marian, care-i femeie şi, cu siguranţă, te va întârzia din drum.

— Eu? sări Marian, jignită de vorbele regelui. Eu călăresc la fel de bine ca un bărbat, ştiu să mă lupt cu spada şi pumnalul şi nici nu vreau s-aud să stau acasă, când e-n joc viaţa fiului meu.

Henry o privi ca pe o creatură din altă lume – şi încă una înspăimântătoare.

— E limpede că nu pot pleca fără ea, zise Griffith. Oricum, ar veni după mine. Lady Marian e o femeie puternică şi devotată fiului ei.

— Aşa e! Puternică şi devotată, întări regele.

Apoi, cu o urmă de zâmbet, adăugă:

— Văd că nu vă pot ajuta în nici un fel, aşa că vă las să plecaţi. Porniţi neîntârziat! Cine ştie dacă nu cumva copilul a şi ajuns prea departe?

Marian se ridică, grăbită, de pe scaun.

— Să mergem!

Griffith se înclină până la pământ.

— Sire, să nu uitaţi că v-am jurat credinţă. Sunteţi singurul rege pe care-l recunosc.

Henry le făcu semn că puteau să plece. Aşteptă până se închise uşa în urma lor, apoi îl chemă pe Oliver King. Secretarul se grăbi să se înfăţişeze.

— Strânge o mână de oşteni din cei mai buni şi spune-le să se pregătească a-l însoţi pe rege.

Surprins de poruncă şi de tonul grăbit al regelui, Oliver începu să se bâlbâie:

— Vreţi... vreţi să porniţi pe urma lor, sire?

— Nu vreau să pornesc pe urma lor, fiindcă ştiu că, mai presus de orice, lordul Griffith îşi va respecta jurământul faţă de mine. De asta sunt convins. Dar el e singur şi încă într-o chestiune de viaţă şi de

moarte ca aceasta... Cred că ne vom îndrepta spre castelul Wenthaven, să vedem cam ce oaspeţi are contele. Poate mă voi lămuri ce se întâmplă. Fără îndoială că mă voi lămuri!

§ § §

De regulă, lui Griffith îi plăcea să călătorească în tăcere. Prefera să fie atent la drum şi nimic să nu-l distragă. Dar tăcerea de-acum era cu totul altfel: plină de întrebări nerostite, încărcată de emoţie, în timp ce Marian îl conducea spre locul unde se petrecuse atacul.

Pe măsură ce orele înaintau, Griffith o privea cu un soi de mirare. Femeia aceasta era soţia lui. Cândva o crezuse zănatică, aiurită, uşuratică şi desfrânată. Dar în ajun călărise din zori şi până în noapte ca să ajungă la el, iar acum făcea calea întoarsă fără să se plângă şi fără să-şi trădeze oboseala.

Nu, nici vorbă să fie o zănatică! Era chiar prea stăpânită. Aceeaşi acuzaţie rostităia adresa lui şi pe care acum o privea cu ironie. Tot o ironie i se părea şi faptul că, în ciuda neîncrederii şi spiritului ei independent, continua s-o dorească.

Îşi concentra întreaga atenţie asupra drumului, decis ca după ce vor găsi copilul, iar ea îşi va recăpăta liniştea, să-i trezească din nou dorinţa cărnii. Avea în minte lucruri extraordinare, nebuneşti, pe care le auzise şoptite între bărbaţi, fără a le da vreodată crezare. Dar, de dragul Marianei, era dispus să le experimenteze.

— Griffith...

Marian îi rupse şirul gândurilor şi el se înroşi, cu un aer vinovat. Nu cumva fata bănuise ce-i în mintea lui? Oare observase că se foia în şa, din cale-afară de stânjenit?

— De ce nu l-am găsit pe Art? În halul în care era, nu putea ajunge prea departe.

Griffith aproape că răsuflă uşurat. Nu ştia ce să-i răspundă. Nu voia să-i împărtăşească bănuiala lui – nu pentru că ar fi fost greu de suportat, ci pentru că tare-i venea să creadă că Art o păcălise cu bună-ştiinţă. Avea convingerea că bătrânul nu murise.

Art îl va căuta pe Lionel până va da de el. Şi, cu toată vârsta lui înaintată, credinciosul slujitor era un mare maestru în mânuirea spadei. Griffith ar fi vrut să-i spună Marianei toate acestea, pentru că-i văzuse ochii înlăcrimaţi şi ştia că o încearcă un sentiment de vinovăţie, dar, pe de altă parte, se ferea să-i dea prea multe speranţe.

— Poate-l vom găsi în josul râului. Sau poate niscaiva hoţi au fost atraşi de hainele şi armele lui.

Era un răspuns destul de vag, dar, totuşi, un răspuns. Şi ce-i mai important, rupseseră tăcerea dintre ei. Arătând spre floricelele galbene şi albastre din jurul lor, care fuseseră culcate la pământ, tânărul spuse:

— Harbottle s-a întâlnit cu nişte „prieteni" – şi-au continuat drumul

împreună.
— Câţi? întrebă Marian.
— După urme, ar fi cam patru, dar sunt tare vicleni. Au venit încoace strecurându-se prin hăţişuri.
Făcu semn spre dealurile domoale din spatele lor, unde se zăreau ici-colo pâlcuri de pădure.
— Apoi au pornit direct spre Wenthaven, fără a se mai ţine de potecă. Trebuie să fie oamenii lui Wenthaven.
— Harbottle nu-i omul tatălui meu, protestă Marian.
— Ştiu că nu-ţi doreşti ca tatăl tău să aibă astfel de supuşi, dar, după cât se pare, Harbottle este, totuşi, omul lui.
Chipul ei se crispă şi tot sângele îi fugi din obraz.
— Crezi că Lionel e tot cu ei?
— Bineînţeles. Dacă te uiţi mai bine, ai să vezi, din loc în loc, că şi-a făcut nevoile.
— Am observat şi speram... Adică Lionel trăieşte?
— Sigur că da, dar dacă au pornit-o spre Wenthaven, nu-i vom prinde înainte de-a ajunge la castel.
Se uită fix în ochii ei şi urmă:
— Dar poate că pentru tine faptul nu-i chiar atât de important. S-ar putea să crezi că Lionel e în siguranţă lângă tatăl tău.
Porniră spre Wenthaven pe urmele lăsate în iarbă. Griffith nici nu observă că, la un moment dat, un călăreţ singuratic se alăturase grupului. După un timp, grosul trupei cotise spre râul Severn. Urma ducea spre mlaştini, apoi, prin desişul codrului, spre graniţa cu Ţara Galilor. Făcură un ocol maare, după care Griffith le pierdu urma.
Descăleca, cercetând cu atenţie semnele din drum.
— Velşi. Cei ce-au venit încoace erau velşi. Numai ei se puteau ascunde atât de bine încât să nu le mai descopăr urma.
Marian rămăsese în şa.
— Recunosc locul acesta, zise ea. E hotarul apusean al domeniului Wenthaven.
Griffith îşi îndreptă spatele, privind de jur-împrejur, la piscurile munţilor din Ţara Galilor, ca nişte pietre presărate de mâna unui uriaş. Neatins de civilizaţie, necălcat de picior de celt, saxon ori normand, străvechiul codru era şi-acum plin de mistreţi, căprioare şi duhuri fără nume.
Auzea mistreţul amuşinând prin tufe. Auzea boncăluitul cerbilor. Auzea şoapta blândă ca un abur a zânelor, simţea ochiul rău al spiriduşilor şi se ruga Sfântului Dewi să-i arate calea.
Deodată, soarele intră în nori, ca şi cum ruga i-ar fi fost respinsă. Griffith găsi că era semn rău: parcă şi Sfântul Dewi îşi ascundea privirea, să nu-i vadă. Dar...
— Griffith, uite colo!

Tânărul se întoarse în direcţia spre care arătase Marian zări, nu departe, ceva strălucitor printre lespezile de gresie

— Fii binecuvântat, sfinte Dewi! exclamă Griffith, sărind în saşi dând pinteni calului. Fii binecuvântat!

În aceeaşi clipă, soarele se ivi din nori şi Marian porni pe urmele însoţitorului său, spre un pâlc de stejari şi frasini.

— Ei sunt? întrebă fata, descălecând în grabă.

— Mai mult ca sigur. Şi, probabil, nici nu-şi dau seama că aproape i-am ajuns.

Descăleca şi el, lăsând frâul în mâna Marianei.

— Vreau să fac o mică recunoaştere. Rămâi aici. Adapă caii, dar nu-i lăsa să pască şi nici nu le scoate căpăstrul. S-ar putea să fie nevoie să plecăm imediat. Ai să m-asculţi?

Spre marea lui surpriză, Marian încuviinţă din cap.

— Dacă tu eşti prins, eu voi fi liberă şi voi putea... merge după ajutor, ca să-l aduc înapoi pe Lionel... sau măcar să fiu luată, la rândul meu, prizonieră şi astfel să port de grijă fiului meu.

Gândise foarte bine şi, totuşi, Griffith rămase cu un gust amar. Nu-i plăcea s-o audă plănuind calmă ce avea să facă în caz că el ar fi căzut ostatic. Ar fi vrut s-o vadă jelind şi frângându-şi mâinile, înspăimântată, ca o femeie de rând. Măcar de dragul lui. Cu glas răguşit de dezamăgire, replică:

— Nu voi fi prins.

— Ştiu.

Griffith porni spre lespezile de gresie.

— De ce n-aştepţi până se întunecă? Ai fi mai în siguranţă.

Tânărul zâmbi şi, încrezător în talentele lui de pădurean, se pierdu în lumina asfinţitului.

Nu după mult timp se întoarse şi o chemă încet pe nume. Dintre cei doi cai se ivi o umbră subţiratică.

— Ce-ai aflat?

— Lionel e teafăr şi nevătămat, spuse el pe nerăsuflate.

Un abur călduţ pe obraz îl vesti că Marian scosese un lung suspin de uşurare.

— Doarme la umbra unui copac. Cledwyn e în fruntea a trei mercenari velşi ai lui Wenthaven. Harbottle stă lângă foc, cu spada gata pregătită. Caii lor sunt jos la râu, toţi la un loc, şi nu va fi greu să-i împrăştiem. Însă... se încruntă el, nu ştiu de ce pe Lionel îl păzeşte Dolan de la Powel.

— Mizerabilul! sări furioasă Marian.

¾ Ce caută aici? întrebă Griffith, apucând-o de braţ.

— E un pirat, un hoţ, un trădător! Mi-a luat copilul. Copilul meu, care-i arăta atâta simpatie.

Griffith o simţi încordată ca un arc, dar nu-şi slăbi strânsoarea şi,

încet-încet, ea îşi recapătă stăpânirea de sine. Trecându-şi palma peste frunte, murmură:

— Cred că de la început era vârât în toată treaba asta şi eu, ca o proastă, i-am cerut ajutorul.

În glasul ei se citea o adâncă amărăciune.

— Vei avea prilejul să te răzbuni, o linişti Griffith. Acum sunt treji cu toţii, dar mănâncă zdravăn şi beau de sting, înainte de revărsatul zorilor, când vor fi cufundaţi într-un somn de plumb, îl vom lua pe Lionel. Dar până atunci trebuie să ne odihnim.

— Nu-mi pot afla odihna! protestă Marian.

— Ba ai să poţi! replică Griffith, dând drumul cailor să pască.

O vedea tremurând de nerăbdare. Silită să-şi înăbuşe pornirea spre acţiune. Marian era o luptătoare şi inima lui Griffith crescu de mândrie când observă că fata reuşise să-şi învingă nerăbdarea şi se apucase de treabă, ajutându-l să adape şi să ţesale caii.

— Dacă ne odihnim, s-ar putea să ne fure somnul, spuse ea. Cum să fim siguri că ne vom trezi la momentul potrivit?

— Nimic mai simplu, războinica mea dragă! răspunse el, întinzându-i plosca. Bea toată apa asta. Nu va trece mult şi vei vedea cum te trezeşti!

O clipă, ea nu înţelese, apoi luă plosca şi bău până când simţi că nu mai poate. La fel făcu şi Griffith. După aceea priponiră caii în mijlocul unui petec de iarbă şi-şi pregătiră cu grijă armele date de Henry, în caz că ar fi fost atacaţi. În cele din urmă, îşi aranjară un pat din frunziş şi se culcară, umăr la umăr, fără un cuvânt, cu ochii aţintiţi spre cerul întunecat.

Încă nu răsărise luna. Nici nu se putea o noapte mai neagră. Apoi, ca prin minune, începură să se aprindă ici-colo stele.

Strălucirea argintie de la răsărit se ivi, mai întâi ca o părere apoi ca o făgăduială, şi, într-un târziu, luna începu să se înalţe pe bolta cerului, uriaşă, rotundă şi curată ca Sfânta Fecioară purtându-şi în pântec pruncul ei divin.

O asemenea privelişte măreaţă făcea să li se pară neînsemnată propria lor nenorocire. Griffith o strânse pe Marian de mână. Degetele ei tremurau, încleştându-se peste ale lui cu o violenţă dătătoare de speranţă. Dar vorbele fetei îl şocară atât de mult încât aproape că-i veni să-i dea drumul de mână.

— Lionel e un copil legitim.

El reacţiona fulgerător.

— Nu se poate.

— Te asigur că da. Probabil ai ghicit deja că mama lui este Elizabeth.

— Da, iar tu, ca un suflet mare ce eşti, ai luat ruşinea asupra ta.

— Nu ruşinea, ci un mare pericol. Poate n-ai înţeles că tatăl

copilului e însuşi unchiul ei.

Deşi băuse pe săturate, Griffith îşi simţea gura uscată.

— Richard... şopti el.

— Întocmai.

Pe Griffith îl bătuse gândul că Richard ar fi putut să fie tatăl. Apoi, descoperind că Marian era fecioară, trăsese concluzia că mama lui Lionel era Elizabeth. Refuzase să accepte îngrozitoarea presupunere că Richard şi Elizabeth ar fi avut o legătură vinovată, întrucât înţelegea prea bine urmările unui astfel de păcat.

Iar acum, Marian îi înfăţişa o oroare şi mai mare: spectrul căsătoriei între doi oameni de cel mai nobil sânge regesc, din a căror unire rezultase un copil: moştenitor la tron, născut sub oblăduirea Sfintei Biserici.

Griffith simţi cum groaza i se prelinge în vine ca fierul topit.

— Dea Domnul să te înşeli, pentru că dacă Lionel e fiul legitim al lui Richard şi-al Elizabeth-ei, atunci are mai multe drepturi la tron decât Henry Tudor.

— Griffith, tu mă cunoşti bine. Mai bine decât oricare alt bărbat. Crezi că l-aş fi lipsit pe Lionel de siguranţa casei tale de nu m-aş fi grăbit spre o întâlnire cu destinul? Îţi închipui că i-aş fi riscat viaţa dacă nu m-aş fi temut pentru soarta lui?

— Dar cum de s-a culcat regele cu Elizabeth? întrebă tânărul, scârbit şi înspăimântat. Cum de-a luat-o în căsătorie? Doar îi era unchi – fratele tatălui ei! Biserica interzice căsătoria intre rude apropiate.

— După cum ştii, la nevoie papa poate da unui rege dispensă de căsătorie. Richard era încredinţat că va fi iertat, ba chiar a trimis şi o solie la papă, numai că a murit la Bosworth, înainte de-a primi răspunsul.

Griffith se agăţă de ultima speranţă.

— Deci căsătoria nu-i oficială!

Marian râse cu amărăciune.

— Cine-ar da crezare unor neînţelegeri popeşti?

Avea dreptate. Amândoi tăcură. Griffith o privea în lumina lunii, mişcat de lupta aprigă ce se dădea înlăuntrul ei, transformând-o dintr-o copilă zvăpăiată într-o femeie chibzuită. Ochii ei uscaţi nu clipeau, ci continuau să rămână aţintiţi într-un punct fix, parcă vorbind despre lacrimi de demult.

Griffith dorea nespus s-o poată atinge, s-o liniştească, dar nu îndrăznea. Prăpastia dintre ei era adâncă şi întunecată, plină de taine diavoleşti, care l-ar fi înşfăcat cu ghearele lor ascuţite, trăgându-l în abis, dacă ar fi îndrăznit să se apropie prea mult.

— Elizabeth a făcut-o pentru fraţii ei, vorbi Marian, copleşită de amintiri. Richard îi întemniţase în Turnul Londrei şi nimeni nu ştia ce-avea de gând cu cei doi prizonieri. S-a proclamat rege şi toţi s-au

cutremurat bănuindu-i intenţiile. A invitat-o la Curte pe Elizabeth şi-atunci am tras nădejde să ghicim ce era în mintea lui. Pe urmă... – adăugă, cu glasul tremurând de emoţie – am regretat amarnic această groaznică descoperire.

— Adică şi-a ucis nevasta ca să se însoare cu Elizabeth?

Marian se ridică în capul oaselor şi Griffith avu senzaţia că fata uitase unde şi alături de cine se afla.

— Dacă Richard a ucis-o pe Anne? Nu ştiu. Tot ce ştiu e că avea un sânge rece înspăimântător. O dorea pe Elizabeth – nu pentru tinereţea şi frumuseţea ei, ci pentru a-şi asigura stabilitatea tronului. De fapt, adăugă Marian, înălţând din umeri, motivele lui erau exact aceleaşi ca ale lui Henry Tudor. Căsătoria cu fiica fostului rege Eduard e o garanţie de neclintit a legitimităţii unui monarh, nu crezi?

— Ba da... răspunse tânărul cu prudenţă.

— Richard i-a promis Elizabeth-ei că, dacă-l accepta patul ei, îi va elibera fraţii: pe tânărul moştenitor al tronului şi pe micul duce de York.

Un surâs amar îi înflori în colţul gurii.

— Eu una nu l-am crezut. Sunt sigură că nici Elizabeth, dar nu avea de ales.

— Iar cei doi tineri erau deja morţi... murmură Griffith

— N-a existat nici un cadavru. E greu să-ţi iei adio de cineva până când... înţelegi?

Rupse o crenguţă din frunzişul pe care stăteau culcaţi începu s-o facă bucăţele. Seva îi picura în palmă şi Marian şterse pe poala fustei, cu o grimasă de dezgust. Apoi îşi râcâi palma cu unghia.

— Pata asta nu mai iese, se plânse ea.

Griffith îi luă mâna şi începu să şteargă seva lipicioasă cu colţul aspru al surtucului ţesut în casă.

— Dacă apucă să se păteze, nu mai ai ce face. Dar, după cum vezi, am reuşit să te curăţ chiar cu surtucul de care ţi-ai bătut joc cândva.

Îi dădu drumul de mână şi ea îşi privi palma, de parcă şi-ar fi putut citi soarta în liniile ei.

— Griffith... Când se vor termina toate astea, crezi că noi...?

El aştepta, neîndrăznind nici să respire.

— Dar nu ţi-am terminat povestea.

Renunţă să-şi ducă gândul până la capăt, dând din mână cu resemnare.

— El...

— Care... el?

— Richard.

Numele părea să-i rănească buzele.

— Curând după aceea a lăsat-o însărcinată pe Elizabeth, ceea ce-l bucura, dar, în acelaşi timp, îl umplea de disperare. Când a murit

Anne, n-a pregetat să se căsătorească cu Elizabeth, dar totul s-a petrecut în secret, pentru că umblau fel de fel de zvonuri şi nu dintre cele mai plăcute. Richard nu părea să înţeleagă că oamenii consideră crimă, înşelăciune şi uzurpare ceea ce el socotea a fi strategie înţeleaptă.

— Cine ştia de ceremonie? întrebă Griffith.

— Elizabeth. Richard. Preotul. Ducele de Norfolk. Şi eu.

Tânărul simţi că-l ia cu leşin.

— Eu n-am auzit absolut nimic despre asta.

— Preotul e mort. Se pare c-a murit în drum spre Roma, unde se ducea ca să obţină bula papală. Ducele de Norfolk a murit şi el, în bătălia de la Bosworth. La fel şi Richard.

— Iar tu trăieşti.

— Da.

Griffith găsi că Marian era cu mult prea calmă pentru situaţia în care se afla. Nu înţelegea pericolul care-o ameninţă.

— Iar dacă vrei să scapi cu zile, zise el, atunci să nu sufli o vorbă nimănui despre ce mi-ai spus mie acum.

— Altfel ai să mă ucizi?

El izbucni într-un râs nervos.

— Nu eu, draga mea. Chiar azi dimineaţă am jurat să te ocrotesc. Dar nu uita că la Bosworth am stat chiar lângă Henry şi am văzut cum l-au ucis pe Richard cavalerii englezi. Am auzit şi jurământul rostit de Henry, că va face tot ce-i va sta în putinţă ca să-şi păstreze tronul. Te previn, dacă această taină ajunge la urechile regelui, cu siguranţă că te va trimite pe lumea cealaltă, împreună cu Lionel.

— Dar cu jurământul meu cum rămâne? întrebă ea, cu naivitatea unui copil ce respectă preceptele bisericii.

Vorbele şi tonul Marianei îi îngheţară sângele în vine.

— Care jurământ?

— La moartea lui Richard, Elizabeth şi-a dat seama că pruncul din pântecele ei era sortit pieirii. Aşadar, am rămas cu ea până l-a născut pe Lionel, am ţinut-o de mână şi i-am auzit ţipetele şi gemetele... Am văzut-o îndurând durerile facerii şi-am fost martora hotărârii care s-a născut atunci în mintea ei. Mi-a pus în braţe trupuşorul gol şi zvăpăiat al lui Lionel şi mi-a cerut să jur că voi face totul pentru a-l duce pe calea pentru care a fost sortit. I-a încredinţat soarta în mâinile mele. Iar tu îmi ceri s-o trădez?

Griffith privi spre cerul negru, în căutarea unui răspuns pe care nu-l putea afla decât în inima lui.

— Da, trebuie să-ţi cer să calci acel legământ. Tu eşti...

„Femeie. Soţia mea. Vei face precum îţi spun eu."

Argumentele îi veneau cu uşurinţă, dar ştia că nu vor avea mai mare greutate decât nişte pene în bătaia vântului. Trebui să facă apel

la logică şi la dragostea ei pentru Lionel.

— Te-ai gândit ce-ar însemna să-ţi ţii cuvântul? Ca să reuşeşti, ai avea nevoie de ajutorul unor indivizi ambiţioşi şi fără scrupule.

Ea schiţă o umbră de surâs şi spuse:

— Îl am pe tatăl meu.

— Şi crezi c-ar fi în stare să câştige tronul pentru Lionel, mai curând decât să i-l ia? întrebă tânărul.

— Wenthaven preferă puterea din umbră. Sunt sigură că va susţine drepturile lui Lionel.

— Crescându-l după chipul şi asemănarea lui.

— Nu voi îngădui una ca asta! protestă Marian, înălţându-şi fruntea.

— Şi cum crezi că vei reuşi să-l împiedici?

— Pe Wenthaven nu-l interesează creşterea unui copil. Va fi fericit să lase totul în seama mea.

Aroganţa ei îl şocă până în străfundul sufletului.

— Vei trăi la Curte?

— Da, desigur. împreună cu Lionel.

— Dar eu? Dar căsătoria noastră?

Ea se înroşi, apoi păli brusc.

— Oricum, n-ai vrut să te însori cu mine. Iar căsătoria n-a fost consumată...

— Chiar aşa?

— ...după ceremonie. Sunt sigură că vom putea obţine o anulare.

— Dar dacă eu nu sunt de acord?

Ea se îmbujoră din nou.

— Speram să spui asta. Ştiam că-ţi vei da seama de dilema ta.

Ironia Marianei era tăioasă ca o lamă de cuţit.

— Care dilemă?

— Ai jurat să sprijini pretenţiile lui Henry la tron, iar acum ai aflat că el porneşte de la o premisă greşită. Cercetează-ţi conştiinţa, Griffith! De partea cui te afli? A lui Henry sau a adevăratului rege al Angliei?

Complicatele legi ale onoarei prinseseră în păienjenişul lor şi oameni mai înţelepţi ca Griffith. Tânărul simţi cum nesiguranţa începea să-i clatine hotărârea şi încercă să se apere.

— I-am jurat credinţă lui Henry înainte de-a fi rege, apoi din nou, după încoronare. Cu alte cuvinte, m-am legat în faţa omului, nu a rangului său, iar tu, cu vicleniile tale, nu mă poţi abate de la calea adevărului.

— Dar te frământă soarta lui Lionel. Te întrebi cum va deveni el un om de onoare crescând în preajma tatălui meu. Dacă ţi-ar reveni ţie sarcina de a-i purta de grijă, fără îndoială că...

— Acum pricep de ce ţi-ai ales să-mi spui povestea, tocmai în

pustietăţile astea! izbucni el. Vrei să mă ispiteşti ca şarpele cu mărul? Chiar mă crezi atât de naiv încât să-mi uit datoria?

— Cursul evenimentelor e mai presus de voinţa ta sau a mea. Totuşi, şi noi putem juca un rol.

— Putem aduce Anglia pe marginea prăpastiei. Henry e puternic şi bine înscăunat, are mulţi aliaţi în rândul nobililor şi-o armată numeroasă. Nici unul din adepţii lui nu va abandona un om atât de puternic pentru un copil de doi ani – mai ales că-i născut dintr-o căsătorie ai cărei martori sunt doi bărbaţi morţi şi două puştoaice. Cum îţi imaginezi că tu, o simplă femeie, ai putea îngenunchea forţa unui monarh ca Henry Tudor?

Marian se aplecă şi-şi ridică poalele rochiei, dezvelindu-şi până la coapse picioarele lungi. Jartiera era legată cu un nod complicat, pe care fata îl desfăcu, desprinzând o punguţă de piele. Din ea scoase un pergament uzat, pe care-l netezi, întinzându-l lui Griffith.

— Cu asta. E o pagină din registrul de căsătorii, dovadă de netăgăduit a unirii dintre Elizabeth, fiica lui Eduard, şi Richard, regele Angliei.

Capitolul 18

În lumina lunii, scrierea cu înflorituri îl făcu pe Griffith să tresară, ca trezit de un sunet ascuţit de goarnă.

Marian îi contempla, satisfăcută, privirea uluită şi gura căscată. În toată atitudinea lui se citea o uimire fără seamăn. Pergamentul produsese exact efectul aşteptat. Acest act avea să-l convingă de temeinicia cauzei ei, câştigându-l de partea lui Lionel.

Brusc, hârtia începu să-i tremure în mână. Apoi tremurul degetelor se întinse asupra întregului trup şi Marian îl apucă de braţ, speriată:

— Griffith! Ţi-e rău?

Se cutremură din cap până în picioare văzându-i privirea îngrozită şi disperată. Glasul lui tremurat o făcu să-şi înţeleagă greşeala.

— De ce mi-ai arătat mie actul? Vrei să-l distrug?

— Nu. Cum să-l distrugi?

Vru să-i smulgă din mână preţioasa hârtie, dar el o ridică deasupra capului.

— Ţi-am arătat-o ca să înţelegi că toate dovezile indică dreptul la succesiune al lui Lionel.

Glasul lui răsună cavernos, ca un clopot de înmormântare.

— Eu sunt omul lui Henry, iar actul din mâna mea e dovada trădării.

— Nu a trădării! ţipă Marian. Ci a drepturilor din naştere ale lui Lionel!

— E condamnarea la moarte a lui Lionel!

Cu toată răcoarea nopţii, fruntea lui Griffith era scăldată în sudoare.

— Ţi l-aş putea lua.

Marian se uită la actul din mâna tânărului, apoi măsură statura impunătoare şi braţele puternice ale acestuia. Dacă ar fi vrut să-i ia sau să-i distrugă documentul, Marian ştia că nu i s-ar fi putut împotrivi. Dăduse greş şi nu-i mai rămânea decât să încerce, să dreagă situaţia.

— Ai putea să mi-l iei, răspunse ea cu dârzenie, dar n-ai s-o faci, pentru că eşti un om de onoare.

Reuşise oare să-l convingă, sau doar să-i ghicească adevărata fire? Ce mai conta? Griffith dădu drumul hârtiei şi Marian se repezi s-o apuce înainte de-a cădea în praf.

Tânărul o prinse cu braţul pe după mijloc.

— Îngroapă actul, şopti el. Arde-l. Ia-ţi cuţitul şi fă-l bucăţi. Atâta timp cât există, se vor găsi ticăloşi care-l vor căuta pe Lionel, ca să-l conteste pe Henry. Au făcut-o şi până acum, chiar fără o astfel de dovadă.

Marian se zbătea între raţiune şi simţul onoarei.

— Şi cum rămâne cu jurământul faţă de Elizabeth?

— Jurământul faţă de Elizabeth.! pufni el. Eu am citit scrisoarea pe care ţi-a trimis-o. Tu nu?

— Ba da. Vorbea de Lionel şi spunea ce mult se gândeşte la el.

— Numai atât? insistă Griffith.

— Şi... mai ce? întrebă ea, nedumerită.

— Nu pomeneşte de dragostea ei pentru Arthur? Nu-ţi mărturiseşte că băieţelul o consolează de moartea celor doi fraţi?

— Ba... cam... aşa ceva...

— Nu-ţi vorbeşte despre soţul ei, regele, care-o încurajează să-ţi trimită bani pentru Lionel?

Griffith o privi cu luare-aminte. Expresia ei de nepătruns îl scotea din minţi. O prinse de umeri şi începu s-o zgâlţâie.

— Chiar nu pricepi ce-a vrut să spună?

Marian clătină din cap. Nu înţelegea ce voia Griffith. Nu vedea un lucru care lui i se părea limpede că lumina zilei. De fapt, nu înţelegea nimic.

Griffith o dădu deoparte, de parcă simpla ei atingere l-ar fi umplut de dezgust.

— Pentru că *refuzi* să priveşti în ochi realitatea. Ce valoare, are un jurământ cerut de o femeie epuizată de naştere, îndurerată de moartea fraţilor şi nesigură de ce-i va aduce viitorul? Nu înţelegi? Elizabeth e fericită cu noul ei soţ şi cu cel de-al doilea prunc, iar ţie îţi cere să uiţi trecutul şi să-ţi vezi de treabă!

Conştientă de vorbele lui, Marian începu să se bâlbâie.

— Nu... nu se... poate...

— Crezi că Elizabeth vrea să-i fie ucis mezinul ca să-şi vadă pe tron fiul cel mare?

Marian continua s-o apere pe regină numai din instinct.

— Elizabeth e un suflet blând cum nu-i altul pe lume. Nu doreşte moartea nimănui şi cu siguranţă...

În aceeaşi clipă, în mintea ei se făcu lumină, dar, deşi pricepuse crudul adevăr, nu voia să-l recunoască.

¾ ...cu siguranţă că Arthur nu va trebui să moară.

— Nu fii naivă, Marian! Doar ai trăit la Curte. Eşti vârâtă în cea mai neagră intrigă din istoria Angliei şi cunoşti adevărul.

Marian îşi duse palmele la urechi, dar Griffith o apucă de braţe, silind-o să-l asculte.

— Arthur va trebui să moară. La fel şi Henry. Iar regele e un tată la fel de iubitor pe cât eşti tu de devotată lui Lionel ca mamă. Va fi un măcel îngrozitor.

Griffith îi azvârlea în faţă fapte concrete, pe care Marian refuzase să le ia în seamă. Fiecare vorbă a lui o rănea că o lovitură de bici.

— Pentru ca Lionel să devină rege, continuă el neînduplecat, vor

trebui să moară Henry, şi Arthur, ba chiar, şi scumpa ta prietenă Elizabeth. Iată ce încearcă să-ţi spună prin scrisoare. Trebuie să accepţi realitatea.

Marian nu putea nici să respire, de parcă tot sângele prelins din inima rănită i-ar fi năvălit în plămâni. Era ameţită de revelaţia năucitoare a adevărului.

Luptându-se să dea glas propriilor convingeri, se trezi repeţându-şi vechiul crez, cu care-şi hrănise speranţa:

— Lionel e fiul meu, moştenitorul tronului, şi merită mai mult decât soarta rezervată unui bastard.

Griffith îşi umflă pieptul, cu un aer de triumf.

— Întocmai! Este exact ce i-am oferit eu. Îl voi face fiul meu, îi voi dărui o parte din averea mea şi-l voi iubi ca pe propriul meu copil.

Era o ofertă generoasă, pe care, însă, Marian o respinse necondiţionat. Griffith îi presimţise această reacţie chiar înaite ca ea să caute argumente pentru a-şi îndulci refuzul.

— Viaţa lui Lionel, aşa cum o vezi tu, va fi plină de ameninţări la adresa fiinţei şi puterii lui, spuse tânărul cu furie şi dezamăgire. Însăşi viaţa lui va depinde de o săgeată bine ţintită sau de tăişul unui pumnal, ca viaţa oricărui fiu de rege. Văd că asta-i doreşti.

— Nu! Nu-i adevărat!

Marian începu să tremure din tot trupul, cu inima sfâşiată de acuzaţiile lui.

— Eu îl pot ocroti. Nu-s chiar atât de egoistă.

— Nu? repetă el, ridicând mâna cu pergamentul, pe care începu, să-l fluture pe sub nasul Marianei. Atunci pentru cine păstrezi asta? Pentru Lionel sau pentru tirie?

— Nu pentru mine! se apără ea instinctiv, ştiind că dorea numai binele lui Lionel, fără nici un gând meschin de-a trage vreun folos personal.

Pentru că, într-adevăr, cel mai negru păcat era acela de-a folosi copilul ei drag pentru a-şi asigura o situaţie. Doar un monstru, o fiinţă depravată s-ar fi putut gândi la aşa ceva. Ea în nici un caz.

— Vrei să te răzbuni pe cei care te-au crezut o târfă? Vrei să pui mâna pe putere ca mamă de rege? Sau, pur şi simplu, cauţi să trăieşti din nou la Curte, unde ţi-a plăcut atât de mult?

În lumina lunii sclipi o lamă de pumnal. Marian propti vârful ascuţit în pieptul lui Griffith. Era atât de jignită şi de furioasă, încât îi venea să i-l înfigă în inimă până în plasele.

— Hai, ce mai aştepţi ? murmură Griffith, dându-i drumul şi întinzând braţele în lături. Ucide-mă! Dar numai dacă am minţit.

Ea apăsă pumnalul şi mai tare.

¾ Ucide-mă şi ţine minte că în noaptea asta ai ucis adevărul.

§ § §

Griffith îşi simţea inima bătând nebuneşte şi sângele pulsându-i în vine. Se tăra pe pământ, mulţumind lui Dumnezeu că măcar inima îi rămăsese întreagă.

Întotdeauna fusese conştient că ar putea sfârşi în vârful unei spade dar îşi închipuia că acest lucru se va întâmpla în bătălie.

Niciodată nu s-ar fi gândit că arma fatală s-ar fi aflat în mâna propriei lui soţii.

Dar se găsise la un pas de moarte. Poate chiar şi mai puţin! Marian apăsase cuţitul pe pieptul lui până când simţise că-i plesneşte stofa surtucului.

Pe urmă îşi retrăsese pumnalul şi, fără un cuvânt, îl pusese la loc în cingătoare şi se culcase în frunziş. Griffith nu trebuise s-o trezească pentru mica expediţie împotriva mercenarilor, fiindcă ea rămăsese cu ochii deschişi, iar tânărul se întreba dacă din cauza mâniei sau a sentimentului de vinbvăţie.

Marian. De ce oare Dumnezeu i-o scosese în cale tocmai pe ea? Să fi fost un soi de ironie a soartei, pentru, că el jurase să se însoare cu o femeie paşnică şi dornică să stea acasă? Dacă şi-ar fi ţinut jurământul, nevastă-sa nu s-ar fi furişat acum în spatele mercenarilor, în vreme ce el pregătea atacul frontal. Ar fi leşinat numai la simplul gând al unei lupte, iar el ar fi fost singur în întuneric.

Alături de Marian nu se simţea singur. Avea un tovarăş pe care se putea bizui. Şi chiar aşa făcea.

Cu grijă să rămână în spatele unei stânci de gresie, pentru că tunica de piele nu-i oferea destulă protecţie, Griffith se ridică în picioare, cercetând împrejurimile. Mercenarii îşi aleseseră bine locul. Deasupra se înălţa un grup de stânci în formă de potcoavă, iar Dolan şi Lionel se aflau în cel mai îndepărtat cotlon al acestui adăpost natural. La zece paşi de ei fusese aprins focul, în jurul căruia stăteau patru bărbaţi înfăşuraţi în pături. Locul era în pantă, deci nu prea confortabil, dar se vădea perfect pentru protecţia copilului – ceea ce, neîndoielnic, fusese şi intenţia răpitorilor. Lipsea un singur om – să fi fost cumva de strajă? Sau, pur şi simplu, avusese nevoie să se piardă câteva minute printre tufe?

Griffith îl aşteptă să se întoarcă, măsurând din ochi distanţa dintre stâncile de deasupra şi culcuşul lui Lionel. Plănuiseră ca Marian să sară între foc şi Lionel şi să ia copilul cu orice preţ.

Griffith se mai uită o dată, apoi îşi întoarse privirea. Descoperi că-i era mai uşor să pornească la luptă decât să-şi vadă soţia în pericol, aşa că cercetă cu atenţie drumul pe care avea să fugă. Chiar în faţa taberei era un pârâiaş, care săpase adânc în piatră un fel de şanţ de apărare natural, aceasta fiind calea aleasă de Marian pentru a fugi cu copilul. Griffith va face tot posibilul să-i reţină pe ceilalţi. Ştia că soţia lui avea

mult curaj. Dacă în plus ar fi avut destulă forţă, precum şi un dram de noroc, existau şanse să se îndepărteze repede de-aceste locuri.

Cu ochii şi urechile la pândă, Griffith scrută cu privirea tabăra, în timp ce-şi potrivea o săgeată în arcul din lemn de tisă. Omul care lipsea încă nu se întorsese, dar timpul trecea şi luna cobora încet-încet după munţi. Nu mai puteau aştepta. Ridică arcul şi trase cu putere de coardă, ochind una dintre siluetele de lângă foc.

Săgeata zbură ca vântul, atingându-şi fără greş ţinta. Răsună un strigăt de moarte. Ceilalţi mercenari îşi dovediră îndată reflexele căpătate în urma unei îndelungate pregătiri, rostogolindu-se departe de foc şi sărind în picioare. Griffith culcă la pământ un altul, care alerga spre desişul pădurii, însă lovitura nu era mortală şi omul începu să blesteme, smulgându-şi săgeata din picior.

Aşteptă până ce Marian sări de pe stâncă lângă Lionel, apoi alergă să-şi schimbe ascunzişul.

Pietrişul de sub stânca cea mare era şi el un mijloc de-a se apăra de nepoftiţi, pentru că Marian îl simţi fugindu-i de sub picioare. Cu cuţitul în mînă, se rostogoli câţiva metri mai la vale, speriată de propria-i neîndemânare şi sperând că Dolan n-o auzise.

Degeaba, însă! Ar fi trebuit să fie surd să n-o audă. Ţinând cuţitul între dinţi, Marian se târî în susul pantei, descoperind că Dolan, departe de-a fi surd, dispăruse! Lionel era ghemuit în crăpătura stâncii, cu ochii mari de spaimă şi nepăzit de nimeni. Marian simţi că-i saltă inima de bucurie.

Fiul ei trăia! Era teafăr şi nevătămat. Nici prin minte nu-i trecuse că va ajunge la el aşa uşor.

— Lionel... murmură ea. Vino la mama.

Însă puştiul se trase înapoi, ascunzându-se şi mai bine.

— Lionel, te rog...

Se uită, speriată, de jur-împrejur, dar nu văzu pe nimeni.

— Eu sunt, dragule, eu, mama. Vino cu mine, să plecăm de-aici cât mai curând.

Îi auzi răsuflarea pripită şi înţelese că puştiul, abia trezit din somn, nu vedea decât o siluetă cu nimic diferită faţă de cele întâlnite în coşmarul său. Uitându-se din nou în jur, Marian se târî sub stâncă, întinzând mâna după el.

Dar înainte de a-l putea atinge, o altă mână ţâşni din întuneric, apucând-o de încheietură.

Văgăuna nu era pustie. Din umbră se ivi chipul lui Dolan, care-o lipi cu spatele de stâncă.

— *M'lady*... murmură el. Până la urmă tot ai venit. Ce-ai de gând să faci?

— Să-l iau pe Lionel!

Fulgerător, Marian îi pironi pumnalul în piept.

— Pe mine să nu m-ameninţi cu ţeapă aia, altfel am să-ţi arăt eu cum s-o foloseşti! mârâi el. Ai un cal? Pe jos n-o s-ajungi prea departe.

Uluită de tonul lui binevoitor, Marian îngăimă:

— Nu... adică am... un cal. De fapt, doi.

— E şi Griffith pe-aproape?

— Da.

— Atunci poţi scăpa.

Îl luă pe Lionel în braţe, înfăşurându-l într-o pătură, apoi îi conduse pe amândoi până la ieşirea din văgăună. Aici scrută întunericul şi zise:

— Mergi aplecată pân' ce-ajungi lângă cal, p-ormă dă-i pinteni şi goneşte cât mai departe. Cred că vrei să mergi la castelu' Wenthaven. Vezi că javrele astea nu-s oamenii lui. Umblă să facă avere vânzând copilu' lu' bunicu-său. I-auzi! exclamă el, auzind noi ţipete. Iar a dibuit Griffith pe vreunu'! Acu' pleacă!

I-l dădu pe Lionel, dar Marian întrebă:

— De ce-aş avea încredere în tine? Doar eşti de partea *lor*.

— Nu vorbi prostii, *m 'lady*! Cine dracu' crezi c-ar fi avut grijă de sărmanu' copil? A trebuit să-i urmez!

Marian îi privi chipul colţuros şi se convinse că spunea adevărul.

Dolan era conştient că ea înţelesese.

— Hai, fugi! o îndemnă, împingând-o de la spate.

Ea se furişă spre pădure, iar Dolan o apără, făcând zid cu trupul său. Îl auzi pe Griffith strigând, dar Dolan îi zise grăbit:

— Fugi! Nu te mai uita în urmă!

Marian se opri şi, dintr-un salt, Dolan ajunse lângă ea.

— Fugi! o zori el, dar Marian pur şi simplu nu se putea mişca din loc.

Chiar dacă strângea la piept scumpa ei comoară, totuşi trebuia să ştie ce se întâmplă.

Printre copaci, în lumina lunii, îi zări pe amândoi. Griffith şi Harbottle.

Harbottle ţinea în mână o spadă de duel, din cele atât de dispreţuite de Griffith.

Soţul ei avea o ghioagă.

— Dumnezeule! murmură Marian. Harbottle o să-l ucidă

— Nu fii chiar aşa de sigură, *m'lady*.

Dar şi glasul lui Dolan tremura.

Harbottle strălucea de sănătate şi vigoare, iar pe chip i se aşternuse o expresie de triumf. În faţa lui, Griffith, puternic şi solemn, arăta ca o vietate a pădurii, prea naiv ca să-şi înfrunte soarta cu graţie.

Din desişul codrului răsună un strigăt ascuţit:

— Ucide-l!

Uluită, Marian se întrebă cui i se adresa încurajarea. Dolan o trase de mânecă.

— Trebuie să fugim, *m'lady*. Ceilalţi mercenari au scăpat. Pot veni oricând pe urmele noastre.

Lama spadei lui Harbottle fulgeră prin aer, ţintind spre obrazul lui Griffith. Tânărul se trase înapoi. Marian îşi înăbuşi ţipătul şi-şi ţinu răsuflarea, aşteptând să vadă sângele ţâşnind în urma năprasnicei lovituri.

Dar nu se întâmplă nimic. Chiar şi Harbottle se încruntă, nedumerit. într-o fracţiune de secundă, Griffith se preschimbase dintr-un urs al pădurii într-un războinic de temut.

În clipa următoare, tânărul îşi repezi ghioaga spre umărul lui Harbottle, dar aceasta trecu, şuierând, la câţiva centimetri de ţintă.

Din pădure răsună un hohot de râs răguşit. Griffith se apropie, pe nesimţite, de buza râpei.

— Dă-mi mie copilul, şopti Dolan către Marian. Atâta l-ai strâns că nici nu mai poate respira.

Ea îi dădu copilul, fără a-şi putea lua ochii de la îngrozitoarea scenă ce se desfăşura câţiva paşi mai încolo. Ştia la fel de bine ca Griffith că dacă el ar fi învins în lupta cu Harbottle, ar fi rămas ţinta săgeţilor trimise de arcaşi nevăzuţi.

— Hai, vino încoace, laşule! îi strigă Harbottle în bătaie de joc. Vino şi înfruntă spada mea! Oricum, înainte de revărsatul zorilor, o voi avea în patul meu pe femeia ta!

Nici nu sfârşi bine de vorbit că-şi repezi spada spre stomacul lui Griffith. O dată şi încă o dată.

— Ah, are tunică de piele, remarcă un mercenar.

Deodată, situaţia scăpă de sub controlul lui Harbottle, care întinse braţul cu spada, dar, în aceeaşi clipă, ghioaga se abătu năprasnic peste umărul lui. Sunetul de oase frânte şi ţipătul de durere o făcură pe Marian să-şi strângă pleoapele cu disperare, de parcă astfel n-ar mai fi putut să audă...

Dar auzi. Auzi şuieratul ghioagei care zdrobise capul lui Harbottle. Ar fi vrut să nu se uite, însă Dolan murmură:

— Ticăloşii! Or să-l prindă.

Marian deschise repede ochii şi-l zări pe Griffith repezindu-se spre râpa adâncă ce înconjura tabăra.

— Fugi, omule, fugi! îl îndemnă în şoaptă Dolan.

Marian ieşi de după trunchiul gros al unui stejar şi-l văzu pe Cledwyn, cocoţat pe o stâncă înaltă, cu arcul îndreptat spre Griffith.

Ţipă după soţul ei, ca să-l avertizeze, dar Cledwyn deja dăduse drumul corzii. Griffith, care ajunsese chiar pe muchia râpei, zvâcni şi se rostogoli în vale.

Cledwyn înălţă capul şi urlă spre lună, întocmai ca un lup care şi-a încolţit prada. Din desişul pădurii îi răspunseră alte două urlete sălbatice.

Marian se cutremură, trăind coşmar după coşmar, dar Dolan îi dădu un ghiont, mârâind printre dinţi:

— Trebuie să salvăm copilul!

Marian alergă către cai, neputându-şi potoli durerea din inimă.

Griffith era rănit, poate chiar mort. Căzuse în prăpastie şi nu era nimeni care să-i sară în ajutor. Cine ştie unde zăcea, pe fundul râpei?

Încalecă în grabă şi Dolan îi întinse copilul, ca să-l aşeze şa.

— Eu am să iau celălalt cal şi-am să vin pe urmele dumitale, zise Dolan. În prăpastie...

Marian dădu pinteni calului şi porni spre răsărit, către castelul Wenthaven, unde spera să găsească adăpost, la fel cum se întâmplase şi când îl adusese pe Lionel.

Fusese trasă pe sfoară. Griffith o păcălise. Nu fuse lovit de săgeată, ci imitase exemplu lui Art, care se prefăcuse mort spre a scăpa de urmăritori.

Atunci, de ce nu reuşea să fie optimistă?

Cunoştea răspunsul.

Pentru că Griffith fusese convingător. Sfinte Dumnezeule, chiar foarte convingător.

§ § §

Cledwyn se aplecă peste buza prăpastiei şi, zărind trupul care zăcea nemişcat, izbucni într-un urlet victorios.

— L-am nimerit! L-am nimerit pe ticălosu' de velş!

— Am făcut o treabă bună! Griffith ap Powel e mort, iar Harbottle strivit ca un gândac urâcios ce-a fost. P'ormă, lady Marian a fugit cu plodu' înapoi la Wenthaven. Ia haideţi s-o hăituim niţel, băieţi! O să ne distrăm de minune, iar contele o să ne dea o răsplată pe cinste!

— De-abia merg, ce s-o mai alerg şi pe muierea aia! protestă unul din mercenari, care şchiopăta de un picior.

— Curaj, Bryce! Eşti în viaţă! Iar io l-am ucis pe ticălosu' care-a tras cu arcu'n tine. Unde mai pui că ăsta l-a zdrobit pe Harbottle, scutindu-ne pe noi de osteneală!

— Aşa e, da' unde-i Billy? Aş fi mai liniştit dacă nu s-ar fi pierdut fără urmă în desişu' pădurii.

Cledwyn îşi repezi piciorul şi arse cu sete o lovitură în glezna rănită a lui Bryce.

Acesta scoase o înjurătură oribilă şi se prăbuşi la pământ. Cledwyn vru să-1 lovească din nou, dar celălalt se feri.

— Asta să n-o mai spui nimănui, nici măcar contelui de Wenthaven. Dacă te întreabă careva, Billy a fost ucis în încăierare. Ai priceput?

Se pregăti să-l lovească pentru a treia oară, dar Bryce se rostogoli departe de el, urlând că aşa va face.

— Ai priceput? repetă Cledwyn, gata să-l izbească şi pe celălalt

mercenar.

— Da-da, fii fără grijă... răspunse acesta, speriat.

Încă furios, Cledwyn se uită în jur, căutând un mod de a-şi descărca năduful, şi privirea i se opri asupra lui Harbottle. Cu un rânjet sălbatic, rostogoli trupul astfel încât lumina lunii căzu în plin asupra rănii îngrozitoare de la cap.

— Nu-i aşa că-i stă tare bine? hohoti Cledwyn, lovind cu piciorul capul inert.

Apoi făcu vânt cadavrului până pe marginea prăpastiei.

— Ce ziceţi, e cazu' să rostim o rugăciune? rânji mercenarul, ridicând braţele spre cer. Îl încredinţăm pe englezu' ăsta întunericului din iad. Dea Domnu' să ardă-n veci în cazanu' cu smoală!

Ceilalţi velşi se încruntară auzind blasfemia. În clipa următoare, râpa înghiţi trupul neînsufleţit al lui Harbottle, care se rostogoli în hău. Zgomotul căderii pluti în aer câteva momente, ca o ameninţare.

Cercetându-şi din priviri însoţitorii, Cledwyn îi întrebă:

— Ei, ce ziceţi? Veniţi cu mine, să punem laba pe aur, sau rămâneţi aici, să putreziţi alături de Harbottle?

§ § §

— Se-aud cai! anunţă Dolan. Vin ca vântul pe urmele noastre!

Marian îşi dădu seama că Griffith nu reuşise să împrăştie toţi caii mercenarilor. Deşi se folosise de toate scurtăturile pe care le cunoştea, ba chiar găsise şi altele noi, totuşi urmăritorii nu aveau cu ei un copil care să le încetinească fuga.

Gonea spre Wenthaven, cu pintenii înfipţi sălbatic în coastele calului. Luna lumina drumul ca o torţă binecuvântă, iar în zare, o dungă gălbuie prevestea apropierea zorilor. Vântul îi şuiera în urechi, făcând să fluture vălul negru cu care-şi acoperise părul său ca o flacără.

— Ne-ajung, *m'lady*.

În faţă răzbătea un vag lătrat de câini. Ogarii!

— Ne-au auzit câinii de la castel! murmură ea.

Calul ţâşni înainte ca o săgeată şi Marian înţelese că voi ajunge la Wenthaven înaintea mercenarilor. Dacă porţile erau deschise, curând vor fi la adăpost.

Dacă...

Ar fi trebuit să se bucure, dar nu era aşa. Lionel privea de jur-împrejur, cu ochii măriţi de spaimă. Marian nu ştia ce-i făcuseră mercenarii, dar copilul nu vorbea – sau nu putea vorbi? – iar ea tânjea să audă acel îndărătnic ,,Nu"! Îl strânse drăgăstos la piept, încercând să-l apere cu trupul ei de zdruncinăturile cavalcadei.

Îşi încorda privirea, ca să distingă zidul de apărare al castelului, şi o sclipire o vesti că erau pe aproape.

În faţa lor se întindea lacul în mijlocul căruia se înălţa castelul Wenthaven. Ieşind în câmp deschis, Marian galopă năvalnic spre podul mobil, strigându-şi numele din goana calului. Dolan rămăsese în urmă, călărind în zig-zag, ca să evite săgeţile urmăritorilor. Podul mobil începu să coboare, cu încetineală şi măreţie, şi încă înainte de-a atinge pământul, calul Marianei sări pe el. Tropotul de copite pe scânduri vestea sfârşitul coşmarului. La fel şi imaginea tatălui ei, înconjurat de ogarii lui favoriţi. Cu Dolan pe urmele ei, Marian strigă:

— Ridicaţi podul, vin velşii după noi!

Smuci de frâu, oprindu-şi calul chiar în faţa contelui.

— Ne urmăreşte Cledwyn cu ai lui. E înnebunit de mirosul banului.

— Cledwyn? Ce amuzant!

Wenthaven arăta vesel şi bine-dispus, părând interesat de veştile primite.

— Lăsaţi podul jos! porunci el.

— Ascultă-mă, tată! L-au răpit pe Lionel.

— E omul meu, replică Wenthaven, pocnind din degete spre mercenari.

— Grăbiţi-vă, nu-l lăsaţi pe Cledwyn să aştepte.

Exasperată, dar fără să-şi piardă îndrăzneala, Marian începu să explice:

— Voia să-l păstreze pe Lionel ca să ceară răscumpărare.

— Eu i-am dat poruncă să-l ia.

Marian rămase cu ochii la taică-său, uluită de calmul şi răceala lui. Contele era îmbrăcat într-o jiletcă frumoasă, cu jabou la gât şi mâneci elegante. Avea părul tuns şi pieptănat cu grijă, la fel ca toţi ogarii lui. De fapt, arăta ca un gentleman londonez, pregătindu-se să meargă în oraş, la o petrecere.

Abia atunci Marian pricepu adevărul. Taică-său se trezise atât de devreme pentru că o aştepta pe ea.

Fusese trădată. Trădată de singurul om în care ar fi trebuit să aibă încredere.

De propriul ei tată.

Capitolul 19

Gâfâind, Griffith împinse deoparte trupul greu al lui Harbottle şi se ridică, gemând, în picioare. Se bucurase când Cledwyn rostogolise cadavrul peste el, pentru că se temuse ca nu cumva vreunuia din mercenari să-i fi trăsnit prin minte să-i dea lovitura de graţie. Însă probabil că se prefăcuse atât de bine, încât ceilalţi nu se îndoiseră nici o clipă de moartea lui.

Cu mari eforturi, se caţără până pe buza râpei. După cum se aştepta, calul dispăruse. Cu neputinţă să ajungă la Wenthaven în aceeaşi zi. Îl cuprinse disperarea. Se clătină pe picioare, căzând într-un genunchi. Începu să sape în pământ şi-şi ridică spre ceruri pumnul plin de ţărână.

— Păstreaz-o în viaţă până voi ajunge şi eu acolo.

Glasul i se frânse. Dacă Marian reuşea să supravieţuiască până la venirea lui, atunci se va îngriji să-i asigure un trai liniştit până la adânci bătrâneţi, chiar de-ar fi s-o lege şi s-o târască după el până la castelul Powel. Nu era o idee prea grozavă. Dacă-şi lega nevasta, ar fi dat naştere la tot soiul de bârfe. Dar auzise strigătul de triumf al lui Cledwyn, vestind îndeplinirea misiunii ce-i fusese încredinţată. Abia acum înţelegea geniul lui Wenthaven. Dar dacă tatăl Marianei îşi punea planul în aplicare, pornind o răscoală în numele lui Lionel, soarta copilului era pecetluită.

Henry va considera că se arătase prea milostiv faţă de primul pretendent, Lambert Simnel, şi va fi hotărât să nu dea un al doilea semn de slăbiciune. Cu siguranţă că-l va ucide pe Lionel. La fel şi pe Wenthaven, pe Marian, chiar şi pe Griffith, împreună cu toţi membrii familiei Powel.

Jalnic sfârşit pentru o căsnicie abia începută, pentru un neam onest şi pentru un bărbat fără pată. Numai el, Griffith, putea opri dezastrul, cu condiţia să nu ajungă la Wenthaven prea târziu.

Scormoni din nou în ţărână, cu gândul la scurgerea neîndurătoare a anotimpurilor.

În depărtare răsună un nechezat de cal. Griffith înălţă fruntea, cuprins de-o hotărâre bruscă.

Să fi fost o fermă? Puţin probabil,în sălbăticia asta, totuşi... Se ridică în picioare şi porni în direcţia de unde venise nechezatul. Curând ajunse într-un luminiş cu iarbă grasă şi-şi stăpâni cu greu un chiot de bucurie, zărind un cal care păştea fără grijă.

Era unul din caii mercenarilor ucişi, care fugise speriat de zarva luptei. N-avea nici frâu, nici şa, dar încă de mic copil Griffith învăţase să călărească pe spinarea nărăvaşilor ponei din Ţara Galilor. Dacă Sfântul Dewi îi trimisese un cal, atunci avea să-l încalece fără zăbavă!

După câteva încercări nereuşite, sări în spinarea animalului. Calul

trimis de Sfântul Dewi avea temperament, nu glumă, precum şi o părere personală în privinţa destinaţiei, dar Griffith îşi impuse punctul de vedere, recăpătându-şi încrederea în sine. Curând galopa spre Wenthaven, străduindu-se să rămână călare pe armăsarul neînşeuat. Îl bântuiau fel de fel de gânduri cu privire la Marian şi căuta cea mai nimerită cale de a-şi pune planul în aplicare.

După ce-o va lua prizonieră, o va învăţa să fie o femeie de casă. O va răsplăti cu o sărutare pentru fiecare împunsătură cu acul şi cu o mângâiere pentru fiecare leac învăţat. Astfel, Marian va înţelege binefacerile feminităţii şi va uita de alte distracţii, ca spada şi aventurile.

Griffith îşi spuse că, probabil, aiurează.

În mintea lui se contura imaginea Marianei îmbrăcată în veşminte bărbăteşti, lucrând o broderie şi pălăvrăgind despre modă.

Da, da, fără îndoială că aiura!

În delirul lui i se păru că aude vocea lui Henry.

— Griffith! Griffith!

Tânărul făcu ochii mari. Vedenia chiar aducea cu Henry şi se apropia de el, în fruntea unei numeroase trupe de călăreţi.

— Puteam să jur că eşti tu. Pe toţi sfinţii, Griffith, ce-ai păţit? Arăţi ca dracu'!

Griffith îl măsură pe rege din cap până-n picioare, remarcând că era îmbrăcat cu o armură uşoară. Mai mult decât atât, Henry avea un zâmbet vesel, o expresie calmă şi inocentă, dar o privire sfredelitoare. Nu cumva îl urmărise? N-avea încredere în el? De ce nu? Fără a-şi trăda prin nimic gândurile, Griffith aşteptă până ce călăreţii îl ajunseră din urmă.

— Parc-ai fi regele meu... Ai venit să... mă salvezi?

Henry dădu pinteni calului şi se opri lângă Griffith.

— Se pare că, într-adevăr, ai mare nevoie de ajutor, zise el, privindu-şi cavalerul numai vânătăi şi murdar din cap până-n picioare.

— Nu chiar de ajutor, dar un mic sprijin nu mi-ar strica. Merg la castelul Wenthaven.

— Ah! Şi noi ne ducem tot acolo. Unul din slujitorii credincioşi ai lui Wenthaven mi-a dat de ştire că mercenarii lui sunt puşi pe rele. Mă tem pentru copil.

— Pentru copil? se încruntă Griffith.

— Fiul lady-ei Marian.

Henry încă nu găsea destul curaj ca să-i spună puştiului pe nume. Oricâtă nevoie avea de trupa regală, Griffith şi-ar fi dorit din suflet ca Henry să nu fi fost de faţă. Destăinuirile Marianei îi apăsau pe suflet ca o piatră de moară. Se temea de motivele perfect întemeiate ale regelui.

— Cine v-a adus aceste ştiri? întrebă el cu glas obosit.

— Omul de colo! răspunse Henry, răsucindu-se în şa.

Griffith întoarse capul în direcţia în care arătase regele şi-l văzu pe... Billy. Uriaşul Billy, credincioasul paznic al Marianei. Cum oare ajunsese Billy până aici?

Dar nu avu vreme să-i adreseze cuvântul, pentru că Henry întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu copilul? De ce nu-i cu tine? Nu cumva lady Marian a fost...

— Ucisă, sire? Îmi închipui că nu. L-a salvat pe Lionel din mâna mercenarilor şi în clipa aceasta trebuie şă se afle la adăpost, în castelul tatălui ei.

— La dracu'! izbucni Henry şi calul lui, speriat, făcu un salt înapoi. Trebuie s-o oprim!

— De ce? întrebă Griffith, care cunoştea răspunsul, dar voia să afle ce ştie regele.

— Pentru că Wenthaven vrea să se folosească de fiul ei ca de-o săgeată ţintită în inima puterii mele.

§ § §

— Nu încetez să mă minunez de isteţimea ta, dar ce-ai fi vrut? M-ai minţit în legătură cu Lionel.

În camera sa, Wenthaven îşi turna vin, tăia pâine, comportându-se cu atâta inocenţă încât Marian simţea că vede negru înaintea ochilor de furie.

Se prăbuşi în jilţul pe care i-l arătase tatăl ei şi-l mută pe Lionel de pe un braţ pe celălalt.

— Nu te-am minţit.

— Nu m-ai minţit, dar nici nu mi-ai spus tot adevărul, replică Wenthaven, privind spre Lionel ca un cerşetor dând cu ochi de o grămadă de aur. M-ai lăsat pe mine să descopăr cum stăteau lucrurile în realitate.

— Cu talentul dumitale de spion, nici nu era prea greu! murmură Marian, care nu-şi revenise din şocul de-a se vedea trădată tocmai când căuta adăpost în castelul tatălui ei.

— Da, dar mai întâi trebuia să-mi dau seama că ascundeai o taină. Când puştiul a crescut, începând să semene cu taică-său a început să mă mire generozitatea Elizabethei. Pe urmă, nu mi-a fost prea greu să aflu secretul.

Puse o farfurie şi o cupă pe masa de lângă Marian, apoi se aplecă spre ea, murmurând:

— N-ai fost singura care-a asistat la naştere, fata mea, şi cu toate că nobilimea şi-a ţinut gura, într-un târziu, un servitor s-a hotărât să vorbească.

Ce naivă fusese să-şi închipuie că se putea aştepta la sprijin din partea lui! Singurele lucruri care contau pentru Wenthaven erau

prestigiul, averea şi intrigile, iar mijloacele de-a ajunge la ele erau obişnuinţe înnăscute.

— Ai decăzut prea mult, tată.

— Dar mă voi ridica şi mai sus.

Contele îşi îndreptă spinarea, schiţând un semn graţios cu mâna.

— Scumpa mea, nu fac decât să-ţi împlinesc visul. Am tocmit mercenari. Am atras de partea mea pe toţi nobilii nemulţumiţi din aceste ţinuturi.

— Şi ce le-ai spus? întrebă Marian, ţinându-şi răsuflarea.

— Nimic, dar am în mână cheia prăbuşirii lui Henry.

— Îţi închipui că regele n-a aflat de uneltirile dumitale?

— Ce importanţă are?

Honey se gudura la picioarele contelui, privindu-l cu ochii ei mari, căprui şi dând din coadă. Wenthaven se aplecă s-o scarpine între urechi.

— Cu Lionel în fruntea armatei suntem invincibili. Până la sfârşitul anului vom ajunge la Londra şi vom pune coroana pe căpşorul lui cel brun.

Marian îşi aminti bănuielile lui Griffith şi încercă să le verifice.

— Şi-i veţi zbura capul lui Henry.

— Din păcate, nu vom avea încotro.

— La fel va păţi şi Elizabeth.

— Elizabeth e prietena ta, spuse Wenthaven, vesel şi mărinimos. Pe ea o vom exila într-o mănăstire.

— Şi prinţul Arthur? insistă Marian, cu sufletul la gură, sperând să audă o dezminţire.

Neştiind ce să răspundă, Wenthaven se aplecă să cerceteze labele căţeluşei, scoţând din blană câţiva ciulini.

— Nu-mi stă în fire să... ucid un copil. Ai văzut ce-a păţit Richard de York.

— Atunci îl vei lăsa de izbelişte până ce va muri de moarte bună?

Wenthaven vru să vorbească, dar Marian îi făcu semn să tacă. Nu-şi mai putea stăpâni furia şi dezamăgirea.

— Sau poate îl vei arunca din turn? Ori îl vei duce la mănăstire până ce toţi vor uita de existenţa lui, iar el va fi destul de mare ca să poată fi ucis fără remuşcări?

— Interesantă idee! comentă Wenthaven.

— La dracu', tată, eşti mai josnic decât credeam!

Un mârâit o vesti pe Marian că Honey nu era de aceeaşi părere.

— Aş prefera cuvântul „neîndurător", preciza Wenthaven, încruntat, începând să-şi piardă răbdarea. Ai vrut să te întorci la Curte. Să nu-mi spui că nu-i aşa. Ai visat să fii mama adoptivă a unui rege. Nu poţi nega. Ai vrut să arunci acuzaţia de „târfă" în obrazul celor care te-au ponegrit. Mai ales asta.

Era adevărat. Marian nu-l putea contrazice cu nimic. Dar acum, amintirea acestor vise o umplea de ruşine. E drept că dorise ca Lionel să fie rege. Dar se gândise şi la propriile-i foloase, iar interesul personal îi întunecase raţiunea. Numai Griffith, cu judecata lui limpede, reuşise s-o vadă aşa cum era în realitate, silind-o şi pe ea să se privească în oglindă.

— Cândva mi-am dorit aceste lucruri, recunoscu Marian, îl aşeză mai bine pe Lionel în poală, dorindu-şi ca puştiul să închidă ochişorii mari şi neliniştiţi, cufundându-se într-un somn adânc. Dar, deşi era frânt de oboseală, deşi se afla în braţele iubitoare ale Marianei, totuşi copilul nu reuşea să adoarmă.

— Uită-te la el... murmură fata către contele de Wenthaven. Nu poate să doarmă pentru că nu se mai simte în siguranţă. Se teme de treziri bruşte, de răpitori, de cruzimile unor bărbaţi care şi-ar lua asupra lor povara unui copil. Se teme de tot ce-i în jurul lui.

Începu să-l mângâie pe spate iar şi iar.

¾ Dacă ar fi motivul unei răscoale menite să-l detroneze pe Henry, n-ar cunoaşte decât spaima. Iar coşmarurile unei minţi de copil nu sunt nimic pe lângă cele pe care le-ar putea întâlni în realitate. Nu încerca să mă ispiteşti cu vechile mele dorinţe. Gândeşte-te la binele lui Lionel.

Wenthaven se mulţumi s-o eticheteze într-o singură frază:

— Vorbeşti ca o femeie.

Ea abia îşi stăpâni un năvalnic hohot de râs.

— Mulţumesc, tată.

Nu reuşise să-l convingă. De ce oare mai încercase? Privindu-şi mâinile, se întrebă dacă avea destulă putere să ducă singură până la capăt ceea ce trebuia împlinit. Nu mai era nimeni care s-o ajute. Absolut nimeni. Dolan, acel pirat velş cu două feţe, dispăruse de cum pătrunseseră în castel. Art murise, iar Angharad şi Rhys erau departe.

Nimeni.

— L-ai ucis pe Griffith, şopti ea într-un târziu.

Contele înălţă o sprânceană.

— E mort? Habar n-aveam.

— Ba ştii foarte bine.

— De unde să...?

— Le-ai dat ordin mercenarilor să-l ucidă. I-ai poruncit mizerabilului de Cledwyn...

Se-opri, tremurând, amintindu-şi rânjetul triumfător al lui Cledwyn, când trecuse podul mobil ca să-şi primească răsplata. Viaţa pe care o curmase nu valora nimic pe lângă banii câştigaţi şi plăcerea lui de-a ucide.

— Iei lucrurile prea în tragic, o dojeni Wenthaven, turnându-şi vin în cupă. Dar de ce te afectează atât de mult moartea lui? Nu era decât

un obscur cavaler velş. Îl iubeai?

— Era soţul meu,

În sfârşit, reuşise să-l ia prin surprindere. Contele se apropie de ea, ţinând cupa între degetele crispate.

— Ai îndrăznit să te măriţi fără încuviinţarea mea?

— N-am avut încotro, regele Henry a insistat să se facă nunta. Tot el m-a dus la altar şi ne-a dat ca zestre un domeniu întins, nu departe de Wenthaven.

Ochii contelui scăpărau de mânie.

— Pe toţi sfinţii, Marian, eşti fiica mea. Doar ai ceva în capul ăla! Nu puteai găsi o cale de-a te împotrivi?

— Trebuia să-l găsesc pe Lionel, pe care l-ai răpit de lângă mine. Henry n-a vrut să ne lase să plecăm în căutarea lui înainte de-a se oficia căsătoria. Singurul meu gând era să-mi salvez fiul. După cum vezi, dumneata porţi toată vina că sunt femeie măritată.

— *Ai fost,* mârâi el.

Marianei îi veni în minte râpa, săgeata ţâşnită din arc, zvâcnetul trupului lui Griffith în clipa când se prăbuşise în prăpastie. Totuşi, nu înceta să spere. Era o nebunie să-şi închipuie că soţul ei mai trăia. Chiar dacă nu putea ajunge până la ea, chiar dacă nu-i putea fi de folos, totuşi Marian continua să spere.

Wenthaven ţinuse să-i aducă aminte că-i era fiică, reproşându-i că nu găsise un şiretlic să amâne căsătoria. Dacă moştenise iscusinţa tatălui ei la uneltiri şi intrigi, atunci trebuia să născocească un plan de salvare. Dar avea nevoie de timp. începu să mângâie căpşorul brunet al lui Lionel, spunând:

— Şi Lionel, şi eu suntem rupţi de oboseală.

Dar Wenthaven înţelese.

— Nu ştiu dacă-i cazul să te las să stai cu fiul tău. Ţi-ar putea veni cine ştie ce idee nebunească, poate chiar să fugi cu copilul. Mai bine îl iau de lângă tine.

Toate speranţele ei se risipiră. Îl strânse tare pe Lionel la piept, spunând:

— Aşa cum ai mai procedat o dată. Uite în ce hal l-au adus oamenii dumitale numai într-o zi. E speriat de moarte. Şi-a pierdut încrederea în mine. Copilul acesta se teme de lupte, iar dumneata vrei să faci din el regele Angliei? Ţi-ai pierdui minţile? Nu-i decât un ţânc!

— E un prinţ! replică Wenthaven, fără a-şi lua ochii de la Lionel. Iar eu am să-l învăţ să se poarte ca atare.

— Şi cum vei reuşi isprava asta? întrebă ea. Dumneata nu eşti prinţ. Nu eşti nici măcar om.

Wenthaven ridică mâna, rămânând o clipă cu ea în aer, apoi o coborî încet. Acest om distant, ironic, cu sânge rece, îşi pierduse pentru câteva momente stăpânirea de sine, ca şi cum dispreţul

Marianei şi propriile-i planuri i-ar fi putut fi fatale.

— *M'lord!*

În prag se ivise Cledwyn, plin de noroi din cap până-n picioare.

— Avem necazuri.

În sfârşit, Wenthaven găsise pe cineva pe care să-şi verse focul.

— Ţi-am spus să nu pui piciorul aici. Ce cauţi în camera mea?

Cledwyn arătă cu degetul spre curtea interioară, aflată chiar sub ferestrele contelui.

— Avem necazuri, repetă el rar, de parcă Wenthaven ar fi fost greu de cap.

Fusese ultima picătură. Mai întâi fiică-sa cea încăpăţânată şi recalcitrantă, iar acum acest dobitoc, pe jumătate sălbatic, care îndrăznea să rânjească şi să-l ia peste picior. Deschise gura, gata să-l copleşească cu un potop de insulte, dar Cledwyn se grăbi să explice motivul prezenţei lui acolo.

— Vreţi să vă vorbesc în faţa fetei 'mneavoastră? întrebă el, adăugând cu sarcasm:

— Să n-o tulbure, că prea e delicată.

Furia lui Wenthaven se topi, făcând loc raţiunii. Contele se apropie de Cledwyn şi, apucându-i braţul ca într-un cleşte, îl târî după el de-a lungul coridorului, îmbrâncindu-l într-una din cămăruţele cele mai ferite.

— Ce s-a întâmplat?

Cledwyn îşi frecă braţul.

— Da' frumos mai ştiţi să vă purtaţi!

Wenthaven se aplecă spre el.

— Şi asta nu e tot.

Ceva din atitudinea lui – glasul, expresia, poziţia trupului – reuşi să zdruncine stăpânirea de sine a mercenarului. Contele constată cu satisfacţie că Cledwyn se trăsese înapoi, până ce ajunsese cu spatele lipit de zid.

— Am venit să vă spun că sub zidu' castelului, lângă pâlcu' de copaci, e o trupă de soldaţi. Au trimis un sol la poartă, cerând să le deschidem. Zic că... – adaugă Cledwyn, coborând glasul – zic că vin din partea regelui.

Wenthaven nu găsea putere să vorbească.

— Din partea regelui?

— Solu' purta stindardu' regelui.

— Atunci nu-s trimişi de Henry. La poartă e *chiar* regele.

Wenthaven rămase tăcut câteva clipe, chibzuind adânc.

— Câţi oameni sunt în trupă?

— Nu se văd prea bine din cauza copacilor, da' io zic că-s vreo două'j de cavaleri cu scutierii lor.

— Cam puţini... Mă aşteptam ca Henry să fie mai prudent. Dacă l-

aş putea lua prizonier...

Contele îşi încleşta pumnul, cu un zâmbet care-l făcu pe înrăitul mercenar să se tragă de-a îndăratelea spre uşă. Dar degetul întins al lui Wenthaven îl pironi pe loc.

— Ascultă!

Cledwyn îngheţă.

— Poruncă, *m'lord*...

— Stai de vorbă cu ei, ţine-i în loc până când sunt eu gata. Pregăteşte-ţi oamenii!

— M'lord...

Ochii lui Cledwyn străluceau de lăcomie.

— Pot să port armură în lupta asta?

Perspectiva succesului îl făcea mărinimos pe Wenthaven.

— Da. Spune-le oştenilor englezi să-ţi dea cea mai frumoasă armură din camera de arme.

— O să cam strâmbe din nas, murmură Cledwyn.

— Vor face precum am poruncit. Când împrejurările o vor permite – adăugă contele, cu degetele încleştate pe umărul mercenarului, care se chircise ca ars cu fierul roşu – întreaga Anglie va fi în puterea noastră. N-avem voie să greşim.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi, lăsându-l pe Cledwyn cu gura căscată. Trebuia să se întoarcă la Marian. Marian, fiica lui, păstrătoarea atâtor secrete. Sau, poate, a tainei supreme? Îi surâse binevoitor, fără să dea atenţie faptului că fata îl strânsese pe Lionel la piept, într-o pornire instinctivă de a-l proteja.

— De ce nu te duci în camera ta? întrebă el pe un ton nespus de blând. Gândeşte-te la tot ce-am vorbit. Eşti obosită şi nu ai mintea limpede. Când te vei odihni, îmi vei fi recunoscătoare pentru ceea ce vreau să fac.

— Ah, tată!... izbucni Marian.

Dar contele nici n-o luă în seamă.

— Cecily! Ieşi de după draperia aia şi fă şi tu ceva util!

Uluită, Marian se uită în direcţia în care privea şi tatăl ei.

— Hai odată, Cecily! se răsti el. Doar nu-ţi închipui că nu te-am observat, când eşti cât o vacă!

Draperia se mişcă uşor, apoi se dădu încet la o parte şi Cecily făcu un pas în cameră.

Era însărcinată, cu obrazul puhav, cu fruntea pătată. Avea degetele şi încheieturile mâinilor umflate ca nişte cârnaţi. Se mişca greoi şi neîndemânatic.

Mai mult decât atât, pe chipul ei se citea o tristeţe de moarte. Buzele pline şi ispititoare aveau colţurile lăsate în jos. Ochii languroşi, de căprioară, erau roşii de plâns. În mână ţinea o batistă udă de lacrimi.

Contele o privea dezgustat.
— Cecily! exclamă Marian.
Dădu să se ridice de pe scaun, să-i iasă în întâmpinare, dar sub greutatea lui Lionel se prăbuşi la loc, în jilţ.
— Eu...
— M-ai prevenit... îi tăie vorba doica, arţăgoasă. Asta voiai să-mi spui, nu? Parcă te-aud: „Ştiam eu c-aşa o să se întâmple..."
— Nu, Cecily...
¾ La dracu', Cecily, termină cu smiorcăiala şi vezi-ţi de treburile tale!
Wenthaven se duse în celălalt capăt al încăperii, căutând să fie cât mai departe de femeia aceea borţoasă şi urâtă.
— Du-i pe lady Marian şi pe nepotul meu în camera lor.
Se încruntă spre Marian şi preciza:
— Nu în căsuţă, ci în castel. Ai grijă de ei la fel ca înainte. Şi termină cu mutrele alea de vită amorezată. N-am timp de hachiţele tale!
Citi pe chipul uluit şi îngrozit al Marianei că în mintea ei începea să se facă lumină. Copilul era al lui. Îi înfruntă privirea, străduindu-se zadarnic să-şi ascundă stânjeneala.
— Seamănă cu maică-ta, explică el, convins că acest detaliu scuza totul. Dar în rest e ca toate celelalte. Dacă nu mai rău!

§ § §

Solul regelui se întoarse în galop la trupa de oşteni care-l aştepta. De cum ajunse la ai lui, Henry şi Griffith veniră lângă el, dornici să audă ce veşti le aducea.
— Castelul Wenthaven e plin de mercenari velşi. Primul care mi-a ieşit în cale s-a prefăcut că nu vorbeşte decât velşa şi-a trimis după un altul, care ştia englezeşte, dar prost. După ce-am strigat la el pân-am răguşit, mercenarul a zis că nu poate deschide poarta fără îngăduinţa contelui, care-n clipa aia era ocupat cu vreo femeie. Se pare că s-a dus cineva să-i dea de veste.
Tânărul cavaler îşi scoase coiful, ştergându-şi fruntea de sudoare.
— Eu unul cred că trag de timp, sire.
Griffith se îndepărtă de Henry, care tuna şi fulgera, şi începu să cerceteze zidurile înalte şi crenelate. Trebuia să pătrundă în castel, şi asta fără întârziere. Nu-l interesa acordul lui Wenthaven, nici dezacordul regelui. Singurul pentru care contau vieţile Marianei şi-a lui Lionel era el. Trebuia cu orice preţ să-i salveze.
— Billy, vino încoace!
Oşteanul se ivi ca din pământ, de parcă i-ar fi aşteptai porunca.
— *M'lord ?*
— Cum ajungem înăuntru?

Dar Henry prinse din zbor întrebarea.
— Nu se poate pătrunde în castelul Wenthaven, mârâi el. Trimit după mai multe trupe şi începem asediul.
— Eu nu mă dau bătut atât de repede, se opuse Griffith, continuând să privească zidurile cu luare-aminte. Avem cu noi pe unul din oamenii lui Wenthaven. Nu cumva cunoaşte vreo trecere secretă?
Billy clătină din cap.
— Sau vreo poartă dosnică?
Billy negă şi de astă dată.
— N-ai cumva pe cineva de încredere care ţi-ar putea da drumul înăuntru? insistă Griffith, exasperat.
Billy căzu pe gânduri şi, încet-încet, în minte îi încolţi o idee.
— Oştenii noştri englezi au fost înlocuiţi de ticăloşii de velşi. Fie-mi cu iertare, *m 'lord*... Asta-i tare rău. Da' poate că' englezilor le-ar face plăcere să pocnească pe vreo câţiva velşi numa' ca să mă lase să intru.
Griffith încuviinţă din cap.
— Vom înconjura castelul, până pe malul lacului. Tu rămâi la vedere.
Henry se uită, scârbit, la calul lui Griffith.
— Mâine ai să mergi crăcănat ca un răţoi. De ce nu pui o şa pe calul ăla?
— Poate are cineva una de rezervă, încuviinţă Griffith, descălecând. De-acum mă înţeleg bine cu armăsarul ăsta. A fost pregătit pentru război.
Henry şovăi, apoi făcu semn scutierului să se apropie şi-i porunci să-i dea lui Griffith propria lui şa. Tânărul vru să protesteze, dar Henry se răsti la el, enervat:
— Pe toţi sfjnţii, doar nu plecăm nicăieri. Fă precum ţi-am poruncit, şi fără prea multă vorbă!
Privi încruntat la scutierul care muta şaua de pe un cal pe altul, apoi porunci tânărului să-i cedeze lui Griffith şi armele sale.
— Lord Griffith e hotărât să-şi pună planul în aplicare, aşa că va avea nevoie de arme, deşi eu unul aş prefera asediul. Asta l-ar ţine pe trădătorul de Wenthaven ca într-o cuşcă, până ar ajunge să se târască în faţa mea.
— N-avem timp de asediu, sire! zise Griffith, privind lancea, scutul ghioaga şi spada scutierului, pe care le pregăti aşa cum fusese învăţat. În castel se află soţia şi copilul meu şi viaţa lor e în pericol. Îmi închipui că şi regina ar vrea să-i ştie. În siguranţă.
— Desigur, încuviinţă Henry, trecându-şi degetele peste colanul de la gât. Desigur. Dar măcar aşteaptă până ce scutierul îţi aduce armura. Nu trebuie să pleci fără ea într-o astfel de expediţie.
Agasat, Griffith îşi aranja la nesfârşit cureaua de pe umăr. Era limpede că regele şovăia între conştiinţă şi necesitate. Dacă Lionel ar

fi fost ucis, aparenţele ar fi fost respectate. Dar dacă ar fi ieşit la iveală că mâna ucigaşă fusese a regelui, atunci nimic nu l-ar mai fi ferit de furia şi durerea Elizabeth-ei. Aşadar, Henry continuă să analizeze situaţia, în timp ce Griffith trecu la acţiune.

— Îmi ajunge scutul şi tunica de piele. Nu-mi mai trebuie altceva —adăugă el, apucând lancea – pentru că am conştiinţa curată.

Henry înţelese ce voia să spună Griffith.

— Ai grijă! îl povăţui el şi, înainte ca tânărul să apuce să-i răspundă, adăugă:

—Ştiu că vei fi cu băgare de seamă, dar până acum nu ţi-a prea surâs norocul, iar eu am nevoie de oameni de încredere în preajma mea. Mai ales acum. Şi mai ales de tine, soţul lady-ei Marian şi tatăl adoptiv al copilului.

Griffith îşi dădu seama cu mândrie că bărbaţii nu făceau atâta caz de sentimentele care impresionau inimile femeilor. El şi Henry se înţelegeau perfect. Se sili să-şi îndepărteze stânjeneala creată de nesiguranţa regelui şi zise:

— Încă nu mi-a bătut ceasul, sire, şi n-am de gând să deschid uşa doamnei cu'coasa chiar cu mâna mea. Voi fi cu băgare de seamă.

Apoi adăugă, cu un zâmbet înfricoşător:

— Va fi o joacă de copil. Fiţi pregătiţi să intraţi de cum deschidem poarta.

§ § §

Mută de uimire, Marian îl săltă pe Lionel în braţe şi porni pe coridor în urma Cecily-ei. În cele din urmă, doica rupse tăcerea:

— N-ai de gând să spui nimic? Nu mă certi c-am fost atât de proastă?

Era greu de găsit un cuvânt potrivit cu situaţia, dar Marian încercă.

— Cum te simţi?

— Grozav! Minunat chiar! Sunt grasă şi urâtă, mi-e greaţă tot timpul, iar el nu vrea să mă ia de soţie şi nici măcar să mă mai vadă în ochi. În rest, totul e cum nu se poate mai bine.

Marian dădu din cap, ferindu-se să comenteze.

— Îmi pare rău pentru tine.

Ajungând la uşa camerei în care Marian îşi petrecea iernile, doica o deschise, făcând o plecăciune.

— După tine. Vezi bine că în castelul acesta eu nu-s decât o servitoare.

— Mulţumesc, răspunse Marian, păşind peste prag.

Încăperea era întunecoasă şi prăfuită ca o temniţă. Lionel îşi ascunse obrazul la pieptul ei, scâncind. În aceeaşi clipă, Marian îşi dădu seama ce avea de făcut.

— Nu! zise ea cu glas hotărât. Vreau să stau în camera mamei mele.

— Cum?! strigă Cecily. Nu se poate! Lordul Wenthaven a spus...
— A spus să stau în camera mea de la castel. Asta şi fac.
Marian dădu din cap, luând-o pe Cecily de braţ.
— Vino. Acolo vom fi liniştite.
Doica se smulse din mâna ei.
— *Tu* vei fi liniştită. Eu va trebui să urc şi să cobor treptele de zeci de ori. Scara n-are balustradă, iar camera contesei e chiar în capătul ei. Ah, lady Marian, nu vezi că de-abia merg?
Marian nu-i dădu nici o atenţie şi porni spre turn, cu Cecily păşind greoaie în urma ei, cu o figură de martir.
— Nu-ţi pasă, sigur că nu-ţi pasă, bombăni doica. La urma urmei, tu eşti moştenitoarea contelui. Dar nu uita că eu port în pântec pe fiul lui.
Ajunsă în uşa turnului, Marian se răsuci spre ea.
— Pe Dumnezeul meu, Cecily...
Încântată de reacţia Marianei, doica schiţă un zâmbet viclean.
— Te miri de unde ştiu că-i băiat? Am întrebat-o pe, vrăjitoarea satului şi mi-a spus că eu îl voi duce la pieire pe Wenthaven. Se va îndrăgosti de mine, îmi va face un copil şi, după multe suferinţe, totul se va încheia cu bine.
Marian nu-şi mai putea stăpâni exasperarea.
— Sper că nu i-ai dat şi bani pentru asta.
Bărbia doicii începu să tremure.
— Cecily, ar fi trebuit să-mi spui de la început. Ţi-ai închipuit că tata, cu ambiţiile şi setea lui de putere, se va însura cu una din verişoarele nelegitime al răposatei lui soţii?
Pe obrazul doicii începură să se prelingă lacrimi fierbinţi.
— N-am vrut să te jignesc, dar sunt, într-adevăr, moştenitoarea domeniului Wenthaven, primit de la mama mea, care – la rândul ei – l-a moştenit din moşi-strămoşi. Nu numai că e moştenirea mea, dar deja îmi aparţine, deşi tata îl administrează, în calitate de tutore. Chiar dacă s-ar recăsători şi-ar avea alţi copii, Wenthaven nu va fi al lui în vecii vecilor.
Marian înconjură cu braţul umerii Cecily-ei, care se zguduiau de plâns.
— Contelui îi place la nebunie să fie stăpânul. S-ar fi putut recăsători de nu ştiu câte ori, mărindu-şi averea şi înnobilându-şi rangul. Dar n-a făcut-o, probabil din cauza mamei.
Cecily plângea în hohote.
— Hai să urcăm în camera contesei. Eu am să mă ocup de Lionel, iar tu vei sta culcată, cu picioarele pe o pernă, şi amândouă ne vom gândi ce-i de făcut.
Cecily se trase înapoi.
— Vreau ca Wenthaven să vadă acest copil. Când îşi va cunoaşte

fiul, nu va rezista şi mă va lua de soţie...

— Wenthaven rezistă farmecelor copilăreşti cu o uşurinţă remarcabilă, surâse Marian, împingând-o uşor pe Cecily spre scara de piatră care urca în spirală în întunericul turnului. Mi-a rezistat şi mie, i-a rezistat lui Lionel...

— Tu-i aduci aminte de contesă. Iar Lionel nu-i nepotul lui de sânge.

Marian înlemni.

— Ce-ai spus?

Ajunsă în capul scărilor, Cecily se întoarse, cu un surâs înfricoşător.

— Credeai că nu ştiu? Tu n-ai avut niciodată copii. Băiatul nu e fiul tău, ci al Elizabeth-ei.

Marian urcă din doi paşi ultimele trepte şi-o înşfacă de braţ..

— Ţi-a spus Wenthaven?

Doica se zbătu în mâna ei ca un copil prins asupra faptului.

— Eu i-am mărturisit bănuielile mele şi împreună am pus faptele cap la cap. Amândoi am...

— Îţi poruncesc să uiţi tot ce ştii sau ţi-ai închipuit că ştii. Trebuie să-ţi ştergi din minte astfel de bazaconii. Ai un copil la care să te gândeşti, iar dac-ai să te vâri în porcăria pusă la cale de Wenthaven, nu vei fi singura care să suferi.

— Te îndoieşti că tatăl tău va reuşi, aşa-i? întrebă Cecily.

Marian îşi aminti de Henry, de credincioşii lui supuşi, de devotamentul cu care îl slujea Griffith, şi clătină din cap.

— Ei bine, eu sunt de altă părere. Eu am încredere în Wenthaven şi-i înţeleg ambiţiile, declară Cecily, îndreptându-şi spatele, cu o sclipire a frumuseţii de odinioară. Cât despre mine, îi voi sta alături.

— Tot ce se poate, răspunse cu răceală Marian, deschizând uşa şi păşind în camera contesei.

Ajunsese acasă. Încăperea arăta şi mirosea a cămin primitor. În ciuda tuturor necazurilor abătute asupra ei, simţi că începea să se destindă. Nici nu-şi mai amintea de când nu mai trăise această senzaţie de tihnă şi de relaxare. Poate din Ţara Galilor. Tresări, cu un aer vinovat. În Ţara Ţara Galilor... Lângă ursuzul Rhys... şi blânda Angharad... Pe-atunci, Art şi Griffith încă mai trăiau...

Din ochi i se prelinseră lacrimi amare. Abia acum îşi dădea seama câtă nevoie avea să plângă. Lionel întinse mâna, mângâindu-i obrazul. Cecily o cercetă cu o privire iscoditoare. Liniştea încăperii o învălui pe Marian ca o plapumă de puf.

Şi Lionel simţea aceeaşi căldură ciudată, pentru că se zbătea să fie lăsat jos, pe covor. Marian îşi frecă braţele amorţite, cu ochii la băieţelul care începuse să cerceteze încăperea, pipăind obiectele cu degetele durdulii şi surâzând fericit. într-un târziu, se opri în faţa ei.

— Griffith? întrebă el.

Era primul cuvânt pe care-l rostea de când fusese salvat din mâinile răpitorilor.

— Griffith? repetă el.

— Nu-i Griffith, răspunse Marian. Nu-i aici acum.

— Nici acum, nici altă dată! mârâi Cecily.

Marian o fulgeră cu privirea, iar doica se chirci, uitându-se de jur-împrejur cu ochii măriţi de spaimă.

— Urăsc camera asta. Miroase a mucegai şi-i un frig de-ţi îngheaţă sângele-n vine.

— Am să deschid fereastra, spuse Marian. Probabil că de la plecarea noastră n-a mai fost nimeni pe-aici. Praful e gros de două degete. În şemineu s-a adunat cenuşa.

Îngenunche şi aşeză lemnele, aprinzând focul şi înteţindu-l cu surcele, până ce începu să ardă zdravăn. Deodată, îi atrase atenţia o sclipire metalică. Sprijinită decămin se găsea spada ei: curată şi parcă aşteptându-i întoarcerea. O luă cu grijă, cântărind-o în mână. Spada îi amintea de vremuri mai bune, de zilele când îl cunoscuse pe Griffith.

Se grăbi s-o lase deoparte.

— Cecily, treci lângă foc să te încălzeşti.

Cecily se supuse, cu ochii la Maran, care începuse să deretice prin cameră.

— Patul e aşa cum l-ai lăsat, zise doica, pe un ton insinuant.

Marian încremeni pe loc, copleşită le năvala amintirilor.

— Pun prinsoare că şi cearşafurile sunt aceleaşi. Nu vrei să te întinzi pe pat şi să-ţi închipui că eşti din nou în braţele lui?

Când voia, Marian putea fi la fel de tăioasă ca şi tatăl ei.

— Cecily, ai întrecut măsura!

Cecily izbucni din nou în plâns.

— Ştiu! Ştiu! Iartă-mă!

Alergă spre Marian, agăţându-se de gâtul ei.

— Sunt obosită şi înfricoşată. Toae visele mele sunt pe cale să se năruie şi caut cu disperare o cale de-a le salva. Îmi închipui că dacă mă port urât cu ceilalţi mă voi simţi mai bine, dar nu-i adevărat.

Mişcată de prima dovadă de sinceritate auzită din gura Cecily-ei de când se întorsese acasă, Marian o bătu uşor pe spate.

— Nu-i nimic de făcut, bolborosi coica.

— Îmi pare rău, şopti Marian, desfăcându-i braţele cu blândeţe. Acum şterge-ţi lacrimile. Eu am să fac patul, ca tu şi Lionel să vă puteţi odihni.

— Dar tu? vru să ştie Cecily.

— Eu voi avea grijă de foc, surâse Marian. Pe urmă, o să-mi odihnesc şi eu picioarele. Ar trebui să-mi limpezesc gândurile, dar acum sunt prea istovită.

„Şi neliniştită, şi descurajată", ar fi vrut să adauge, dar nu zise

nimic.

Spre marea ei mirare, îi luă mult timp ca să-l convingă pe Lionel să se culce alături de Cecily. Îşi închipuise că puştiul va regăsi în ea o veche prietenă, dar se părea că Lionel nu mai avea încredere în nimeni. Totuşi, somnul îi dădea târcoale şi, în curând, Marian putu să se aşeze lângă foc.

O minţise pe Cecily. Nu mai avea nevoie sa-şi limpezească gândurile. Ştia foarte bine ce-i rămânea de făcut şi era pregătită să acţioneze.

Dar avea inima rănită.

Când Cecily îi pomenise despre visele ei spulberate, Marian simţise un val de compătimire. Şi visele ei se năruiseră ca un castel de nisip. Planurile ispititoare ale contelui încă o mai puteau atrage, iar ea avea destulă forţă ca să le urmeze.

Ar fi putut merge la Londra, veghind asupra lui Lionel, şi, prin el, asupra întregului regat. Ar fi putut obţine averi şi o influenţă de neînchipuit.

Dacă scăpa acest prilej şi nu intra în luptă alături de tatăl ei, ca să-l doboare pe Henry, pierdea orice şansă de-a accede la putere. Iar ea descoperise că moştenise de la tatăl ei setea de putere.

Dar dacă Wenthaven ar fi dat greş, atunci Henry l-ar fi căutat pe Lionel şi-n gaură de şarpe. Şi ea, şi fiul ei ar fi fost exilaţi pe pământ străin, cerând bunăvoinţa cine ştie cărui senior, suferind de foame şi de frig, mereu temându-se pentru viaţa lor.

Dar fie că Griffith trăia sau nu, Marian ştia care ar fi fost dorinţa lui. Ştia ce trebuia făcut şi cum să preia ea însăşi iniţiativa lui Wenthaven.

Aruncând o ultimă privire către pat, îşi ridică poala rochiei, dezlegând punguţa în care se afla pagina din registrul de căsătorie. Luă pergamentul şi-l netezi cu mâna, apoi citi cele câteva cuvinte care ar fi adus prăpădul peste întreaga Anglie, îşi amintea nunta până în cele mai mici detalii: Richard, înalt şi semeţ; Elizabeth, frumoasă şi înspăimântată; preotul, grăbindu-se să termine slujba, de parcă ar fi fost ceva necurat; lordul Norfolk:... şi ea, cu trei ani mai tânără... numărând numai nouăsprezece primăveri... şi atât de naivă!

Capela era luminată de un singur sfeşnic. Semnase în registru cu degete tremurătoare, iar când Elizabeth îi dăduse de ştire, în mare taină, că rămăsese însărcinată, cu aceleaşi degete tremurătoare smulsese pagina din registru.

De atunci, ori de câte ori îi venise în minte capela, o văzuse numai ca prin fum. Fumul se va alege şi din dovada căsătoriei. Era mai bine aşa. Pentru Lionel şi pentru Griffith

Se aplecă spre foc, întinzând pergamentul spre flăcări.

— Nu!

La ţipătul Cecily-ei, sări ca arsă, scăpând din mân documentul.
— Nu! ţipă din nou doica, repezindu-se spre foc.
Cu mâinile goale scoase din flăcări pergamentul, ars pe margini şi cu colţurile răsucite de căldură.
— Sfinte Dumnezeule!
Îi dădu drumul pe podea, dând cu piciorul ca să stingă flăcările, apoi îşi suflă în degete.
— Îl aveai! întotdeauna am ştiut că-i la tine. I-am spus lui Wenthaven. Am răscolit toată casa, dar nu l-am găsit nicăieri.
Marian îşi aminti, stupefiată, în ce hal fusese distrusă căsuţa ei.
— *Tu* ai răscolit prin casă?
— Da. Cum n-am descoperit nimic, a trebuit să desfac totul, bucată cu bucată, dar contele s-a înfuriat. Va să zică, ăsta-i actul...
O privi pe Marian printre pleoapele îngustate.
— ...iar tu voiai Să-l arzi!
Marian încercă să i-l smulgă din mână, dar Cecily se feri din calea ei.
— Dă-mi pergamentul! o rugă Marian. Nu ştii ce faci.
— Ba cum să nu! Îi voi da contelui dovada pe care-o caută de atâta vreme. Pentru asta se va însura cu mine.
— Peste cadavrul meu! izbucni Marian, sărind în picioare.
Cecily nu se putea măsura cu ea. Marian îi prinse încheietura cu putere, strângând până ce doica scoase un ţipăt, dând drumul documentului.
Dar o altă mână îl prinse din zbor.
O mână de bărbat.
Mâna lui Wenthaven.

Capitolul 20

Râsetele dispreţuitoare ale mercenarilor nu încetară nici când începu să plouă cu săgeţi asupra lor. Billy şi Griffith ocoliseră castelul. Oare de ce nu ripostau la atac? Ce pusese la cale contele?

— Recunoşti pe vreunul din ei? îl întrebă el pe Billy.

Paznicul cercetă cu privirea zidurile uriaşe, apoi spuse:

— Ca să vă zic drept, ochii nu mă prea ajută. Nu-mi dau seama care-s englezi şi care velşi, şi nici nu-s destul de aproape, ca să-i deosebesc după miros. Ticăloşii de velşi! Nişte trădători!

— Ce vrei să spui, Billy? se încruntă Griffith.

— De ce nu-l sprijină pe Henry? ripostă oşteanul, furios. Regele e velş. Asta nu-i de-ajuns pentru ei?

— Ţara Galilor e un ţinut sărac, cu prea puţin pământ roditor şi prea multe guri flămânde. Oamenii îşi hrănesc şi ei copii cum pot.

Dar explicaţia lui nu-l satisfăcu pe Billy, care-i aruncă o privire întunecată. Griffith îşi dădu seama că Art avusese dreptate. Când cineva nu avea copii, nici nu putea înţelege la ce-i în stare să recurgă un părinte. Acum şi Griffith era tată. Îl avea pe Lionel, şi iată că stătea în bătaia săgeţilor, gata să facă o încercare disperată, aproape imposibilă, date fiind împrejurările. Iar Billy nu vedea prea bine!

— Ascultă, Billy, dacă ţi i-aş descrie, crezi că i-ai putea recunoaşte?

Paznicul se găsea destul de aproape de Griffith ca să ghicească din privirea lui că era mai înţelept să-şi dea silinţa.

— Dacă mi-i descrieţi ca lumea... s-ar putea...

— Unul e brunet şi poartă o tunică maronie.

— Ăsta-i velş! spuse, convins, Billy.

— Altul are părul tot negru şi...

Zidul se înălţa chiar deasupra lor, astfel încât până şi ochii de vultur ai lui Griffith distingeau cu greu detaliile.

— ...îi lipsesc două sau trei degete.

— Păi... există destui englezi cu păru' negru, mai ales prin părţile noastre. Cred că-i tot velş.

— Mai e unul, tot brunet şi cu nasul spart, continuă grăbit tânărul.

— Velş.

— Altul pleşuv şi cu un singur ochi.

— Îmi închipui că-i tot velş, deşi nu l-am văzut pe-aci...

Griffith dădu pinteni cailor, pornind drept către zid.

— Art! Arthur! Pentru numele lui Dumnezeu!

Din înaltul zidului, Art îi făcu semn, râzând cu gura până la urechi. Îndată, lângă el îşi făcu apariţia alt bărbat.

Griffith înainta, fericit, prin apă, fără să-i pese că se udase la picioare.

— Şi Dolan! Dă, Doamne, să fie Dolan!

Nicicând nu mai trăise aşa o bucurie. Art! Credinciosul lui Art, teafăr şi nevătămat, la fel de bine-dispus ca altădată! Şi Dolan, „piratul" satului, care-l scotea din sărite pe taică-său cu şmecheriile lui! Nici nu-şi putea dori aliaţi mai de nădejde, în viaţa lui nu se simţise atât de optimist.

Aproape că uitase de sângele rece şi stăpânirea de sine de odinioară. Dar ce mai conta? Înţelegea acum că Dumnezeu era cu el. Se ştia ocrotit şi era sigur de reuşită.

Cei doi bărbaţi de pe zid se aplecară în afară şi-i arătară, în tăcere, către poartă.

Griffith făcu semn din cap că pricepuse şi cei doi se traseră înapoi. Râzând, Griffith, ridică pumnul spre zidurile cenuşii, apoi îşi deschise braţele, cu ochii către cer.

— Voi învinge! strigă el. Voi reuşi! Voi...

În aceeaşi clipă, o săgeată căzu în apă chiar lângă el, împroşcându-l de sus şi până jos.

— Griffith ap Powel! se auzi de după creneluri glasul lui Cledwyn. Lipitoare afurisită! De data asta nu-mi mai scapi!

Griffith rămăsese cu ochii la el. Mercenarul puse altă săgeată în arc, dar tânărul se dezmetici şi-o luă la sănătoasa. Sigur că putea fi învingător, dar numai cu condiţia să se retragă cât nu era prea târziu. Apărându-şi spatele cu scutul, strigă către Billy:

— Velşi! Sfântul Dewi s-a milostivit de noi! Sunt velşi, însă ne vor deschide porţile!

Billy nu mai zăbovi şi porni în grabă pe urmele cavalerului.

— Bine, da'-s numa' doi! strigă el din goana calului.

Griffith zâmbi cu toată gura.

— Sunt velşi. Nici nu-i nevoie de mai mulţi.

§ § §

Marian stătea în faţa uşii închise, cu vârful spadei pironit în gâtul tatălui ei.

— Nu-mi poţi lua documentul. E al meu. Dă-mi-l înapoi.

Fără a se lăsa impresionat nici de ameninţările ei, nici de Honey care zgâria uşa, cerându-şi voie înăuntru, nici de spaima prefăcută a Cecily-ei, Wenthaven desfăşură cu grijă pergamentul. Câteva petice de hârtie arsă plutiră prin încăpere, aşternându-se pe covor.

— Nu fii naivă, fata mea! Doar n-o să-ţi ucizi propriul tată! Spre deosebire de mine, tu ai un strop de conştiinţă.

— În conştiinţa mea se dă o luptă crâncenă, tată. Ce pot să fac? S-o trădez pe Elizabeth, care mi-a fost o prietenă sinceră şi devotată? Să-i distrug viaţa şi odată cu ea să mă distrug pe mine şi pe Lionel? Sau să-mi ucid tatăl, care m-a crescut, dar nu s-a uitat la mine nici cât la o javră închisa în cuşcă? Fii înţelept şi nu mă sili să aleg. Dă-mi

documentul!

El continua s-o privească, vădit amuzat, iar Marian nu-şi putea ascunde mirarea. Contele răspândea o strălucire aproape halucinantă. Era îmbrăcat complet în armură şi înarmat ca de război, de parcă ar fi anticipat lupta – o luptă pe care nu putea s-o piardă.

— Şi dacă ţi-aş da actul, ce-ai vrea să faci cu el?

— Să-l ard.

Auzindu-l că pufneşte în râs, urmă:

— Trebuie să fie ars. Ori îl ard eu, ori Henry, când va da foc castelului, cu recoltă cu tot şi cu vasalii dormind în paturile lor.

— N-o asculta, Wenthaven! ţipă Cecily. Ea n-are încredere în puterea ta. Ţi-a înşelat încrederea.

Dintr-o privire, Marian ghici sentimentul de triumf care-o însufleţea pe doică. Se aşezase pe o bancă de lemn, ca la spectacol şi asmuţea tatăl şi fiica unul asupra celuilalt, de parcă ar fi asistat la lupta între un urs şi un taur.

— Gura! porunci scurt contele.

Dar Cecily nici gând să se potolească.

— Văd că ai mare încredere în Henry Tudor! se încruntă Wenthaven către Marian.

— Am încredere în cei care-l slujesc.

Afară se auzi un strigăt, distrăgând pentru o clipă atenţia contelui. Dar imediat, privirea lui se întoarse asupra Marianei.

— Griffith ap Powel e mort.

— Mai sunt şi alţii ca ei.

— Tu? ricană Wenthaven.

Înfuriată la culme, Marian abia se stăpâni să nu-i înfigă vârful spadei în gât. Dinţii lui albi străluciră într-un zâmbet.

— Văd c-ai ajuns să sprijini cauza lui Henry!

Marian îşi dădu seama că tatăl ei avea dreptate. Dacă Lionel nu căpăta coroana, atunci nu putea exista alt rege decât Henry. Domnia lui era puternică şi sigură. Se însurase cu Elizabeth, fapt care-i confirma dreptul la tron. Întemeiase o dinastie, menită să vindece rănile dureroase ale Angliei. Instinctiv, slăbi strânsoarea degetelor de pe mânerul spadei, dar îşi reveni, ţintuindu-şi tatăl cu aceeaşi privire ameninţătoare.

— Dacă sprijin cauza lui Henry, atunci sunt gata să-mi dau viaţa pentru ea.

— Ce-i asta? O prinsoare? O dreptate a armelor? Ce spirit englezesc! Şi de prost gust!

Cu un scrâşnet metalic, Wenthaven îşi scoase şi el spada din teacă.

— Dar pe mine mă aranjează perfect.

Marian nu înţelegea de ce. Era surprinsă. Ba chiar îngrozită. E drept că Wenthaven nu se uitase la ea nici cât la o javră închisă în cuşcă,

dar era, totuşi, tatăl ei. Nu-şi închipuise că va accepta o provocare la duel, însă trădarea atrăgea după ea altă trădare.

— Te-ai răzgândit? o întrebă Wenthaven, pe un ton batjocoritor.

Dar atenţia lui se îndreptase spre strigătele tot mai numeroase de afară. Honey scheună, cerând să fie lăsată înăuntru.

— Nu, nici vorbă! răspunse Marian, trecându-şi limba peste buzele uscate. Vom lupta pe viaţă şi pe moarte. Vom lupta pentru actul de căsătorie. Dacă mori dumneata, voi arde pergamentul. Dacă mor eu, te poţi sluji de el nestingherit. Aşa că, dragă tată, pune-l pe şemineu, ca învingătorul să-l aibă la îndemână.

— Pe şemineu?

Lamele se ciocniră, zăngănind, şi contele surâse încântat.

— Eu te-am învăţat tot ce ştii şi niciodată n-ai reuşit să-mi smulgi spada din mână. Oare ştii destule? Ai chiar atâta încredere în măiestria ta?

— Da, încuviinţă Marian, aruncându-şi pe braţ poalele rochiei. Dumneata nu?

El păru să chibzuiască o clipă, dar Cecily izbucni într-un ţipăt ascuţit:

— Nu, Wenthaven! E o şmecherie! Nu te lăsa tras pe sfoară.

Într-adevăr, Cecily era o mare proastă, dar Marian o binecuvântă în gând pentru lipsa ei de har.

— Cecily, eşti o neroadă fără seamăn! mârâi Wenthaven. Poate că fiică-mea chiar vrea să încerce o şmecherie, dai uiţi că eu i-am fost maestru.

Se apropie de şemineu, cu spada îndreptată către Marian şi puse pergamentul pe consolă.

— Lasă-l acolo! porunci contele doicii, care se grăbise să-l apuce. Lasă-l acolo! Ori am să-l iau tot eu, ca să mă folosesc de el, ori îl va lua Marian ca să-i dea foc, şi atunci voi fi mort şi nu-mi va păsa nici cât negru sub unghie.

Marian câştigase cea mai mare concesie. Acum trebuia să profite de ea, dar nu cu prea mare bucurie. Fără îndoială că s-ar fi simţit mai bine sus în ceruri, dar până nu avea să vadă cu ochii ei trupul neînsufleţit al lui Griffith, nu va renunţa cu prea mare uşurinţă la viaţa pământească. Uneori dreptatea cerea sacrificii, iar sacrificiul însemna sânge.

Tâmplele începură să-i zvâcnească. Bătăile inimii sunau ca propriul clopot de înmormântare. Se repezi spre Wenthaven, cu spada sclipind ca argintul viu. Contele pară lovitura în ultima clipă şi de pe buze îi scăpă o înjurătură. Regăsindu-şi echilibrul, îşi repezi spada înainte, sfâşiindu-i fusta... poate chiar braţul?

Ea ridică braţul, aşteptându-se să descopere un ciot însângerat, dar spada şuierase pe lângă mână, fără s-o atingă. Wenthaven o cercetă pe

sub pleoapele pe jumătate plecate şi porunci:

— Rupe-ţi fusta!

Ea îl privi, nedumerită.

— Rupe-ţi fusta! repetă contele. Sfâşie poalele, ca să nu trebuiască s-o mai ţii pe braţ. Să nu spui pe urmă că am fost în avantaj.

Numai Wenthaven s-ar fi putut îngriji de un astfel de amănunt. Numai el avea precizia necesară pentru a duce la capăt asemenea lovitură. Înfricoşaă, Marian se întrebă dacă nu cumva pierduse lupta încă înainte de-a o începe.

— Hai! o îndemnă el.

Marian dădu din cap şi sfîşie materialul până sub genunchi.

Nu fusese rănită, decât poate în orgoliu – sau, cel puţin, aşa spera Wenthaven. Spera că era de-ajuns ca s-o descurajeze să continue o luptă inutilă. Spera că dacă n-a convins-o prin forţă fizică, avea şanse s-o convirgă prin cuvinte.

Nu că i-ar fi păsat prea mult de Marian, care era obraznică şi neascultătoare, ci pur şi simplu pentru că-l înspăimânta perspectiva de a-i lua fiul – sau orice alt copil – sub oblăduirea lui. Mai ales un copil care şi-ar fi jelit mama ucisă.

Mai dovedise o dată că nu se pricepea la astfel de treburi.

Gălăgia din curte se transformase în hărmălaie. Dracu' să-l ia pe Cledwyn, chiar nu reuşea să-şi ţină oamenii în frâu până să sfârşească el ce avea de făcut? Blestemaţi să fie cu toţii! Se va ocupa de ei mai târziu.

— Continuăm? o întrebă el pe Marian.

— Sunt gata, răspunse fata.

Privirea ei curajoasă şi lipsită de orice expresie îl înfioră până în adâncul sufletului, amintindu-i de o căţeluşă care fusese sfâşiată de lupi. Aceeşi satisfacţie de-a muri la datorie cu conştiinţa împăcată. Vrând să-i schimbe gândurile şi să-i dea o şansă, porni un atac uluitor chiar şi pentru el.

O sili să se mişte prin cameră, tot mai aproape de uşă, ţinând-o lipită de scânduri cu o serie de lovituri atât de rapide încât o închideau ca într-o cuşcă. Şi-ar fi prelungit distracţia, dar afară Honey lătra cu atâta înverşunare, încât contele se temea ca nu cumva să cadă în golul scărilor. Aşadar, îi îngădui Marianei să scape din împresurare cu o parare de rutină.

Numai că „pararea de rutină" îl umplu de sânge.

— Sângerez, remarcă el scârbit.

Un firicel rubiniu se prelingea dinspre încheietură în lungul braţului, picurând în stropi mari de pe umăr.

— Aşa-i că-s foarte bună? întrebă ea cu mândrie.

— Eşti înfumurată.

— Spun numai adevărul.

Dar orgoliul era începutul căderii, după cum remarcă satisfăcut, Wenthaven. Începu să atace rapid, cu lovit repetate, până ce ea încetă să se mai apere, fiind nevoită să atace. Să atace ca să învingă.

Inima bătea să-i spargă pieptul. În ochi i se prelingea picături de transpiraţie, dar pe buze îi înflorise un surâs hotărât. Avea nevoie de întreaga concentrare pentru a-şi păstra spada şi viaţa. Fără a-şi lua ochii de la ea, contele o împinse către patul pe care Lionel dormea, cufundat în somnul dulce, al copilăriei. Observă că în apropierea băieţelului, Marian începea să-şi piardă cumpătul. Devenise foarte atentă la mişcări şi lupta în tăcere, ca să nu-l trezească.

Wenthaven îi înţelegea sentimentele. La fel simţea şi el pentru Honey, iar acum îl durea inima pentru căţeluşa care zgâria cu disperare podeaua, vrând să-şi sape drum pe sub uşă. Spre marea lui surprindere, îl durea inima şi pentru Marian, care, de dragul onoarei, dădea o luptă pierdută dinainte.

Desigur, dacă o învingea, nu trebuia neapărat s-o ucidă. Era suficient s-o umilească, pentru că în clipa de faţă plăcerea duelului luase locul resemnării, făcând să-i fiarbă sângele în vine.

Câştigase cea mai importantă miză a duelului: Marian se lupta ca să supravieţuiască.

Îi mai rămânea s-o convingă să se supună vrerii lui. Era sigur că va reuşi. Marian îi era fiică. Fără îndoială că ar fi plecat urechea la argumentele tatălui ei.

Începu să vorbească pe tonul cu care izbutea să îmblânzească şi căţelele cele mai neascultătoare:

— Tu încă nu pricepi în ce situaţie te afli. Am în mâna mea dovada căsătoriei, cu care pot să-l răstorn pe Henry de la cârma Angliei. Şi exact aşa voi face.

O sili să se retragă către fereastra deschisă, sperând s-o trezească la realitate. Dar de-afară răzbătu scrâşnet metalic şi scârţâit de lemn, semn că era coborât podul mobil. Ce naiba făceau dobitocii ăia de mercenari?

— N-o să-ţi fie prea uşor! articula ea, gâfâind.

— Ai să vezi c-o să-mi fie.

— Minţi... Te minţi singur. Ai petrecut prea multă vreme aici.

Se poticni de mingea argintie şi spada ei şuieră pe lângă urechea contelui. Mingea se rostogoli cu clinchet de clopoţei. Marian se luptă să nu-şi piardă firea.

— Nu te-ai gândit niciodată că poate... spionii pe care i-ai tocmit nu-ţi spun decât ceea ce-ţi face plăcere să auzi?

Lui îi displăcu profund ideea. Nervos, începu să atace violent.

— Pe domeniu e linişte... Oamenii sunt mulţumiţi... Nu-ţi va fi uşor să ridici o armată. Mulţi nobili s-au îmbogăţit... sub domnia lui Henry.

Marian se silea să facă faţă atacului furibund, vorbind cu glas

întretăiat:

— Du-te să vezi cu ochii dumitale şi-ai să înţelegi că am dreptate.

Era vicleană. Mai vicleană decât îşi închipuise contele. Nu cumva toată trăncăneala asta era menită să-i zdruncine încrederea în sine?

Ei bine, strategia nu va reuşi. Dar trebuia să fie cu ochii pe Marian, ca şi pe idioţii de-afară, care urlau acum de-i spărgeau timpanele. Nerăbdător să termine duelul, spuse:

— Am să-ţi iert ieşirea asta necuviincioasă, dacă vei veni cu mine, ca să îngrijeşti copilul.

Marian zâmbi, cu aceleaşi gropiţe în obraz ca tatăl ei.

— în cazul acesta, de ce ne mai luptăm?

Cecily, de care uitaseră cu totul, repetă ca un ecou:

— Chiar aşa, de ce?

Iritat peste măsură, Wenthaven se răsuci spre ea.

— Cecily! Ieşi afară! se răsti el.

O zări cu coada ochiului stând pe bancă, lângă uşă, cu privirea sticlind de bucurie.

— Afară! Ieşi afară!

— Bine, Wenthaven, dar...

Isuse Cristoase, cum detesta femeile miorlăite!

— Afară! răcni contele, mânuind spada cu mişcări furioase. Ieşi afară de-aici!

Cecily începu să plângă cu sughiţuri. Auzind-o, Honey porni să latre ca nebună. Larma de-afară devenea din ce în ce mai asurzitoare. Wenthaven mârâi printre dinţi o înjurătură.

Dar Marian nu profită de clipa lui de neatenţie. Şi ea părea preocupată de ce se întâmplă în curtea interioară. Îşi sprijin spada de perete şi se aplecă pe fereastră.

— Au coborât podul! În curte tocmai a pătruns un mare număr de cavaleri înarmaţi.

— Imbecilii!

Wenthaven se repezi la fereastră, încercând s-o dea deoparte, dar Marian se împotrivi, vrând să-şi păstreze locul.

— Pe toţi sfinţii, Wenthaven. Uite colo un călăreţ care-ţi face mercenarii una cu pământul. A...

Brusc, făcu un pas înapoi, cu mâna pe inimă, înecându-se de parcă ar fi înghiţit un dumicat uriaş. Wenthaven îi arse un pumn zdravăn pe spinare, apoi se grăbi să-i ia locul la fereastră.

În aceeaşi clipă, înţelese că Marian îl trăsese pe sfoară, în curte nu intrase nici un grup de călăreţi, dar podul mobil se zgâlţâia în sus şi-n jos, de parcă cineva s-ar fi luptat să-l coboare, iar altcineva ca să-l ridice. Totuşi, nu minţise în privinţa călăreţului singuratic. Acesta purta numai o tunică de piele şi ţinea în mână un scut. Era, însă, cavaler şi încă unul din cei mai buni pe care-i avea Henry. Cu o mână

învârtea spada, secerând mercenarii cu lovituri năprasnice, în timp ce cu cealaltă se apăra. Condus cu măiestrie, chiar şi calul devenise o armă, pentru că zvârlea din copite şi muşca în dreapta şi în stânga.

— Cine-i omul ăsta? întrebă contele, fără a se adresa cuiva anume.

— Wenthaven... se auzi glasul stins al Cecily-ei.

— Ţi-am spuş să ieşi afară! o repezi el.

În acel moment, lângă luptătorul singuratic se ivi un alt călăreţ, care însă se îndreptă spre castel, ieşind din iureşul bătăliei. Wenthaven rămăsese cu ochii la cavaler.

— Parcă-l cunosc de undeva... se încruntă el.

— Wenthaven... îndrăzni din nou Cecily.

Contele se răsuci fulgerător spre ea.

— Nu pricepi că sunt atacat, idioato?

Dar cuvintele îi îngheţară pe buze.

Fiică-sa, ticăloasa de fiică-sa, înşfăcase dovada căsătoriei, azvârlind-o în flăcări.

— Nu! urlă el, repezindu-se spre şemineu.

Marian îl privi drept în ochi, împingând actul şi mai adânc sub lemnele aprinse.

— Nu! răcni contele din nou, apucând-o de păr, chiar în clipa când Cecily deschisese uşa ca să fugă.

Înnebunită să ajungă la stăpân, Honey îi sări cu labele în piept, dezechilibrându-l.

Marian căzu pe spate, dar se rostogoli pe burtă, vârând pergamentul sub jăratic. Wenthaven izbi căţeaua de perete şi-o lovi cu sete pe Marian, aruncând-o cât-colo, apoi se năpusti spre foc.

Prea târziu.

Flăcările preschimbaseră documentul într-o grămăjoară de cenuşă, din care se ridica o şuviţă subţire de fum.

— L-ai ars! L-ai ars! L-ai ars!

Cu actul acela ar fi putut să cucerească întreaga Anglie. S-o ia sub stăpânirea lui. Toţi nobilii i s-ar fi plecat, smeriţi, până la pământ. Ţăranii i s-ar fi înfăţişat în genunchi. Ar fi fost bogat şi puternic. Doamne, cât de puternic!

Se uită din nou spre foc, parcă vrând să caute ceea ce nu mai era. Actul dispăruse fără urmă.

— Ars! Ars! Ars!

Repetă cuvântul, lovindu-se peste picior, ca şi cum astfel şi-ar mai fi putut uşura sufletul.

Dar nimic nu-l mai putea calma. Decât uciderea Marianei.

Uciderea Marianei... Trupul ei neînsufleţit, zdrobit pe lespezile de piatră de sub scară.

Marian auzi un plânset înfundat. Plânsetul lui Lionel.

Îl auzea. Trebuia să ajungă la el. Dar avea privirea tulbure şi nu se

putea ridica de jos.

O durea îngrozitor braţul. Şi capul. Trebuia să se ridice de jos, să-l ia în braţe pe Lionel şi să fugă. Să-l pună la adăpost.. Dar nu reuşea să-şi mişte picioarele. Trebuia neapărat! Cu orice preţ! Să se grăbească, să fugă înainte ca Wenthaven să poată pune mâna pe el. Pe ea!

— Marian...

Era glasul lui Wenthaven. Tatăl ei. Crezuse că voia s-o ucidă, dar el i se adresa mai blând ca niciodată. Parcă-l mai auzise vorbind pe tonul acesta, dar când?

— Marian... murmură el din nou.

Cât era de blajin! Şi binevoitor! Când oare îl mai auzise alintând-o astfel?

— Vino, Marian...

Îşi înălţă, ameţită, capul de pe lespedea de piatră, cu ochii în ochii lui. În aceeaşi clipă îşi aminti. Taică-său vorbise blând atunci când se pregătise să ucidă un câine pe care nu reuşise să-l dreseze.

— Ridică-te în picioare, Marian.

Ţinea spada cu vârful pironit în pieptul ei, exact în dreptul inimii, ca un avertisment pe care nu putea să nu-l ia în seamă. Sprijinindu-se de zid, se ridică tremurând şi-i înfruntă privirea. Cecily rămăsese în prag, cu ochii la ei, consternată şi fără să priceapă.

Honey alerga prin cameră, şchiopătând şi scheunând. Lionel îi fixa cu ochişorii lui mari, obişnuit să-şi vadă mama cu spada în mână, dar nebănuind ce avea să urmeze.

Marian ar fi vrut să-l liniştească, dar nu-şi putea desprinde privirea de chipul tatălui ei. De imaginea morţii.

— Wenthaven... îngăimă ea, cu glasul înecat de lacrimi. Pentru numele lui Dumnezeu, Wenthaven...

— Nu mai e mult şi te vei înfăţişa dinaintea lui Dumnezeu.

Ea se târî lângă perete, cu genunchii tremurând.

— Dacă faci asta, ai să arzi în flăcările iadului.

— Ce mare lucru! Şi-acum sunt tot în iad.

Îşi încleşta pumnul cu o furie dementă.

— Am ţinut norocul în palmă şi mi-a scăpat printre degete, din cauza orgoliului. A orgoliului meu şi-a trădării tale.

Marian se opri în colţul încăperii, apoi încercă să se apropie de uşă.

— Ce s-a întâmplat cu onoarea ta prost înţeleasă? întrebă el cu glas coborât şi dătător de încredere. Am crezut c-ai să-ţi respecţi cuvântul şi-ai să laşi actul acolo unde era, până la sfârşitul luptei.

— Onoarea mea m-a sfătuit să-l ard, chiar dacă asta mi-ar aduce moartea. Onoarea mea m-a făcut să înţeleg că era misiunea mea cea mai de seamă.

Se sprijini cu degetele de tocul uşii, încercând să se strecoare afară.

Wenthaven nu se mai putu stăpâni.

— Onoarea unei femei! izbucni el, cu chipul schimonosit de furie.

Spre uluirea contelui, Marian mai găsi putere să zâmbească.

— Da, onoarea unei femei.

— Atunci, mori pentru ea!

Marian se poticni de prima treaptă, împinsă de ascuţişul spadei lui.

— Fă doi paşi înapoi! porunci Wenthaven.

Marian aruncă o privire peste marginea platformei de lemn, dincolo de care se întindea un hău adânc, de nu i se vedea fundul. Vârful spadei îi atinse gâtlejul, apoi se retrase.

— Fă doi paşi înapoi! repetă contele. Fă-i şi pleacă pe lumea cealaltă.

Călcâiul ei rămase în aer. Îşi închirci degetele de la picioare, ca şi cum ar fi căutat un ultim sprijin. Luptând cu disperare să-şi păstreze echilibrul, văzu îngrozită cum vârful ascuţit se apropia încet-încet de gâtul ei.

— Pe lespezile de jos au mai zăcut şi alte trupuri.

Vârful spadei începu să tremure.

— Acolo şi-a găsit sfârşitul şi maică-ta. Unii zic că eu am împins-o, dar nu-i adevărat. Moartea a scăpat-o de mine.

Marian îl privi în ochi. Contele îşi aţinti din nou vârful spadei asupra ei, cercetând-o printre pleoapele pe jumătate plecate. În privirea lui nu se citea nici milă, nici speranţă, nici scăpare. Doar o uşoară mirare.

Apoi, încet, îşi retrase spada.

— Nu pot să fac una ca asta.

— Ba poţi! şuieră Cecily, cu glas înveninat.

El îşi urmă gândul, părând că n-o aude.

— Parcă o aud pe maică-ta rugându-mă să-i jur că te voi ocroti întotdeauna, că te voi învăţa să fii puternică.

— Ucide-o! îl îndemnă Cecily.

De data asta, contele i se adresă chiar doicii.

— Nu pot. E fiica mamei ei.

— Dacă tu nu poţi, eu pot!

Şi, în aceeaşi clipă, se năpusti spre Marian cu braţele întinse.

Dar în faţa ei se căsca hăul.

Marian se clătină, agitându-şi deznădăjduită braţele. O mână o înşfacă de haină, smulgând-o de pe marginea scării şi oprind-o pe Cecily, care se repezise ca o vijelie.

Marian simţi că se învârte totul în jurul ei şi se prăbuşi peste un trup care se zvârcolea.

Cecily.

Apoi auzi bufnituri, repetate, urmate de gemete.

Recunoscu zgomotul şi înlemni de groază.

Culcată pe burtă, se târî pe marginea platformei de lemn şi privi în

jos. Wenthaven se rostogolea pe scara în spirală, ca o jucărie stricată. Capul lui lovi zidul de mai multe ori. Îşi pierduse cunoştinţa.

O treaptă cedă. Trupul inert se aplecă în afară.

Marian scoase un ţipăt ascuţit.

În aceeaşi clipă, contele se prăbuşi în gol.

Capitolul 21

— Coborâţi grilajul!

Scoţând strigăte războinice, mercenarii încercară să-l doboare pe Griffith din şa. Armăsarul se ridică în două picioare, nechezând şi secerând atacatorii cu copitele. Cei loviţi se rostogoleau, urlând, pe lespezile curţii. Printre strigăte şi gemete, Griffith auzi, totuşi, chemarea.

— Haideţi, puturoşilor! Coborâţi blestematul ăla de grilaj! Cu o privire rapidă, tânărul înţelese cine dăduse ordinul.

Pe treptele de lângă poarta mare se afla Cledwyn, şuierând comenzi în dreapta şi în stânga.

Grilajul de lemn cu vârfuri de fier căzu cu un zgomot asurzitor, izolându-l pe Griffith de oamenii lui Henry, veniţi în ajutorul lui. Nici un cavaler n-ar fi riscat să se avânte pe sub ţepuşele ascuţite.

— Închideţi porţile! Închideţi porţile, netrebnicilor, până nu pătrund englezii să ne facă chisăliţă!

Îmbrăcat în armură de călărie, Cledwyn urla către un grup de zece-doisprezece mercenari, care se străduiau să închidă porţile grele de lemn din spatele grilajului. Purta un coif prea strâmt pentru căpăţâna lui şi-o platoşă cu mult prea mare. Gambierele şi gleznierele zăngăneau la fiecare pas, iar mănuşile luceau în bătaia soarelui.

— Mai repede! Mai repede!

Griffith îşi dădu seama că, în curând, mercenarii vor coborî şi drugii de fier, blocând definitiv porţile. El rămânea înăuntru, iar Henry afară.

Avea nevoie de ajutor, şi chiar în clipa asta. Unde oare era Billy, care-i făgăduise sprijinul lui?

Cu un răcnet sălbatic, Griffith se smulse dintre cei ce-l atacau şi porni în galop spre mijlocul curţii.

— Pentru Anglia! strigă el către ferestrele castelului. Regele Henry doreşte să intre, dar mercenarii velşi nu-i dau voie.

Mercenarii îngheţară, cu ochii la ferestrele contelui. Oare englezii vor refuza să asculte poruncile stăpânului, închinându-se regelui?

— Pentru englezi!

Dar nu se întâmplă nimic şi mecenarii începură să se învârtă rânjind în jurul lui Griffith, ca o haită de lupi flămânzi. Disperat, tânărul continua să strige:

— Pentru tovarăşul nostru de arme, Billy, şi pentru lady Marian!

Uşa din faţă a castelului se deschise şi în curte năvăliră oştenii englezi, urmaţi de bucătari şi seniori englezi, de cameriste şi spălătorese englezoaice.

În fruntea lor se afla Billy, care le dădea instrucţiuni, ca un adevărat comandant de oşti. Cele două părţi se ciocniră într-o

hărmălaie de nedescris. Oştenii englezi se băteau admirabil, cum era şi de aşteptat, dar ceea ce-l impresiona mai mult pe Griffith erau slujitorii care foloseau tăvile grele de argint drept scuturi şi cameristele, care mânuiau vătraie lungi de fier. Spălătoresele îi pocneau pe velşi cu lopeţile de învârtit rufe în cazan, iar bucătarii îi hăcuiau cu cuţite mari de bucătărie.

Când lupta era în toi, Sheldon dădu drumul câinilor, care se năpustiră din instinct asupra mercenarilor. Cledwyn îşi ridică viziera, încercând să-şi adune oamenii spulberaţi de năvala englezilor. Dar, în aceeaşi clipă, grilajul masiv al porţii începu să se ridice încet şi Griffith nu-şi mai putu stăpâni râsul, văzând mutra furioasă a căpitanului de mercenari. Cledwyn îl auzi, cu toate ţipetele, blestemele şi lătrăturile din jur, şi rânji provocator. Se repezi spre treptele de piatră care duceau în încăperea unde se afla mecanismul grilajului. Ştia că Griffith nu va întârzia să-l urmeze, ceea ce se şi întâmplă. Tânărul descăleca şi alergă, cu spada şi cu scutul în mână, oprindu-se la picioarele scării.

Atât era de pornit să nu-i scape prada, încât auzi abia ca prin vis strigătul lui Art:

— Griffith! Da' fii atent, măi omule!

Ridică repede privirea, dar închise ochii, orbit de strălucirea soarelui pe armura lui Cledwyn. Art şi Dolan, cu gura la urechi, îl legănară de două ori în aer, în timp ce el dădea, disperat, din mâini şi din picioare. Nici nu apucă Griffith să vadă bine despre ce era vorba, că cei doi îl azvârliră pe Cledwyn, care se prăbuşi pe pietrele curţii cu zgomotul unui ciocan izbit de nicovală, ridicând în jurul lui un nor de praf.

Văzând trupul inert, Griffith se uită din nou spre cei doi velşi, încântaţi nevoie mare de propria ispravă.

Art înălţă din umeri, cu nevinovăţie, iar Dolan îşi şterse mâinile de haină şi strigă:

— Îmi pare rău, dar l-am scăpat!

,,Da, da", îşi zise Griffith, „doi velşi au fost de ajuns."

§ § §

— L-ai omorât! Ţi-ai omorât propriul tată! se jelui Cecily.

Ţipătul ei răsuna în golul turnului, întorcându-se iar şi iar, purtat de ecou.

Sub scară se adunaseră o mulţime de oameni, aplecaţi deasupra trupului zdrobit al contelui.

— Şi-a ucis tatăl! strigă Cecily. Pentru numele lui Dumnezeu, faceţi ceva!

Honey scheuna şi ea deznădăjduită, coborând treptele una câte una şi ţinând în aer piciorul rănit.

— V-a hrănit şi v-a îmbrăcat. Şi-acum staţi cu braţele încrucişate! strigă Cecily.

Dar văzând atâtea priviri uluite înălţate înspre ea, se potoli şi începu să-i roage pe cei de jos:

— Faceţi ceva! De ce staţi şi vă uitaţi ca proştii?

— Chiar aşa! exclamă o femeie, ridicându-se de lângă trupul zdrobit al contelui şi scuturându-şi fusta. Eu am să-mi strâng lucrurile şi-am să iau cu mine ligheanul încrustat cu aur. Pun prinsoare c-am să primesc pe el bani buni.

— Atunci eu vreau tava aurită, declară un gentilom, trăgându-se uşor de barbă. Credeţi c-au întins deja masa în sufragerie?

Marian rămăsese cu Lionel în braţe, neputându-şi lua ochii de la foştii oaspeţi ai tatălui ei, care acum se înghesuiau să prade castelul.

Cecily ţipă din nou, văzând că nimănui nu-i păsa de Wenthaven – şi nici măcar de ea.

— Mama... chemă încet Lionel.

Marian îi lipi capul de umărul ei, acoperindu-i urechea cu palma. Trebuia să-l ferească de-o astfel de scenă. Ar fi dorit să existe cineva care s-o ocrotească şi pe ea. Suferea sincer. Avea o rană în suflet, o rană adâncă şi dureroasă, ca arsura din palmă. Şi totuşi, era fericită. Fericită!

Wenthaven, omul cel mai egoist şi mai neîndurător de pe pământ, nu reuşise s-o ucidă. Ea îi spulberase visele, distrugându-i şansa de-a deveni puternic, şi, cu toate acestea, contele nu fusese în stare să-i ia viaţa şi nici n-o lăsase pe Cecily s-o facă.

Pentru că-i era fiică? Poate. Pentru că era fata mamei ei? Mai degrabă.

Oare dragostea lui chiar nu murise?

Marian ridică privirea în înaltul turnului şi înţelese că nu.

Nu murise nici dragostea contelui pentru soţia lui, nici dragostea mamei pentru ea. Aceste sentimente continuau să existe, ca un mortar care suda pietrele turnului. Ocrotitoare. Dătătoare de speranţă. Necesare ca aerul.

Curând sosi şi preotul castelului şi, dintr-o ochire, pricepu situaţia. Îngenunchind lângă cadavru, începu să murmure rugăciunea pentru morţi. Ţipetele Cecily-ei deveneau tot mai puternice, dar preotul îi făcu un semn poruncitor:

— Te rog să ai puţin respect!

Doica îşi înălţă spre el obrazul ud de lacrimi, apoi privirea i se opri pe trupul sfărâmat al fostului ei iubit. Începu din nou să suspine pe înfundate, ţinându-şi cu amândouă mâinile pântecul umflat.

Honey ajunse şi ea lângă cadavru şi începu să-l amuşine, după care se aşeză pe picioarele din spate şi se porni să urle ca un suflet în agonie.

— A murit nespovedit şi neîmpărtăşit, murmură Marian fără voia ei.

Preotul o măsură cu o privire severă, apoi chipul i se îmblânzi.

— Nu-i adevărat. De la moartea mamei tale, a venit să se împărtăşească în fiecare zi.

— Dar asta-i împotriva legilor bisericii! protestă Marian, şocată.

— Wenthaven m-a hrănit şi m-a îmbrăcat atunci când biserica n-a mai vrut să audă de mine. Era firesc să mă supun în primul rând lui.

Marian simţi un nod în gât şi ieşi în fugă din turnul întunecos.

Voia să-l găsească pe Griffith. De la fereastra turnului îl zărise pătrunzând în curte. Îl recunoscuse numaidecât. Dacă, într-adevăr, iubirea lui nu murise, atunci dragostea lui supravieţuise tuturor încercărilor, iar ea voia să-şi caute adăpost la pieptul lui. Voia să fie femeia visurilor lui, făcându-l să-i uite vechile greşeli.

Trecând pe lângă ferestre, văzu că bătălia din curte era pe sfârşite. Mercenarii fugeau mâncând pământul din faţa trupelor engleze ale lui Wenthaven şi a unui grup de cavaleri necunoscuţi.

Oare-i adusese Griffith? Fără îndoială. Griffith era capabil de orice – chiar şi să se întoarcă nevătămat din râpa adâncă în care se prăvălise.

Fără a ţine seamă de ce se petrecea în jurul ei, Marian se luptă să-şi croiască drum spre locul unde-l văzuse ultima oară pe Griffith. Singurul ei gând era să ajungă în curte. Uitase de prepelicarul auriu care alerga pe urmele ei, şchiopătând.

Uitase de lipitorile care jefuiau castelul, de mercenarii răniţi care fugeau încoace şi încolo, de englezii şi servitorii care-i hăituiau cu îndârjire. Nu luă în seamă nici grupul care păşea drept către ea. Chiar atunci o mână puternică i se lăsă pe umăr şi, ridicând privirea, dădu cu ochii de regele Angliei.

— Unde te duci? întrebă Henry.

Uluită de această apariţie neaşteptată, Marian abia reuşi să îngaime:

— La Griffith.

Henry apucă bărbia lui Lionel, înălţându-i faţa spre el, şi-l cercetă cu o privire pătrunzătoare.

— Crezi că poţi duce copilul de-aici?

— Sire...

Regele făcu un pas spre Marian, ca să-l ferească pe Lionel de privirile curioase ale cavalerilor.

— Unde putem sta de vorbă în linişte?

Ea se uită de jur-împrejur.

— Cel mai aproape ar fi... în dormitorul tatălui meu. Acolo... dacă doriţi... putem discuta numai noi doi... Tata... nu mai...

Îşi înghiţi lacrimile şi glasul începu să-i tremure.

— ...nu mai are nevoie de nimic din castelul lui.

Henry o cercetă cu aceeaşi luare-aminte ca pe Lionel şi spuse cu voce tare, spre a fi auzit şi de ceilalţi:

— Înţeleg că tatăl tău şi-a pierdut viaţa în luptă, apărând cauza mea în faţa mercenarilor trădători.

Marian rămase năucită.

— Eu... nu ştiu... ce...

— Vino! o chemă Henry, punându-i mâna pe umăr.

— Dar Griffith...? încercă ea să se împotrivească.

— Mergeţi să-l căutaţi pe lord Griffith! se adresă regele peste umăr cavalerilor, ca aceştia să nu-l poată zări pe Lionel. Când îl găsiţi, trimiteţi-l la mine.

De cum pătrunse în camera lui Wenthaven, Marian se clătină, copleşită sub povara amintirilor. Cu numai două ore în urmă, contele trăia şi se bucura de victoria pe cale s-o obţină. Acum zăcea neînsufleţit şi duşmanul lui de moarte oferea protecţie fetei şi domeniului său. Cu şiretenia-i caracteristică, regele va avea grijă să ţeasă în jurul ei legenda fiicei unui erou.

Marian ştia că ar fi trebuit să-i mulţumească, şi chiar încercă s-o facă.

— Sire...

Dar se opri, văzându-l cu câtă atenţie îl studia pe Lionel.

Henry nu lăsă înăuntru decât câinele, închizând uşa în nasul cavalerilor nedumeriţi.

— Seamănă cu taică-său, spuse el cu glas lipsit de orice intonaţie, continuând să-l privească pe Lionel de parcă el ar fi purtat toată vina.

Copilul îi întoarse privirea. Moştenise curba nobilă a bărbiei, spatele drept, buzele uşor ţuguiate ale părintelui său. Chiar şi tăcerea lui părea să-l acuze pe Henry.

— N-are nimic din maică-sa, urmă regele. Speram să descopăr vreo trăsătură... dar n-are nici un rost, aşa-i? Oricum nu va putea veni nicicând la Curte. Nu trebuie scos în lume, ca nu cumva cineva să recunoască...

— Sire, e fiul *meu*... se grăbi să spună Marian. Tată lui nu prezintă nici un interes pentru...

Dar nu reuşi să-şi ducă gândul până la capăt.

— Vezi? Nici măcar tu nu eşti în stare să minţi. Dar eu am găsit soluţia.

Făcu un pas spre ea.

— Dă-mi copilul.

Marian se trase înapoi,strângându-şi fiul la piept.

— Sire... Vreţi să-l ţineţi în braţe pe Lionel?

— Vreau să-l păstrez!

Glasul lui era blând şi cumpătat. Vorbise ca tatăl ei atunci când

punea la cale cele mai mari mârşăvii. Marian îl privi drept în ochi, încercând să ghicească adevărul. Privirea regelui ardea ca o flacără lipsită de căldură, ca metalul încins căzut pe pământul rece. Nu putea avea încredere în omul din faţa ei. Făcu un pas înapoi.

Henry veni spre ea, vorbindu-i cu glas blând şi învăluitor, fără a reuşi să-şi mascheze intenţiile necurate.

— Ţi-aş putea ascunde copilul într-un loc sigur, unde nimeni n-ar veni să-i pomenească de drepturile lui din naştere. Acolo ar sta cu cei de rangul lui.

— Cum s-a întâmplat cu contele de Warwick?

— În Turnul Londrei? râse regele. Turnul are o faimă proastă, dar adevărul e cu totul altul. Nu-i o ruşine să fii...

— Închis acolo?

După câte îndurase, Marianei nu-i venea să creadă că ajunsese într-o astfel de situaţie. Făcuse totul pentru a-l păstra pe Lionel: îşi călcase jurământul faţă de Elizabeth, arsese dovada că era vorba de fiul legitim al lui Richard, ba chiar distrusese şi dragostea lui Griffith pentru ea. Acceptase până şi invitaţia la o discuţie deschisă cu omul din faţa ei, închipuindu-şi că n-ar fi fost în stare să facă rău unui copil.

Şi-acum, bunăvoinţa de mai adineauri se vădea a fi dovada perfidiei lui. Henry voia să i-l ia pe Lionel, oferindu-i soarta tuturor copiilor nedoriţi, de sânge regesc.

Henry făcu un pas spre ea, încet, ca un vânător încolţind o căprioară nevinovată.

— Turnul nu-i numai o închisoare, ci şi o reşedinţă regală.

Ea se trase înapoi la fel de încet, regretând că nu păstrase pumnalul. Dar la ce i-ar fi folosit? Nu-l putea înjunghia pe regele Angliei. Şi-ar fi semnat condamnarea la moarte, pentru ea şi pentru Lionel. Cu mare băgare de seamă, ca nu cumva să-l întărâte şi mai mult pe Henry, spuse:

— Aşa e. Acolo au locuit şi fraţii prietenei mele, lady Elizabeth.

„Înainte de-a fi ucişi", ar fi vrut să adauge, dar nu îndrăzni.

Uşa din spatele lor se deschise, însă Marian nu-şi putea dezlipi privirea de rege.

— Ieşi afară! se răsti acesta, convins că porunca îi va fi ascultată.

Se auzi ţăcănitul ivărului. Regele se uită la Lionel.

— Seamănă foarte mult cu Richard. E plin de el?

Marian îl lipi pe Lionel cu fruntea de umărul ei, ca pentru a-i ascunde chipul, şi răspunse:

— Câtuşi de puţin.

Copilul se smulse de la pieptul ei şi spuse, categoric:

— Nu!

Zâmbetul lui Henry se topi brusc în faţa acestei dovezi de nesupunere faţă de autoritatea maternă.

— Îmi închipui că-i şi agresiv...

Lionel se zbătea, cerând să fie dat jos din braţe. Marian, care se lupta să-l reţină, încercă să se explice, dar constată, scârbită, că nu făcea decât să se roage.

— E doar un copil. Un copil neştiutor.

— Nu chiar! replică regele, silind-o să se retragă din faţa lui până lângă perete.

Întinse nerăbdător mâinile spre copil.

— E fiul lui Richard.

Dar nu apucă să-l atingă, pentru că o lamă scurtă şi strălucitoare îi bară calea.

— Nu, sire, spuse Griffith. Lionel e fiul *meu.*

Marian încremeni, cu inima sfâşiată între spaimă şi bucurie, convinsă că Griffith îi va apăra chiar şi în faţa regelui.

Şi Henry rămăsese înlemnit. Nu întoarse capul să-l privească pe Griffith, ci se mărgini să spună, cu glas alb:

— Dă-te la o parte, lord Griffith.

Nu-i păsa nici de spadă, nici de omul care-o mânuia. Ştia că Griffith era vasalul lui şi că legământul de supunere pe care-l făcuse era tot atât de trainic ca stâncile din Ţara Galilor.

Şi Griffith gândea acelaşi lucru. Jurământul de credinţă către suveran era sfânt. Jurase să-l menţină pe Henry pe tronul Angliei şi nimic nu l-ar fi putut determina să-şi calce legământul – tot aşa cum nimic nu l-ar fi putut determina să-şi calce legământul faţă de Marian.

— Mă voi da la o parte, sire, de îndată ce veţi binevoi să faceţi un pas înapoi.

— Asta nu-i treaba ta, lord Griffith. Am spus la o parte! Vorbele lui Henry erau şuierătoare, ca nişte plesnituri de bici, dar Griffith nu se lăsă impresionat.

— Chiar înălţimea Voastră a vrut să fie treaba mea, când mi-a dat-o de soţie pe lady Marian. Copilul e al ei, aşadar şi al meu, şi nu voi îngădui ca Lionel să fie luat de la noi.

Surprins, Henry nu ştia ce să facă. Într-un târziu, se întoarse către Griffith, cu o încetineală înfricoşătoare. în ochii lui se citea gelozie, furie şi disperare – un amestec de sentimente primejdios pentru un rege.

— Să dăm cărţile pe faţă, sir Griffith! i se adresă fără ocolişuri regele. Copilul nu-i nici al Marianei, nici al tău. E fructul incestului şi al violului: fiul lui Richard, acea pată pe obrazul seminţiei omeneşti. Ar trebui închis ca nu cumva să moştenească înclinaţiile păcătoase ale părintelui său.

— Lionel a moştenit şi trăsăturile reginei, răspunse cu dârzenie Griffith, rostind un adevăr pe care Henry refuza să-l recunoască. Richard a fost unchiul Elizabethei şi, totuşi, ea e o făptură blândă şi

milostivă, precum şi o garanţie a trăiniciei domniei voastre.

— Nu-i regină decât cu numele, răspunse Henry arţăgos, încă n-a fost încoronată.

— Şi acesta-i modul în care aţi ales s-o ţineţi prizonieră şi pe ea? izbucni Marian. Iată răsplata fiindcă s-a jertfit pentru binele Angliei!

Griffith gemu, deznădăjduit, deşi nici el nu se aşteptase la alt deznodământ. Soţia lui îşi dovedise de-atâtea ori curajul, dar şi indiscreţia. Tânărul se rugă la Dumnezeu s-o călăuzească spre o gândire înţeleaptă.

— Eu voi fi rege numai prin meritele mele, nu prin ale ei sau ale familiei York. Familia ei! pufni Henry, scuipând dispreţuitor pe podea. Priviţi-i! Taică-său a fost un beţiv şi-un desfrânat. Maică-sa m-a trădat deja. Unchiu-său...

— A fost o căsătorie foarte potrivită, îl întrerupse Marian, când aţi judecat-o doar după avere.

Dumnezeu nu catadixise să asculte ruga lui Griffith. Totuşi, Henry merita să audă reproşurile Marianei, atât de vehemente încât aveau şanse să-l abată de pe calea răzbunării. Griffith încremeni pe loc, fără un cuvânt, neputându-şi lua ochii de la Marian, furioasă şi pătimaşă, înfruntând dispreţul şi cruzimea regelui.

— O căsătorie potrivită, încuviinţă Henry. Elizabeth nu ştie...

Marian izbucni într-un râs dispreţuitor.

— Oare? Chiar nu ştie, sire? Am crescut împreună cu Elizabeth şi pot să vă asigur că, deşi n-a avut o minte de savant, totuşi înţelege gândul şi sufletul oamenilor mai bine decât ei înşişi. A fost nevoită să înveţe să-i cunoască. De asta depindea propria ei viaţă.

Henry îşi îndreptă spatele, înfăşurându-şi mantia în jurul trupului, cu un gest maiestuos.

— Eu sunt regele. Trebuie să-mi ascund adevăratele sentimente.

— Sunteţi bărbat şi soţul Elizabethei. Ea ştie ce gândiţi şi înţelege de ce n-aţi încoronat-o. Cu fiecare zi cu care amânaţi ceremonia, îi frângeţi inima. V-a născut un moştenitor, pe care-l iubeşte mai mult... mai mult decât orice pe lume.

Glasul începu să-i tremure. Îl lipi pe Lionel strâns de pieptul, ei.

— Şi-a abandonat vechile alianţe, a uitat jurământul pe care mi-a cerut să-l fac în faţa ei. Şi-a uitat primul născut, carne din carnea ei.

— Taci, femeie! tună Griffith.

Marian se întoarse către el, dar tânărul o apucă de bărbie şi repetă, rostind răspicat fiecare cuvânt:

— Taci din gură!

Tremurând de indignare, Marian îl ţintui pe Griffith cu o privire sfidătoare, dar ameninţarea lui reuşise să-şi facă efectul. Furia începu să i se domolească. Încet-încet, îşi recapătă luciditatea. Când Griffith îşi retrase mâna, ea îşi plecă supusă fruntea, spunând:

— Îţi cer iertare, preaiubite soţ! Voi face precum ai poruncit.

— Bravo! exclamă dispreţuitor Henry. Ai reuşit să domesticeşti cel mai de rasă ogar din Wenthaven.

Griffith se lupta şi el să-şi ţină firea.

— Sire, zise tânărul, cândva am văzut cu ochii mei cum lady Marian a înfruntat cu mâinile goale un bărbat: Adrian Harbottle. Acest nemernic voia să-i pângărească trupul, iar ea l-a lovit cu cizma în gât. Pe vremea aceea, eu am învinovăţit-o pe ea pentru avansurile unui destrăbălat ca Harbottle. Lady Marian mi-a spus că bărbaţii dau întotdeauna vina pe-o femeie, dacă femeia e o victimă.

— Ai răzbunat acea insultă? întrebă Henry.

— Da, sire.

— Dar nu îndeajuns, se pare, pentru că nu peste mult timp, Harbottle a început din nou să ne facă necazuri. Buruienile trebuie smulse din rădăcină.Înţelegi, lord Griffith? Din rădăcină!

— Sire... murmură Griffith şi şoapta lui pluti o clipă în tăcerea încăperii. Tot n-aţi înţeles? Lionel e fiu de rege. Fiu *legitim.* Dacă v-aş ucide în acest moment... şi ştiţi bine că pot s-o fac...

Îşi pusese mâinile în şolduri, într-o atitudine ameninţătoare.

— Dacă v-aş ucide, aş ajunge lord protector al regelui. Aş fi regent. Aş împlini visul de independenţă al Ţării Galilor, fără a fi nevoit să aştept bunul vostru plac. Aş avea-o alături pe această femeie, pe care Lionel o socoteşte mama lui, şi v-aş stârpi seminţia de pe faţa pământului. Locul unde aţi ales să-l trimiteţi-pe Lionel ar putea deveni lăcaşul de odihnă al regelui Henry Tudor, iar eu mi-aş lega numele de Coroana Angliei.

Henry îl asculta fără să clipească. Pe chipul lui se citea un amestec de spaimă şi uimire.

— Avem dovada căsătoriei, spuse în şoaptă Griffith.

— Cum? sări Henry.

— Lady Marian are dovada.

— Cu neputinţă! Am căutat...

— Da n-aţi găsit-o. Sigur că nu, pentru că lady Marian a purtat-o întotdeauna asupra ei. Cu acest act, dacă am fi vrut, am fi stârnit de mult răzmeriţa în ţară. Ce zici, Marian, o s-o facem de-acum încolo?

Fără s-o privească, o simţi că venise lângă el.

— Îţi doreai să trăieşti la Curte. Visai o viaţă de belşug şi putere. Uite, acum ţi s-a ivit prilejul. Ce părere ai?

Ea se prefăcu adâncită în gânduri şi rămase câteva clipe privindu-l pe Henry, cu capul aplecat într-o parte.

— Ce-ar fi să-l lăsăm pe Lionel să aleagă?

— Ce? răcni Henry, atât de tare încât cavalerii de-afară începură să bată cu pumnul în uşă. Lăsaţi-mă în pace! urlă el.

— Să-l întrebăm pe Lionel dacă vrea să fie rege? chibzui Griffith.

Nu văd de ce nu. Lionel, ţi-ar place să fii rege?

— Nu! declară copilul, zbătându-se să fie lăsat jos din braţe.

— Ai putea trăi într-un palat, îl ispiti Marian, de parcă puştiul ar fi înţeles tot ce-i spunea.

— Nu!

— Bărbaţii ar îngenunchea în faţa ta, iar femeile te-ar săruta... adăugă Griffith.

— Nu! Nu! Lionel vrea jos!

Fruntea lui Henry era năclăită de sudoare.

— Vă bateţi joc de mine.

— Numai un pic, sire! răspunse Griffith, luându-l pe Lionel din, braţele Marianei şi punându-l pe covor. Nu te urca pe scaune, îl dăscăli el.

— Nu vei îndrăzni să-l pui pe tron pe copilul ăsta în locul meu... nurmură Henry, ştergându-şi sudoarea de pe frunte.

— Nici maiestatea voastră nu va îndrăzni să-l închidă pe Lionel în Turn, replică Griffith, fluturându-şi spada prin aer..

— Sigur că nu.

— Sigur că nu, repetă Marian. Regele nostru are o judecaţii înţeleaptă.

— La fel ca lord Griffith şi lady Marian.

— Oricine poate greşi, comentă Griffith. Dar numai un prost repetă vechea greşeală.

Dând cu ochii de Honey, încovrigată lângă jilţul contelui, lingându-şi laba rănită, Lionel scoase o exclamaţie de compătimire. Cu instinctul fără greş al copilului, o lăsă să-i miroase, mâna, apoi începu s-o mângâie sfios pe cap.

Oare avea ceva din mirosul lui Wenthaven? Posibil, căci Honey îi îngădui s-o atingă, apoi scânci şi-şi puse botul pe genunchii lui.

Henry îi urmărea cu o privire lipsită de expresie.

— Acea dovadă a căsătoriei...

— E la loc sigur, completă Marian, neîndrăznind să spună mai mult.

Henry răsuflă uşurat.

— Bine. Aş dori ca totul să rămână între noi, dacă nu de hatârul meu, atunci măcar de-al reginei.

— Vă făgăduiesc, sire! zise Marian.

Henry porni către uşă, cu ochii goi şi chipul parcă săpat în marmură.

— Atâta vreme cât dovada se află la loc sigur şi voi sunteţi la adăpost de orice primejdie.

Marian nu suporta acest deznodământ: Henry învins, Griffith respins. La urma urmei, era femeie. Poate nu chiar ca toate celelalte şi, desigur, nu genul de femeie pe care şi-ar fi dorit-o alături Griffith

dacă ar fi avut de ales – totuşi, femeie. Auzi ca o părere şoapta mamei ei şi ţipă:

— Staţi!

Uluit, Henry ridică din sprâncene.

— Lady Marian? Mai ai vreo dorinţă?

— Una singură, sire.

Şi, apropiindu-se, îngenunche în faţa lui.

— Vreau să vă fac un legământ de credinţă.

Henry o cercetă cu privirea şi Marian îşi dădu seama ce bine ştia regele să-şi ascundă sentimentele. Nu trădase prin nimic că ar fi înţeles pornirea ei de sinceritate. Nici o fluturare a genelor nu lăsase să i se ghicească uimirea pentru locul şi momentul ales de Marian. În schimb, se aplecă şi-i luă mâinile într-ale lui.

— Chiar vrei să-mi fii vasală?

— Da, sire! răspunse fata. Din clipa aceasta vă sunt supusă preaplecată şi jur să vă port credinţă pe viaţă şi să urmez porunca voastră, oricare ar fi ea. Jur pe Sfânta Fecioară, care – ca şi mine – a dat naştere unui fiu.

Henry dădu din cap, satisfăcut, apoi o ajută să se ridice în picioare. Acum urmă sărutul de pecetluire a pactului. În viaţa ei nu sărutase Marian un bărbat mai rece decât Henry. Regele rămase neclintit şi tăcut, aşteptând ca Marian să facă primul pas.

Spre ruşinea ei, îi tremurau picioarele. Ultimul pas i se păru imposibil de făcut. Nu găsea putere să-l atingă pe omul care ameninţa viaţa fiului ei.

— Gândeşte-te că-mi dai această sărutare ca pe un dar de vasalitate. Oricum nu ai nici un alt dar.

Marian îşi privi mâinile goale.

— Aşa e...

Cuvintele părură s-o trezească din amorţeală. Îşi puse mâinile pe umerii regelui şi-l sărută pe gură.

El îi răspunse, cu o sărutare în care se simţea stăpânul, apoi o împinse către Griffith. Încă încruntat, încercă, totuşi, să facă o glumă:

— Dar îndărătnică nevastă ai, lord Griffith. Bagă de seamă să n-ajungi sub papuc!

— Chiar asta-mi şi doresc, sire! răspunse Griffith, strângând-o în braţe.

— Probabil veţi locui pe noul vostru domeniu de la graniţa cu Ţara Galilor.

— Cum porunceşte maiestatea voastră, spuse Griffith, strângând-o pe Marian şi mai tare. Dar mai întâi am fi vrut să mergem la castelul părinţilor mei, să facem nunta după datină.

— Bună idee! De fapt, cu cât staţi mai departe de Londra, de Curte şi de mine, cu atât mai bine.

Ajuns la uşă, regele se opri cu mâna pe clanţă. Părea căzut pe gânduri şi Griffith simţi cum i se strânge inima. Apoi, fără a întoarce capul, Henry adăugă:

— Lady Marian, îţi mulţumesc că mi-ai adus aminte câtă plăcere i-ar face soţiei mele ceremonia încoronării. De îndată ce sunt făcute toate pregătirile la Westminster, arhiepiscopul îi va pune coroana pe frunte, făcând din ea o regină adevărată.

Tăcu o clipă, continuând să rămână cu spatele la ei. Apoi încet, de parcă ar fi făcut un efort să fie politicos, zise:

— Am să-i spun să-ţi scrie, lady Marian, ori de câte ori are plăcere. Prietenia asta înseamnă mult pentru ea. Aştept s-aud veşti bune de la amândoi în anii ce urmează.

Şi ieşi, închizând uşa după el înainte ca Marian să apuce a-i da răspuns.

Lucru pentru care îi era recunoscătoare... îşi acoperi faţa cu mâinile, răsuflând uşurată.

— Mă temeam... că am distrus viaţa Elizabethei... că regele o va învinovăţi pe ea pentru tot ce-a aflat de la mine şi că se va folosi de vorbele mele pentru a unelti împotriva noastră. Dar Henry îşi iubeşte soţia. O iubeşte cu adevărat. Tu ce crezi? i se adresă ea lui Griffith, care-o privea cu ochi strălucitori. Ne va lăsa să-l creştem pe Lionel în linişte şi pace?

— Eu zic că da, răspunse el cu glas adânc, luptând la rându-i cu emoţia copleşitoare. Altfel şi-ar fi chemat cavalerii să ne măcelărească şi-acum am fi zăcut pe jos, într-o baltă de sânge.

— Într-o baltă de sânge? repetă ea, clipind din ochi, fără să înţeleagă ce anume îl dusese cu gândul la o imagine atât de înspăimântătoare.

Expresia lui o făcu să se tragă înapoi, albă la faţă de groază.

— Griffith?

Tânărul veni lângă ea, aplecându-se în faţă, ca un monolit gata să se prăvălească.

— Tot ce vreau eu să ştiu... e cum faci de cauţi întotdeauna necazul cu lumânarea?

Capitolul 22

Marian îl privea cu gura căscată, mută de uimire.

— Ce fel de necazuri?

— Ce fel de necazuri? tună el. Intru aici şi te găsesc înfruntându-l pe însuşi regele Angliei şi mă mai întrebi: „Ce fel de necazuri?"

— Dar eu...

— Nu există bărbat în toată Anglia care să nu fie gata să ucidă pentru tine şi mă mai întrebi: „Ce fel de necazuri?"

— Asta nu...

— Porţi fusta sfâşiată până la genunchi, ai arsuri pe degete, eşti plină de sânge pe haine şi mă mai întrebi: „Ce fel de necazuri?"

Pierzându-şi răbdarea, Marian se proţăpi în faţa lui, cu ochii scăpărând de mânie.

— Matahală îngâmfată ce eşti! Îndrăzneşti să-mi spui că eu caut necazul cu lumânarea, când te-am văzut clar cum te luptai cu Harbottle doar cu o ghioagă în mână? Iar Cledwyn trăgea cu arcul în tine... Ce să mai zic de nebunia de-a năvăli singur în castelul Wenthaven?

Descoperi cu ruşine că ridicase tonul. Se uită pe furiş la Lionel, aşteptându-se să-l găsească înspăimântat. Dar puştiul-continua s-o mângâie pe Honey, unhărindu-i pe amândoi cu mare interes. Îşi plimba ochii de la maică-sa la Griffith, aşteptând să vadă ce urmează.

Marian nu-l dezamăgi. împungând cu degetul în pieptul lui Griffith, declară:

— Trebuia să-ţi înfig cuţitul în inimă când am avut ocazia.

— Ai fi făcut-o, de n-ai fi înţeles că aveam dreptate.

— Aş fi făcut-o, de n-aş fi înţeles că tu n-ai inimă.

— Zău? se încruntă el, descheindu-şi tunica. Chiar n-am?

O înşfacă de mână şi-i puse palma pe pieptul său.

— Inima mea bate pentru tine, my lady. Din trei motive! Dacă nu pentru necazurile care te pândesc, atunci pentru cele care îmi închipui eu că te ameninţă. Cândva eram un bărbat calm, serios şi respectat de toată lumea. Acum sunt pe jumătate nebun de îngrijorare, supărare şi dorinţă.

Îi apăsă palma pe pieptul lui fierbinte, măsurând-o cu privirea din cap până în picioare.

— Mai ales dorinţă...

— Ha! exclamă Marian, smulgându-şi mâna dintr-a lui. Ce prostie!

El nu făcu nici o mişcare, continuând s-o fixeze cu o privire intensă, asemenea unui animal la pândă.

— Vorbe prosteşti de bărbat înfumurat!

Răsuflarea lui deveni şuierătoare. Cu pleoapele căzute, părea flămând, însetat şi, aşa cum spusese, nebun de dorinţă.

— Mai ales... ăăă...

Marian uită ce voia să spună. Acum ştia numai ce voia să facă.

Dorea să-l atingă, să-l sărute, să fie a lui.

Era şi dorinţa lui Griffith. Marian aproape că-i simţea dogoarea trupului înfierbântat.

Întinse mâna, dar degetele îi tremurau, aşa că şi le ascunse repede la spate.

— Griffith... ăăă... n-am găsit încă o cale să...

— Să ce?

Nu ştia nici ea.

Griffith porni cu spatele spre uşă, continuând s-o fixeze cu ochi strălucitori.

— Art!

În aceeaşi clipă, bătrânul se rostogoli în odaie, urmat de Dolan.

— Va să zică, tragi cu urechea? îl luă în primire tânărul. Ei, ai aflat ceva interesant?

Ruşinat, Art se ridică în picioare. În schimb Dolan rămase pe podea, rânjind viclean.

— Nimic pe care să nu-l fi ştiut deja.

— Unde-i Henry? întrebă Griffith.

— A plecat. În mare-grabă, de parcă l-ar fi fugărit necuratul. Şi-a luat toată trupa cu el.

Art clătină din cap, adăugând:

— Nici măcar n-a stat să îmbuce ceva. Cavalerii ăia erau nemulţumiţi.

— Exact cum mi-am închipuit! murmură Griffith, cu un surâs crunt.

— L-a luat şi pe Cledwyn! povesti încântat Dolan. Până la sfârşitul săptămânii, o să atârne frumos în ştreang.

— Nici nu merita mai mult, comentă Art.

Griffith se apropie de Marian, prinzând-o de încheietura mâinii, ca într-o cătuşă trainică, fierbinte şi iubitoare.

— Aveţi grijă de copil. Lady Marian şi cu mine mergem să ne plimbăm.

— Să vă plimbaţi? repetă nedumerit Art, pricepând prea bine ce se întâmpla cu cei doi tineri. De ce să vă plimbaţi, când aveţi atâtea paturi în...

— Am spus că mergem să ne plimbăm! mârâi Griffith, fulgerându-l cu privirea.

Dolan îi arse un ghiont lui Art.

— Nu pricepi că nu vrea să-i trezească amintiri triste lady-ei Marian?

— Asta-i o prostie! protestă Art. Unde naiba se pot duce?

Dolan izbucni în râs.

— Oriunde? Tu de cât timp n-ai mai fost aşa grăbit?

Griffith şi Marian nu mai aşteptară să audă răspunsul: el pentru că, într-adevăr, era tare grăbit, ea pentru că tânărul o trăgea după el, cum trage bivolul un plug. Ieşiră în curte şi Marian zări ca prin ceaţă mercenarii legaţi fedeleş, ca porcii duşi la târg, iar alături de ei, slujitori zâmbitori, câini frânţi de oboseală şi câţiva oşteni englezi răniţi.

— Griffith, oare n-ar trebui...

— Nu.

— Dar câţiva oameni de-ai mei...

— O duc foarte bine.

— Eşti lipsit de suflet!

Griffith se opri atât de brusc, încât Marian se izbi de el. Tânărul o luă în braţe şi-o sărută pe gură, o sărutare lungă, menită s-o facă să-şi uite supuşii şi răspunderea castelului. Şi Marian uită. Uită lupta, şi durerea, şi ruşinea. Când se desprinse din îmbrăţişare, nu mai ştia ce se află în jurul ei. Auzea numai cuvintele lui Griffith.

— Nu sunt lipsit de suflet... Vino cu mine şi-am să-ţi dovedesc.

— Putem lua calul meu.

El zâmbi. Acelaşi zâmbet care-o fascinase încă de la prima lor întâlnire. Ochii lui aurii străluceau mulţumiţi, încălzind-o cu lumina lor. Înainte de a-şi fi revenit cu totul, Marian se trezi călărind pe calul ei neînşeuat, în braţele lui Griffith.

— Unde mergem? se mărgini ea să întrebe.

— Pe malul Severnului, unde-am auzit chemarea zânelor bune.

Îi înlănţui strâns mijlocul, adăugând:

— Te-am luat de soţie în faţa Sfântului Altar. Acum vreau ca ursitoarele cele bune să te lege de mine pentru totdeauna.

— Dar nu-i nevoie de ursitoare.

— Atunci, de ce-i nevoie?

Ea îşi culcă fruntea pe umărul lui şi răspunse:

— Numai ca tu să mă iubeşti.

El oftă, exasperat:

— Pe toţi sfinţii, femeie, dar până acum ce crezi c-am făcut?

Ce-a făcut? se întrebă ea înfiorată. A avut de furcă cu ambiţia ei nemăsurată, pe care nu reuşiseră s-o alunge nici vorbele drăgăstoase, nici sentimentele lui pătimaşe. Nu voia să distrugă aceste clipe de intimitate, dar simţea că nu le merită. îşi ridică încet fruntea. Griffith vru s-o tragă lîngă el, dar ea se împotrivi.

— Dacă ai şti adevărul despre mine, n-ai mai vrea nici să mă atingi.

Îl simţi cum se crispează, apoi cum se destinde din nou.

— Mă îndoiesc.

— Ai avut dreptate. Doream tronul şi pentru mine, nu numai pentru Lionel.

— Ştiu.

— Nu sunt mama lui bună, altfel niciodată n-aş fi...
— Eşti prea aspră cu tine însăţi, o întrerupse tânărul.
¾ Însă nu îndeajuns, murmură ea, ştergându-şi ochii.
— Mama mea spune că singura mamă care face exact ce trebuie e aceea care n-a avut niciodată copii.
Încercase s-o facă să zâmbească şi chiar reuşise să-i aducă pe buze un surâs, însă unul amar. Îi tremurau colţurile gurii şi, abia într-un târziu, reuşi să îngaime:
— Tatăl meu n-a făcut niciodată ce trebuie.
— Poate c-a făcut ce-a crezut el că-i mai bine, îşi dădu cu părerea Griffith. Poate că atât s-a priceput să facă.
Marian îşi aminti propriile-i vise în legătură cu Lionel şi dădu încet din cap.
— Probabil că aşa e-n firea lucrurilor...
— Ştii... oaspeţii tatălui tău... când am venit eu, ei tocmai plecau.
Marian râse cu tristeţe, întrebându-se ce gândise Griffith văzându-i cum goleau încăperile castelului.
— Mi-au spus că Wenthaven s-a prăbuşit de pe scările turnului.
— Da... şopti Marian, plimbându-şi degetele prin coama calului. A vrut să mă omoare, dar şi-a dat seama că nu avea putere s-o facă. În schimb, Cecily da.
El rămase fără replică.
— Cecily? reuşi să îngaime într-un târziu. Vrei... să spui... chiar Cecily?
— Cecily a fost la fel de proastă ca şi mine.
Netezi cu mâna coama aspră, amintindu-şi jalea neprefăcută a doicii la vederea trupului neînsufleţit al contelui.
— Poartă în pântece pe fratele meu vitreg. Are o burtă cât toate zilele şi-i neagră de supărare.
— Şi ce va face după ce se va naşte copilul?
Marian ridică din umeri.
— Bănuiesc că se va ţine tot de intrigi.
Griffith se, opri în vârful pantei care cobora domol spre râu şi se uită la panglica şerpuitoare şi argintie. Părea să fi găsit soluţia unei probleme importante, pentru că se întoarse spre Marian, cu o privire şireată:
— Ce-ai zice s-o dai de nevastă lui Dolan?
Marian rămase încremenită, cu mâinile pe umerii lui.
— Dolan? repetă ea rar.
— Întocmai, râse Griffith.
Marian îi alătură în gând pe piratul cel aspru şi sălbatic şi pe Cecily cea delicată şi pretenţioasă. Nu se mai putu stăpâni şi izbucni în râs.
— Care din doi e cel pedepsit?
El o luă în braţe, ajutând-o să descalece.

— Fiecare din ei îşi merită perechea.

Surâsul lui se topi, făcând loc stânjenelii şi tristeţii. Înghiţi cu greu şi zise:

— Să ştii că n-ai fost chiar aşa naivă.

— Ce vrei să spui?

— Ai avut dreptate. Henry nu avea gânduri curate cu Lionel.

O dorea pătimaş, dar n-o putea lăsa să-şi facă reproşuri când vina fusese şi a lui. Suferise când îşi întorsese faţa de la ea, pentru că dorinţa lui era s-o aibă alături şi s-o iubească o viaţă întreagă.

— La dracu'! exclamă el înciudat. Oare cum de-a reuşit Henry să mă tragă pe sfoară în asemenea hal?

— Eşti bărbat, replică Marian, de parcă nu mai era nevoie de altă explicaţie. Cei ca tine nu se gândesc decât la dreptate şi onoare, uitând că există şi sentimente. Henry s-ar fi putut arăta drept şi îndurător faţă de Lionel, dacă nu l-ar fi văzut la chip. De cum l-a zărit, a avut în faţa ochilor figura lui Richard al III-lea.

— Aşa e, încuviinţă Griffith.

— Nu acel rege Richard pe care l-a învins în luptă, care şi-a apărat coroana până la ultima suflare. Pe acela l-ar fi înţeles şi, poate, chiar l-ar fi iertat. Lionel i-a amintit de Richard care i-a siluit nevasta şi asta nu putea să-i ierte.

Sufletul regelui fusese pervertit de un exagerat sentiment al posesiei. Griffith îi înţelegea reacţia. Şi el simţise acelaşi lucru când îşi închipuise că Lionel era copilul Marianei, pe care regele o forţase să-l primească în patul ei.

— Acum spune-mi... începu el cu glas răguşit. Unde-ai ascuns dovada căsătoriei?

— Am ars-o.

El îi dădu drumul şi se trase înapoi, poficnindu-se.

— Dar regelui i-ai spus...

— Că e la loc sigur. Ce, nu-i adevărat?

— Ziceai... ziceai că n-o vei distruge niciodată... că o păstrai pentru Lionel... ca să-i dovedeşti dreptul la tron...

Ea îşi ţinea privirea pironită în pământ, cu obrazul ud de lacrimi.

Griffith îi luă mâinile într-ale lui, răsucindu-le cu palmele în sus. Erau pline de băşici sparte, adevărată carne vie, care aveau să-i lase urme adânci pe viaţă. Degetele erau purpurii şi lucioase, iar roşeaţa se întindea pe piele ca o algă agăţată de o stâncă.

Gestul ei fusese menit să îndrepte lucrurile după ce Griffith îi dezvăluise propriile-i ambiţii, făcând-o de ruşine. Acum şi lui îi era ruşine, atât pentru încredera oarbă pe care o avusese în Henry, cât şi pentru părerile preconcepute despre Marian.

— Ştiu de la mama un leac pentru arsuri.

Îi pipăi cu blândeţe rănile şi ea schiţă o grimasă de durere.

— Pot să adun ierburi chiar acum şi...

Nu asta ar fi vrut, de fapt, să-i spună, dar cuvintele fugeau, se ascundeau de el ca nişte fiinţe vii.

— Am vrut să renunţi la visul tău, pentru că mi s-a părut a fi o povară mult prea mare. Credeam că onoarea mea e totul, iar a ta contează mai puţin. Tu mi-ai dovedit că mă înşelam, atât asupra puterii cât şi a fidelităţii tale. Acum înţeleg. Înţeleg tot. Voiai ca Lionel să fie rege al Angliei, iar tu să-i stai alături şi să te mândreşti cu el. De fapt... şi eu simt acelaşi lucru pentru tine.

— Pentru mine?

Roşu până în vârful urechilor, Griffith se îndreptă spre râu.

— Am prins în laţ un şoim împărătesc. Nu-s mulţi bărbaţi care să se laude cu asemenea ispravă.

— Un şoim împărătesc? repetă Marian, fascinată. Te referi la mine?

— Liberă şi sălbatică, ţâşnind spre înalturi şi purtându-mă pe aripile tale. Vrei să facem câţiva paşi pe jos? Acum avem destul timp. Nu trebuie să salvăm pe nimeni şi nici să ne luptăm cu careva.

Ea îşi strecură mâna pe sub braţul lui.

— Mi-ar face plăcere.

Griffith îi arătă un pâlc de copaci.

— Să mergem acolo. Pare un loc destul de potrivit ca să pândim ursitoarele.

Marian îi văzu sclipirea din priviri.

— Atunci, hai! Însă mai vorbeşte-mi despre şoim...

Dacă la început fuseseră stânjeniţi, acum Griffith o ademenea ca pe o pasăre, aproape fără ca ea să-şi dea seama. Porniră împreună spre pâlcul de copaci.

— Desigur, cei mai mulţi bărbaţi nici măcar nu încearcă aşa captură. Se tem de ghearele şi ciocul păsării, dar, în acelaşi timp, îi invidiază pe cei ce posedă o asemenea minune.

— Crezi că vei fi invidiat pentru că ţi-ai luat o soţie ca mine? pufni ea. Alţi bărbaţi au neveste care ştiu să coasă, să gătească şi să-şi vadă de casă, în loc să se dueleze, să umble prin lume de capul lor sau să-l sfideze pe rege. Parcă-i aud pe prietenii tăi: „Bietul Griffith! N-o să aibă o clipă de linişte cu lady Marian. Femeia aia e de-a dreptul scandaloasă!"

— Sunt convins că aşa vor spune. Numai că noaptea îşi vor închipui că te au în patul lor şi-şi vor ului nevestele cu minuni de bărbăţie.

Îi înlănţui mijlocul cu braţul.

— Dar eu sunt singurul care-o am pe adevărata lady Marian: regina casei mele şi-a patului meu.

— Credeam că-ţi pare rău că Henry a vrut să-ţi fiu soaţă.

— Dar tu cine crezi că i-a dat ideea asta?

Ea îl îmbrânci cu atâta putere, încât Griffith se poticni de-un

trunchi culcat la pământ.
— Tu?
Tânărul încuviinţă din cap.
— De ce?
— Pentru că... m-am pierdut cu firea.
Ea îl privea, neîncrezătoare.
— Încă din prima clipă, mărturisi tânărul. A fost o nebunie să te aduc în patul meu, şi-n casa mea, împotriva voinţei tale.
Se ridică în picioare, cu ochii în ochii ei.
— Dar mă bucur c-am făcut-o! Îţi jur pe ce am mai scump.
— Totuşi, ţie nu-ţi place să-ţi pierzi cumpătul. Te-ai supărat când s-a întâmplat aşa din vina mea.
Sosise momentul să-i explice.
— Pentru că voiam să ai încredere în mine fără să aştepţi nimic în schimb.
Trebuia să-i povestească şi despre asediul castelului Powel!
— Ai ghicit laşitatea mea şi m-ai pedepsit pentru asta. Să-i spună cum nebunia lui din tinereţe îl costase pe tatăl său castelul, iar pe Art un ochi.
— Nu mi-ai oferit nimic.
Dorea din tot sufletul să-i spună, dar pentru asta îi trebuia mai mult curaj decât atunci când năvălise singur în castelul Wenthaven. Se întrebă dacă-şi putea deschide sufletul spre Marian fără să roşească de ruşine sau să urle de durere. Vajnicul luptător din el, care-i disciplinase viaţa de ani şi ani de zile, se temea să nu fie ridicol, să nu jignească, sau – cel mai rău din toate – să nu-i dea lacrimile.
Însă probabil că nenorocirea se şi întâmplase, pentru că Marian păşi spre el, ştergându-i obrazul.
— Griffith, Art mi-a povestit cum aţi pierdut castelul şi cum ţi-a fost frică să nu mai faci alte greşeli. Dar mie mi-eşti drag nu pentru sângele tău rece, ci pentru strigătele tale de furie şi pentru râsul de bucurie atunci când iubeşti un şoim atât de mult încât, fără voia ta, începi să-l îmblânzeşti.
El îi apucă amândouă mâinile, punându-şi-le pe obraz.
— De asta-ţi sunt drag?
— Păi cum altfel? surâse ea, privindu-l cu ochii mari şi verzi ca iarba primăverii. Crezi că mi-eşti drag atunci când te-arăţi rece ca un sloi de gheaţă?
— Nu?
— Ba... da. Mi-eşti drag şi când foloseşti cuvinte mari.
Clipi din ochi, şăgalnic.
— Pentru că mă faci să râd.
— Mă bucur că persoana mea e obiect de veselie pentru tine, răspunse el înţepat.

Ea surâse şi-şi lipi buzele de ale lui.
— Ştii când mi-am dat seama că mă iubeşti?
— Când ţi-am spus eu?
— N-aveam motive să mă încred în vorbele unui bărbat. Nu. Am înţeles că mă iubeşti în clipa când ţi-ai scos spada din teacă, să mă aperi în faţa regelui.
— Asta a fost o prostie, zise Griffith, regretându-şi gestul. O prostie fără seamăn. De-aş fi avut sângele rece cu care mă laud atât, aş fi găsit altă cale de-a potoli mânia regelui.
— Aşa-i c-a fost o prostie? râse ea, cu gropiţe în obraji. Dar am încercat eu s-o dreg pentru tine.
— Ce vrei să spui?
— I-am jurat credinţă lui Henry ca să te protejez pe tine.
Tânărul îşi pierdu din nou controlul, aşa cum se întâmpla de fiecare dată în prezenţa ei.
— Ce? urlă el ca scos din minţi.
— N-aveam de ales. Ştiu cât ţii la Henry şi nu-l puteam lăsa să plece aşa. S-ar fi întors după mine şi după Lionel, iar tu ar fi trebuit să ne aperi cu spada în mână.
Clătină din cap cu tristeţe.
— Astăzi am priceput un mare adevăr, şi anume, că nu suport ideea ca tu să mori pentru noi. Pentru mine.
— E dreptul meu s-o fac.
— Nu fără îngăduinţa mea.
Griffith era furios. *Ea* voia să-l apere. Pe el! Cel mai viteaz războinic din Anglia şi Ţara Galilor. Îi vedea părul arămiu strălu citor printre frunzele copacilor şi ochii verzi sclipind înveseliţi. Porni după ea, jurându-se cu mâna pe inimă:
— Pe toţi sfinţii, am să te leg cu lanţuri de patul meu.
Marian izbucni în râs.
— Pentru asta va trebui mai întâi să mă prinzi.
— Şi ce, crezi că nu pot? întrebă el, iuţind pasul.
Fata ţipă scurt şi începu să alerge printre copaci. Strigătul ei pluti câteva clipe pe aripile vântului.
— Cine poate prinde un şoim în zbor? repetă el.
Se opri în loc, chibzuind asupra întrebării.
— Cine poate prinde un şoim în zbor? Un şoim, cea mai iute dintre păsări...
Zâmbi larg, urmându-şi drumul spre păduricea singuratică. Aici începu să-şi scoată hainele, una câte una, cu gesturi încete şi pline de făgăduinţe.
— Cine poate prinde un şoim în zbor? murmură el, ca să-l audă doar vântul. Numai un vânător priceput, care ştie să-şi aleagă momeala.

Sfârşit

---

[1] ***Richard* – este vorba de Richard al III-lea, din familia York, rege al Angliei între 1483 şi 1485. (n.t.)**

[2] ***Arthur*—rege legendar, ale cărui fapte de vitejie sunt prezentate în faimosul ciclu de legende medievale Arthur şi valerii Mesei Rotunde, (n.t.)**

[3] ***Honey*** (engl.)- „Miere", dar şi apelativ drăgăstos, aprox. „Scumpa". (n.t.)

[4] *Churl* **(engl.)-bădăran, mitocan, (n.t.)**

[5] *Samson* – personaj biblic, conducător al iudeilor în lupta împotriva filistinilor. egenda spune că puterea lui era ascunsă în păr. Neputând fi învins pe căi obişnuite, a fost doborât prin clenia preotesei Dalila, care i-a tăiat pletele. (n.t.)

[6] *Jackass* (engl.) – dobitoc, tâmpit, (n.t.)

[7] Joc de cuvinte bazat pe omonimele englezeşti *ass* (catâr) şi *ass* (fund), (n.t.)